

NEFTİ

Serap Gülsesli

Bölüm -1-

Müzik tüm bedenimi ele geçirmişken hiçbir şeyin umurumda olmadığını düşünüyordum. Dans etmek hariç. O en büyük keyfimdi. Dj ustalıkla başka bir şarkıya geçiş yaparken içtiğim biralarda dışarı çıkmak için beni zorluyordu. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşünerek Peri'ye tuvalete gittiğimi işaret ettim ve dans eden terli bedenlerin arasından kendime yol bulmaya çalıştım.

Koridorun sonunda bulunan tuvaletin önünde sıra olmadığını görünce rahatladım. Çünkü sıra bekleyecek kadar sabırlı değildim hele şu durumda hiç değildim. Tuvaletin ilerisindeki çıkıştan sigara kokuları içeri sızıyordu. Yine birileri kendini nikotine hapsediyordu. Ne dumanına ne de kokusuna tahammülüm yoktu. Hızla kendimi içeri attım ve ihtiyacımı gidererek bedenimi rahatlattım. Buradan bile müzik son ses duyulabiliyordu. Ellerimi yıkayıp yüzümü makyajımı bozmadan hafif ıslatırken dans etmeye devam ettim. İçeri giren bir kız gurubunu gördüğüm anda durup soğuk tavrımı takındım. Terden ıslanmış sarı uzun saçlarımı düzelttim ve boynumu saçlarımın dibini kağıt havlu ile iyice kuruladım. Ela gözlerime uyumlu olsun diye sürdüğüm makyajım akmıştı ve beni bir pandaya çevirmişti. Bir başka mendille bunun izlerini de yok ettim.

Kızların aralarından sıyrılıp dışarı adım attığım anda bir el tarafında güçlüce kavrandım. Arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünerek döndüğüm anda ne olduğunu anlamadan tüm dünya döndü ve yer ayaklarımın altından kaydı gitti. Sonrası... Sonrasını hatırlamıyorum.

Ancak biliyorum ki bugünden sonra hayatım bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Doğru bildiğim her şey yanlış, yanlış

bildiklerimse doğru olacaktı. Ve ben artık o çılgın partilere katılan, deli dolu eğlenceli kız olmaktan çok uzakta olacaktım. Daha sonrası mı? Daha sonrası tam bir kabus olacaktı.

Soğukta deli gibi koşuyordum birinden kaçır gibi değil de birine yetişmeye çalışır gibi. Ama kim olduğunu göremiyordum karanlık ve sis bir adım ötemi bile görmeme engel oluyordu. Ama yine de elimden geldiğince koşmaya çalışıyordum sanki daha çok yürüyordum ve üşüyordum.

Hızlı koşarsan hem ısınır hem de yetişirsin dedim kendime neye yetişmek istediğimi bilmeden. Ama adımlarım gitmiyordu hatta artık yürümüyordum bile duruyordum. Ayaklarıma baktım adım atmaya çalıştım ancak başarılı olamadım. Ayaklarım kalkmıyordu. Sanki tam oraya ayağımın altındaki toprağa kök salmıştım. Onunla bütün olmuşum.

Önümdeki sisin ardını görmeye çalışmaktan pes etmiş ardıma nereden geldiğime bakmıştım. Gördüğüm tek şey zifiri karanlıktı. Simsiyah bir boşluğun içindeydim şimdi. Korkuyordum nerede olduğumu, neden burada olduğumu, kime yetişmeye çalıştığımı bilmeden siyahın içerisinde kaybolmuşum.

Ellerim ellerim çok acıyordu neden acıdığını bulmaya çalışırken durumumun ayırımına vardım. Ellerim bağlıydı, ayaklarımda keza öyle. Çünkü onları da oynatamıyordum ve çabaladığım her vakit canım yanıyordu. Ancak görünürde bir şey yoktu neden canım yanıyordu? Yeniden hem ayaklarımla hem ellerimi oynatmaya çalıştım başarısız olacağımı bile bile. Ama pes etmek istemedim. Karanlığa teslim olmak istemedim. Olmadım da o kadar çok tekrarlardım ki ellerimle ayaklarımla oynatmayı sonunda başardım. Evet başardım ama yine de ters giden bir şeyler vardı.

Ayakta değil yatıyordum; ellerimde ayaklarımda sıkı sıkı bağlıydı ve karanlıktaydım. Önce bulunduğum yerin karanlık

olduğunu düşündüm ancak kafamdan ter damlacıkları boşanıyordu. Yanıyordum. Başıma bir bez parçası geçirmişlerdi bu yüzden her yer karanlıktı bir şey göremiyordum. İçimi büyük bir panik dalgası kapladı. Şu anda rüyada değildim gerçekliğime dönmüştüm. En acı şekilde...

Birileri beni kaçırmıştı. Ben kaçırılmışım...

Ama neden?

Aynı anda birçok şeyi hissettim. Çarpıntı, nefes darlığı, bulantı, karın ağrısı, baş dönmesi... Neden buradaydım? Neden? Ben kime ne yapmıştım? Birine bir şey mi yapmıştım? Bunu hak edecek ne yapmış olabilirdim ki? Burada olmamalıyım bu bir kabus olmalı. Evet bu kesinlikle bir kabus...

Bedenim korku ile kaplanıyordu ve titriyordum üşüyor gibi titriyordum. Hasta olmuşum gibi titriyordum. Kendimi durduramıyordum. Ve nefesim...nefesim daha çok daralıyordu. Ağzım açıktı bağlı değildi ama kafama geçirdikleri şey nefes almamı engelliyordu boğuluyordum.

İnledim yardım istemeye çalışarak sesimin çıktığı kadarıyla inledim. O kadar zayıf çıkıyordu ki sesim aynı odada biri olsa sadece mırıldandığımı sanardı. Odada biri var mıydı yalnız mıydım göremiyordum. Yeniden denedim bir kez daha kimden istediğimi bilmeden yardım dilendim. Daha güçlü bir şekilde seslendim. “Yardım edin” evet bu daha iyi çıkmıştı ama boğazım acımişti. Ama hala soluğum kesiliyordu. Sonra daha yüksek bir şekilde bağırdım. “Yardım edin yardım edin lütfen biri yardım etsin.”

Yardım istemiştim. Beni neden kaçırdığını bilmediğim canavardan yardım dilenmişim. Neden beni kaçırmıştı ne yapmıştım ben? Bu soru aklımda dönüp duruyordu. Bu histeri altında mantıklı düşünüp kime ne yaptığımı aklıma getiremiyordum. Ama birine bir şey yapmış olmalıydım ki bunu yaşıyordum ya da babam. Evet bu daha olası bir sonuçtu. Çünkü zengin bir iş adamıydı mutlaka beni fidye için kaçırmış

olmalıydılar. Allah'ım bunu yaşadığıma gerçekten inanamıyordum. Nolur bana bir zarar vermeden babama versinler diye düşündüm ve istemsizce gözlerimden yaşlar akmaya başladı. En büyük korkulu kabusum başıma gelmişti. Lanet olsun ben kaçırılmışım ve her an tecavüze uğrayıp, öldürülebilirdim. Hıçkırıklara dönerken gözümdeki yaşlar yavaş yavaş soluğum daha da kesildi. Bu beni daha da korkuttu. Herkesten habersiz burada havasızlıktan boğularak ölecektim. Belki de böylesi daha iyiydi.

Hem yardım dilediğim yabancı kaçırılmama neden olan kişiydi ve bana yardım etmek isteyeceği son şey olurdu. Bir tıkırtı duymamla olduğum yerde büzüldüm. Kilidin dönme sesiydi bu içeri biri giriyordu. Adım sesleri yavaş yavaş bana doğru yaklaşıyordu bu daha da gerilmeme geri geri çekilip buz gibi duvarı sırtımda hissetmemle sonuçlandı. Artık kaçabileceğim bir başka alan yoktu burada; onun ve duvarın arasına sıkışmış kalmışım.

“Nefes alamıyorum lütfen” Bu benim sesim miydi? İnanamıyorum konuşmayı becerebileceğimden emin değildim ancak yapmışım. Madem yaptın devamını getirebilmelisin dedim kendime. “Kafamdaki” dedim nefes alma çabasıyla “çıkartın lütfen lütfen” gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek akmaya devam ederken “nefes alamıyorum lütfen” dedim tekrar yalvararak.

Herhangi bir cevap vermeden öylece dikiliyordu tepemde. Allah'ım lütfen yapsın şunu çıkarsın üzerimden diye düşündüğüm anda yatağın çöktüğünü aynı anda bedenimin kasıldığını hissettim. İşte dedim sesinin çıkmasının karşılığı olarak seni cezalandıracak. Sanki bezin ardından gözlerimi görebiliyormuş gibi sıkıca yumdum ve inlemelerimi yuttum, bekledim. Titreyerek bekledim.

En sonunda başımdan bir şeyin çekip çıkarıldığını hissettim. Kafamın yanması dinmişti. Burnumu çekerek derin derin nefes almaya çalıştım ama burnum tamamen tıkanmıştı ve silmeden

de açılması mümkün görünmüyordu. İçinde bulunduğum durum düşünülürse ellerimi açıp bana bir mendil vereceklerini sanmıyordum. Ama en azından az da olsa nefes alabiliyordum. Evet sonunda nefes alabiliyordum.

Karşımda olan şeyle karşılaşmaktan korkarak gözlerimi bir süre açamadım. Gitmediğini hatta tam yanı başımda durduğunu biliyordum çünkü hareket ettiğine dair ne bir ses ne de bir hareket duyumsamıştım. Gözlerimi ağır ağır araladığımda karşımda simsiyah bir kar maskesi ile simsiyah giyinmiş bir adamı görmek beni fazlası ile sarsmıştı. İçeride ışık yoktu bulunduğum odada pencere dahi yoktu karanlıktı. İşte bu kabus değil gerçektir. Bunu sahiden de yaşıyordum. Duvara daha da dayandım sanki duvarı yerinden itirebilecek gibi bir güçle. Bana göre ittirmiştim bile.

Korku filmlerinden çıkmış gibi görünen adam gözlerini üzerimde bir süre gezdirip tek kelime etmeden dışarı çıktı. Onun gitmesi ile bir süre daha titredim. Kendimi durduramıyordum korkuyordum belki de şu anda bir krizin eşiğindeydim. Ve adamın gözlerini neden bir süre üzerimde gezdirdiğini de anlamıştım. Üzerimde hala askılı pembe mini elbisem vardı ve bulunduğum durumda bir hayli açılmıştı. Şimdi eteğimin ucunu çekiştirirken üstündeki pulları da kollarımın sürtündüğü yerleri acıtıyordu. Pislik beni korkutmak istiyorsa bunda başarılı olmuştu.

Ya başka planları olduğunu göstermek istediye diye düşündüm. Bu midemin bulanmasına ve kusmayı istememe sebep oldu. Yatağın ucuna tutunarak bir süre acı acı öğürdüm ağzıma gelen sadece biranın keskin acıyla karışmış tadıydı. Benim için bir tehditti biliyordum. En büyük kanıtımda bağlı olan ellerim ve ayaklarımdı.

Gözyaşlarımdan tuzu yanaklarımı yakarken bedenim kontrolü yine korkuya bıraktı. Ancak bu kez bedenimi saran yalnız panik duygusu değildi. İçerisi biraz soğuktı ve üşüyordum. Rüyamda koşmaya çalışırken neden ısınmadığımı ve buz gibi

titrediğimi anladım. Beni d n gecedenden kalma elbisemle pis bir yatağın üzerine öylece atmışlardı.   p gibi...

Üzerimi kapatabileceğim bir örtü bile vermemişlerdi. Gücün kendilerinde olduğunu mu göstermeye çalışıyorlardı bu şekilde ya da manzara güzel kapatıp boşa heba etmeyelim mi diye düşünüyorlardı? Tüm bu olumsuz düşünceler beni daha da korkutuyor, içimin boşalırcasına ağlamayı istemesine neden oluyordu.

Babamın ka ırıldığından haberi olmuş mıydı? Beni kurtarmak için bir girişimde bulunmuş mıydı? Lütfen Tanrım lütfen bir an önce beni bulup bu bataktan kurtarsın.  lmek istemiyorum. Ya arkadaşlarım onlar ne yapıyordu? Peri eminim korkudan deliye dönmüştür. Babama bunu nasıl açıklamışlardı tuvalete gitti sonra ortadan yok oldu mu? Kahretsin biriyle gittiğimi düşünmüş olabilirler miydi? Çünkü bunu sarhoşken bir kez yapmıştım. Sadece Bora'nın ilgisinden bıkmış ona göstermelik başka biriyle bardan çıkmıştım. Sonra kendime bir taksi çevirerek çocuğu da orada bırakıvermiştım.

Kesinlikle budalanın tekiydim bir anda ortadan kaybolmalarım meşhurdu ki benim. Biriyle olmasa da yalnız başıma kalmayı istediğim anlar oluyordu. Yine  yle bir durum olduğunu farz etmiş olabilirlerdi. 'Verda bu nereye gittiğini kim bilebilir ki?' demişler miydi? Ama yanımda telefonum cüzdanım hiçbir şeyim yoktu. Peri buna asla inanmazdı. O başıma bir şey geldiğini kötü bir şey olduğunu anlardı. Lütfen Peri dedim beni duyacak gibi lütfen anla.

Peki Bora o ne yapıyordu? Bir anda ortalıktan kaybolmamla ilgili çok endişelenmiş miydi yoksa her zamanki gibi huyum olduğunu düşünüp boşvermiş miydi? Ben tuvalete doğru giderken o arkadaşlarımızla locada oturuyordu. Acaba tuvalete giderken yanımda bana eşlik etmesini isteseydim beni koruyabilir miydi? Yoksa oda benimle birlikte burada mı olurdu ya da daha kötüsü içlerine yaramayacağı için ölmüş m  olurdu?

İyi ki gelmemişti benimle o ya da bir başkası. Zaten onlardan birine ihtiyaç olsaydı şu anda ben değil yerimde onlardan biri olurdu. Ama şansa bakın ki bunun galibi bendim.

Yeniden gözlerim dolup ağlamaya başladığım esnada kapı açıldı ve içeri siyahlara bürünmüş maskeli iri adam girdi. Korkudan gözlerimi üzerinde tutamadan kaçırdım ve sığınacağım tek yer olan duvara doğru yanaştım. Adam yatağın yanındaki sehpanın üzerine plastik tabak bıraktı. İçerisinde bir sandviç duruyordu. Ne zamandır açtım emin değildim ama karnımın guruldamasına bakılırsa uzun bir süre olmalıydı. En azından bir süre ellerimi de çözeceğini ve rahatlayacağımı hatta bir kaçış anı yakalayacağımı düşündüm. Ama o bunu yapmak yerine dışarıya doğru yönelmişti. Bunu yiyelemek için ellerime ihtiyaım olduğunu düşünmemişti sanırım tam kapıyı kapatacakken “ellerim bağlı nasıl yiyebilirim?” dediğimi duydum. Lanet olsun kafa tutar gibi seslenmeseydim keşke dedim içimden ama kapının yeniden aralanması ile geç kaldığımı anladım.

Ağır ağır adımlarla yanıma geldi ve nereden çıkardığını görmediğim bir bıçak çıkararak geriye sıçramama neden oldu. Duvarın buz gibi serinliğini yine tam sırtımda hissediyordum. Sırtımdan ayak parmak uçlarıma kadar buz tutuyordum. Uzandı ve ellerimi çözdü. Ellerim  yle kızarmıştı ki resmen kan toplanmıştı. Onları ovalayarak bir süre rahatlatmaya çalıştım ancak bu başarılı olmak yerine tenimin daha çok acımasına neden oldu. Ağzımdan çıkan istemsiz inleme sesi ile adam bir an çıkacağı kapıda duraksadı. Dönüp arkasına bakacağını sandım ama durmaksızın dik bir şekilde yürüyerek çıktı gitti.

O çıktığı anda elime tabağı aldım ve içindeki sandiviten ufak lokmalar almaya başladım. Midem  yle bulanıyordu ki yemenin gerçekten iyi gelebileceğini düşünerek yavaş yavaş yemeye devam ettim. Ben lokmalarımı bitirip bir kaçış planı yapamadan kapı yeniden açıldı. Bu sefer hızla hareket ederek elindeki örtüyü yatağın üzerine attı, yatağın yanındaki sehpanın

üzerine bir şişe su açıp koydu ve içmemi bekledi. En azından bana herhangi bir temasta bulunmuyor diye şükrettim. Suyu bitirdiğimi görünce ellerimi tekrar bağlamak için uzandı ve ben yeniden duvarla bütün oldum. Sertçe beni kendine çekti. Yalvarmalarına aldırış etmeden hızla bağladı ve tabağı alarak gözden kayboldu.

Uzun bir süre kimse gelmedi. Bende örtüyü iyice üzerime çekmeye çalışarak olduğum yerde yatmaya, ağlamaya ve düşünmeye devam ettim. Babamın beni ne zaman bulacağını, bir an önce bulmasını, yaşamak istediğimi ve daha çok şey yapmak istediğimi düşündüm.

Başım öyle ağrıyordu ki gözlerimi zorlukla açtım. Açar açmaz da yanımda elinde kamera ile olan o canavarı gördüm. Korkuyla irkildim ve kendimi geriye atarak başımı sertçe duvara çarptım. Nasıl bir manyaktı bu bana zarar verecekti kesin ve bunu kameraya alacaktı. İşte o anda kaçırılmamın nedeninin zenginliğimle alakalı olamayabileceğini belki de şizofren bir manyağın eline düşmüş olabileceğimi idrak ettim.

“Hayır hayır benden uzak dur duyuyor musun beni? Bana dokunursan seni öldürürüm yemin ederim öldürürüm.” diye bağırdım. Ellerim ve ayaklarım bağlı olmasaydı, narin bedenimle bu tehditlerimi ciddiye alır mıydı? Bu onu daha fazla eğlendirirdi mutlaka.

Elleriyle üzerimin bir kısmını kapatan örtüyü hızla açıp çekti ve “uslu dur babana bir mesaj sadece.” dedi. Sesi bir şey yutmuş gibi boğuk çıkıyordu. Neden konuşmak istemediği belliydi kötü bir sese sahipti. Ve benim için de susması iyiydi çünkü sesi beni daha da ürkütüyordu. Bunu sürekli yapmadığı için bile şükrettim. Şu odada kaldığım zaman boyunca ne kadar çok şeye şükrettiğime şaşırdım.

“Şimdi sadece dediklerimi söyleyeceksin fazlası değil. Anlıyor musun beni?” dedi onay beklercesine. Başımla hızla

onayladım. “Baba lütfen beni kurtar bu kadar başka bir şey demene gerek yok.” dedi o vücuduma ürpertiler gönderen sesiyle ve kamerayı bana tekrar doğrultarak kaydetme düğmesine bastı.

O beni kayda alırken aynen dediği gibi yaptım. Tabi buna gözyaşlarım ve yalvarmalarım da katılmıştı. “Baba lütfen beni kurtar, lütfen.” dedim. Bunu söylemekten utanç duyarak. Ben ona sadece bir şey almak istediğimde yalvarır, şımarır, nazlanırdım. Şimdi aciz bir durumda olup bunu ondan istemek beni bu halde görmek onun kalbini ne kadar incitecekti kim bilir...

Bu durumda bile ne hissedeceğini düşününce kalbim acıyordu. Güçlü olan bu adamın en büyük zaafı bendim. Annemden ona kalan tek şey. Beni de kaybederse mahvolacağını adım gibi biliyordum. Bunun olmaması için dua ettim. Uzun zamandır dua etmiyordum ve şimdi sürekli dua ediyordum. Buradan sağ salım kurtulmak için, babama kavuşmak için, bu adamın cezasını çekmesi için.

Çektiği videoyu kontrol etti ve bundan tatmin olmuş bir halde beni buz gibi odada yalnız bırakarak çekti gitti. O gittiği anda bedenim rahatladı. Demek bir şizofreni ile değil gerçekten fide için kaçırılan biri ile karşı karşıyaydım. Yüzünü göstermediğine göre beni öldürmeyi düşünmüyor parayı aldıktan sonra bırakmayı düşünüyordu. Umarım bunu bana dokunmadan yapar dedim.

İlerleyen saatlerde elinde bir plastik tabak ve suyla maskeli başka bir adam girdi. Başkaydı çünkü bu ondan daha kısa ve daha zayıftı. Ama aynı önceki adam gibi siyahlara bürünmüştü ve kar maskesi yine yüzünü kapatıyordu. Elbette başka birileri de vardı yalnız başına bu işi yürütmek, zengin bir iş adamının kızını kaçırmak mümkün değildi. Kim bilir kaç kişiydiler burada? Belki de büyük bir çeteydi bu işi yapan ya da babamın düşmanları. Evet bu da olasıydı belki fide yerine başka bir şey talep ediyorlardı ondan.

Her ne istiyorlarsa vereceğinden kesinlikle emindim. Beni kaybetmektense her şeyini kaybetmek isterdi. Aynı benim gibi.

Maskeli adam elime uzanıp bağları çözdüğü süratle odadan çıktı. Diğeri gibi ağır ağır takılıp beni rahatsız etmekten keyif almak yerine bir an önce bu durumdan kurtulmak ister gibi kaçarcasına çıkmıştı. Sanki canavar olan o değil de bendim.

Hızla tabağımdakileri bitirdim ve içim yanmışcasına suyu içtim. Sehpanın üzerine geri kalanları bırakırken kötü bir koku almaya başladım. Etrafta koku yapabilecek bir şey yoktu çünkü odada yataktan sehpadan başka hiçbir şey bulunmuyordu. O zaman battaniyeden bir koku geldiğini düşünerek burnuma yaklaştırdım aksine temiz kokuyordu. Üzerimdekileri fark etmemle kokunun kaynağını anladım. Kaç gündür üzerime yapışmışlardı birde dans sonrası ter, alkol iyice kokular birbirine karışmıştı. İçeri giren adamın kaçarcasına çıktığına şaşırılmamalıydım. Ama buna sevindim böylece ellerini üzerimden uzak tutarlardı. Başka sevindiğim nokta ise artık burnumun açılmış olmasıydı. Tabi bunun bir süredir ağlamayı kesmemle de ilgisi vardı.

İçeri hızla giren adam yine hızla hareket ederken “tuvalete gitmem gerek” dedim. Bir an dediğimi duymamış gibi devam ederken sert bir şekilde yineledim “tuvalete gitmeliyim.” Bir şey demeden sertçe kapıyı ardından kapattı.

Ben kendi kendime duruma söylenemeden içeri iki kişi girdi. Biri odama son giren kişiydi diğeri de sanıyorum ilk giren adamdı. İri olan eğilip ellerimi ve ayaklarımı çözdü. Uzun zaman sonra ayaklarımın açılması beni rahatlatırken boğuk çirkin bir ses duyuldu “haydi çok fazla vaktin yok.” Bu o ilk girenin sesine benziyordu ama tam da değil gibiydi.

Ayaklarımın üzerinde güçlkle durmaya çabalarırken bedenimin yatan süre boyunca ne kadar güçsüzleştiğini fark ettim. Kaslarım her harekete isyan ediyor gibiydi. Yavaş adımlarla yürürken birinin gözlerimin önünü bir bez parçasıyla

kapattığını gördüm. Yüzleri zaten kapalıydı kim olduklarını bilmeme imkan yoktu. Hatta o kadar karanlıktı ki simsiyah gözlerinden başka bir şey seçemiyordum. Bunu neden yapıyorlardı ki? “Hayır buna gerek yok.” dedim panikle. Ama beni dinlemeden sımsıkı bağladı ve açmaya kalkarsam bunun bedelinin ağır olacağını söyledi. Gözlerimden yaşlar süzülüp kalbim korkudan deli gibi atarken kendime kızıyordum. Keşke altıma işeseydim şimdi bilinmezliğe doğru yol alıyorum diye düşündüm.

Onları kızdırmamak için dediği gibi gözlerimi açmaya yeltenmedim o ne diyorsa onu yaptım. Eli kolumu tutup beni yönlendirirken onlara güvenmekten başka çarem yoktu. İçinde bulunduğum durum düşünülürse ‘güven’ kelimesi trajedi olurdu. Geldik diyerek kolumu bırakmıştı. Tuvalet klozetini elimle yoklayarak bulurken beni izleyip izlemediklerinden emin olamadan hızla oturdum. Rahatsızlıkla kıpırdandım bir süre izlemeseler bile dinlediklerini düşündükçe utancımın ölecektim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu şu anda. İhtiyaçlarımı gidermeli ve bunları yok saymalıydım bir süre, kısacık bir süre.

Video çoktan babama ulaşmıştır beni kurtarmak için her şeyi yapacaktır diye telkin ettim kendimi. İşim bittiğinde hızla üzerime çeki düzen verdim ve beni yönlendirmeleri için beklemeye koyuldum. Bir süre sonra biri beni tuttu ve suyu açtı en azından temizliğe önem veriyorlar ellerimi yıkamadan da geri götürebilirlerdi diye düşündüm. Neredeyse bunun için bile minnet edecektim.

Odaya girip yatağa oturtulduğumda göz bağıny çıkarttılar; yine ellerimle ayaklarımı bağladılar ve beni karanlık odada yalnızlığa hapsedtiler. En fazla birkaç gün daha dayanmam gerekti sonrası buradan kurtulacak özgürlüğüme kavuşacaktım. Biliyordum babam beni kurtaracaktı... O beni asla yalnız bırakmazdı.

Bölüm -2-

Artık dayanamıyordum kaç gün geçmişti videoyu çektiklerinden beri 3 mü 4 mü? Ama hala babam beni kurtarmamıştı? Ne yapıyorsun dedim. İstedikleri her neyse ver artık ve beni kurtar. Bu kadar mı önemsizim gözünde. Niye bu kadar bekliyorsun?

Odaya biri girdiğinde sabrımın da taşıdığı raddedeydim gerçekten ve artık patlamıştım. “Neden beni hala bırakmıyorsunuz? Kaç gün oldu videoyu çekeli, babama gitmek istiyorum artık. Beni burada daha fazla tutamazsınız buna hakkınız yok.”

Ağzımdan çıkan cümleler o kadar komikti ki? Adam karşılık verme gereği bile duymamıştı, plastik tabağı önüme attığı gibi gitmişti. Ardından bir nefes alıp verdim ve en azından bu çıkışıma bir tokatla karşılık vermedi dedim. Bulunduğum durumu ara ara unutup yapmadıkları şeyler için şükran duyuyordum resmen.

Tabaktakileri bu sefer zoraki bitirdim ve suyumdan da birkaç yudum içtim. İştahım babam beni kurtarmaya gelmediği her gün kesiliyordu. Beni istemediğini, buradan kurtarmayacağını düşünmeye itiyordu. Yine her zamanki gibi yastığa kafamı koydum ve geçmişteki güzel anılarımı düşünmeye başladım.

Peri ile yaptığımız yamaç paraşütünü, Bora’nın üzerime titremesini, babamın bana doğum günümde sıfır model bir porsche aldığı günü. Hepsini tek tek yeniden hatırladım. Hadi diğerlerini anlıyordum ama Bora ile olan anılarımı bile bu kadar özleyeceğimi düşünmüyordum. Sonuçta ona aşık falan değildim. Babamın şirketinde çalışan başarılı bir adamdı ve bana evlenme teklifi etmişti. Her ne kadar reddetsem de. Bunu

zamana bırakmak istemiş; benden asla vazgeçmeyeceğini ve bir gün ona ait olacağımı söylemişti.

O günün gelip gelmeyeceğini düşündüm ve bir an sonra bunun için bile ağladığımı fark ettim. Evlenmekten birine bağlı kalmaktan ölesiye korkarken şimdi bunun aslında çok saçma bir düşünce olduğunun farkına varıyordum. Eğer buradan kurtulursam kesinlikle Bora'yı üzmeyeceğim diye söz verdim. Evlilik hemen olmaz ama diye de ekledim yine de.

Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki sanırsınız üzerine taş konmuş. Açmaya çalışıyor ama bir türlü başarılı olamıyordum. Kulaklarım olağanca gücü ile uğuldarken bazı seslerin beynime ulaştığını hissediyor ama ne denildiğini bir türlü algılayamıyordum.

Puslu bir görüntü gözümün önüne geliyor sonra kayboluyordu. Birileri bağırıp yardım istiyor sonra susuyordu. Bir anda kulağıma gelen silah patlaması gibi sesler duyuyor yine o puslu görüntüyü bir adamın yüzünü görüyordum. Bir an ondan kurtulmaya çabalayarak ellerimi oynatmaya çalışıyordum ancak kesinlikle kaslarım bu görevi yerine getiremeyecek kadar güçsüzdü.

Gözlerim buğulu yüze odaklanıyor ve bazı mırıltılar duyuyordu. “Sakin ol seni...” diyordu ama gerisi yoktu anlamıyordum çünkü duyularım uyuşmuştu. Çok ama çok uzaktan gelen bir ses “korkma seni kurtarıyoruz buradan gidiyoruz mu?” diyordu. Zorla gözlerimi açmaya çalışıyordum ama istemsiz bir şekilde kapanıyordu engel olamıyordum. Sanki anestezi altındaydım. Hani uyanık kalmak istersiniz fakat yavaş yavaş uyku kollarına alıp sarar sarmalar sizi. İşte öyleydi. Mis gibi bir düşün içine çekilmiş gitmiştim. Burada güvendedim, kimse bana zarar veremezdi.

Neden sonra gözlerimi açtım ve aydınlık temiz bir odada olduğumu gördüm. Bu kesinlikle güzel bir rüya olmalı dedim kendime. Kaçırıldığımdan beri hiç bu kadar güzel bir rüya görmemiştim. Yumuşacık yatağı, başımın altındaki tertemiz yastığı ve üzerimde duran hafif yorganı hissediyordum. Rüyalar hep gerçekten yaşıyormuşsun gibi hissetmene neden oluyor. Uyanınca ama rüyaymış diye üzüldüğün rüyalar özellikle.

Yan dönerken elimden güç almaya çalıştım ancak canımın yanmasıyla geri çektim. Neden olduğunu görmek için elimi göz hizama getirdim ve bileğimin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Hızla diğer elimi de çıkararak ona da baktım o da öyleydi. Yorganı korkuyla açarken üzerimdeki pullu elbiseyi gördüm. Aynı kaçırıldığımdaki gibi. Lanet olsun rüya artık kabusu dönüyor diye korkuyla yataktan doğrulduğum anda içerideki yabancıyı fark ettim.

Merhaba kabus dedim içimden ve önce onun bir şeyler söylemesini bekledim.

“Günaydın neler olduğunu merak ediyor olmalısın. Bizden korkmana gerek yok biz babanın seni kurtarmak için gönderdiği kurtarıcı birliğiz. Artık esir değil bir misafirsın baban gerekli önlemleri alıp seni kaçırانları bulana kadar” diye ekledi.

Adamın doğru söylediğinden emin olamamış bir halde ona bakmaya devam ettim. Oturduğu yerden sakince kalkıp kapıya doğru yürüdü. Altında mavi kot pantolon, üzerinde yine mavi bir sweat vardı. Dışarı çıkacağı anda bir şey hatırlamış gibi duraksadı ve elini kömür karası siyah saçından geçirerek döndü ve odanın içindeki bir başka kapıyı işaret edip “orada banyo var ve şu dolapta da üzerine giyebileceğin temiz kıyafetler.” diyerek çıktı.

Nazik biri gibi görünüyordu ama bu dediklerine inanmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu nedenle o gider gitmez

ayağa kalktım ve şişmiş, kızarmış olan ayak bileklerime lanet ettim. Dolaba ilerleyerek üzerime rahat bir şeyler aradım ve bulabildiğim tayt ve bir sweati üzerime acıyla geçirerek ayakkabı arayışına girdim. Bir çift beyaz spor ayakkabıyı ayaklarıma geçirirken oldukça zorlandığımı itiraf etmeliyim. Hiç olmadığı kadar canım yanıyordu ama daha büyük bir tehlike içerisindeysem kimin umurundaydı ki? Kimseye güvenemezdim yatağın sağında duran büyük cam balkondan dışarı çıkabilirdim yavaşça perdeyi araladım ve giriş katında olduğumuzu fark etmemle şansımın döndüğünü hissettim.

Balkon kapısını ses çıkarmadan dikkatle açarak nereye doğru gitmem gerektiğine göz gezdirdim. Hemen sağımda duran güzel bir havuz solumda ise uçsuz bucaksız görünen yeşillerle bezeli bir orman vardı. İşte kaçış noktam tam da burasıydı. Oraya girdiğim anda kaybolurdum beni bulamazlardı.

Etrafı dikkatlice kontrol ederek karşıma kimsenin çıkmaması için dualar ettim ve yürüyebildiğim kadar hızla yürüdüm. Az ileride bir adam vardı bahçede ileri geri yürüyordu ve elinde tüfek vardı. Gerçekten bu silah beni korumak için miydi yoksa beni burada tutmak için mi? Adam arkasını döndüğü anda hızla ormanın içerisinde doğru koştum. Ormanın içerisine girip izlerimi tamamen kaybettirmenin keyfini yaşayacağım sırada bir ses duydum. Lanet olsun görülmüştüm. Hızla arkama dönüp baktım ve evin üst katında balkondan bağırان adamı gördüm. Sanırım bu odamdaki adamdı. Onun tekrar bağırmasıyla adımlarımı hızlandırdım. Buradan hemen gitmeliydim hemen. Ama ayaklarım buna izin vermiyordu. Öyle canım yanıyordu ki üzerine basmakta zorlanıyordum dolayısıyla koşabilmem mümkün değildi. Ama biliyordum ardımdan beni takip ediyorlardı ve ben eğer kaplumbağa hızıyla devam edersem yakalanacaktım.

Haydi dedim kendime bunu başarabilirsin. Az kaldı mutlaka ileride bir yol vardır. Yol varsa geçen arabalarda olacaktır ve yardım isteyebilirsin. İşte bu düşünce koşmamı sağladı. Ayaklarım kopacak olsa bile koşacaktım. Acıyı öteledim onu

beynimin bir köşesine hapsettim. Önce buradan kurtulmalıydım onunla sonra ilgilenecektim.

Arkamdan birinin adımı bağırdığını duydum lanet olsun yaklaşıyordu daha da hızlanmalıydım. Ancak ayaklarım buna izin vermiyordu. Aynı rüyamdaki gibi hızlanmak istiyor başarılı olamıyordum. Ayaklarıma bir de ağaçların köklerinin dolanması da yardımcı olmuyordu.

Hızla bir açıklığa geldiğimde hayal kırıklığımda yüzüme yerleşmiş dudaklarımı titretiyordu. Hayır dedim hayır olamaz. Birkaç adım ötemde yol yoktu tam uçurumun kenarındaydım. Aynı şiirlerdeki gibi bir adımım uçurum bir adımım toprakta bir adımım ölüm bir adımım hayattı. Ama gerçekten hayat mıydı? Yoksa benim için aslında hayat bitmiş miydi?

Önüme serili sonsuzluğa uzanan masmavi deniz ve turuncuya çalan gökyüzü birbirine karışmış dans ediyordu. Benim aksime onlar mutlu görünüyordu. Son izlediğim manzara olabilirdi bir ressamın elinden çıkmışcasına güzeldi. Aklıma kazırcasına bir uçtan bir uca süzdüm manzarayı ve solumda aşağıya doğru inen bir patika olduğunu gördüm. Bitmemişti henüz hayatım burada son bulmayacaktı.

Umut ışığı olan patikaya doğru hızla yöneldim. Pes etmeyecektim nereye kadar gidebilirim gidecektim buradan kurtulacaktım. Ayaklarım daha da acımaya başlamıştı ancak bunu umursamamayı başararak aşağı doğru yürümeye başladım. Kayalıklara tutunarak inmek işimi kolaylaştırmıştı ancak bu dik yokuş hızımı azaltmama neden olmuştu. Ayağımın altından kayan taşlara aldırmadan devam ettim bir yol varsa sonunda kurtuluşa açılacak bir başka kapı daha olmalıydı.

Yorulmuştum ama neredeyse yolun yarısını kat etmiştim ve görünürde peşimden gelen birileri yoktu. Henüz yoktu ama olmayacağı anlamına gelmezdi bu yüzden rahatlayamazdım devam etmeliydim. Tutunduğum son kaya parçasını da

ardımda bırakırken denizin kenarında duran tekneyi gördüm. Bu gülüşümün uzun süre sonra gelip yüzüme yerleşmesine sebep oldu. Gözlerimden akan yaşlarda peşi sıra onu takip ediyordu ancak bu seferkiler sevinçtendi. Kurtulmuştum o tekneye ulaştığım anda bu kabus sona erecekti.

Evet az kaldı neredeyse düzlüğe gelmiştim. Tüm sevinçlerimi bir uçurtma misali rüzgarla alıp götüren ise arkamdan gelen ses olmuştu. “Dur artık buradan kaçamazsın. Kendine zarar vereceksin dur.”

Asıl durursam siz bana zarar vereceksiniz. Asla ama asla durmam. Haydi dedim bacaklarıma güce yeniden kavuşmasını dileyerek az kaldı az kaldı. Tekneye bindiğin anda onu çalıştırdığın gibi gidersin buradan. Tabi teknenin anahtarı üzerindeyse ve bir arabayı çalıştırmak gibi basitse. Düşünme bunu sadece ulaşmayı düşün sadece o tekneye adım atmayı düşün.

İskeleye koşup oradan tekneye ulaşacağım birkaç adım kalmıştı ki sert bir şekilde geriye çekildim. Dengemi sağlayamadan beni geriye çeken adamın göğsüne yapıştım. O da dengesini kaybetti ve kollarıyla belimi sararken iskelenin üzerine sertçe düştük. Canımı yakan şey düşüşüm değil yakalanmam olmuştu. Özgürlüğe birkaç adım kala yakalanmak!

Beni öyle sıkı tutmuştu ki el bileğimi tuttuğunu fark etmem dudaklarımdan dökülen inlemelerimle ortaya çıkmıştı. Üzerinden beni kenara doğru hızla attı ve ellerini üzerimden uzaklaştırdı.

“Aptal mısın sen? Kaçarak ne yapmaya çalışıyordun kendini öldürmek mi istiyorsun?” dedi oturumuna gelip bana doğru bakarken.

“Hayır sizin öldürmenizden kaçınmaya çalışıyorum”

“Biz seni öldürmek istemiyoruz. Sana bunu açıkladığımı sanıyordum. Seni kurtardık baban bu işi çözene kadar bizim misafirimizsin lafinın neresini anlamadın.”

“Seni tanımıyorum. Bu sözlere ne amaçla güvенеceğim? Ben kaçırıldım kaç gün boyunca bir hayvanın bile tutulamayacağı bir odada tutuldum. Hem babam bunu istemiş olamaz o yanında olmamı isterdi.” derken bende yavaşça doğrulmuş ayağa kalkmışım.

“Evet hayatın tehlikede olmasa yanında olurdun muhakkak ancak tehlikedesin bu nedenle bizi tuttu ve dediğim gibi misafirimizsin.” dedi kalkıp üzerini silkelerken.

“Misafiriniz? Eğer babam sizi tuttuysa nasıl misafiriniz oluyorum? Siz ona çalıştığınıza göre aynı zamanda bana da çalışıyorsunuz demek bu nedenle şimdi beni ona götürmeni emrediyorum hemen.” İkna edici olmak için de kızgınlıkla birkaç adım atıp yanına yaklaşmışım.

“Seni baban fazla şımartmış küçük kız öyle bir şey yapmıyorum. Burada kuralları ben koyuyor emri ben veriyorum. Ve şu anda hemen eve geri dönüyorsun.”

Bu lanet olasıca kendini kim sanıyordu? “Parayla tutulmuş biri bana emir veremez. Beni hemen babamla görüştüreceksin duyuyor musun?”

Hızla havaya kalkan eli yanağıma ineceği esnada gözlerimi kapadım. Ve yüzümde o ateşin patlamasını bekledim. Gözlerimi aralayıp yandan ona bakarken elinin titrer bir şekilde havada asılı kaldığını gördüm. Gözlerim nefti gözlerini buldu. Hani derler ya gözleri alev almıştı hayır onun gözleri alev almamıştı onun gözleri alevdi cehennemin ta içiydi. Hatta cehenneme dönüşecek o kaynağın ta kendisiydi. Neftiydi!

Bu içimin olanca haliyle ürpermesine sebep oldu. Adımlarımın gerilemesine, korkumun bir anda içimi kaplamasına, midemin burulmasına neden oldu.

Havada asılı kalan elini yumruk yaptı ve aşağıya indirdi. Yürümemi söyleyerek arkasını dönüp geldiği yolu arşınlamaya başladı. O noktada pek itiraz edecek konumda değildim. Ancak yürümek bacaklarım için pek mümkün görünmüyordu. Bunu yapmazsam onu daha fazla kızdıracağımı biliyordum bu nedenle yavaşta olsa bunu denemeye çalıştım.

Attığım her adım beynime acı sinyallerini gönderiyordu. İşte sakladığım acılar şimdi teker teker bedenime dönüyor yayılıyordu. Dudaklarımdan çıkan inlemeleri şimdi tutamıyor onları saklayamıyordum. Aslında bu umurumda bile değildi. Çünkü canım çok yanıyordu ve inlemek sanki acımı hafifletiyordu.

Geriye dönüp hızla paket taşır gibi beni omzuna aldığında yine bileğimden tutma gafletinde bulunmuş ve bağırma sebep olmuştu.

“Bırak beni bırak diyorum sana” derken ellerimi canım yansa dahi yumruk yapmış beni taşıyan devin sırtına indiriyordum. Tabi bunlar ona sinek ısırığı falan gibi geliyor olmalıydı çünkü bileklerim öyle acıyordu ki gücümün tamamını bırakın yarısını bile kullanamıyordum.

Misafir olduğumu söylemiş ve beni şimdi karga tulumba ne hale getirmişti. “Misafirlerinize böyle kaba mı davranıyorsunuz siz?” dedim bağırarak. Fiziki gücüm bir işe yaramıyordu ama dilimin gücü yeterdi onları halt etmeye.

“Eğer misafir senin gibi yabani olup kaçmaya kalkışırsa evet.”

Küstah şey kimmiş yabani ben mi? “Ben kendi canımı kurtarmaya çalışıyorum yalnızca.”

“Bunu benim yaptığımı sanıyordum halbuki kötü adamların elinden seni gece aldım ne çabuk unuttun.” dedi böbürlenerek.

“Senin yaptığın ne malum ben bir şey hatırlamıyorum bile.” dedim. Kafam aşağıya doğru sallanırken kanda beynime doğru inmişti iyice.

“Yine mi aynı tartışmaya dönüyoruz. Sanırım düşmanın olsaydık seni böyle korunaklı güzel bir eve getirip rahatını düşünmezdik.”

Yani bu söyledikleri mantıklıydı. Ama babam neden burada kalmamı istemişti ki? Neden yanında olamıyordum orada daha güvende olmaz mıydım?

Hala omuzunda asılıydım ve beni zorlanmadan taşıyordu. Yapısından spor yaptığı ve güçlü olduğu belli oluyordu. Eğer o tokat suratıma inseydi ne olurdu diye düşünmekten alamadım kendimi. Kendi hayatı için atmadığı iyi olmuştu çünkü o tokatın bedelini ona fena şekilde ödetirdim. Ben değilse bile babama bunu seve seve yaptıırırdım.

Ormanlık alandan çıkıp evi gördüğümüz sırada beni omzundan aşağıya yavaşça bıraktı.

Açılan sweatimi ve saçlarımı düzelterek o kibirli pislğe sert bir şekilde baktım ve siyah saçlarına ve onunla uyumlu siyah gözlerine. Hayır siyah değildi. Uzaktan bakınca siyah gibi görünen ama aslında ondan daha güzel olan nefli gözlerine baktım. Ve kaşlarına siyah ve gür kaşlarına... Sonra burnuna hafif kavisli ve yüzüne tam oturan o burnuna. Bir erkeğe göre oldukça güzeldi yüzü. Daha çok kemikli bir yapısı ve güçlü bir çenesi vardı ve duruşu kendinden emin duruşu insanı sinir ediyordu.

“Neler oluyor?” diyen başka bir adamın sesi ile dağıldı dikkatim. Onun gibi aynı boylarda ama saçları daha açık renkte ve gözleri de açık kahve tonlarında zayıf yüzlü bir adamdı.

“Ne yapalım Dinçer sohbet ediyorduk sende katılmaz mısın?” dedi adamın gözlerine bakarak. Sonra “hanımefendi kaçarken

yakaladım iskelenin orada nasıl nöbet tutuyorsunuz siz?” diye bağırdı.

“Ben su...” cümlesini tamamlamadan gelmişti cevabı.

“Hiçbir şey için duydun mu beni hiçbir şey için görev yerini terk etmeyeceksin.” derken parmağını çocuğun yüzüne doğru sallıyordu.

Adam hızla kafasını öne arkaya sallayarak az önce çıktığımız ormanın sınırına doğru yürümeye başladı. “Sende devam et içeri gir haydi. Ayrıca bir daha bunu yapmaya kalkma sakın anladın mı? Buradan hiçbir şekilde kaçamazsın. Tekneye binseydin bile onu çalıştırıp gidecek bir anahtara sahip değildin.” dedi elindeki anahtarı sallayarak. Elbette üzerinde bırakmamışlardı benimki sadece bir umuttu. Kurtulmak uğruna alabileceğim bir riskti bu. Eliyle kolumu tutup çekiştirerek odama doğru yönelmemi istercesine beni itekledi.

Öyle kaba ve sinir bozucu bir adamdı ki başka bir zaman bana bu hareketi yapacak olsa kesinlikle cezasını da öderdi. Bundan güç alarak kolumu elinden çektim ve “bana bir daha dokunursan seni buna pişman ederim.” dedim.

Bu söylediklerime dudağının kenarı ile alay eder gibi güldükten sonra ormanlık bölgenin alt tarafından çıkan - sanırım atlattığım adama doğru yürümeye başladı. Onu da azarlayıp bir güzel paylayacaktı anlaşılan. Nefes nefese kalmış haline bakılırsa peşim sıra o da koşmuştu beni bulmaya ama şansa bakın ki ben küstah olanına denk gelmiştim.

Sinirim tepemde çıktığım kapıdan odama tekrar girdim. Cam kapıyı suratına çarpar gibi kapattım ve perdeyle de aramızdaki tüm bağın yok olmasını sağladım. Sanki beni görüyormuş gibi bu tribi atmam nedense kendimi iyi hissettirmişti.

Birkaç gün boyunca odamdan dışarı adım atmamış yemeklerimi odamda yemiştim. O dengesizle karşılaşp çıkılmaz bir savaşın içine girmek istemiyordum. Ne kadar uzak

kalırsam o kadar iyiydi. Hem babamda kısa bir süre içinde mutlaka beni kaçıranların sorumlusunu bulacak ve geri dönecektim evime.

Kaçmaya çalıştığım gün babamdan gelen bir video izletip kendilerinin güvenilir olduklarını kanıtlamışlardı. Babam durumu çözünceye kadar sabırla beklememi beni en kısa zamanda yanına alacağını söylüyordu. Eğer o bunun gerekli olduğuna inanıyorsa kesinlikle haklıdır diye düşündüm. Bu nedenle o sorunu halledene kadar bir süre daha buraya katlanacaktım. Hem en azından içinde bulunduğum önceki durumdan katbekat iyiydi. İnsan gibi davranılıyordum. Banyomu yapabiliyor arada bahçede uzaklaşmadan dolaşıyordum.

Komodinin üzerindeki kremi uzanıp aldım ve yaralarımın üzerine özenle sürdüm. Hala acıyordu ama kırmızı izler biraz hafıflemişti yakında biraz morararak sarıya döner ve yok olurlardı. En azından daha büyük bir acı ve yara almadım diye şükrettim. Eğer beni kurtarmaya gelmeselerdi sonum ne olurdu bilmiyordum ama çok kötü şeyler olacağını az buçuk kestirebiliyordum.

Ama o budala adama asla bunun için minnet duymayacaktım. Sonuçta o ona verilen görevi yerine getirmişti. İşini yapmış parasını almıştı. Babama teşekkür etmeliydim ne yapıp edip beni onların elinden kurtardığı için. Ancak bunu bir türlü dile getirmeme izin vermemişlerdi. Kaç kere babamla görüşmek istediğimi söylemişim ama telefon kullanamayacağımızı yerimizi belli edip tehlikeye gireceğimi öne sürmüşlerdi. Gerçi düşününce çok saçma değildi sonuçta babam dinleniyor olabilir ve ona ulaşmamız demek yeniden her şeyi yaşayabileceğim demektir. Bu hatırlama karşısında titredim kollarımı bedenime sardım ve bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyorum asla dedim.

O zamanları yaşamaktansa biraz sabretmek en iyisiydi. Onunla konuşamıyor olsam bile iyi olduğuma ve onu özlediğime dair bir video çektirmişler ve babama ulaştıracaklarını söylemişlerdi aynen onunkinin bana ulaştığı gibi. Bu alınan bir önlemse kabul edebilirdim elbette. Her ne kadar sıkıntıdan patlasam da az zaman kaldığını düşünerek teselli olabilirdim.

Kapı tıkladı ve ben yatar pozisyonundan kalkarak “gelin” dedim.

“Kahvaltı hazır.” dedi sarı bir kafa kapıdan başını uzatarak. Bunu ilk kez görüyordum bu evde kaç kişi vardı acaba?

“Ben odamda yiyeceğim.” dedim onlarla aynı masaya oturup yemek yememi beklemiyorlardı herhalde değil mi?

Kapıyı ardından çekince sessizce mırıldandım. “Bir de yemeğe çağırıyorlar sanki onlarla aynı masaya oturup yemişim gibi.” Kapı sert bir şekilde açıldığında ağzımdan da bir korku nidası fırlamıştı tabi aynı anda sinirlerimde zıplamıştı. Küstah adam asla bıkmıyordu benimle uğraşmaktan.

“Kimse senin hizmetçin değil bundan sonra yemeklerini masada bizimle yiyeceksin yoksa aç kalacaksın.”

“Sen kim oluyorsun da benimle bu şekilde konuşabiliyorsun? Babam için çalışan adamlardan birisin sadece kendine gel.”

“Ben mi kim oluyorum ben Alkır. Daha önce kendimi sana iyi tanıtamadım elbette. Ben babanın köpeği değilim küçük kız hele senin hiç değilim. O yüzden hemen ayağa kalk ve masaya geç yoksa yemek falan yiyemezsin.”

“İyi o zaman yemem. Sonra bunun hesabını da babama verirsiniz.” dedim şımarıklıkta boyut atlamıştım resmen. Babam yiyip yemediğimi nereden bilecekti ki? Beni onunla görüştürmüyorlardı bile nasıl şikayet edeyim? Ama dirençlerini öyle ya da böyle kırardım sonunda. O nedenle tükürdüğümü yalamayacak masaya gitmeyecektim.

“Sen bilirsin gelip masaya oturana kadar tek lokma yok sana.” dedi ve ardından sertçe kapıyı çekti. Kapı kırılmadıysa bile kesin bir yerleri çatladı diye düşündüm.

Esir olmaktan kurtulmuş megaloman bir manyağın eline düşmüştüm. Daha ne kadar tahammül etmem gerekiyordu bilmiyorum ama sınırlarımın zorlandığını hissediyordum. O inatsa bende inadım o masaya oturmayacaktım. Yemeğim ayağıma gelecekti öyle ya da böyle.

Ben her zaman galip olandım.

Bölüm -3-

Karnımın guruldaması ile uyandım. Öyle çok acıkmıştım ki biraz daha aç kalırsam öleceğimi düşünüyordum. Sabahın erken saatiydi belki kimse uyanmamıştı daha; mutfığa gidip gizlice bir şeyler aşırabilirdim ya da ayağıma kahvaltımın gelmesini beklerdim. Ama ya gelmezse bir daha yiyecek alabilmek için sessiz bir an bulamazdım.

Tam o anda kararımı verdim, yatağımdan kalkarak ayağıma terlikleri geçirdim ve odamın kapısını açarak yavaşça mutfığın olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüdüm. Kapısı kapalı bir odayı geçip dört basamaklı merdiveni yavaşça çıktım. Yürürken ayaklarım daha iyiydi ancak basamaklarda anlaşılan canım hala yanıyordu. Son adımımı da duvara tutunarak atlattıktan sonra sağa doğru genişleyen bir salona adım attım; geniş pencereler ve terasa açılan kapı benim odamın açıldığı gibi bahçeye açılıyordu. Solumda ise büyük bir açık mutfak duruyordu ve arkası dönük hafif kilolu bir kadının ocakta bir şeyler hazırladığını gördüm. Lanet olsun ne kadar erken bir saatte kalkıyordu ki? Keşke gece uyumayıp gelseydim diye düşündüm.

Sessizce ona görünmeden odama doğru gideceğim sırada “günaydın” diyen kadının sesini duydum. “Sende benim gibi

erkencisin. Çok fazla uyumayı sevmiyorum ben.” Kadının yüzüne bakmadan da gülümsermiş gibi konuştuğunu görüyordunuz. Size bunu fazlası ile hissettiriyordu.

Kaba davranmamak adına döndüm ve “günaydın. Ben su alacaktım susadım da.” dedim ilerleyerek. Hazırlanmış koca masayı gördüğüm anda karnımın gurultuları da yükselmeye başladı. Hey dedim karnıma ayıp olmuyor mu bu ne edepsizlik?

Kadın da benden çıkan sesleri duymuş olmalı ki “Omlet sever misin?” dedi.

Kadının sorusuna öyle hızlı cevap verdim ki ‘omlet sever...’den sonrasını duymamışım gibi “evet” diye yanıtladım.

“Otur bakalım masaya; peynirli ve mantarlı” dedi içimin eriyerek aktığını hissettim “olur” dedim sanki çok önemli bir ayrıntı değilmiş gibi. Ama aslına bakılırsa en sevdiğim omletti.

O omletimi hazırlarken bir yandan da muhteşem bir kahve kokusu sardı burnumu. Ocağa da yine çay demleniyordu mis gibi. Kahvaltılara bayılıyorum dedim içimden. Kadın daha omleti табаğıma koymadan masadan bir iki tane zeytin ve bir kibrit kutusu kadar peynir tırtıklamıştım bile. Öyle acıkmıştım ki bıraksalar masadaki her şeyi silip süpürebilirdim.

Ama tabi ben hanımefendi bir kız olarak bunu yapmamalı, kibar kibar yemeliydim. Aslında çevremde kimse yokken ya da Peri ve babamlayken oldukça iştahlı yiyordum. Hatta bu konuda Peri’den tehditler de alıyordum: ‘Seni bir gün yemek yerken videoya çekip tüm sosyal medyaya yayacağım. Bu halini herkes görsün, sosyetenin hanımefendisinin nasıl bir obur olduğunu herkes görmeli.’ Keşke yanımda olsan da çeksen o hallerimi inan bu sefer engellemeyeceğim seni diye düşündüm.

Tabağıma omleti koyup çay mı kahve mi istediğimi soran tonton kadına çay diye cevap verdim. Önceki günlerde içtiğim

ayı bu kadın demlemişse bugünkünün de harika olduğunu bilip ağızım sulanarak.

Aynen tahmin ettiğim gibi mükemmel çayların mimarı bu al yanaklara sahip, çekik gözlü kadındı ve bu harika omletin. Kesinlikle buradan sonra da bizimle çalışmalı diye düşündüm. Kahvaltıları kadar yemekleri de oldukça lezzetliydi. Bence bizim evdeki aşçılardan çok ama çok iyiydi. Evet bu kadına bir teklif götürmem gerektiğine dair kendimle hemfikir oldum.

“Günaydın” diyen ses bir an için sinirlerimi altüst etse de bunu ona göstermemeye karar verdim.

“Günaydın oğlum haydi geç bakalım sana da omletini yapayım.” Karşımdaki sandalyeye oturmadan önce kendine bir bardak çay aldı. Bana dizeceğı nutukları dinlemek üzere bekledim ancak hiçbir şey demeden çayını yudumlamaya, masadan tabağına bir şeyler almaya başladı. Onun ardı sıra birkaç kişi daha masaya gülüp konuşarak geldi ama beni görünce sustu. Bugün masaya teşrifimle herkesi susturmayı başarmıştım. Kendi aralarında sessizce fısıldaşıyor ve kahvaltılarını yapıyorlardı. Adamlardan birinin kadına ‘Gülten teyze’ diye seslenmesi ile adını da öğrenmiş olmuştum. Aslında aynı ortamlarda olduğum insanların adını sorar öğrenirdim tabi çabucak unuturdum orası ayrı. Ama bu hafızamın gereksiz bilgileri dışarı atmasından kaynaklanıyordu mutlaka. Önemli olan kişileri beynine kaydet gerisini sil gitsin diyordu.

Kadın Alkır’ın tabağına benimkinin aynından olan omleti koyunca şaşırdım. Demek o da benim gibi mantarlı ve peynirli yiyordu omleti. Tabi bu onunla iyi geçineceğim anlamına gelmiyordu sadece benzer bir noktamız vardı o kadar.

Masa gittikçe kalabalıklaşırken bu kadar çok kişinin olduğuna inanamıyordum şu anda 7 erkek vardı ve nöbette duran birkaç kişi daha vardı dışarıda. En az 9 ya da 10 erkekle aynı evde yaşıyordum. Bu kadar kalabalık topluluğun korumasına

ihtiyacım olması için ciddiyetini gösteriyordu. Babam ne yapmıştı da beni kaçıрма gereği duymuşlardı? Sorun yalnızca para mıydı yoksa başka şeylerde var mıydı? Tüm bunlar merakımı arttırıyordu ancak babamla konuşmam mümkün olmadığı için tüm bunların nedenini bilemiyordum.

Masadakiler varlığıma rağmen biraz daha rahat konuşmaya ve davranmaya başlamıştı. Bazılarının adını öğrenmiştim ama bazılarını hala bilmiyordum. Mesela sarı kafanın adı Berkay'dı. Saçları bir kızı kıskandıracak kadar gür ve uzundu. Oturduğum yerden seçemediğim mavi ya da yeşil gözleri vardı. Diğerlerine göre yaşı gençti. Tahminimce benden birkaç yaş küçüktü. 22 ya da 23'lerindeydi. Nöbetini bırakıp su içmeye giden çocukta masadaydı onun adı da Dinçer'di. Koyu kahve gözleri kısacık koyu kahve saçları vardı. Benimle aynı yaştı sanırım en fazla birkaç yaş büyük olabilirdi.

Alkır'ın yanında oturan kasıntının adı ise Batu'ydu. Kahverengi gözlere ve saçlara sahip olan bu adamın –adam diyorum çünkü yaşı bence 30 vardı- yüzü çok keskin ve bakışları sertti. Diğerlerine göre iri bir yapısı vardı. Buda demek oluyor ki spor yapıyordu. Kesinlikle kendini beğenmişti. Yanımda oturan çocuğun aksine. Oldukça komik biriydi Eray. Koyu kahve saçları yeşil gözleri vardı. Muhtemelen o da benden büyüktü ve eğlenceliydi. Masaya geldikten sonra ortam baya hareketlenmiş sessizlik sona ermişti. Hatta öyle ki karşımda duran kaba adamı bile güldürmeyi başarmıştı ve ilk defa o zaman sol yanağındaki gamzesini fark etmiştim.

Gülüşüne değer katan gamzesini...

Bir anda bakışlarını yüzünün çehresini yumuşatan o minik çukuru...

Neden böyle düşünüyordum şu anda bilmiyorum ama o gülüşü bir anda içimi ısıtmıştı. İçim buzdan bir kütleydi de sanki

buzları eritmiş şimdi de içimde daha doğrusu midemde bir ısınmaya neden olmuştu.

Sanırım saçmalıyordum kendimi öyle kaptırmıştım ki düşüncelerim kibirli bir pisliğin etrafında dallanıp budaklanıyordu. Mutlaka midem yediklerimden rahatsızlık duymuştu. O kadar aç kaldıktan sonra elbette olmuştur. Kimin suçu acaba derken gözlerimi üzerine nefretle diktim tam baktığını hissettiğim anda masadan kalkarak tabağımı makineye yerleştirdim.

Kendime kupaya çay koydum ve odamda içmek üzere yanlarından ayrılırken “afiyet olsun bir şey değil.” diyen sesini duydum yine.

“Kahvaltıyı senin hazırladığını sanmıyorum asıl sana afiyet olsun.” dedim ve gitmeden önce Gülten hanıma teşekkür ederek odama geçtim. Sanki bana dünyaları bağışlıyordu. Bir şey demese otoritesinden çatlardı Alimallah. Tabi birde güç gösterisi yapması gerek arkadaşlarına. Arkamdan da konuşuyordur eminim gördünüz mü nasıl oturttum masaya ben ne dersem o olur diyerekten patronluk taslıyordu.

Offf yine zıplattı sinirimi. Halbuki kahvaltıdan ve Eray’ın komikliklerinden sonra pamuk gibi olmuştum. Bir an gözüme burası kötü bir yer gibi değil de tatil yapmaya geldiğim bir yer gibi görünmüştü. Ama o megaloman yine her şeyin büyüsunü alıp götürmüştü.

Peki o gülümsemesi hakkında düşündüklerim onlar nerden çıkmıştı? Bir anda beni çekip nasılda şiirler yazdıracak hale getirmişti o gamzesine. Neler oluyordu bana? Ben Bora için bile böyle düşünceler içerisinde bulunmamıştım. Bence tamamen saçmalıyordum. İçinde bulunduğum durumdan kaynaklanıyordu mutlaka.

Düşüncelerimi dağıtmak için perdeyi aralayıp açık kapıdan dışarı doğru süzülüm. Ormanlık alanların orada bir nöbetçi duruyordu. Kaçışımdan bu yana orada mutlaka birini

görüyordum. Havuzun olduğu tarafa geçip orada bulunan masaya ilerledim ve çayımı üzerine koyarak oturacağım sandalyenin minderini çırptım. Oldukça tozlanmıştı arkasını çevirip daha iyi olduğuna kanaat getirip oturdum.

Dışarı çıkan kalabalık erkek gurubunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Kahkahaları, birbirleriyle olan şakalaşmaları ile benim olduğum tarafa doğru yürüyorlardı. Beni gördükleri anda sesleri yine içlerine kaçtı. Anında ciddiyete bürünen yüzleri sanki biraz önce gülen onlar değilmiş gibi bir izlenim bıraktı bende.

Eray yine neşeli tavırlarıyla ilerlemeye devam ederken diğerleri tereddüt etmişti. “Merhaba biz iddiaya girdik de havuza girmek için sen rahatsız olma şurada biz kozlarımızı paylaşıp kaçacağız.” dedi. Sonra arkasında duran adamlara bakarak “evet beyler önce kim atlıyor.” dedi gülererek.

“Bunu gerçekten yapmayacaksınız değil mi hava buz gibi” dedim. Gerçi bir mayıs ayına göre sıcak olması beklenirdi ama hava tam anlamıyla kış gibi soğuktu. Küresel ısınmanın bedeli dedim kendi kendime.

“Yooo yapacağız. Biraz önce bu beyler atıp tutuyordu şimdi bakalım kim galip çıkacak. Evet beyler en uzun süre duran kazanır, haydi.” diye seslendi.

Benim boylarımda olan kumral bir çocuk öne çıktı ve üzerindeki sweati çıkarıp havanın soğukluğunu ölçer gibi bir süre bekledi. O sırada aklıma gelen şey ise umarım altındaki pantolonu da önümde çıkarmaz oldu. Neyse ki korkulan şey başıma gelmedi. Diğerleri de ona uyup üzerindikileri çıkardılar sadece pantolonları ile kaldılar. Sabah Alkır’ın yanında oturan kasıntı Batu, “bu çok saçma bir iddia girip bu soğukta hastalanma riskini almıyorum ben” dedi ve tahmin ettiğim gibi sporcu bedenini sweatiyle yeniden gizledi. İşte aklı başında biri; yaşının verdiği olgunluktan kaynaklanıyor olabilir.

“Haydi ama iddiayı düşün dostum bu seni yeterince motive eder” dedi Berkay.

İddia neydi acaba ne onları bu soğuk havada hasta olma riskine girmeye zorluyor diye merak etmekten alamadım kendimi. Gerçi erkeklerin düşünce yapısına bakılırsa onlar için en ufak bir iddia bile çocuklaşmalarına sebepti ki. Yani bir sakız için bile olsa bu riski alırlardı. Neden bu kadar budala oldukları bir kez daha kanıtlanıyordu. Sanırım şu kasıntıyı hafife almışım en akıllıları o gibi görünüyordu.

3’ten geriye doğru sayıp bir anda gerçekten de kendilerini buz gibi havuz suyuna bıraktılar. O kasıntıyı da yanlarına dahil ederek. Tamamen kafayı yemişlerdi bunun başka açıklaması yoktu. Onlar suda çırpınırken ben sandalyemi onlardan biraz daha geriye çektim ıslanmamak için. Tabi bu arada ağızlarından çıkan küfürleri de duymaya maruz kaldım. Erkekler gerçekten basit yaratıklardı yani akıllarının nasıl çalıştığına hayret etmemek gerekirdi.

Benimde orada olduğumu sonunda biri hatırlamıştı “hey kız var oğlum küfür etmeyin.” dedi Eray.

Gerçekten mi nerede diye sorasım geldi. Sonra yarım ağızla birkaç özür cümlesinden sonra birbirlerini havuzda batırmaya birbirlerine su sıçratmaya başladılar. Batu bu olaya çok fazla girişmedi demiştim çocuk fazlası ile ciddiye. Onun sudan çıkması ile üşüyen birkaçı da sudan dışarı kendini atarak titremeye sweatlerini giymeye çalıştı. Aslında bu görüntüler gülümsememe sebep olmuştu. Eğlenceli halleri özellikle Eray’ın komik ifadeleri ve konuşmaları beni gerçekten güldürüyordu. En sona Berkay ile adımı bilmediğim o benim boylarımdaki çocuk kalmıştı geriye. Onlar suyun içinde birbirlerine haydi artık pes et, hayır bu iddianın kazananı benim sen çık diye çıkışırken ileride sessiz sessiz ama hızla gelen adamı gördüm.

Bakışlarına bakılırsa oldukça sinirliydi şimdi yandınız dedim içimden. “Neler oluyor burada” diye sesinin gürlemesi ile hepsi olduğu yerde sıçradı.

“İddiaya girmiştik biz...” diye sözünü tamamlayamayan Eray’ın ağzına lafı tıkadı. “Çocuk musunuz siz? Hem sorumsuz hem de aptalsınız.”

“Hey hey ağzını topla kimse aptal değil. Az biraz kafa dağıtmak istedik hepsi bu. Burada söz sende diye bize bu şekilde davranamazsın.” dedi Batu.

Vay anasını işte şimdi işler değişiyor, ortalık kızışacak gibi dedim pür dikkat onları izlerken.

“Bak sende söylüyorsun burada söz bende ve saçma davranışlarınıza çekidüzen vermeniz gerektiğini söylüyorum.” dedi hala havuzda tir tir titreyen adamlara özellikle çıkmaları için bakarak.

“İyi de iddia” dedi Berkay hala Alkır’ın dediklerini kavramamış gibi çocuksu haliyle. Diğer çocukta -adının sonradan İlker olduğunu öğrenmişim “tamam dostum sen kazandın zaten ben artık daha fazla duramıyorum” diyerek havuzun merdivenlerine yöneldi.

“Senin de izlemen bittiyse içeri girebilirsin artık.” dedi. Şimdi tüm gözler benim üzerime çevrilmişti harika.

O... o şimdi bana laf mı atıyordu. Hem de herhangi bir kabahatim olmadığı halde bana mı bulaşıyordu? Gerçekten beni delirtiyordu bu adam. Orada uslu uslu otururken gelen onlardı ve ben suçlu mu olmuşum şimdi?

Eray beni koruma amacıyla “onun bir suçu yok biz onu rahatsız ettik aslında...” derken elini susması için otoriter bir şekilde kaldırdı ve gerçekten de başardı. Etrafındaki herkes çil yavrusu gibi dağılırken sadece o ve ben kalmıştık.

Kesinlikle bu adamın bana bir garezi vardı ama neydi bilmiyorum. Benden nefret ediyor olmalıydı onun gözünde sadece bir iştım ve bunu da mutlaka mecburiyetten yapıyordu. Çünkü işin içinde para olmasa benim için bu kadar zahmete katlanmazdı. Hatta elinde olsa beni kaçırın o manyakların elinde bırakırdı. Sözleri, davranışları hepsi bunu gösteriyordu. O zaman ona neden saygı göstereyim ki diye düşündüm. Saygıyı hak etmek için bunu karşındakine göstermen gerekir önce.

“Eski günlerini özledin sanırım. Etrafında dolanıp pervane olan erkekleri.”

“Sen ne demek istiyorsun” dedim sinirle ayağa kalkarken.

“Demek istediğimi gayet açıkça söyledim. Biraz daha açayım senin için sunulan gösteriyi beğendin mi?” dedikleri mi beni kızdırıyordu yoksa bu dediklerinin gerçek olma ihtimali mi? Yanaklarım yanmaya başlarken o sözlerini sürdürmeye devam ediyordu. “Senin için yapmadıklarını anlamamış olamazsın haydi sen zeki bir kızsın daha önce erkekler kim bilir dikkatini çekmek için neler yaptılar?” dedi.

Gerçekten bunu dikkatimi çekmek için mi yapmışlardı. Eğer öyleyse bu gerçekten rezillikti.

“Neyim ben erkek meraklısı mı?” dedim sinirlerime hakim olamayarak.

“Bilmem öyle misin? Haberlere bakılırsa daha fazlasısın.” dedi bakışlarıyla beni baştan aşağıya süzerken.

İşte şimdi bana davranışlarının nedeni ortaya çıkmıştı. Yapılan her haberin doğru olduğunu mu düşünüyordu? Halbuki bilmiyordu magazinciler her şeyi abartmayı severdi ve olduğundan farklı göstermeyi.

“Anlaşılan internette benim hakkımda fazla araştırma yapmışsın.” dedim beni merak ettiğini yüzüne vurma keyfiyle.

İfadesi bir an bocaladıysa da hemen toplamaya çalışarak “işimin ne olduğunu öğrenmem gerekirdi elbette.” dedi. Tabi ki öyledir dedim içimden buna inanmadığım bir şekilde dudak bükerken.

“Eğer bir işsem öyle davran. Benimle uğraşmayı kes. Ben senin stres topun değilim.” dedim masadaki bardağı alıp odama doğru ilerlerken.

Şimdi bana olan nefretinin sebebini anlamaya başlamıştım. Birçok insan gibi önyargı ile yaklaşıyordu. Hoş çok kolay bir insan olmadığımı, kök söktürdüğümü, çoğu zaman çekilmez olduğumu biliyordum ama bu tanıdığım insanlara –ki bir elin parmağını geçmez karşı yapmış olduğum bazı şımarıklıklardı.

Tanımadığım insanlara karşı geliştirdiğim tutum ise daha farklıydı. Genelde onlara karşı soğuk, mesafeli ve yeri geldiğinde küstah oluyordum. Sonuçta biraz ünlüyseniz kimse sizin gül yüzünüz için yanınıza yaklaşmıyordu. Hep istedikleri bir şeyler vardı kısacası çıkar meselesi. Bu nedenle çok dostum yoktu. Hatta hayatımda dostum diyeceğim tek insan vardı o da Periydi. Bir de babam aslında kalabalık bir sevgi kitlem yoktu. Öyleymiş gibi görünen insanlar vardı çevremde. Bora’ya da haksızlık yapmayayım sanırım o da dostum sayılmasa da güvenebileceğim insanlar arasına girerdi. Yani beni seviyorsa güvenimi hak ediyordur değil mi?

Hem söz vermiştim o zindandan kurtulunca ona hak ettiğinden daha iyi davranacağıma söz vermiştim. Evlilik planlarım dahilinde olmasa bile onu sevmeyi daha yakın olmayı deneyecektim. Şimdi bunu gerçekleştirmek için tek bir engel vardı önümde. Buradan kurtulmak...

Alkır’ın beni aşağılar gibi söyledikleri aklıma gelince buradan kurtulmak için daha da can attığımı fark ettim. Ben onun düşündüğü gibi biri değildim. Ama bunu ona ispatlamak zorunda da değildim. Hem o kim oluyordu ki alt tarafı babam için çalışan bir başka adam daha.

Bölüm -4-

Mutfaktan, odamdan ve bahçeden başka bildiğim alan yoktu. Hızla yemeğimi yiyor kendimi hemen odaya ya da bahçeye atıyordum. Evde bir tv var mı onu bile bilmiyordum. Salonda bulunan bir televizyon görmemiştim. Ama belki de başka bir odaya koymuşlardı. Uzun zamandır her şeyden bihaberdim. Acaba haberler benden bahsetmiş miydi yoksa durumum sır gibi saklanıyor muydu? Merak ediyordum.

Bir televizyon varsa boş geçen zamanımı da öldürebilirim diye düşündüm. İşte odadan çıkma isteğim de böylece artmış oldu. Mutfakla salonun bulunduğu yere doğru yürüdüm ve etrafta dolanan kimseyi görmedim. Salona doğru ilerleyerek tekrar bakındım ancak ortada tv falan yoktu. Bütün gün ne yapıyorlardı televizyonsuz? Yani burada sıkılmamak için ne yapırdı ki? Sohbet falan ediyorlardır belki de. Tabi benim sohbet edebileceğim kimse olmadığı için günleri bıraktığını sanıyeler bile zor geçiyordu.

Mutfağın hemen soluna uzanan kısa koridora girdim ve biraz ileride aşağıya inen ve yukarıya çıkan merdivenleri gördüm. Sanırım bu evde nasıl çok kişi barındığının açıklamasını almıştım. Ev 3 katlıydı ve diğer iki katta da erkekler kalıyordu mutlaka. Bu neden onların burada ortalıkta olmadığını açıklıyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimde dikkatlice dinlemeye koyuldum uzaktan bazı sesler geliyordu. Hatta kimisi kahkaha atıyordu muhtemelen oldukça eğleniyorlar diye düşündüm. Keşke Gülten hanımda buralarda olsaydı da biraz sohbet edebilseydim. Ama kadın kahvaltıdan sonra ortalıktan resmen kayboluyordu. Dediğine göre evin diğer işlerini yapıyordu.

Koridorun sonunda dışarıya açılan kapıdan başka bir şey yoktu. Anlaşılan bu katta bir tv bulmam olanaksız görünüyordu.

Gerisin geri dönüp açık mutfağın önüne geldiğimde teras kapısından içeri Eray girdi.

Aniden beni görmenin şaşkınlığıyla “Noldu bir sorun mu var?” dedi.

“İzlemek için televizyon aradım ama...”

“Üzgünüm evde televizyon yok.”

“Evet bunu anladım sanırım” dedim etrafı tekrar incelerken. “Peki kitap falan var mı okuyabileceğim” dedim olduğuna dair çok umut bağlamamaya çalışarak.

“Üzgünüm.” dedi kafasını sağa sola sallarken. Sonra bir an duraksadı ve “Alkır’da mutlaka vardır ama.” dedi son anda aklına gelmesine sevinerek.

“Gerek yok” dedim hızla onu susturarak o budaladan kitap dilenecek değildim. Sonra aklıma gelen şeyi ekledim “eğer alışveriş için dışarı çıkılıyorsa okuyabileceğim birkaç kitap sipariş verebilirim.” dedim tatlı kız halime bürünerek. Bir şey istediğimde mutlaka bu bakışlarımı atar bu güzel ses tonumu kullanırdım.

Bir an afalladıktan sonra “tabi bunu sorarım sen liste hazırla.” dedi.

“Çok iyi olur otur otur sıkılıyorum çok fazla belki birkaç kitap olursa okurken vakit geçer en azından. Aslında bir de bilgisayar olsa belki internette vakit geçiririm” dedim sevimli kedi bakışına bürünerek. Kitabın sözünü alabildiysem bunları da alabilirdim pekala. Hem şansımı denemeye değerd.

“Hayır bilgisayar olmaz zaten internet yok bu evde ve olmaması da senin güvenliğinin açısından en iyisi” dedi.

“İnternete ihtiyacım yok müzik dinlerdim o bile yeterdi yoksa burada kafayı sıyrabilirim. Sizler nasıl burada durmaya katlanıyorsunuz bilmiyorum” dedim.

“Sonuçta biz işimizi yapıyoruz iyi para alıyoruz” dedi. Sonra bunu söylediği için bir an suratı asılsa da devam etti. “Tamam ben bir sorayım bakalım neler yapabiliriz” dedi.

“Teşekkür ederim çok sevinirim” dedim yanından ayrılıp odama doğru yürürken. Geldiğimden beri hepsine kök söktürmüştüm aslında. Uyuz, soğuk biri gibi davranmış yanlarında bulunmaktan rahatsızmış gibi görünmüştüm hep. Şimdi biraz daha uysal olduğumu görmek sanıyorum Eray’ı şaşırtmıştı. Kesin aramızda geçen konuşmaları diğer arkadaşlarına da anlatacaktır.

Çevremdeki herkese emir kipi ile konuşan ve asla teşekkür etmeyen benim de -babam hariç çünkü minnetimi sadece o hak ediyordu- bu davranışları sergilemem gerçekten şaşırtıcıydı. Denize düşen yılana sarılır misaliydim. Onlardan başka konuşabileceğim ya da isteklerimi yerine getirebilecek kimse yoktu etrafımda. Dolayısıyla arayı iyi tutmalıyım. Bunu düşündüğüm anda Alkır geldi aklıma. Onunla aramın iyi olma durumu söz konusu bile değildi. Ama zaten ona ihtiyacım da yoktu. Diğerleri ile arayı iyi tutayım yeter.

Gün o kadar sakın geçmişti ki bedenim kesinlikle buna alışkın değildi. Özellikle evde tıklı kalmaya. Bir ev kuşu olduğum söylenemezdi. Partiler, geziler ve alışveriş benim vazgeçilmezimdi. Bir de şimdi içinde bulunduğum duruma bakın. Sıkıntıdan pathyor yapacak iş arıyordum kendime.

Gülten hanım gün boyu gerçekten ne iş yapıyordum anlamıyordum. Tamam ev oldukça kalabalıktı ama her gün aynı yerler temizlenmezdi değil mi? Bazen benden bilerek uzak durduğunu işi bahane ettiğini düşünüyordum. Benden hoşlanmıyor olsa sanırım masada oturduğumuz süre boyunca da benimle konuşmazdı. Belki de kibarlık olsun diye muhabbet ediyor, diğer zamanlarını benimle geçirmek istemiyordu.

Bu evde zaten kim benden memnun gibi görünüyordu ki? Eray belki biraz da Dinçer. En çok onlarla konuşuyordum Gülten hanımdan sonra. Diğerleri daha soğuk yani mesafeli davranıyordu bana. Bunun sebebinin hem bir iş olmam hem de Gürhan beyin kızı olmamla ilgisi vardı tahminimce.

Babam herkes tarafından çekinilen, başarılı bir iş adamıydı. Birçok siyasi bağlantısının yanı sıra ünlülerle dolu çevresi vardı. Bu beni önemli hale getiriyordu herkesin gözünde ve saygı duyulması gereken biri haline. Tabi bazı istisnalar hariç. Alkır bu kategorinin içerisinde kesinlikle yer almıyordu. Zaten işin aslı onun saygısına da ihtiyacım yoktu. Sonuçta önemsiz biriydi benim için. Hiçbirinin bir önemi yoktu benim için. İstedğim için onlarla bu evde değildim babam istediği için güvenliğimi sağlayabilsin diye onlara tahammül ediyordum.

Bu durum çok can sıkıcıydı gerçekten öyleydi. Ne kadar daha sürecekti bilmiyorum ama şimdiden sıkıldığımı hissediyordum. Sanki korunmuyor da hapis tutuluyordum. Bahçeden daha uzağa gitmeme izin vermiyorlardı. Ormanın bulunduğu alana adım atmam yasaktı. Daha önceki kaçma girişimimden kaynaklıydı. Her ne kadar kaçmayı düşünmeyeceğimi onlara söyledimse de oraya tekrar gitmeye ikna edemedim. Korunmasız olarak orada kalmamı istemediklerini söyleyerek bu ısrardan vazgeçmemi söylemişlerdi.

O yasak bu yasak. Neden? Çünkü seni koruyoruz. Çarşıya inip bir tur atayım ya da gezeyim demiyordum ki? En azından sahilin oraya kadar yürüyüp gelebileyim diyordum. Ama Alkır'a laf anlatmaya çalışmak deveye hendek atlatmaya çalışmak gibiydi. Konuşmanın sonu mutlaka tartışmayla sonuçlanıyordu ve onun galibiyetiyle. Bu beni daha da kızdırıyordu. Çünkü galibiyet daima benim olurdu. Özellikle bir şey istiyorsam.

Ertesi gün kitaplarım elime ulaştığında içimdeki sevinci anlatmaya kelimelerim bile yetmezdi. Dediği gibi sözünde durmuş kitaplarımın alınmasını sağlamıştı Eray. Yalnızca bilgisayar işini halledememişti onun için çokta ümitlenmemiştim zaten.

Kitabı bir an önce okumaya başlamak için can atarak yanından ayrılmış odaya kapatmıştım kendimi. Her bir satırını içe içe ağır bir şekilde okurken hiç bitmemesini diledim. Çünkü elimde bulunan kitap sayısı çok değildi ve bu boşlukta bir günde bir kitabı bitirebilirdim.

Kitaptan kafamı kaldırıncı havanında kararmış olduğunu fark ettim. Saatlerce okumaktan gözlerim ağrımış yan yatarak okuduğum için boynum tutulmuştu biraz. Elimle boynumu ovalayarak bir süre masaj yaptım ve acıyı dağıttım. Sonra yemeğin hazır olup olmadığına bakmak için dışarı çıktım.

Gülten hanım mutfakta hazırlıklarını yapıyordu masa kurulmuştu. Yardım edebileceğim bir şeyler olup olmadığını sorduğumda şaşkınlık ifadesi yerini gülümsemeye bıraktı ve yakınındaki sandalyeyi göstererek oturmamı işaret etti.

Sessizce oturdum ve önce havadan sudan sonra hayatlarımızdan konuştuk. İlk baştaki çekingen hallerimi alıp götüren tatlı bir dili vardı ve tombul güzel bir yüzü. Gerçekten cana yakın sevimli bir kadındı. Ona yine iş teklifi etmem gerektiğini düşündüm ancak bu durum şu anda patavatsızlık mı olurdu emin olamadım. O nedenle en azından babama kavuştuktan sonra ona ulaşabileceğimizi düşünerek bu konuyu şimdilik kendime sakladım.

Masaya erkenden gelen Berkay, Eray ve Batu orada olmam olağanmış gibi gelip oturdular ve hararetle bir tür oyundan bahsetmeye başladılar. Ne oyunu olduğunu anlamamıştım ama onları baya heyecanlandığı bir gerçektir. Öyle ki konuşmaları benim bile dikkatimi çekmişti. Nasıl bir oyun olduğunu sorup

onları sıkamak yerine anlattıklarını dinleyerek ne olduğunu çıkarmaya çalışmışım.

Eray'ın Batu ile uğraşması ve oyun oynarken takındığı ifadelerini taklit etmesine kahkaha attığım da gözlerin üzerime çevrilmesine neden olmuşum. Sonra gülerek “iyi taklit yapıyorsun baya yeteneklisin” dedim.

“Elbette öyleyim her yanımdan yetenek fişkırıyor.” dedi. Aslında bu çocuklar fena tipler değillerdi yani tahammül edilebilirlerdi.

“Peki yetenekli çocuk sana zahmet şu suyu uzatır mısın? Aa hatta bardağıma da koyarsan çok mutlu olurum” diyen Berkay kazandığı iddianın sonucunda kaybedenlere 5 gün boyunca istediğini yaptırma hakkı kazanmıştı. Benim eskiden hep sahip olduğum hakka yani. Tabi şu anda o günleri mumla arıyordum o ayrı.

“Oğlum kaç gün kaldı bu ızdırabın bitmesine ya valla sıkı artık.” dedi Eray.

“Sen kaşındın hatırlarsan” diye ciddi bir konuşmaya başladı Batu Eray'a dönerek “senin direktmenin sonucu bu keyfini çıkar.”

“Valla ben nöbete gideceğim nasılsa siz uğraşın bu deliyle.” dedi Eray.

“Batu sende şu mezeyi uzat kardeşim.” dediği anda Berkay Gülten abla elindeki kepçeyi sallayarak sertçe çıkıştı: “herkes masaya oturmadan bir şeye dokunmak yok.”

Aynı anda hepimiz birbirimize baktık ve kahkahalarımız duvarlara vurdu geldi kulaklarımı mutlulukla doldurdu. Sonunda birileri ile konuşmak iletişim halinde olmak bunalımlı ruh halimden çıkmamı sağlamıştı. Bir süre daha yalnızlığa mahkum etseydim kendimi kesinlikle kafayı sıyrırırdım.

İyi ki kendimi odadan dışarı attım aralarına karıştım diye düşündüm gülmeye devam ederken. Tamam tam olarak aralarına girmiş kabul edilmiş sayılmazdım ama bu da iyiydi. En azından kimsenin gözünde yabancı ya da bir iş olmazdım. Onlarda benim gözümde yabancı ve paralı işçi olmazdı.

Her zamanki gibi ortamın havasını geren adam adım attığında gülümsemem yüzümde dondu kaldı. Diğerleri benim aksime hala esprilere gülüp geçerken ben bunun içinde azarlanacağım korkusu ile gülemiyordum bile. İlk defa kendimi sindirilmiş hissediyordum ve bir nefrete maruz kalıyordum.

Nefret gerçekten korkunç bir şeydi. İnsanın omzundaki ağır bir yükü. Ne demişti filozof Bertrand Russell ‘sevgi bilgece nefret ise aptalcadır.’ Kesinlikle öyleydi en aptalca tutumdu. Umarım bunu fark ettirebilen biri çıkar hayatına Alkır bey ve seni süründürür diye düşündüm.

Gülten hanım yemeklerimizi koyarken bende herkese tabaklarını uzatıyordum. Havada çok güzel bir koku vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama yemeklerden geldiğini düşünerek dikkat çekmeden koklamaya başladım. Bunun bir yemekten değil de bir ağaçtan geldiğini düşündüm çünkü kokusu bana bir ağacı anımsatıyordu. Dilimin ucundaydı ama bir türlü adı aklıma gelmiyordu. Teras kapısı açıktı oradan içeri doğru dolmuş olmalıydı koku. Herkes sessizlik içinde yemeğini yerken ben bu kokunun adını ve bana getirdiği anıları hatırlamak üzerine tabağımdaki yemekle oynuyordum. O kadar dalmıştım ki sesi ile yerimden sıçradım.

“Artık yemeğe işkence çektirmeyi bıraksan keşke.” Yine o sinir bozucu bakışını üzerime dikmiş ve kaşlarını olağanca haliyle çatmıştı.

Sesle bölünen düşüncelerim kaçarcasına zihnimin duvarlarına geri çekildi. Kahretsin tam da buluyordum ne olduğunu diye düşündüm ve sesin sahibine dişlerimin arasından cevap verdim.

“Benim tabağımla ilgileneceğine kendi karnını doyur” ve boşalmış tabağını gösterdim.

“Benim görevim senin yemeğinle de ilgilenmek şimdi o tabağındakileri bitir, kendini biraz topla şu haline bak bir deri bir kemik kalmışsın.” dedi en kaba haliyle. Daha ben cevap bile veremeden devam etti “hoş sizin gibi kızlar kilo almamak için ya yemiyor ya da yediklerini kusuyor çünkü yeni moda sıfır beden olmak büyük yarış içinde en önde olmak kolay olmamalı. Tabi sevgili nişanlını da başkalarına kaptırmaman gerek.” derken yüzündeki ifade iyice benimle dalga geçtiğini gösteriyordu.

Nişanlı kısmına hiç takılmadım çünkü onun nişanlım olmadığını söyleyerek bir de onunla başka bir ağız dalaşına girmek istemiyordum. Benim takıldığım nokta sizin gibi kızlar kısmıydı ve bu beni acayip sinirlendirmişti. “Sizin gibi kızlar derken neyi kast ettiğini anlamadım sanırım. Nasıl oluyormuş o kızlar biraz anlatsana” dedim sinirle kalkarken sandalyemi arkamda düşürerek.

Aslında bunu yapmayı planlamamıştım sakın konuşmaya çalışacak ve kelimelerim ile onu alt ederek keyfine varacaktım durumun. Ama hiçte tahmin etmediğim şekilde gelişiyordu olaylar ve ben bunu geriye alamıyordum.

“Neyini anlatayım aynaya bakman ve ağzından çıkan ukala sözlere bakman yeterli” derken gzbebeklerim kocaman olmuş boynumdaki damarlar gerilmişti.

“ok istiyorsan o aynaya sen bak ve karşında duran kasıntının kibirli bir pislik olduğunu kabullen.” dedim oradan uzaklaşırken.

Arkamdan seslenen Gülten hanım “lütfen geri gelir misin Verda” diye seslendi. Sonra dönüp Alkır’a ıkışarak bir şeyler dedi ancak neler dediğini duyamadım. Sanırım onu azarlıyordu ki bunu kesinlikle hak ediyordu.

“Ben tokum size afiyet olsun” diyerek cevap verdim ve odama doğru ilerlemeye devam ettim. Birinin “Alkır dur” diye seslendiğini duydum. Kahretsin peşimden geliyordu manyak. Bu korkudan tüm vücudumun titremesine ve adımlarımın birbirine karışmasına neden oldu. Beni yakalamadan önce odama girmeliydim.

Kapının koluna uzanmamla birlikte beni kolumdan tutarak içeri itti ve kapıyı hızla arkamdan kapatarak bedenimi kendi ile kapının arasına sıkıştırdı. Aslında ondan fazla kısa sayılmazdım yani omuz hizasına gelirdim hemen hemen ancak şu anda kendimi ondan çok ama çok daha ufakmış gibi hissetmiştim. Ufak ve korunmasız.

Ancak bunu ona belli edemezdim. Ben babamın kızıydım ve o beni korumakla görevliydi korkutmakla değil. Bunun bedelini buradan kurtulduktan sonra ona ödetirdim hem de en fena şekilde. Bu nedenle ona diklenerek “ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedim ellerimle göğsünü itme gafletinde bulunmuştum ancak yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Bu onun daha da sinirlenmesine sebep olmuştu mutlaka. Çünkü şimdi ellerini kapının üzerine başımın iki yanına yerleştirmiş sıcak nefesini kulağıma doğru üflüyordu sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bu tüylerimin havalanmasına içimin üşümüşçesine titremesine neden oldu.

“Anlaşılan o çok sevgili baban seni çok şımartmış küçük kız.” Küçük kız mı benim kaç yaşında olduğumu sanıyordu 16 mı? Küstah pislik. “Ama sana bir haberim var baban burada yok seni burada bizden başka koruyacak kimse yok. O değerli hayatını biraz umursuyorsan dediklerimizi yap. Kurallara uy ve o muhteşem hayatına, nişanına bir an önce geri dön.”

Dediklerine bir cevap vermeden öylece durdum. Bunun birinci nedeni biliyordum ki bu manyak karşılık verdiğim anda daha çok sinirlenecekti ve bu anı daha fazla kaldıracakmışımı sanmıyordum. Çünkü bacaklarım her an yere yığılacakmışım gibi titriyordu.

İkinci nedeni ise o aldığım muhteşem ağaç kokusunun sahibini bulmuş olmamdı ve ağacın adını da. Sandal ağacı. Uzak doğuya çıktığım bir gezi esnasında tanışmıştım bu ağaçla. Kokusu oradan bana kalan güzel anılarımı hatırlatmıştı ve oraları ne kadar çok özlediğimi. Ve bu adamın kokusu o özlediğim yerin kokusuydu.

Hayır bu kibirli budalanın o çok sevdiğim anıları lekelemesine izin vermeyecektim. Bu kokuyu onunla bağdaştırmayacak çok uzağımda duran tatlı birer hatıra olarak zihnimin köşesinde ondan ayrı tutacaktım. O anda nefesimi tuttum ve kokusunu almamak için savaş vermeye başladım.

Avuç içlerimle kapıdan güç almaya çalışıp ayakta durmaya çabalarırken o da sonunda bir adım geri çekilmişti. Ellerini yavaş yavaş indirmiş yüzüme bakarken bende korkudan uzak tutmaya çalıştığım ifademle ona karşılık vermiştim. Bu diklenmekten ziyade anladığımı beni rahat bırakmasını istediğim bir ifadeydi daha çok. En azından ben öyle olduğunu umuyordum.

Neyse ki uzatmadı kapının koluna uzandı ve açarken kapının ardından çekilmemi bekledi. Sanki biraz önce sinirleri tepesine çıkan hiddet dolu adam o değilmiş gibi kibarlık yapıp çekilmemi beklemişti.

Yatağıma doğru titreyen bacaklarımla ilerlediğimde o da dışarıya son adımını atmak üzereydi ki son kez dönüp “bir daha asla bana karşılık verme küçük kız.” dedi. Kibar olduğunu düşünmekle ahmaklık ettiğimi bir kez daha anladım. O asla ama asla nazik olamazdı, anca incelikten yoksun despot bir adamdı.

Kendimi yatağa attım ve babam neden bunu bana yapıyor, hala neden beni yanına almıyor ki diye düşündüm. Peki o manyak yakınımnda öylece dururken kokusundan zevk duymama ne demeli? Alt tarafı bir koku neden beni bu kadar aptallaştırdı ki? Yoksa aptallaştıran kokusu yerine kendisi miydi?

Lanet olsun önce gamzesi, şimdi kokusu bana neler oluyordu böyle? Bu adamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Aptal zihnim ve bedenim beni onunla kuşatmadan önce...

Bölüm -5-

Aslında çok uyumamıştım ama saatlerce uyumuşum gibi uykumu almış hissediyordum. Uyumaya çalışmam gereksizdi bu nedenle balkonun kapısını iyice araladım ve üzerimdeki uzun kollu ince açık pembe geceliğin üzerine bir sabahlık alıp dışarı çıktım.

Bir anda soğuk kış günü yerini tatlı sıcak havaya bırakmıştı. Bir gün önce hava buz gibiyken şimdi tişört giyecek sıcaklığa gelmesi hiç iyi değildi. Dün akşam uyuyamayıp pijamaların yerine gecelik giymemin nedeni de tam olarak buydu hava sıcaktı ve ben yanıyordum. Sabah olmasına, daha güneş yüzünün tamamını göstermemiş ve içimizi ısıtmamış olmasına rağmen sıcacıktı. Sanki bir yaz sabahı gibi nemliydi.

Tüm insanlar birlik olmuş resmen doğanın düzeni ile oynuyorduk. Ve ne yazık ki bu biz yaşayıp gidene kadar böyle olmaya devam edecekti hatta sonrasında da. Çünkü kimsenin umurunda dahi değildi bu durum.

Havuzla doğru ilerlemeden önce etrafı iyice kontrol ettim kimsenin görünmemesi bana oldukça tuhaf geldi. Nöbet tutuyor olmaları gerekmiyor muydu acaba? Gerçi havuzun bulunduğu bu kısımda daha önce kimseyi görmemiştim genelde ormanlık alanın orada ön tarafta kapının olduğu yerlerde duruyorlardı. Bu da bana tam anlamıyla gizlilik katıyordu.

Eteklerimi toplayarak havuzun kenarına oturdum ve ayaklarımı içine bıraktım. Bir süre ayaklarımı içerisinde çocuklar gibi

çırparak şarkılar mırıldandım. Daha sonra nasılsa görebilecek kimse yok diye sabahlığımı çıkararak bir cesaret suya bıraktım bedenimi.

Tüm nefesimi yavaş yavaş boşaltarak havuzun dibine oturdum sonra hızla kendimi yukarı doğru ittim. Sonra dakikalarca geceliğimin etekleri bacaklarıma dolanırken havuzun bir ucundan öbür ucuna doğru daldım, yüzdüm. Yorulunca bedenimi döndürerek sırt üstü yattım. Suyun içinde dinlenmenin en güzel yoluydu benim için. Ellerimi kafamın altında bağlayarak saatlerce sırt üstü yatabilirdim. Bu en keyif aldığım şeylerden biriydi. Hazır bu fırsat elime geçmişken değerlendirmemek olmazdı.

Bir süre yattıktan sonra kapadığım gözlerimi açtım ve üst katta pencereden beni izleyen bir çift kara gözle karşılaştım. Aç bakışlarını üzerime dikmiş bunu gördüğüne de memnun olmuş gibi bakan bir adam: Alkır. O gülümsüyor muydu? İşte bu tüm dengemi kaybetmeme ve suyun içine batmama neden olmuştu.

Görmesine yetecek kadar perdenin bir kısmını sıyırmış beni izliyordu. İçinde bulunduğum durum düşünülürse bu yaptığı çok terbiyesizceydi. Kesinlikle ahlak sahibi olan birinin yapacağı bir şey değildi. Bir de bana nutuklar dizip erkekleri etrafımda toplamakla ilgili ahlaksızca şeyler söylüyordu.

Üzerimdeki gecelik tüm vücuduma yapışmışken beni izlemiş tüm bedenimi hafızasına mı kazıymıştı? Lanet olsun dedim çok önemliydi sabahın bir körü koşa koşa havuza girmek. Kollarımı göğüslerimde birleştirerek ve kaymamaya çalışarak odama doğru koştum. Senin neyine gecelikte suya girmek. Etrafında birçok erkek varken hem de kimbilir daha kaç kişi bu halimi görmüştü. Umarım başka kimse görmemiştir. Şu anda kızarmaktan fazlasını yaşadığımdan emindim. Bana bakışı ve gülümsemesi aklıma geldikçe bedenimde garip sızılar meydana geliyordu. Bedenimin böyle bir tepki vermesi ise beni daha da sinir ediyordu.

Artık onunla olduğum aynı ortamlarda kesinlikle kafamı kaldırıp yüzüne bakmayacaktım hoş zaten baktığımda söylenemezdi ama artık gözümün ucuyla bile olsa yapmayacaktım bunu.

Suyu açtım ve üzerimdeki klorun temizlenmesi için bedenimi güzelce ovaladım. Aslında gözlerinin değdiği yerleri temizlemeye çalışıyordum sanki bu şekilde onun aklındakileri de silebilirmişim gibi. Keşke mümkün olsaydı dedim yeniden bana hissettiğı duygular içimde çağlarken.

Odada o kadar çok oyalandım ki herkesin önden masaya oturmasını bekliyordum. Böylece sona kalarak sondaki sandalyelerden birine oturacağımı düşünüyordum. Yeterince geç olduğuna kanaat getirdiğimde tekrar aynaya baktım. Üzerimdekilerin bedenime çok yapışmamasına hatlarımı belli etmemesine dikkat ederek giyinmişim bugün. Tayt yerine rahat bir eşofman altı ve üzerine bir tişört giymiştim koyu renk elbette. Bir süre açık renk bir şey giyebileceğimi sanmıyordum. Saçımı açıp yeniden tepemde topuz yaptım ve dışarı adımımı attım.

Ağır adımlarla mutfğa geldiğimde herkesin oturmuş kahvaltıya başlamış olduğunu görmem beni mutlu etti. Hemen şu kenara ilişip sessiz sedasız kahvaltımı yapacak ve kalkıp gidecektim.

Beni gören Gülten hanım “Günaydın gelmeseydin bakmaya gelecektim sana, merak ettim uyuyamadın mı yoksa?” dedi.

“Günaydın aksine çok iyi uyudum hem de” dedim. Kem küm edip kendimi ezdirmezdim elbette. Bu nedenle her şey normalmiş gibi davranıp kahvaltımı yapacaktım. Tam sandalyeyi çekip oturacağım esnada “kızım yerine gelsene” diyen Gülten hanımı duydum tekrar.

Kahretsin dedim kafamı kaldırıp Alkır’ın karşısındaki sandalyenin boş olduğunu görerek. Artık herkes benim yerim olduğunu kabullenmiş ve boş bırakmıştı. Allah’ım şu an ölmek

istiyorum dedim isyanla. Ayaklarımı zorla sandalyemin bulunduğu yere sürüdüm ve başım önümde kaldırmamaya gayret ederek oturdum.

Diğerleri ile de günaydınlaşıp tabağıma bir şeyler almaya başladım. Tek günaydınımı ondan esirgemiştım her zamanki gibi o da benden. Bazen yokmuşum gibi davranıyordu ki bu tartışmasız geçen nadir zamanlarımızdan oluyordu genelde. Bende bu durumdan şikayet etmeden yokmuş gibi davranıyordum aynı onun yaptığı gibi.

Ancak şu anda bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Yani beni havuzun içinde öyle gördükten sonra... Kahretsin unut şunu dedim kızarmaya başlamadan önce. O güldüğü ve alıcı gözle baktığı sahnelerin gitmesi için gözlerimi kapattım bir süre. Düşünme düşünme başka şeyler düşün.

Peri, onu düşün onunla birlikte çıktığın bir tatili mesela. Maldivler'e gittiğiniz o anı. Hayır olmaz onda su var su olmayan bir şeyi dedim kendime hızlıca. Kar evet kar tatili hayır onda da su var. Kahretsin Paris olsun o zaman Eyfel kulesi. Tamam onu düşün o tehlikesiz. Çılgın arkadaşımı önünde fotoğraf çekinmek kesmemiş seyir terasında harika manzarasını izlemek üzere beni yukarı sürüklemişti. Yükseklik korkum olmamıştı hiçbir zaman ama oraya çıkarken tedirgin hallerim Peri'yi eğlendirmişti. Deli kız o olmasa kesinlikle hayatımın içerisinde bu kadar çok adrenalin yer almazdı. Tabi bu kadar gezi de.

Bedenim ve düşüncelerim rahatlamıştı sonunda kendimi daha iyi hissediyordum. Bunun keyfi ile gözlerimi açtım ve Gülten hanımın koyduğunu fark etmediğim sıcak tava ile elim buluştu. Ani bir hareketle elimi çekerken bu sefer tava yere devrilmek üzere harekete geçti ve ben iki elimle birlikte uzanarak tavayı tutmaya çalıştım ve avuç içlerim resmen alev aldı. Yere düşen tava ortalığı batırırken buz gibi bir tenin tenimi yaktığını hissettim. Gözlerim keskin nefli gözleri ile çarpışınca canımın yandığını unuttum içimin yandığını hissettim. Tam midemden

bir alev topu yükseliyordu ciğerlerime oradan da kalbime doğru. Bu normal miydi?

Gülten hanımın uzattığını fark ettiğimiz buzla kendimize gelmiştik. Daha doğrusu ben saf saf onu izlerken o buzı alıp avuçlarıma içerisine koymuştu bile. Keşke bilseydi şu anda elimin değil kalbimin yangınını söndürmemiz gerektiğini ve bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi. Neden böyle düşünüyorum ki dedim kendime. Bu çok ama çok saçma. Yani ona bir şeyler hissediyor olma durumum. Peki neden kalbimdeki alev topu büyüyor ve sarıp sarmalıyordu kaburgalarımın ardını?

Herkes mırıldanıyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum hiçbir şey. Zaten istesem de duyamazdım şu anda zihnim seslere kapanmış kendi kendine konuşuyordu çünkü.

Neyin içine düştüm ben, ne zaman bu hale geldim diyordu? Nasıl kurtulacağım nasıl kaçacağım demiyordu ama. Elinin dokunuşu, gözlerinin bakışı, sonra yanağındaki o gamzesi ve sandal ağacı kokusu hepsi bir olmuş beni buyruğu altına alıyordu. Gözlerimi yeniden kapadım ve yakınımda olan kokusunu içime çektim. Mis gibi kokusunu. İşte tam da bu anda tüm duygularım bedenimi ele geçirdi ve gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. Ağladığımı dudaklarıma değen tuzlu sudan anladım.

Bir adamın beni ağlatması değildi beni biçare yapan bunu bu adamın yapıyor olmasıydı. Çaresizlik ve korku bu aralar sık yaşadığım bir şeydi. Ama ilk defa ikisini aynı anda kalbimde yoğun bir şekilde hissediyordum. Karşılık alamayacağımı bildiğim içindi belki korkum ya da alabileceğimi ümit edebileceğim için. Kalbim o an bu düşünceyle tekledi.

Neydi bu? Aşk mı? Eğer öyleyse çok güzeldi ve çok acı... En çok hangisiydi acısı mı güzelliği mi bilmiyorum ama o an ikisini de kabullenmiştim. Biri olmadan diğeri olmazdı.

Birlikte bir bütünün parçasını oluşturunyorlardı. Biri olmadan öbürü olmazdı; olursa da aşk olmazdı.

Hızla sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve buzu da masaya düşürdüm. Ancak şu anda onunla ilgilenebilecek durumda değildim eğer burada bir süre daha kalırsam hepsinin gözü önünde hıçkırıklara boğulmam kaçınılmaz olacaktı.

Odama kendimi atıp kapının arkasına sığındığımda bırakmıştım artık tüm yaşlarımı. İlk defa yaşadığım bir acının içime böyle işleyeceğini öğrenmek beni sarsmıştı daha önce hiçbir erkek için ağlamamıştım. Asla. Ama bu kaba ve sert mizaçlı adam duygularımı altüst etmişti ve beni ağlatmıştı. Nasıl bir aptalsın acaba dedim kalbime, zihnime. O kadar adam varken benden nefret edeni mi seçmeliydin?

Tanrım benden nefret ediyor diye inledim ve azalmış olan gözyaşlarımın musluk gibi açılmasını sağladım yeniden. Benden nefret eden adama aşık mıydım? Her seferinde beni tersleyen, rezil etmekten zevk alan, onun için bir iş olduğumu belirten, erkek manyağı olduğumu iddia eden, ilgiye delirdiğimi söyleyen megalomana. Aşk olamazdı aşk böyle olmazdı. Nasıl olurdu aslında bilmiyorum çünkü daha önce tatmadım hiç. Bu duygulara yakın bir şeyler bile yaşamadım.

Kahretsin daha önce yaşamadığım şeyin şimdi olması hem de böyle kibirli bir adama karşı olması haksızlıktı. Yatağıma doğru ilerleyip kendimi yatağa bıraktım ve ağlamama orada devam ettim bir süre daha. Kalbime kızdım duygularıma isyan ettim. Yalnızlığımdan mıydı bu olanlar? Bir boşluktan mı? Fazla düşünerek kafamın karışmasını izin vermemeliydim.

Sonra nasıl olduysa sızmış olmalıyım gözümü açtığımda havada hafif kararmıştı ve üzerimde ince bir battaniye vardı. Anlaşılan biri ben uyurken odama gelmişti. Kalkıp yanımdaki komodinin üzerinde duran suya uzanırken onun yerine tablet, kulaklık, not ve bir merhem bulmuştum.

Önce nota uzandım güzel bir el yazısı ile merhemi ellerime sürmemi iyi geleceğini, tabletin içinde de okuyabileceğim kitap ve dinleyebileceğim müzik listesi olduğunu belirtmişti. Tabi en sonuna adını eklemeyi de unutmamıştı. Alkır.

Önce kabul etmediği tableti neden getirmişti ki? Belki yaptıklarının bir özrüydü ya da ağlamam içinde bir yerlere dokunmuştu: vicdanına... Üstelik müzik listesi de vardı. Buna sevinmedim desem yalan olurdu en azından benim işime yarıyordu. Ayrıca içine kitap eklemeyi de unutmamıştı.

Sanırım bana karşı biraz pişmanlık hissetmişti, ağlamam belki üzülmesine neden olmuştu. Bu nedenle de bu isteklerimi çok görmemiş jest yapmıştı. Bana üzülmesi isteyeceğim son şeydi. Bunu kesinlikle istemiyordum. Üzülecek başka şeyler bulabilirdi. Hayatta üzülecek birçok şey vardı. Ama ben olamazdım.

Tablete bakmadan önce banyoya girip elimi yüzümü yıkadım sonra avucumda yanan yerlere kremimi sürdüm. Aklıma avucu avucumda olan sahne tekrar gelince gözlerim buğulandı elimin tersiyle gelenleri sildim ve gelmekte hazır olan gözyaşlarımı gerisin geriye ittim.

Ne kadar ağlarsam ağlayayım içimdeki yangın dinmeyecekti bir türlü ve başıma gelen bu durumdan kurtulamayacaktım. En iyisi bunu kabullenerek duygularım varsa –ki vardı onlara ket vurmali, buradaki sayılı günlerimi olabildiğince ondan uzakta geçirmek en akıllıcası olacaktı.

Bir şeyler anladığını sanmıyordum o nedenle kolay olacaktı. Ağlamamı canımın çok yandığına yormuş olmalıydı. Ona karşı bir şeyler hissettiğim gerçeğine yormasından katbekat daha gerçekti onun için. En iyisi öyle düşünmesi. Bu gerçeği asla bilmemeliydi.

Tableti elime aldım ve kulaklığı takarak müzik listesine tıkladım ve karşıma çıkan liste ile şoka uğradım. Bu da neydi Allah aşkına. Mozart, Beethoven, Chopin, Vivaldi, Bach.

Benimle kesinlikle dalga geçiyor olmalıydı. Sevincimi kursağında bırakmayı iyi biliyordu. Bir jest yaptığını düşünmemi ama sonunda hüsrana uğramamı istiyordu. Neyse en azından halime üzülmüyor. Bu beni teselli edebilir sanırım.

Müzik listesini başlattım ve hiç dinleme adetimin olmadığı klasik müzik kulaklarımdan zihnime doğru gezmeye başladı. Hatta bazıları öyle gezindi ki kalbime bile ulaştı. O beğendiklerimi üst üste dinledim ve duygularımı garip bir şekilde ele geçirdi. İçimde bilmediğim hislerimin yüzeye çıkması beni şaşırtıyordu.

‘Bir insanın kendi hakkında bilmediği daha neler olabilirdi ki?’ sorusunun cevabı sanırım sonsuzdu. Her seferinde yeni bir ben keşfetmenizi sağlayan bir zihne sahip olmak ise kesinlikle muhteşemdi. İşte tam o anda bunun için şükrettim. Evden uzakta kaldığım süre boyunca birçok şey için şükretmiş ve dua etmiştim. Sanırım insan gerçekten bazı şeyleri kaybedince farkına varıyordu asıl değerlerini. O zaman bazı şeyleri yaşamak istemesem de yaşadığım iyi oluyordu. Böylece kendimi buluyor ben oluyordum daha da tecrübelenen, gelişen ben... Mesela şimdi ilk defa birine karşı bir şeyler hissedenden bendim yani sanırım öyleydin. Eğer bu bir boşluktan kaynaklı değilse. Bu deneyim bana ne kazandıracaktı bilmiyorum. Umarım fazlasıyla acı kazandırmaz.

Tekrar aralarına girdiğimde neyse ki hiç kimse sabah olanlardan bahsetmemiş beni sıkıştırmamıştı. Sadece Gülten hanım ellerime dikkatle bakmış ve kremi yatmadan önce de sürmeyi unutmamamı tembihlemişti. Bir teyzeden ziyade abla gibi yaklaşıyordu ama yaşı oldukça vardı ya da yaşadıkları onu olgun gösteriyordu kim bilir.

İlk defa masa haricinde bir yerde salonda bir arada oturuyorduk ve Eray’ın heyecanla anlattığı bir hikayeyi dinliyorduk. Sayesinde odada kokusunu aldığım adamdan bakışlarımı ve dikkatimi uzak tutabiliyordum ve yine gülebiliyordum.

Berkay'ın kazandığı iddianın süresi bitmişti ve bu durumdan hiç hoşnut değildi. Yeniden bir iddia oyunu bulmaya çalışıyorlardı kendi aralarında. Neden yerlerinde rahat durmuyorlardı bir fikrim yoktu. Batu oyun oynamaları gerektiğini söylerken, Eray onun mızıkçı olduğunu sonucu kabullenmeyeceğini söylüyordu. Diğerleri de ona katılınca anladım ki Batu huysuz bir mızıkçıydı.

Dinçer koşu yarışması yapmalarının mantıklı olduğunu öne sürünce bu sefer Batu bunun haksızlık olacağını çünkü Dinçer'in atletizm madalyaları olduğunu söylüyordu. Yani kısacası bir türlü hiçbir ortak noktada buluşamıyorlardı ve bu durum beni gerçekten çok eğlendiriyordu.

Gülten hanım araya girip geç olduğunu ve yatacağını söylediğinde bizde kahve içip yaptığı keklerden yemeye devam ediyorduk. Gerçekten vakit geç olmuştu ama muhabbet ederken daha doğrusu onları dinlerken zamanın bile nasıl geçtiğini fark etmemiştim. O ayrılırken çocuklar yine hararetle önerilerini söylüyorlardı ama yine de sonuç alınamıyordu bu tartışma bence böyle sabaha kadar giderdi.

“Havuzda yüzme yarışı yapın. En fazla turu atan kazanır” dedi Alkır. Bunu neden söylemişti. Gerçek bir öneri mi sunmuştu yoksa bana bir gönderme mi yapmıştı emin olamamıştım. Yüzündeki ifade hiçbir şey anlatmıyordu. Ne düşündüğünü nereden bilebilirdim ki?

“Yoo o olmaz Berkay'ı o soğukta havuzdan çıkaramadık yine o riske girmem” dedi Eray ve diğerleri de onu ısrarla onayladı. Yeniden başa dönmüşlerdi ve yeni bir tartışmanın içine. Neden sonra artık yatmaya gideceklerini söyleyerek ayrılırken odada yalnızca Alkır ve ben kalmıştık.

Hem kaçmak uzaklaşmak hem yakınında kalıp kokusunu duyumsamak istiyordum. Yüzünü izleyemiyordum en azından kokusu ile sarhoş olayım. Hani uzak duracaktın dedi zihnim kendime. Nasıl uzak durup nasıl inciteyim kalbimi? Bırak bari

bu anın tadını çıkarsın. Zihnim mağlup oldu ve verdi o izni kalbime.

“Listeni beğendin mi?” dedi masanın üzerinde duran kırmızı bir elmaya uzanırken.

“Klasik müzik?” dedim soru sorar gibi. Keşke evet deseydim onun yerine.

“Sinirlere iyi gelir klasik müzik. Belki asiliğini biraz da olsun bastırır.” dedi elmasını ısırarak.

Yine başlıyordu. İlla benimle dalaşacak yer arıyordu. Artık emindim bundan keyif alıyordu. Ama altta kalmayacaktım. “Senin müzik listende yok sanırım ki senin sinirlerin olduğu gibi yerinde duruyor.”

Konuşmak için ağzındaki lokmasını yuttu ve “aksine hepsi ve daha fazlası var benim listemde her gün mutlaka bir doz alırım.”

“Hala sinirli ve öfkeli bir şekilde dolaştığın düşünülürse teorin çöp. Bu müzik kesinlikle bir terapi değil” Halbuki biraz önce içeride dinlerken tam da bir terapi olduğunu düşünüyordum. “Ahh ya da sen öyle öfkelisin ki ancak bu kadar işe yarıyordur.” dedim alayla. Sanırım ölüme susuyordum yoksa bu cümlelerin dudaklarımdan dökülmesinin başka bir anlamı olamazdı. Yutkundum ve vereceğı tepkiyi ya da iğneleyici sert cevabını bekledim. Ancak o koyu bakışlarını üzerime dikmiş hiddetten uzak bir şekilde bana bakıyordu. Sonra elmadan kalan son parçayı da ısırıp çiğnerken ayağı kalktı çöp kovaşına elmadan kalan çöğü attı ve “hak edene hak ettiğini veririm sadece” dedi dönüp gitti umursamaz bir şekilde.

Koltukta put gibi kalırken ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Ne yani ben onun öfkesini hak ediyordum? İyi de neden beni tanıımıyordu bile. Biraz şımarık olmam ve ilk geldiğimdaki asiliğim bunları hak ettiğimi göstermezdi ki? Kalbimde ve boğazıma biriken bir acı vardı kendini serbest

bırakmak isteyen bir acı. Lanet olsun bu beni incitmişti ve içimden çıkıp rahatlamak isteyen yumruyu engelleyemiyordum. Hızla odama yöneldim ve kapıyı kapatana kadar kendimi tuttum. En son yatağa kendimi attığımda boğazımdaki acı da büyük bir çığlıkla yorganımın üzerine dağıldı gözyaşlarım ve hıçkırıklarımınla birlikte...

Ancak kalbimin acısına yapabileceğim bir şey yoktu. Onun için ağlamam, çığlık atmam, isyan etmem hiçbir şey yeterli gelmezdi. Ona merhem olabilecek bir şey yoktu elimde.

Yine gafil avlanmıştım. Onun böyle yaralayacağını tahmin edememiştim. Ben aramızdaki savaşı bitirmiş olduğumuzu düşünmüştüm. Ama o yanıldığını çok ağır bir şekilde göstermişti bana. Onun yüzünden her seferinde bu odaya ağlayarak girmek istemiyordum. Daha burada ne kadar kalacağımı ve bu duruma maruz kalacağımı da bilmiyordum. Güçlü olmalıydım üzerimde bir etkisi olduğunu ona göstermemeliydim.

Yarından itibaren dedim tamamen değişiyorum. İlk olarak ne derse desin kesinlikle ters cevap vermeyecektim. O ne derse tamam deyip geçecek ve kısa cümleler kuracaktım. Çünkü onu en çok kızdıran ve üzerime öfkesini kusmasına sebep olan şey dilimdi. Bende bunu ondan esirgeyecektim istediğini ona vermeyecektim. Eğer bunda başarılı olamazsam o zaman başka çareler arardım.

Elime tableti aldım ve beni rahatlattığını bildiğim Beethoven'ın Moonlight Sonata'sını açtım ve güzel bir uykuya kendimi bıraktım.

Bölüm -6-

Bugün onun yokluğu ile daha keyifli bir gün geçirmiştım. Nerede olduğunu bilmiyordum bahsi de geçmemiştı ama o olsaydı kesinlikle kahvaltıda başlayan muhabbet en son dışarı kadar taşmazdı. Eray ve Dinçer ile şimdi havuz kenarında olan masanın etrafında oturmuş konuşmaya devam ediyorduk.

Şimdi de benim çenem açılmış hayatımdan anlatıp duruyordum. Yani biri bana yeni tanımaya başladığım insanlarla bu kadar samimi olup hayat hikayeni anlatacaksın dese ona ağız dolusu kakhahalarla karşılık verirdim şüphesiz. Çünkü ben kesinlikle insanlarla iletişim kurabilen bir yapıya sahip değildim. En çokta güvenen biri değildim.

Soruları o kadar fazlaydı ki ikisinin de ayrıntılı bir şekilde cevaplıyordum. Eray'ın en çok merak ettiğı son model Porsche arabamdı. Onun hakkında o kadar çok bilgisi vardı ki arabalara olan düşkünlüğünü anlamama yetti. Mutlu olması için “buradan kurtulunca söz kullanmana izin vereceğim” dedim.

“Ciddi misin?”

“Evet elbette ciddiylim.” dedim neden bunu yapmayayım ki diye düşündüm. “İstersen buradan çıkınca da görüşürüz bana telefon numaranı yazarsan seni ararım.” dedim.

“Tamam olur” dedi heyecanla. Sonra Dinçer onu dürtüp “sence bu mümkün mü?” dedi.

“Neden olmasın ki?” dedim bu yorumuna kızarak.

“Ee bizim işimiz burada bitince başka yere çağrılacağız bir tek hayatı tehlikede olan sen değilsin. Görev neredeyse biz oraya.” dedi.

“Tatillerinizde mi yok ona göre ayarlarız.”

Suskun kalan Eray hemen lafa girdi “evet öyle yaparız.”

“Güzel bunu çözdüğümüze sevindim.” desem de aklımda bazı sorular oluştu. Tam olarak görevleri neydi? Aramızdaki yakınlıktan cesaret alarak sordum. “Tam olarak ne gibi bir iş yapıyorsunuz? Yani koruma kurtarma işiniz onu anlıyorum ancak bu devlete bağlı bir iş mi özel mi?”

İkisi de sessiz sedasız bir süre bekledi. Sonra Dinçer “bu özel bir iş dediğin gibi kurtarma operasyonları yapıyor ve gerekiyorsa koruyoruz.” Aynı benim gibi diye düşündüm. Önce kurtarıldım şimdi de korunuyordum neden ve kimden korunduğumu bilmeden. Üstelik bir tek ben değildim muhtaç olan. Dayanamadım ve yine sordum. “Çok mu fazla var hayatı tehlikede olan yani yardımınıza ihtiyacı olan?”

“Evet elbette var.” dedi kestirip atarak Dinçer çok uzatmak istemediğini anladım. Bu onlar için kolay olmasa gerekti. Hem tehlikenin içerisinde hem de ailelerinden uzakta kalmak zorundalardı. Bunu düşünmem aklıma Alkır’ında bir ailesi ya da sevgilisi, eşi olup olmadığını bilmediğime getirdi. Zihnime girmesi öğrenme isteğimi tetikledi. Bunu onlardan öğrenebilmemin bir yolu olmalıydı. Biliyorum benden nefret eden birinin bir eşi ya da sevgilisi olmasının önemi yoktu ama aslında vardı. Bir başkasına ait olma düşüncesi beynimi kemirirken kesinlikle önemi vardı. Ya varsa biri dedim ve bunu öğrenmek seni daha da üzerse? En fazla biraz daha üzülürüm ama öğrenemezsem kuşku beni daha beter yer bitirir dedim ve bir cesaret “ailelerinizden uzakta zor olmalı” dedim.

“Evet öyle.” dedi Eray.

“Hele çocuklar varsa bu onlar için çok daha zordur.”

“Ne çocuk mu saçmalama kimse evli bile değil. Tabi Önder hariç o nişanlı.” dedi Eray. Önder uzun boylu, siyah kısa saçları

olan ve güçlü bir duruşu olan çocuktı. Parmağında bir yüzük görmüştüm demek o nişanlıydı.

“Alkır’ı unutma” dedi Dinçer ve işte o anda içim bir anda çekildi. Sanki tüm dünya ayaklarımın altındaydı da sıyrılıp alınmış gibi boşlukta kalmışım gibiydim.

“Saçmalama o nişanlı falan değil.” Değil miydi? “Doğrusu artık değil, nişanı attılar oldu bir süre” Daha önce nişanlıydı yani.

“Ben tekrar birlikte olduklarını sanıyordum. Nişanı attıklarını biliyorum ama yeniden deniyorlar diye duymuştum.” Eray olmadıklarını söyledi ya. Hayır nişanlı değiller dedi. Sevgilisi miydi kız şimdi? Hayır olmasın! En azından benim bildiğim kimse olmasın şu anda, lütfen dedim içimden.

“Ben öyle bir şey duymadım. Sadece kız vazgeçmiyor bir türlü onu biliyorum. Geçenlerde yine Alkır’ın telefonunu bulmuş aramıştı.”

Demek telefon kullanıyordu. Bakışımı fark etmiş olmalı ki hemen Eray ekledi. “Burada değil elbette dışarıdayken daha önce aramıştı. Telefon kullanmıyoruz. Kızla belki sonrasında konuşmaya başladılar, olabilir yeni gelişmeleri biliyorum.”

Onlar başka konuya geçmişlerdi ancak ben hala Eray’ın dediklerini düşünmekle meşguldüm. Eray bu kadar şey biliyorsa yakın arkadaş sayılırlardı. Yani öğrenmek istediğim birçok bilgiyi ondan alabilirdim. Kızla bir ilişkisi olup olmadığını da sonra öğrenebilirdim. Bu ne işime yarayacaksa dedim kendime sızlamayla. Ne hesaplara giriyor neler düşünüyordum böyle? Saçmalıyordum. O ve ben olmazdı zaten. Bir başkasının olup olmaması beni ilgilendirmezdi. Bu hislerim şu anda içinde bulunduğum durumdan kaynaklanıyor olmalıydı. Kendimi yalnız hissediyor sığınacak bir yürek arıyordum o kadar... Buradan gittiğimde hepsi geçecekti, bitecekti...

Çocuklar oyun oynamak için içeri geçtiler ve bana da teklif ettiler. İnanılmaz ama bunu kabul ettim. Hem de oyun oynamayı bırakalı yıllar olmuşken. Sanırım benim oynadığım oyunlar daha çok telefondaki basit oyunlar olmuştu. Aa hakkını yemeyeyim bir de çok eski olan ama iyi oynadığım oyun Mortal Kombat vardı. Sanırım o oyun ellerinde yoktur.

Aşağı katta üç oda vardı onun haricinde koridorun en sonundakini oyun odasına çevirmişlerdi ki uyuyanlara ses gitmesin. Odada geniş koltukların haricinde puf koltuklardan vardı ve televizyona biraz daha yakın yerleştirilmişlerdi. Anlaşılan bunlar oyuncu koltuklarıydı. Ve kocaman dev bir televizyon. Tabi onlar bunu oyun ekranı niyetine kullanıyorlardı.

Biraz dağınık olan odayı toparlayıp oturmam için yer açtılar. Sonra elime sanki ben oyun ustasıymışım gibi oyun konsolunu verdiler.

“Hayır ben sadece izleyiciyim önce izleyeyim sonra oyun beni içine çekerse oynarım.” dedim.

“Ooo oyunda seçiyoruz demek” dedi.

“Evet” diyerek sırttım.

“Peki bir seçeneğin var mı?”

“Evet Mortal Kombat olabilir.” dedim gülmeye devam ederek. Benimle birlikte ikisi de kahkahalarına engel olamadı. “Bu cevap sanırım yok demek oluyor.” dedim. Bu dediğime daha çok güldüler ve “sen ciddi olamazsın.” dedi Eray.

“Gerçekten ciddiyim oynadığım en sert oyun ve en iyi oynadığım oyun” dedim göz kırparak.

“Tarihi eser yani” dedi Dinçer. “Sonra sen kaç yaşındasın ben şüphelenmeye başladım” diyerek beni incelemeye başladı.

“Bir arkadaşım çok seviyordu beni de o alıştırdı bu illete” dedim gülerek.

“Hahaha çok iyi abi ya kim derdi ki bu soğuk prenses kafa kız diye.” dedi Dinçer ve dediği an pişman oldu.

“Hımmm soğuk prenses demek iyi fena bir takma adı değil daha kötü de olabilirdi” dedim ortamı yumuşatmak için ve onlar oyunlarını açarken bende kenara oturdum onları izlemek üzere.

“Keşke yanımıza inmeden cips alsaydık” dedi Eray.

“Ve içecek bir şeyler” diye ekledi Dinçer.

“Ben getireyim” dedim ayağa kalkarken ve ikisi de şaşırılmış bir halde bana baktı.

“Ne oldu neden öyle bakıyorsunuz. Soğuk prensesler servis yapamıyor mu?” dedim tek kaşımı havaya kaldırıp kollarımı önümde birleştirerek.

“Ondan değil ya” diye kıvırmaya başlayan Dinçer’in sözünü Eray kesti. “Biz prenseslerin servis yapmadığı bir dünyadan geliyoruz da ondan bu şaşkınlığımız.”

“Bu prenses yapabilen bir dünyadan geliyor ancak biraz asabi o nedenle hemen siparişlerinizi alayım.” dedim ayağımın birini yere vurarak hala beklediğimi göstererek.

Bir çırpıda isteklerini söylediler ve ben onları hazırlamak üzere mutfağa gittim. Gülten hanım içeride akşam yemeği hazırlıyordu. Yapmadığım bir şeyi yaptım ve yemeğe yardım edebileceğimi söyledim. O ise buna teşekkür ederek keyfime bakmamı hepsini hallettiğini söyledi.

Çocukların istediği biraları, cipsleri aldıktan sonra odanın yolunu tuttum. Tepsi biraz ağırdı ve ben düşürmemek için savaş veriyordum. Kapının kulpunu açarken baya zorlandım, açıp girdiğim anda onlara da söylenmeye başladım “benim

sadece iki elim var tepsiyi tutarken nasıl açabilirim, kapıyı...”
Tam o anda Alkır’la yüz yüze geldim.

Sonunda ortaya çıkmıştı tabi benim kalbimin gümbürtüsünü de onunla birlikte uyandırarak. Gelişi içimde büyük bir yankı uyandırmıştı. Üzerimdeki etkisi büyüktü kısaca. Ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Önümden çekilip nazikçe geçmemi gösterdiğinde elimdekileri sehpaye bıraktım ve ona bakmadan çocuklara içeceklerini ve cipslerini verdim. Kendime de alıp koltuğa kurularak onları izlemeye koyuldum. Tabi şu anda onun varlığı ile bunu yapmak zordu ama elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Odadan sessizce çıktığında nefesimi bıraktım; kokusunu daha fazla duyumsamamak için tuttuğum nefesimi. Bu koku başımı döndürüyor dibine kadar yaklaşmak istememe neden oluyordu. Artık o kokunun değil onun kokusunun buna neden olduğunu biliyordum.

Kendime getirdiğim birayı açıp içmeye başladım. Kaçırıldığım o günden beri ağzıma içki sürmemiştim. Ama şu anda emin ellerde sayılırdım hem bir tane bira beni deviremezdi. Cipsten ağzıma atıp biramı içerken oynadıkları oyunu izlemeye devam ettim. İşin gerçeği oyun beni hiç sarmamıştı oldukça sıkıcıydı bana hareket gerekiyordu ve bunda sadece bir top peşinde koşan deliler vardı.

Koku burun deliklerime dolduğu anda odaya girdiğini anlamıştım kafamı çevirmemle göz göze geldik ve “Oyuna geldim. Yenilen kim olursa ben alırım.” dedi çocuklara. Sanki burada kalmasına başka bir anlam yükleyebilecekmışim gibi. Elinde birası ile yanıma oturduğunda içimden lanetler ediyordum. Yani o kadar yer varken çok yakınıma oturmasına lüzum yoktu. Bana bu işkenceyi yapmasına neden izin veriyordum ki? Ama bunun bana bir işkence olduğundan haberi yoktu ki. Ama eminim olsaydı seve seve yine yapardı çünkü bundan keyif alıyordu. Evet benim acı çekmemden ve üzüntü duymamdan besleniyordu.

Neyse bu konuya kafa patlatmayacak ve kendimi yeniden harap etmeyecektim yeniden. O yokmuş gibi keyfime bakmaya devam edecek zaman öldürecektim.

Eray ile Dinçer birbirlerine laf sokup kavga ederken ve küfür edecekleri an beni hatırlayıp bir anda sözlerini yarım yamalak başka bir şeye bağlarken kahkahalarımı engel olamıyordum. Onların bu çabası beni eğlendiriyordu aslında yanımda oturan adam olmasa daha da çok eğlenebilirdim. Onun varlığı beni biraz içime kapatıyordu.

Nasıl bir kaos dedim. İçime kapanmama neden olan adam içimdeki en gizli hisleri dışarıya çıkaran adam aynı zamanda.

Cipsten alacağım esnada elim eline değdi ve sanki çarpılmışım gibi hızla çektim. Hem de ağzımdan çıkan ufak bir nida ile. Anında gözlerimiz buluştu ve onun alması için öncelik verdim. Bundan sonrasında da teması önlemek adına çok fazla cips yeme isteğim kalmayacaktı zaten.

Oyunu yenen Eray yanına Alkır'ı çağırmadan oyun konsolunu bana uzattı.

“Yoo hayır ben almayayım bu oyunu becerebileceğimden emin değilim.” dedim aslında oyunu saçma bulduğumu söylemekten daha iyiydi.

“Tabi sen ancak Mortal Kombat'ta iyisin çünkü o senin oyunun.” dedi Dinçer gülerek.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim Alkır ile Dinçer yer değiştirirken.

“Namümkün prenses ne haddime” dedi oturmadan önce yerlere kadar eğilirken karşımda. Ağzımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım ancak Alkır'ın bakışları ile kıkırtılarımın yüzümde donmasını hemen sildim. Ona bu zevki yaşatmayacaktım. Yani eğlenmemi bile çok görüyor olması gerçekten fazla bir tepkiydi.

“Şu oyunu bulsak da gerçekten o kadar iyi misin bir baksak” dedi Eray oyunda takım seçerken.

“O işi size bırakıyorum eğer kapışmak istiyorsanız ben hazırım” dedim kendimden emin bir şekilde.

“İşte şimdi bulmak farz oldu meydan okuyor bize” dedi Dinçer şikayetlenirken.

“O zaman bunu bulabilecek olan kişiye başvuruyoruz Alkır bence sen bunu halledersin” dedi Eray göz kırparken.

“Bakarız” dedi yine umursamaz bir tavırla. O an biliyordum ki oyun falan umurunda bile değildi ve bulabilecek olsa bile beni mutsuz etmek uğruna bulamadığını söylerdi.

Sonunda onlar oyuna başlamışken tam arkalarında sohbet ederek onları izliyorduk. Tabi ben oyunu falan değil direk Alkır’ı izliyordum. Daha doğrusu Alkır’ın simsiyah saçlarını, ensesini, güçlü görünen sırtını. Bir de kendimi engellemek zorunda hissettiğim kokusunu çekiyordum içime ağır ağır tadına vararak. Nasılsa beni görebilecek bir pozisyonda değildi ve yanındayken olduğum gibi kasılmama da gerek yoktu. İlk defa bu kadar rahat bir şekilde onunla aynı ortamda olmanın keyfine varıyordum. Demek eline oyun konsolunu vermek bu işin anahtarıymış bilseydim dedim bunu daha önce yapardım tereddütsüz.

Sonraki bir saat boyunca üçü yenilenle oynamaya devam etti ve ben bu durumdan hiç şikayet etmeden varlığının tadını çıkardım. Tahmin edileceği üzere oldukça iyi bir oyuncuydu ve ha bire onları yenip duruyordu bu da bana onu izleme fırsat veriyordu.

En sonunda yenildiğinde yorulup gitmesini bekledim ancak o Eray ile yer değiştirerek yanıma oturdu yeniden. Onlar oyuna başladıktan bir süre sonra da “babandan haber bekliyorum yarın gelir sanırım” dedi. Bu bir an endişelenmeme neden oldu. “Gidecek miyim?” dedim sesimdeki ton ondan ayrı kalmanın

telaşıydı ancak o bunu buradan kurtulmamdan duyduğum heyecana bağladı sanıyorum. Bir an duraksadı ve “hayır sadece mesaj gönderecek henüz güvenliğin yok tehlike sürüyor.” dedi.

İçimden derin bir ohh çekerken “tamam” dedim. Verdiğim cevaba şaşırılmış olacak ki yüzümden bir şey yakalayabilirmiş gibi bir süre baktı. Sonra “gelirse sana haber vereceğim.” dedi.

“Sevinirim onu görmeyi özledim.” dedim.

“Yarına senden de ona bir mesaj gönderebiliriz” bir süre bekledikten sonra “istersen tabi.” diye ekledi.

“Gerçekten bunu yapabilir miyiz?” dedim bir an boş bulunup elimle koluna dokunarak.

Önce kolunun üzerindeki elime baktı sonra ağır ağır bakışlarını yüzüme çevirdi. O sert bakışlarından birini bekliyordum ancak inanamayacağım bir şey yaparak gülümsedi ve o gamzesini gözlerimin ziyafetine sundu. Uzanıp insanda öpme hissi uyandıran gamzesine.

“Yarın öğlen çekeriz, üst kattaki çalışma odasında.” dedi.

Konuşmaya kelimelerimin gücü yetmiyordu. Elimi kolundan çektim ve onaylamak için başımı salladım ve daha fazla beni sıcak basmadan yemeğe bakmayı bahane ederek odadan çıktım. Çıktığım anda yanan yanaklarımı elimle havalandırdım. Ona her yakınlığımda bunu yaşayacak mıydım? Buna daha ne kadar dayanabilirdim?

Yanında mahcup olan utanan bir kız gibi davranmaktan vazgeçmeliydim. Bu onu bir şeylerden şüphelenme hakkı verebilirdi ve benim daha fazla rezil olmama. Daha dikkatli olmalısın dedim kendi kendime. Onun fark etmesine izin verme yoksa seni incitebilir.

Koridordan ilerlediğim anda karşıma iki yabancı dikildi. İrkilerek geri adım attım tamamen boş bulunmuştum.

Korktuğumu fark eder etmez hemen biri açıklama yapma gereği duymuştu.

“Merhaba ben Can bu da Meriç daha önce nöbette olduğumuz için tanışamamıştık.” dedi.

Kafamı sallayarak onu onayladım ve “ben de Verda memnun oldum” dedim.

“Biz de” dedi Can ela olduğunu düşündüğüm gözleri gözlerimin içine bakarken. Meriç’e göre daha cüretkardı çünkü beni baştan aşağıya baya süzmüştü. İkisi de uzun boylu ve kalıplıydı. Tam anlamıyla koruma gibiydiler.

Meriç yanımdan sallanarak geçerken Can da “görüşürüz” diyerek konuşmaya bir son vermiş ve oyun odasına doğru yönelmişlerdi. Her ikisinden de hoşlanmamıştım. Biri çok umursamaz soğuk, diğeri de fazla inceleyiciydi. Sanırım içlerinde en güvenilir gördüklerim Eray, Dinçer ve Alkır’dı. Alkır’a güvenmek ne kadar mantıklıydı emin değilim ama otoritesi oldukça sağlamdı ve burada düzeni o sağlıyordu yani o güvenebileceğim ilk sırada yer alıyordu.

Akşamımız daha sakindi çünkü Eray nöbeti devralmıştı. Önder denen çocuk da Eray gibi konuşkandı ama onun gibi espri yeteneğinden yoksundu ama en azından sıkıcı değildi. Yanında duran Meriç ve Can ile konuşuyordu ve kabul etmeliyim ki ikisine göre daha iyi birine benziyordu.

Herkes bir yana dağılınca bende çayımı alarak bahçeye doğru çıktım. Akşam havuzun içindeki ışıklar yanınca çok güzel bir manzara oluyordu. Tabi böcek, sinek ne varsa gelip suya bırakıyordu kendini ışığa kapılma uğruna. Çayı kenara bırakarak eğildim ve hepsini sudan tek tek çıkardım. Bunu yapmayıp ölümlerini izlemek bana gaddarlık gibi gelmişti. “Umarım şimdi akıllanmışsınızdır her gördüğünüz ışığa

kanmayın.” diye de bir güzel ders verdikten sonra çayımı alıp sandalyeye geçtim.

“Biriyle mi konuşuyorsun?” Sesin sahibi beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Evet sineklerle ve bir de böceklerle” dedim yerde yavaş yavaş kendine gelmeye çalışanları göstererek. “Suya düşmüşlerdi de onları çıkardım.”

“Ve onlara akıl verdin” dedi gülerek. Hafifçe gamzesi belirginleşmişti yine.

“Evet bunu yapacak birine ihtiyaçları vardı.” dedim omzumu silkerek.

O elinde çay fincanı ile ayakta dururken kibarlık yapıp “otursana yani işin yoksa” diye ekledim.

“Hayır yok” dedi ve arkamdan dolanarak yanımdaki sandalyeye oturdu. Sessizliğin içinde bir süre oturduk. Yani ne konuşacaktık ki onunla benim ortak tek yönümüz hazır cevaplılığımız ve omletimizdi. Ama o bu şekilde oturmaktan rahatsızlık duyuyor gibi de değildi. Bu anı bozmamak için sesimi çıkarmadan çayımı içmeye devam ettim. Sonuçta sessizliği paylaşmakta bir beceriydi değil mi? Ve sanırım biz bunun en iyi şekilde hakkını veriyorduk.

Hem konuşmamak en iyisiydi çünkü ağzından çıkabilecek olan kelimeler genelde hoşuma gitmiyordu. Bugünü düşünürsem - gerçi akşam saatlerini katmak daha doğru olur ilk kez beni terslemeden megaloman bir davranış sergilemeden günü bitiriyorduk. Bu bile büyük bir başarıydı onun için. Tabi bu duruma çok fazla ümitlenip benden hoşlanmaya başladığını düşünmemeliydim. Yoksa bu bende hayal kırıklığına neden olabilirdi. Çünkü her an bir yerlerden bir şeyler bulup tartışma konusu çıkarabilirdi.

Çayımın son yudumu da aldığımda oyalanacak bir şeyim kalmadığı için kendimi garip hissettim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilememiştim. Sandalyeye yaslanarak gözlerimi kapatmayı ve sadece kokusunu duyumsamaya bıraktım kendimi ve onunla ilgili güzel hayaller kurmaya.

Aslında tam yanımdayken bunu yapmam hoş değildi. Yani benden hoşlanmayan bir adam yanımda sessizce otururken onun hakkında bir şeyler düşünüyor olmam pek etik değil gibi gelmişti. Bir başkası bana bunu yapsa çokta onaylayacağımı sanmıyordum. Ancak öyle bir ortamda bulunmaya devam etmez kalkar giderdim diye düşünüyorum. Şu anda hala yanımda oturuyor olduğuna göre o zaman hayalime devam etmemde bir sakınca yoktu. Kendimi ikna etmedeki becerime hayrandım gerçekten.

Uzun bir süre hayatımın her köşesinde onu hayal ettim. Önce tatile çıktığım her ülkede, hatta çekindiğim fotoğrafların arasına yanımdaymış gibi. Bunun beni en çok eğlendireni şüphesiz filin üzerine çıktığımız an olmuştu. Orada bulunmaktan çok hoşlanmamış ama ben istiyorum diye kabul etmişti. En güzel anlardan biri de denizin içinde yüzerken bardaktan boşalırcasına yağın yağmurun altında yüzmek olmuştu. Ne o ne de ben çıkmak istememiştik denizden.

En romantik olanı ise baş başa yediğimiz bir akşam yemeği esnasında gerçekleşmişti. Beni tangoya kaldırmış ve başımız dönene kadar dans etmiştik. En özeli de kocaman hamakta yan yana yatar kendi. Bir taraftan onun sandal ağacı kokusunu içime çekip yıldızları seyredirken o dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurmuştu. Bu beni utandırmamıştı çünkü daha önce de beni çok öpmüştü. Bu ayrıntı yüzümde gülümsemeye sebep olmuştu. Bir anda açılan gözlerim rüyadan uyanmama neden olsa da beni izleyen bir çift gözle buluşturmuştu yeniden...

Gecenin içinde simsiyah bakan bir çift güzel göz.

Ne yapacağımı bilemeden bardağı alarak hızla ayağa kalktım ve “iyi geceler” dedim fısıltı ile.

Benim aksime daha gür bir sesle “iyi geceler” dedi arkamdan. Odaya girene kadar başımdan kuyruk sokumuma oradan da ayaklarıma kadar diktığı gözlerini hissettiğime yemin edebilirdim. Çünkü gözlerinin değdiği yerlerim cayır cayır yanıyordu.

Balkon kapısından içeri kendimi atıp hızla kapıyı çektim ve perdeyi de kapattım. Sanki beni bu karanlıkta görecekti de ondan endişe duyuyormuşum gibi. Ama aksine onu izleyecek olan bendim ve görmemesi için karanlıkta saklanıyordum.

Bir süre daha oturdu sonra ayağa kalkıp ellerini pantolonunun cebine sokarak pencerenin tam yanından geçti gitti. Umarım bir aptal gibi görünmemişimdir diye düşündüm. Yani gözlerimi kapatmış o yanımda otururken onu hayal etmek ne kadar mantıklıydı ki?

Bir an düşündüm ve gülmeye başladım yaşadığım en keyifli andı her bir saniyesine de değerdi. Sonuçta gerçeğini yaşayamıyorsam hayalini yaşayabilmek hakkım olmalıydı.

Bölüm -7-

Dün bana davranışları huzurlu bir güne uyanmamı sağlamıştı şüphesiz, şeytanın bacağı kırılmıştı bence. Bundan sonra beni sinirlendirecek ya da üzecek bir şey söyleyeceğini pek düşünmüyordum.

Sonuçta dün uzun bir süre bir arada kalmış ve ilk defa kavga etmeden günü sonlandırmıştık. Bunda benim aldığım kararlarında payı vardı belki de. Ona hiçbir şekilde ters cevap vermemiş diğerlerine davrandığım gibi davranmaya çalışmıştım. Kesinlikle kararlıydım aynen bu şekilde devam

edecektim. Sevgisini kazanamıyordum en azından nefretini yok etmeliydim. Benim hakkımdaki önyargılarını yıkmalıyım.

Neden ne önemi var ki? Eski ben olsa bunu kesinlikle umursamazdı insanlar ne düşünürse düşünsün der geçerdi peki şimdi bu adamın ne farkı vardı onlardan? Tehlikeli bir alanda dolanıp duruyordum. Ne kalbim ne zihnim vurdumduymaz olamıyordu. Bu aslında beni biraz korkutuyordu. Ona karşı olan hislerimin bambaşka olduğunu biliyordum. Onu tanı mıyordum o da beni. Ve ben ona asıl beni tanıtmak için can atıyordum.

Öğleden sonrasını beklerken zamanın gerçekten durduğunu düşünüyordum. Babamdan gelecek mesajı heyecanla beklememin yanı sıra onu görecek olmakta içimin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu. Beni bulması kolay olsun diye salonda pencere kenarına oturmuş kitap okuyordum. Aslında okumuyor onu bekliyordum. Ama bir türlü gelmiyordu.

Duvar da asılı olan saate her 10 saniyede bir falan bakıyordum sanırım çünkü asla ilerlemiyordu. Yeter dedim sen sürekli saate gözünü dikince hızla akmıyor zaman. Ayağa kalkıp oturmaktan uyuşmuş olan ayaklarımı açmak için ağır ağır odanın içerisinde yürüdüm bir süre.

Sonra dışarıda bir hareketlilik oldu. Birilerinin yaklaştığını beraberinde gelen seslerinden anladım. İçeri kahverengi saçlı, yeşil gözlü takım elbiseli orta boylarda, biraz göbekli bir adam girdi. Yanında Batu adamı bu taraftan diyerek merdivenlere doğru yönlendirdi.

Adam benimle konuşmadan bir baş işareti yaptı ve Batu'nun ardı sıra merdivenlere yöneldi. Acaba kim ve neden geldi diye düşünmekten kendimi alamadım. Babamın adamlarından biri miydi ondan haber getiren biri? Eğer öyleyse onunla konuşmayı bende çok isterdim. Onun nasıl olduğunu, üzülmemesi gerektiğini, iyi olduğumu söylemek isterdim.

Yarım saat falan geçmişti ki Eray ile Dinçer beni dışarıya çağırdı. Çocukluk anılarımdan, annemle ilgili olan en net hatırladığım anılarımdan birini anlatmıştım daha önceki konuşmamızda. Bahçede bana salıncak kurup saatlerce beni sallamasını ve ‘anne daha yükseğe, daha yükseğe.’ diye bağırmasını. O gün yaşadığım heyecanı ve mutluluğu anlatırken gizleyememiştim. Ve eklemiştim ‘annem yukarıda bir yerlerde ve beni izliyor. Bunu biliyorum.’

Onlarda bu anlattıklarımın yola çıkarak bana güzel bir sürpriz hazırlamışlardı. Geçmiş güzel günlere dönebilmem için. “Gerçekten çok nazıksınız. Bu...bu çok güzel” dedim ağlamamaya çalışarak. Nöbetten çıkmış ve bunu hazırlamışlardı. Yavaş yavaş benim tüm duvarlarımı yıkan nadir insanlar arasına girmeyi başarıyorlardı.

“Annenin hazırladığı gibi olmaz ama şu mavilerle yeşilliklere doğru havalandırırken belki ona biraz daha olsun yaklaşabilirsin.” dedi Eray gökyüzü ile ağaçların birleştiği noktayı işaret ederek.

Gözyaşlarımı bu noktada tutmak daha da zor oldu. Sanırım annemin beni salıncakta sallamasından beri bunu yapmamıştım. “Çocuklar teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı” dedim birine bir diğerine öbür kolumu dolarken.

“Haydi dene bakalım o kadar güzel olmuş mu?” dedi Dinçer ve ben eteğimin ucunu iyice sıkıştırarak salıncığa oturdum. Arkamdan ikisi de güçlü bir şekilde beni sallarken içimden ‘hayır daha yükseğe, daha yükseğe.’ diye bağırdım. Rüzgar saçlarımı bir ileri bir geri havalandırırken gözlerimi kapadım ve annemin yakınımda çok yakınımda olduğunu hissettim sanki uzansam ona dokunacaktım gibi.

O öldüğünde küçüktüm 9 yaşındaydım. Çok fazla anımı hatırlamıyordum ancak beni salladığını kahkahalarımızın rüzgarla tüm havaya yayıldığını hatırlıyordum. Bir de beni yatağa yatırıp uyuyana kadar masal anlattığını, yanımda uyuyakaldığını, sınırsız sarıldığını ve kokusunu. Gözlerimi

kapadığımda bunları çok daha derinden hissediyordum o nedenle onu hayal etmek istediğimde hep bunu yapıyordum gözlerimi sımsıkı kapatıp yanımda olduğunu hayal ediyordum. Onu bu şekilde yaşıyor hep yanımda tutuyordum.

Salıncak keyfinden sonra nihayet Alkır beni odaya çağırdı. Merdivenleri bacaklarım titreyerek çıktım. . Elbisemi değiştirmedim çünkü bu güzel krem rengi elbisemin çekim için uygun olduğunu, babamın beni böyle iyi görmesinin onu sevindireceğini düşündüm. Keşke birkaç makyaj malzemesi de olsaydı yüzüme renk verseydim. Bir rimel, bir kalem bile yeterdi aslında yeşil gözlerimi öne çıkarmam için. Üstümü son kez düzeltip kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Masanın başında oturan adam ciddiyetle bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Sessizce girdim ve kapıyı kapattım. Bilgisayardan birkaç saniyeliğine gözünü ayıran Alkır eliyle oturmamı işaret etti. Yavaşça ilerledim ve masasının önünde duran deriden yapılmış koyu kahve kanepeye oturdum.

Büyük koyu kahve masanın üzerinde bilgisayar vardı. Onun haricinde su bardağı ve kahve kupası duruyordu. Oldukça boştu üzerinde çalıştığı kağıtlar kalem vs. yoktu. Gerçi bilgisayar varken onlara ihtiyaçta kalmıyordu. Arkasında tavana kadar uzanan kitaplık kitaplarla doluydu. Gerçek bir kitapseverdi sanıyorum benim gibi. Kitap aradığım zamanda Eray Alkır'da var olduğunu söyleyerek bunu kanıtlamıştı zaten. Ama ben bu adama yalvarmak zorunda kalmaktan kaçınmış kendi kitap siparişlerimi vermeyi tercih etmiştim. Şimdi bu kalabalık kütüphaneye baktığım zaman aslında bu seçeneği de değerlendirebileceğimi görüyordum.

O hala bilgisayarda bir şeyler yazmaya devam ederken ben odanın içerisini dikkatle incelemeye devam ediyordum. Yerde krem rengi düz bir halı vardı anlaşılabilir sadelikten hoşlanıyordu. Tam önümde duran koca pencereleri ise yine krem rengi zarif bir perde kapatıyordu. Koyu kahve mobilyalar ve krem rengi

aksesuarlar oldukça şıktı. Babamın çalışma odasının aksine sade gösterişsiz bir odaydı.

Alkır'ın parmakları klavye üzerinde gelip giderken ne yaptığını merak ettim. Daha doğrusu ne yazdığını kimle ilgili yazdığını. Söyledikleri kadarıyla evde internet yoktu birilerine mail atamaz bir şeyler gönderemezdi. Sanırım sonrası için birtakım notlar alıyordu. Acaba ne hakkındaydı?

Klavye üzerindeki parmakları durup sesler kesilince dikkat kesildim. Çekmeceye uzanıp içerisinden bir bellek çıkardı ve bilgisayara takıp çalıştırarak yanına yaklaşmamı işaret etti. Ona çok fazla yaklaşmamaya, kokusunu solumamaya çalışarak sandalyesinin bulunduğu yere doğru geçtim. Bilgisayarı biraz daha bana doğru çevirdi ve kaydı çalıştırdı.

Babam tam karşımdaydı. Her zamanki gibi takım elbisesi ve kravatıyla çok şıktı ancak yüzü çökmüştü. Gözlerinin altı da morarmıştı tüm bunlar yaşadıklarının bedeliydi. Ama artık korkmasına gerek yoktu ben iyiydim beni bulmuş kurtarmıştı ve güvendedim. “Kızım, canım kızım” dedi ve yutkundu “üzgünüm tüm bunları yaşadığın için. Hepsi benim yüzümden” dedi ve boğazına biriken yumruyu zorlukla yuttu. Onun bu hali gözlerimin dolmasına benimde boğazımda kocaman bir yumrunun oluşmasına sebep oldu. Sesini eski haline getirmeye gayret ederek “merak etme elimden geleni yapıyorum en kısa zamanda yanımda olacaksın eskisi gibi. Seni seviyorum.” dedi ve kayıttı bitti.

“Bu kadar mı?” dedim hayal kırıklığı ile. Biraz daha uzun olsaydı keşke daha doyamamıştım ki ona. Alkır yerinden kalkmadan kaydı bir daha açtı ve izlemem için yanımdan geçerek pencereye doğru yöneldi. Bende onun kalktığı sandalyeye oturarak kaydı birkaç kez izleyip iyice dediklerini aklıma kazımaya yüzünün benim yokluğumda ne kadar hırpalandığına baktım. Sanki bir anda 10 yıl yaşlanmış gibiydi önceki videoda buna dikkat etmemiştim. Yokluğum onu gerçekten kahretmiş olmalıydı.

Alkır yeniden yürüyüp bir çekmecedan video makinesini çıkarınca elimle gözlerimi sildim ve çekime hazırlandım. Daha önce oturduğum deri koltuk çekim için en uygun yerdi. Alkır çekim için doğru açıyı ayarlarken bende babama diyeceklerimi düşündüm. O hali içimi o kadar acıtmıştı ki üzülmemesini benim için endişelenmesini istemiyordum bu nedenle onu iyi olduğuma ikna etmeliydim.

Ona üzülmemesini, iyi olduğumu ve burada bana çok iyi bakıldığını söyledim. Aynı zamanda ona kavuşmak için günleri saydığımı, onu özlediğimi, hiçbir şey için kendini suçlamaması gerektiğini ve onu çok sevdiğimi söyledim. Bunların her birini derken de yüzümden gülümsememi eksik etmedim. Çünkü beni mutsuz, üzgün görürse daha da üzüldü. Ve ben ne üzgündüm ne de mutsuz aksine hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum kendimi ve bunun da sebebi karşımda duran adamdı.

Kayıt bittiğinde “bir tane de nişanlım için çekelim istersen o da seni merak etmiş, özlemiştir mutlaka” dedi.

Gülümseyen kızın yüzünü nasıl solduracağını iyi biliyorsun Alkır dedim içimden. Tam ağzımı açıp karşılık vereceğim esnada durdurdum kendimi tam zamanında. Hayır dedim kavgaya etmek yok unuttun mu?

Gayet sakın bir ses tonu ile gözlerinin içerisine bakmaktan kaçınmayarak “benim nişanlım yok bu nedenle gerekte yok” dedim.

Tek kaşını şaşırmış bir halde havaya kaldırdı ve “erkek arkadaşına o zaman.”

Ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken “benim erkek arkadaşım da yok.” dedim ‘yok’ kelimesini özellikle vurgulayarak. Ha bire dönüp dolanıp benim erkek arkadaşına, nişanlıma getiriyordu lafı.

“İnternette sarmaş dolaş resimleriniz olan çocuk neydi adı?” dedi adını hatırlamaya çalışarak ve beni de artık bıktırarak.

“Bora” dedim “ama o benim erkek arkadaşım ya da nişanlım değil sadece arkadaşım diğer herkes gibi.” dedim. Eve geldiğim ilk zaman manalı cümlelerine gönderme yaparak. Sanki ben bir erkek delisiymişim de ilgiye aşıkılmışım gibi iğnelemişti beni.

“Ama internette...” dediği anda sabrımın taşıdığını hissettim.

“İnternette, magazin sitelerinde ne okuduğunun bir önemi yok. Onların yarından fazlası yalan haber doğru bile değiller. Haber yapma uğruna onlar anne babalarını bile satarlar.” dedim lafını keserek.

“Evlilik teklifi etmiş hem de büyük bir organizasyonla.” dedi. Yani dedim bula bula haber kaynaklarında bunu mu buldun? Ama o da haklıydı haber kaynaklarında bolca magazinden başka haber kalmış mıydı ki?

“Evet etti.” dediğim anda gözleri kısıldı ne yani yalan mı söylüyordum etmişti işte. “Ama ben kabul etmedim, istemedim.” dedim. Daha iyi anlamasını sağlayarak. Dediklerimi umursuyor gibi görünmüyordu ama yine de merak ediyordu. Ah bu merak nasıl bir şeytandı?

Arkamı dönmüş odadan çıkarken “Çok üzölmüş olmalı.” dedi. Ah Allah’ım gerçekten mi dedim gözlerimi devirirken ve kendime engel olamadan hızla dönüp “iyi de bundan sana ne, kimin umurundaki üzülməsi ben ona asla ümit vermedim, her seferinde reddettim ama o ısrar etti. Ben de artık bu konuda konuşmaktan sıkıldığım için sustum sadece.” dedim.

Sonunda bunları bağırarak söylemek kendimi iyi hissettirmişti. Ama bir taraftan da kırıcıydı. Bora’nın duygularını umursamam yani aynı Alkır’ın bana yaptığı gibi. Gerçi o hislerimi bilmiyordu ama bilseydi de iyi davranacağını

sanmıyordum aksine beni kendinden uzak tutmak için daha kötü bile davranabilirdi.

Ağzımdan çıkan lafları geri alamazdım ancak beni kendini beğenmiş biri gibi de görmesini istemiyordum. Bu nedenle “aslında onu umursuyorum bu nedenle susuyorum üzülmemesi için. O iyi biri ve iyi şeyler hak ediyor. Yalnız ben yapamam yani bu aşk bilirsin. O beni seviyor diye onu sevemem ki? Bunu kalbime nasıl anlatabilirim? Hem ben ne dersem diyeyim o yine bildiğini yapıp kendine imkansız buluyor.” dedim ağzımdan cümleleri son anda fark ederek.

Sonra dönerek odadan çıkmak için kapının tokmağına uzandığım anda adımı seslenmesiyle olduğum yerde çivilendim.

“Verda” dedi sanki adımı seslenmiyor da aşk sözcüğü mırıldanıyor gibi bir etki bırakmıştı üzerimde. Derin bir nefes alıp verdim ve ona doğru döndüm. Bana doğru ağır ağır yaklaştı ve yüzüme, gözlerime baştan aşağıya beni yeni tanıyormuş gibi uzun uzun baktı. Sonra kıyafetimi süzdü ve elindeki belleği bana uzatarak “bu sende kalabilir.” dedi. Parmakları uzattığım avucumun içine değip tenimi karıncalandırdı.

“Teşekkür ederim” dedim bu sefer utangaç davranıp kafamı öne eğmeden. Başıyla öne doğru önemli değil der gibi bir hareket yaptı ve dönüp çalışma masasına yürüdü. O anda bende elimde sıkı sıkıya tuttuğum bellekle dışarı çıktım.

Üzerimdeki elbiseyi fark edince o sabahki havuz macerası aklıma geldi ve yanaklarımı al bastı. İyi ki yanındayken bunu düşünmedim. Hem belki o gün abarttığım kadar bile değildi belki de. Uzaktan camın ardından ne kadar net görebilirdi ki?

Merdivenden ses geldiğinde ben hala kapının önünde dikiliyordum. Kafamı kaldırıncı karşımda saçını tepesinde sıkı sıkıya bağlamış olan Berkay’ı buldum ve onun konuşmasına

fırsat vermeden gülümseyerek selam verdim hızla yanından merdivenlere koştum.

Odamda bir süre daha babamın solgun yüzünü izledim ve sevgiye aç bir çocuk gibi beni ne kadar sevdiğini söylediği kısmı dinledim. Onu çok özlemiştim yokluğu çok acı verici vericiydi. Sevgisiz kalmak sanırım yakınında bulduğın kişilerden sevgi dilenmene sebep oluyordu. Bunu ağır bir şekilde tecrübe ediyordum. Umarım sonuçları yıkıcı olmazdı.

Güneş henüz ormanın ardında kaybolmamıştı. Bunun tadını çıkarmak için dışarı da odamın önüne sandalye çekmiş havuzun manzarası ile müzik listemi açmışım. İnanılmazdı ama her dinlediğim de daha bir keyif alıyordum. Keşke daha önce bu müziğin büyüsunü keşfetseymişim. O zaman bu kadar süre bunlardan mahrum kalmamış olurdum diye düşünüyordum. Sonra beni klasik müzikle buluşturan Alkır’a içimden teşekkür gönderdim. Çünkü o beni mecbur etmese bunları dinlemeyeceğimden emindim.

En sevdiğim müziği listede ararken Mozart’ın Requiem’inde kaldım. En güzel eserlerden biriydi bu benim için ve her dinlediğimde içimde başka bir hissin var olduğunu açığa çıkarıyordu. Öyle ki bunu saatlerce dinleyip hem hüzünlenip hem umutlanabilirdi insan.

Mis gibi bir sandal ağacı kokusu sarmıştı etrafı duyularımı resmen ayaklandırmıştı. Kokunun kaynağını bulmak üzere döndüğüm esnada arkamda eğilmiş beni izleyen Alkır’la neredeyse burun buruna geldim. Dudakları oynadı ancak ne dediğini anlamadım sonra kulaklıkların kulağımda takılı olduğunu hatırladım ve hemen birini çıkararak ona baktım.

“Ne dinliyorsun?” dedi.

“Mozart” dedim.

“Motsart” dedi beni düzelterek. “Okunuşu böyle Mozart diye yazılır Motsart diye okunur Almanca.”

“Motsart o zaman” dedim.

“Hangi eser?”

“Requiem”

“Hımmmm güzel seçim en sevdiğim.” Benim de demek istedim ama sustum.

“25 nolu senfonisi de mükemmeldir o da listende var dinlemediysen öneririm. Bir de Sihirli flüt operası bak işte o da en çok konuşulan eserlerden biridir.”

“O da var mı listede?”

“Evet vardır mutlaka sevdiklerimden oluşan bir albüm yaptım sana.” dedi gülümseyip gamzesini gözlerime sunarak.

O kadar çok müzik vardı ki hem de bazıları saatlerce sürüyordu. Bazı bölümleri hoşuma gidiyor bazıları sıkıyordu yalan yok. Ama içlerinden öyle can alıcı olanları çıkıyordu ki insanın içerisinde tekrar tekrar aşık olma isteği barındırıyordu.

“Daha çok eseri var dinledikçe kendi listeni oluşturabilirsin sende.”

“Kaç tane var ki?”

“Oldukça fazla. Sonuçta 4 yaşında ilk konçertosunu, 7 yaşında ilk senfonisini ve 12 yaşında da ilk operasını yazmış. Yaşadığı zamana kadar da ürettiğini düşünürsen eserleri oldukça çok.”

“Ben 4 yaşında ancak koşup oyun oynayabiliyordum sanırım. 7 yaşında ise okuma yazma öğrenmeyeceğim diye yerlerde yuvarlanıp okula gitmek istemiyordum.” dedim o hallerimi hatırlarken. Üzerimdeki bakışını görünce bir an bu karşılaştırmadan dolayı utandım.

Ama beni ilk defa bozmadan “bazıları gerçekten doğuştan yeteneğe sahip oluyor. Tabi herkesin bir yeteneği vardır mutlaka onun ki de iyi beste yapmak, müziğin dehası. Birçok

kişi onun bu yeteneğini över. Mesela Albert Einstein” dedi ve bir süre duraksayıp sonra yeniden devam etti.

“Mozart’ın müziği o kadar yalın ve güzel ki, onu evrenin iç güzelliğinin bir yansıması olarak görüyorum.” demiştir. “Bir eserin ortaya çıkışındaki naiflik ancak bu kadar iyi anlatılır değil mi?” dedi onaylamamı bekleyerek.

“Evet gerçekten mükemmel bir anlatım. Bir dehanın başka bir dehayı net bir şekilde görmesi.” dedim.

Yorumuma tekrar gülümsemesi içimi titretti. Eğer bilseydim böyle bana gülecek hep Mozart’a övgüler yağdırırdım dedim içimden.

“Eee Requiem’i nasıl buldun?”

“Harika o..içimde çok garip hislerin yükselmesine neden oluyor çok ama çok değişken” diye tamamladım.

“Ölülerin ardından okudukları bir ilahidir. Değişken hissetmene sebep olması normal. Öldüğü için sonunu öğrencilerinden biri Süßmayr bitirmiş.” İşte bu şaşırtıcıydı. “En sevilen eseridir.”

“Sanırım onu sevmeyen yoktur” diye düşünüyordum ki “Türk Marşı’nı da dinledin mi?”

“Motsart Türk Marşı mı yazmış?”

“Evet o da albümde var.” Düşündüm ama dinleyip dinlemediğimi bilmiyordum. Uzanıp tableti elimden aldı ve “işte bu” diye eseri dinleme listeme attı. “Aynı zamanda Türkleri konu alan operalar da bestelemiş. Amadeus filmini izlemeni öneririm. Motsart sevdiysen o filmi de seversin.” dedi tableti bana geri uzatarak. Öyle heyecanlıydı ki mimikleri, konuşması ister istemez benimde heyecan duymama sebep oluyordu. Sanırım o bu şekilde konuşurken saatlerce onu dinleyebilirdim.

Başımla izleyeceğime dair onu onayladım ve ismini aklımın bir köşesine not ettim hemen.

“Sonra Figaro’nun Düğünü, 40 numaralı Senfonisi, Don Giovanni. Saymakla bitiremiyorum gördüğün gibi. Birçoğunu dinlemiş olabilirsin.” dedi tekrar elimdeki tableti göstererek.

Ona onları da dinleyeceğimi söyleyecekken “Kızı sıkıcı sohbetlerinden biriyle mi boğuyorsun Alkır?” dedi Dinçer.

“En azından genel kültürünü geliştirmesi için bir fırsat veriyorum. Senin gibi salıncakta sallayıp pırpıslıyorum.”

Pırpıslamak mı demişti o? Hah işte başa dönmüştük. Önce küçük kızdım şimdi de bebeğe dönüşmüştüm. Bu gerçekten sinir bozucu bir yorumdu; ben kesinlikle bir bebek değildim.

Dinçer’in kahkahası etrafta yankılandı ve “hey dostum ben de bebek bakıcısı değilim. Sonuçta o bizim misafirimiz korunmaya ne kadar ihtiyacı varsa eğlenceye de o kadar ihtiyacı var. Buna neden bu kadar bozuldun anlamadım” dedi ama yüzündeki sinsi ifade bunun tersi olduğunu söylüyordu. Neler oluyordu burada? Kendimi tam bir budala gibi hissediyordum.

“Bozulduğumu da nereden çıkardın ne isterse yapabilir bana ne” dedi sert bir tavırla ve bahçeye doğru yürüdü. Ve biraz önce aramızda geçen tüm yakınlığı silip götürdü. Sanki bir hayal gibi... Bu duruma bozulsam da belli etmemeye çalışarak Dinçer’e döndüm “Gerçekten bebek bakıcısı mı dedin?” dedim. Yaptığı diğer yorumlar içinde kutlamalıydım onu çünkü Alkır bu kadar konuşmadan sonra eminim yanıma yaklaşıp bir daha konuşmak istemezdi benimle. Harika gergin zamanlara esir olacaktım yine. Bir de gülümsemesinden ve heyecanından uzak onsuz zamanlara.

Aman canı isterse. İlle de öyle ters bir cevap verip tüm bu büyüğü bozması gerekmiyordu. Buna sebep kendisiydi, her zaman yaptığı gibi megalomanlığını kullanıyordu.

Hava kararmadan bahçede dolaşmak istediğim aklıma geldi ama şimdi arkasından onu kovalıyormuşum gibi gözükebileceği için odamın yolunu tuttum ve dün gecedен yarım kalan kitabımı okumak için elime aldım.

Okuduğum sayfada bir 5 dakika kadar kaldım sanıyorum çünkü okuduğumdan hiçbir şey anlamıyordum. Aklım sürekli biraz önce olan tartışmaya kayıp duruyordu. Onun gözünde pışıpışlanacak bir çocuktan başka bir şey değildim. Beni daha ne kadar küçük görebilirdi ve bunu herkesin gözü önünde yapabiliirdi bilmiyorum. Ama bu beni çok rahatsız ediyordu. Üstelik ona karşılık vermiyordum. Beni odada sıkıştırıp, korkutana ve ‘sakın bana karşılık verme, kurallara uy’ dediğinden beri ağzımı açıp bir şey söylememeye gayret ediyordum. Aslında bunu aldığım kararla yapıyordum daha çok. Onunla bir tartışmaya girip ağzından çıkacak olan kötü sözlerle karşı kalbimi koruyordum. Ama ben cevap vermesem bile bir yolunu buluyordu biraz önceki gibi.

Bu çarpışmadan nasıl sağ çıkacaktım ben? Kalbimin şu acısından nasıl kurtulacaktım? Zavallı Verda sen de bunları yaşayacak mıydın?

Bölüm -8-

Oturduğum yataktan kalktım ve perdeyi aralayarak dışarı baktım. Alkır dışarıda görünmüyordu sadece ileride nöbet tutanlardan biri vardı. Sanırım Batuydu uzaktan kim olduğunu seçemiyordum. Üzerime bir hırka alıp kendi kapımın önüne yeniden çıktığımda havanın da serinlemiş olduğunu fark ettim. Henüz gündüzleri sıcak olsa da akşam serinliği kendini birkaç gündür belli ediyordu yine.

Tabletimden müziğimi açtım ve yeniden kitabıma odaklanabilmek için takılı kaldığım sayfayı açtım. Ne kadar

süre oturmuydum bilmiyordum ama biri beni arkamdan dürttüğünde korkudan yerimden sıçramıştım.

Dinçer “hey benim seslendim ama duymadın müzikten sanırım” dedi kulağımdaki kulaklığı işaret ederek. “Yemek hazır haber vereyim” dedim.

“Tamam gelirim birazdan.” derken sandalyenin üzerinde kurduğum bağdaştan kurtularak ayaklarımı yere indirdim. Tam anlamıyla uyuşmuştum bir süre geçmesini bekledikten sonra mis gibi kokuların geldiği odaya doğru attım kendimi. Herkes çoktan oturmuş başlamıştı bile.

Masaya otururken özellikle ona bakmamak için savaş verdiğimi fark ettim. Bunu neden yapıyordum ki o da herkes gibi biriydi. Onlar gibi. Neden olduğunu biliyorsun dedi iç sesim hele ki herkes gibi biri olmadığını da. Evet biliyordum ama bunun için bile kendi içimde savaşıyordum.

Kalp neden kendine denk birini bulamıyordu? Neden hep onu kıran, dökken diğer kalbi kovalıyordu? Hoşuna mı gidiyordu acı çekmek eğer öyleyse kalp kesinlikle mazoşistti.

Çocukların sessizliği bölmesi gevşememe neden oluyordu. Bu kadar gerginliğin üzerine ilaç gibi geliyordu onları dinleyip, gülümsemek. Konuşmalarına katılmaya can atsam da karşımda duran adam bana engel oluyordu. Beni incitecek bir şeyler bulup günümü mahvedeceğinden bu riske giremiyordum. Bu nedenle susmayı ve önümdeki yemekle ilgilenmeyi tercih ettim. En azından onları dinlememe kızıp gülümsememe bir bahane yaratamazdı değil mi?

Yemeğim bitince de bulaşıklara yardım etmek üzere Gülten hanımın yanında durdum. Onların arasında durup her an ters bir şey dedi diyecek diye beklemekten daha iyiydi. Hem vakitte geçiyordu böylece. İşleri tamamladığımızda biraz sohbet ederiz diye düşünüyordum ama erken kalktığı için yorgun olduğunu ve yatacağını söylemişti. Bu beni hayal kırıklığına uğratsa da ona belli etmedim. Sonuçta o da kendince haklıydı

kaç kişiyi doyuruyor, evi temizliyor sürekli bir şeyler yapıyordu.

Çocukların oyunla ilgili konuştuğunu duyunca onlara doğru yaklaştım. “Sen de gelir misin? Kapaşacağız” dedi Eray. Kim kim olacağını soramazdım. Bu ondan kaçınmaya çalıştığımı dűřündürebilirdi ya da daha da kötüşü ona doğru koştuğumu.

“Tamam ama ben oynamam sadece izlerim.” dedim.

“İlle de Mortal Kombat yani” dedi Dinçer gülerken.

“Mortal Kombat ne alaka?” dedi Önder.

“Verda o oyunu oynuyormuş ve onda iyi olduğunu iddia ediyor” dedi Eray hepimiz merdivenlerden aşağıya inerken.

şu anda bu konuştuklarına çok fazla adapte olup cevap vermiyordum. Çünkü asıl merak ettiğim Alkır’ında bizimle gelip gelmediğiydi. Deli gibi bakmak istiyor ancak arkamı dönüp bir türlü bakamıyordum. Bunun birinci nedeni uğrayacağım hayal kırıklığı, ikincisi de onunla karşılaşıp utanacağımdı.

Hayal kırıklığındansa utanmak daha iyidir diyerek ardıma dönüyordum ki ayağım merdivenden kaydı. İşte şimdi rezil olacağım derken demire tutunmaya çalıştım. Ancak bu nafile çabam arkamdan sıkıca bir elin bedenimi kavramasıyla son buldu. Ellerim beni sımsıkı tutan bedenin tişörtünü kavrarken çığlığımda aramızdaki duvarları tamamen kaldırdı. Beni kolları arasına sıkı sıkı sararken tişörtünün ardındaki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor; kokusunu duyumsuyordum. Teni ile bütünleşen muhteşem sandal ağacı kokusu.

Beni hemen bırakmasın istiyordum. Sanki hala tutunmaya ihtiyaçım varmış gibi ona sarılıyordum. Bedenim elleri altında titrerken bunun ona olan hislerimden değil de korktuğum için olduğunu dűřünmesini diliyordum.

“Fena yırttın, az kaldı merdivenlerden yuvarlanıyordun, bu adamın refleksleri ne kadar hızlı” diyen çocukların sesleri kulağıma çalınırken keşke tam da şu anda donup kalsaydık diye düşünüyordum. Tüm seslerden ve gözlerden uzakta.

“İyi misin?” derken tam kulağımda sıcak nefesini hissettim.

“Ev..evet sanırım.” dedim. Kekelediğime inanamıyordum.

“Hey o iyi mi?” diye seslendi Eray merdivenlerin aşağısından.

Alkır gözlerini üzerimden ayırmadan ama beni nazikçe doğrultarak “evet iyi” dedi.

Cevabı alan çocuklar odaya doğru ilerlemeye devam ederken biz merdivenlerin basamağında bir süre kaldık. “Hala titriyorsun korkmuş olmalısın, sana su getireyim” diyerek beni merdivene oturttu. Tabi eminim bir bardak su titrememi alır götürürdü. Kahretsin dedim titreyen ellerime bakarak. Tüm bunların kendi için olduğunu bilse ne düşünürdü acaba bir aptal olduğumu mu bir çocuk olduğumu mu? En başından beri gözünde küçük kızdım sonuçta.

Elinde bir bardak suyla geldiğinde bende tam ayağa kalkmak üzereydim ki omzumdan bastırarak beni tekrar oturttu. “Suyunu iç önce.” diyerek bardağı uzattı. Yanımda öylece dikilirken hızla suyu içtim ve teşekkür ettim. “Daha iyi misin?”

“Evet iyiyim.” Kalbimin çarpıntısı, başımın dönmesi normal değilse sanırım ölüyorum demek istedim. Bu şekilde ölen var mıydı gerçekten?

“Tamam güzel kalkabilirsin o zaman” dedi ve bardağı elimden alarak elini tutmam için uzattı. Önce sert güçlü parmaklara sonra keskin hatlarını belirleyen çehresine baktım. Bakışlarında bir yadırgama yoktu ya da bir alay ya da sakar olduğumu söyleyecek bir kızgınlık ifadesi. Bu beni sevindirdi artık o kadar çok alışmışım ki yaşanan bir olayın ardından

iğnelemesine, terslemesine aksi bir şeyi düşünmek şaşırtıyordu.

Elimi avucunun içerisine bıraktım ve beni kaldırmasına izin verdim. Şimdide mideme doğru yol alan bir yanma ele geçirdi bedenimi. Bu daha önce deneyimlediğim bir durum değildi. Sanırım heyecanımın başıma açtığı başka bir sorun daha oluşmuştu.

Bu sefer merdivenlerden inerken adımlarımı sağlam basmaya gayret ettim. Tabi elimi tutarken bu daha büyük bir çaba gerektiriyordu. Elimi son basamağa kadar tutmaya devam mı edecekti? Tıpkı bir çocuğa ilk yürümesi öğretilirken elinden tutulduğu gibi. İşte o an elimi bırakmasın diye yavaşlamayı istememe neden olan andı. Ama her güzel şeyin sonu olduğu gibi bunun da sonu başladığı gibi gelmişti ve son basamağı inmiştik.

Elimi bırakırken ileriden gelen Dinçer'in sözleri ile dikkatimiz dağıldı. "Yiyecek ve içecek bir şeyler alacağım bira" dedi ikimize bakarken. Olur anlamında kafa salladım. Yanımızdan geçip giderken merdivenleri ikişer ikişer çıkmasına bakakaldım.

Önüme döndüğümde halen nefli gözlerin beni izlediğini fark ettim ve sanıyorum kan yanaklarıma doğru hücum etmeye başladı. Telaşa kapılmadan tekrar kısa bir teşekkür ettim ve ondan sadece bir baş onaylaması aldım. Odaya doğru yan yana yürürken Eray ile Önder'in tartışmalarını duyduk. İçeri girdiğimizde bu sesin nedeninin oyun olduğunu, Eray'ın Önder'i açık ara farkla yendiğini ve birbirlerini kızdırdıklarını anlamıştık.

Kendilerini öyle kaptırmışlardı ki bizim varlığımızı bile hissettiklerini sanmıyordum. Alkır yanımdan birkaç metre uzağa oturdu ve oradan çocukları izleyerek sohbetlerine katıldı. Bende topun peşinden koşturan adamları izlemeye koyuldum.

Dinçer elindekilerle içeri girdiğinde resmen bayram havası esti odada. Sanki tüm mutluluk onun gelişine bağlıydı. Biramı yudumlayıp onların muhabbetlerini dinlerken keyif aldım. Kendimi yabancı gibi hissetmedim ya da bir yerde bulunan fazlalık gibi. Her ne kadar oyundan pek anlamayıp hoşlanmasam da onların oynamasını izlemek bile beni memnun ediyordu.

Önder'in yenilmesi kimseyi şaşırtmamıştı çünkü gerçekten berbat oynuyordu. Ben bile bundan daha iyisini yapardım bence diye düşündüm. Eray Önder'in kötü oyununa takılarak gözüm kapalı bile yenerdim seni dedi. Dinçer ise onun kalktığı koltuğu doldururken çocuğun üzerine gitmemesini sevgilisiyle kavgalı olduğunu duyurdu.

Buna şaşırın Eray “hangi ara kavga ettiniz?” dedi. Bunu bende merak ediyordum gerçekten internet ve telefon yasaksa ne zaman olmuştu?

“Dün izinliydim hatırladın mı?” dedi Önder bıkkınlıkla. “Ne diye izin aldıysam keşke almaz olsaydım o zaman şu anda kafası rahat olan bir adam olurdum.”

“Ooo bu kötü olmuş kardeşim” dedi Eray. Sonra geyik muhabbetine çevirdi ve “ben diyorum bekarlık sultanlıktır. Aşktan kime fayda gelmiş bugüne kadar bana söyler misin ya da çevrende buna örnek olan insan söyle” dedi koltuğundan dönüp Önder’e bakarken.

Önder bir süre düşündü ama örnek olacak kimse aklına gelmediğinden olsa gerek suskun kaldı. Eray da yeşil iri gözlerini daha da ayırarak “bak ben sana dedim aşk aptallıktır.” dedi.

Buna içerleneceğimi bu kadar tahmin etmiyordum ama ağzımdan çıkan kelimelerden sonra öyle olduğumu fark ettim. Hassaslaşmıştım aşk konusunda.

“Aşk asla aptallık değildir.” dedim keskin sesimle. Hepsi aynı anda dönüp gözlerini üzerime çevirdi. Tek tek baktım yüzlerine çok oyalanmadan sırayla geçer gibi. “Ne” diye çıktım bir de üstüne.

“Gerçekten mi?” dedi Eray ciddiyetimi anlamaya çalışır gibi.

“Kız kafası ile düşünüyor dostum işte” dedi Dinçer.

Bu yorum beni kızdırdı. “Ne demek kız kafası ile düşünmek erkek kafası ile düşünmek nasıl oluyormuş?” sinirli ses tonum bir an onları sindirir gibi gözüксе de aslı hiç öyle olmadı.

“Kız mantığı yani romantizm işte. Erkeklerin mantığı farklı işler romantizm yoktur bir erkeğe göre ve aşkı yoktur sevgi evet ama aşk hayır.”

“Buna inanıyor olamazsın. Hiç aşık olmadın mı yani?”

“Hayır olmadım. Sevdim evet ancak hiçbirini aşk değildi.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Vazgeçmem çok kolaydı hepsinden” diye sırtıttı Dinçer.

“O zaman sevmemişsin gerçekten, sevgi sanmışsın.”

“Sen sevmiş olmalısın ki bu kadar net konuşabiliyorsun.” dedi Dinçer.

Bingo yakalandım. Buna verecek cevabı düşünürken Önder “ben aşığım abi” dedi. “Yani yoksa ettiğimiz kavgadan sonra neden buna bu kadar takılayım ki? Değil mi?” dedi onay beklercesine.

“Fazla düşünüyorsun bence o senin kadar üzülmüyordur eminim” dedi Eray. İlla araya nifak tohumu ekecekti.

“Bir kadın bir erkeğe göre daha çok üzülmüyordur buna her türlü bahse varım.” dedim kendimi tutamayarak.

“Ooo Verda bahis konusu açtı bu bir ilk, ben varım” dedi yine Eray bir bahse girmenin heyecanıyla.

“Bırak şimdi bahsi falan konuyu karıştırma” diye araya girdi Önder. “Nasıl emin olabiliyorsun onun benden daha çok üzüldüğünden?” dedi.

“Çünkü kadınlar erkeklere göre daha çok hassaslar. Hormonlarımızın bizi ele geçirmesi çok kolaydır, sizlere göre daha duygusalız.”

“Evet bak bu doğru her şeye ağlarlar” dedi sözümü keserek Dinçer. Sonra ona olan bakışlarımı görünce ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yaptı.

“Ve sanıyorum sizden daha derin seviyoruz. Daha körü körüne... Bir erkek aşktan kaçmak için elinden geleni yapar. Sanki bir virüse yakalanacakmış gibi kalbini saklar. Ama kadınlar öyle değildir. Onlar acı çekeceğini de bilse kendilerini o rüzgara teslim ederler. Sonuçta hem mutluluk hem yıkımdır aşk...”

“Her zaman yıkım değildir.” dedi Önder yine benden onay bekliyordu.

“Kişilere göre değişir. Eğer karşılıklı bir aşk değilse yıkımdır. Karşılıklı ise mutluluk ama bazen karşılıklıyken de yıkım olabilir. Davranışlardan kaynaklı...”

“Bu doğru şimdi bizde olduğu gibi” dedi Önder sıkıntıyla. Başımla onayladım sessizce ve sonra devam ettim.

“Aşk herkese uğramayan, uğrayanı çok şanslı yapan bir tutkudur. Düşünsene bir ömür yaşıyorsun ama onu yaşamıyorsun. Hayatın boyunca ne kadar duygu varsa yaşamışsın hepsini tatmışsın ama en özeli hariç. Üzücü...”

“Bana uğradığı için şanslıyım o halde” dedi Önder odadaki diğer erkeklere üstünlük taslayarak.

Gülümsedim “şanslısın o nedenle değerini bilmelisin. Her ne için tartıştınız bilmiyorum ama saçma olduğunu anlayan için birkaç gün bekleme gerek yok.”

“Tartışmanın nasıl çıktığını bile anlamadım ki?”

Eray ile Dinçer’in kahkahaları odada yankılanırken bundan ne çıkaracaklarını durup beklemeye başladım.

“Bunun nesini anlamadın o sonuçta o bir kız kim bilir neyi beğenmemiştir. Aşk kesinlikle bencillik.” dedi Eray.

“Sonra birde bize neden kaçıp saklandığınızı soruyorsun” dedi Dinçer.

“Haklısın aşk bencillik sonuçta karşındakini onun için sevmiyorsun. Kendin için seviyorsun.”

“Aşk sandığın şey aslında bir tür kimya. Hormonlarının seni ele geçirmesi buna başka bir anlam yüklemek saçma olur.” dedi Eray kendince son noktayı koyarak.

Dinçer de ona katıldı erkeklere göre bu bir kimyaydı dengeleri bozan ve onların dengesini şaşırtan biri çok şükür ki çıkmamıştı. Aşık olduklarında da bunu düşünüp düşünmeyeceklerini merak etmeme gerek yoktu. Yalnız o anda yanlarında olup yüzlerini izleyerek fikirlerini tekrar sormak isterdim.

“Kimya, bencillik, mutluluk, acı, hüznün adına her ne derseniz deyin hissettirdikleri aynı. Seni karşındakine karşı savunmasız bırakan, kalbini tereddütsüz sonuna kadar açan en sonunda seni rehin alan ve artık sana ait olmayan bir kalple yaşamayı sağlayan bir tutku.” dedim içimdekileri dökmenin verdiği rahatlıkla.

Sonra onun sesini duydum.

“Aşırı solcudur aşk!

İnsanları hep sol yanından hedef alır

Ve o bu kadar solcuyken imkansızdır aşktan ‘sağ’ çıkabilmek.”

Söylediği kelimelerin doğruluğu sol tarafımda kendini gösterirken devam etti. “Müjdat Gezen’den”

“Yine konuşturdu adam karizmasını” dedi Dinçer gülerek. Diğerleri de onayladı ve onlar oyunlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Ben ise okuduğu şiirdeki gibi sol yanının hedef alınıp alınmadığını ve bundan sağ çıkıp çıkamadığını sorguluyordum.

“Neyse en azından platonik bir aşkın içerisinde değilim. Sadece gönlünü almam gereken bir sevgilim var” dedi Önder içeceğinden bir yudum alırken.

“Tabi onu da şu ana kadar kaybetmediysen” diye atladı önden Eray. Hem kulağı burada hem gözü oyundaydı. Bu yorumuna karşılık olarak kafasına sert bir yastık darbesi aldı. Tabi peşinden yediği gole de isyan naraları yükseldi hemen.

Onların bu haline gülerken bir anda içimin ısındığını hissettim. Üzerimde asılı gözlerden kaynaklıydı biliyordum. Ama dönüp bakma cesaretini kendimde bir türlü bulamıyordum. Bunun için irademle savaşıırken en sonunda ona doğru baktım. Yanıma biraz daha yaklaşmış olduğunu fark ettim.

Bu içimdeki alevin yeniden harlanmasına neden oldu. Neden bu kadar yaklaşmıştı ki? Biraz önce konuşurken koltuğun öbür ucundaydı şimdi ise aramızda bir metre ya vardı ya yoktu.

Sessiz bir şekilde “demek platonik bir aşk yaşıyorsun.” dedi.

Bunu demesi tüm kanın yüzümde toplanmasına neden oldu. Konuşmalarımın nasıl anlamıştı ki ona karşı bir şeyler hissettiğimi? O kadar mı belli etmiştim durumumu? Ya diğerleri onlarda anlamış mıydı? Kendi kendime söylenirken devam etti. “Senin gibi bir kız nasıl karşılığını alamaz ki? Oldukça güzelsin.” Benimle alay mı ediyordu karşılık veremeyeceğine dair bir oyun mu oynuyordu?

“Merak ettim açılmadın sanırım yoksa seni ret mi etti? Eğer böyleyse kesinlikle seni hak etmiyordur.”

Kendinden bahsetmiyordu bir başkasının varlığından şüpheleniyordu. Sonunda rahat bir nefes alabildim. “Platonik bir aşk yaşamıyorum. Öyle biri yok” dedim buna inanmasını umarak.

Kaşları soru sorar gibi havaya kalktı “Daha önce sevgilin olmadığını söylediğini sanıyorum.”

“Zaten sevgilim yok, aşıkta değilim.” Neden bu kadar eşelediğini anlamıyordum. Ona yalan söyleyip söylemediğinden mi emin olmak istiyordu. Yalancı bir kızla muhatap olup olmadığını mı öğrenmek istiyordu? Diğer türlüşünü düşünüp kalbime bir umut tohumu ekmek istemiyordum. Aşk kendime layık görmediğinden değil bunun imkansız olmasından...

“Hımmmm” dedi anlamaya çalışır gibi “o zaman aşkı yaşadın. Hissetmeden bu kadar güzel anlatılmaz.” Nefti gözleri bir yıldız gibi parlarken “evet” dedim ağzımdan çıkan kelimeyi fark etmeksizin.

Cevabın beni kırabileceğini biliyordum ama yine de deli gibi sormak istiyordum. Tam ona ‘sen hiç aşık oldun mu?’ demeye yeltenmişim ki parlayan yıldızlarını söndürerek hızla kalktı. Yorgunluğunu bahane ederek uyuyacağını söyledi. Biraz hayal kırıklığı, biraz kalp sıkışıklığı ile arkasından bakakaldım.

Bölüm -9-

“Eksikler için dışarı çıkacağız. Bir şey istiyor musun?” Oturduğum sandalyeden ayakta duran Önder’e baktım. Kitaba kendimi öyle kaptırmıştım ki geldiğini duymamıştım bile.

“Biraz özgürlük fena olmazdı” dedim canım sıkkın şekilde.

“Üzgünüm bunu ben veremem. Ama alınmasını istediğin kitap falan varsa bakabilirim.”

“Teşekkür ederim kitabım var hala. Ancak belki biraz boya resim kağıdı güzel olur.”

“Resim mi yapacaksın?”

“Evet” dedim şaşırılmış nidasını onaylar şekilde.

“Bak bu ilginç işte hiç resim yapabilecek bir kıza benzemiyorsun.”

“Gizli yeteneklerimi saklı tutmaya çalışıyorum” dedim gülerek. “Herkesin sakladığı bazı sırları vardır değil mi? Belki senin bile” dedim göz kırparak. Bu dediğime çok bozulmuş olacak ki suratı bir anda asıldı. Cevap vermek yerine bir süre sessiz kaldı sonra ben sanki ona hiçbir şey dememişim gibi “sadece boya ve kağıt mı istiyorsun?” dedi.

Eray ya da Dinçer gibi çok samimi olmadığımızı biliyordum ancak diğerleri ile kıyaslarsam onu da yakın hissediyordum kendime. Bu nedenle rahat konuşmuştum özellikle dün akşam odada konuştuklarımızdan cesaret almıştım ama şimdi anlıyordum ki adım atılmaz bölgeye girmiştım. Bu da onu rahatsız etmişti. Belki hoşnut olmadığı, sakladığı büyük bir sırrı vardı ve benim bunu ona hatırlatmam canını sıkıyordu. Bende yaptığını yapmaya karar verdim ve son söylediklerimi söylememişim gibi davranarak “Tuval varsa ona yapmayı çok seviyorum eğer yoksa tuval görünümlü yağlıboya defteri var

ondan alabilirsin. Bir de akrilik boya ve onlara uygun fırçalar ve palet ve çizim için kurşun kalem. Bir kağıda yazayım mı?” derken ayağa kalkmışım bile.

“Buna gerek yok aklında tutarım. Başka bir şey?”

“Hayır yok teşekkür ederim.” Sözümü tamamlar tamamlamaz arkasını dönerek yürümeye başladı. Aklıma gelen şeyle onu durdurdum. “Önder”

Hızlı adımları ani bir şekilde sonlanıp bana doğru döndü ve cümlemi tamamladım. “Eğer arkadaşını göreceksen ona güzel bir çiçek yaptır ve çikolata al.”

Gülümsedi ve yüzünün ifadesinden biraz gevşediğini anladım. Tamam der gibi başını öne arkaya salladı ve “Sağol” diyerek mutfağın olduğu kapıdan girerek gözden kayboldu. Bir çiçek ve çikolata yaptığın kabahati affettirmez ama hafifletebilir diye düşündüm yüzüme gülümseme yayılırken. Çünkü bir kadını çiçek ve çikolata ile kandırmak mümkün değildir. Dürüstlük ve sevgi çalardı kalbini...

Okuduğum kitabıma tekrar dönerken bulunduğum dünyadan da kopmaya başlamışım. En sevdiğim şey başka hayatların içerisine girip oranın baş kahramanı olmaktı işte şimdi yine yapmış kahraman olmuşum.

Hava bugün biraz daha sıcaktı ve kitap okumak iyice mayıştırmıştı beni. Tv yok, internet yok, gezmek yok, alışverişe çıkmak yok, ormanın ötesine gitmek yok. Öyle bunalmışım ki kafayı yememe ramak kalmıştı. Üstelik Eray ile Dinçer uyuduğu için konuşacağım kimse de yoktu. Diğer çocuklarla o kadar samimi olamamışım ve pek olabileceğimi de düşünmüyordum. Gülten hanım yine her zamanki gibi işlere koşuyordu ve yardım edilecek bir şey yok diyordu.

Bu eziyete katlanmak her geçen gün zorlaşıyordu. Aslında zorlaşan şey onunla bir arada olmaktı ya da tam tersi onu

görememek. Bugün olduğu gibi. Sanırım tüm huysuzluğum ondandı. Yokluğu beni sinir bozucu bir insan yapıyordu.

Oflayarak mutfağa geldim ve kitabımla tableti bir kenara koyarak sürahidenden bir bardak su doldurdum ve ağır ağır içtim. Sonra atıştırabilecek bir şeyler aradım. Cips yine cips ve yine cips vardı. Tatlı namına bir şey kalmamış mıydı bu evde? Tüm dolapları taradım ancak tatlı isteğimi giderecek tek bir şey dahi bulamadım. Tabi toz şeker ekmek banıp yiyebilirdiniz. Ama bu tatlı krizimi pek yola getirmezdi.

Biraz daha karıştırınca kek yapabilecek malzemelerin çoğunu buldum. Kakao, un, yumurta, süt, krema tamamdı ancak kabartma tozunu bulamamıştım. Buzdolabına bakmayı denedim ve dolabın kapağında kaynağını buldum. Harika dedim şimdi geriye sadece hepsini birleştirmek kalıyor.

Tabletimden müzik listemi bulup başlattım ve kulaklarıma Mozart'ın 40. Senfonisi dolarken genişçe bir kap bulup yaptığım ölçüyü iki katına çıkararak kekin malzemelerini karıştırmaya başladım. Malum ev kalabalık ve obur erkek gurubundan payıma düşenin az olmasını kesinlikle istemiyordum. Fırının ayarını da ayarlayıp ısıttıktan sonra kekin harcını iki ayrı kalıba döküp fırına verdim. Kekim güzel güzel pişerken yaptığım şeyle kafamın dağıldığını ve keyif aldığımı fark ettim. Bunu neden daha önce yapmamıştım ki? Gülten hanım mutfağına girilmesine kızmadığı sürece bunu sık sık yapmalıydım. Hem vakit geçiriyor hem de stres atıyordum.

Kek pişerken sanırım hızımı alamamıştım ki bir de poğaç yapmayı düşündüm. Yani malzemeler bol miktarda vardı sonuçta. Ama benim malzemeler var mıydı? Hemen gerekli malzemeleri kontrol edip olduğunu görünce en sevdiğim peynirli poğaçadan yapmaya koyuldum.

Ben poğaçaları başka bir tepsiye dizene kadar kekte kabarmış gitmişti. Ağzım sulanarak keki kontrol ettim ve onu çıkarıp yerine poğaç tepsisinin birini attım. Soğuması için kenarda

keki bırakırken mutfağa doğru yaklaşan sesleri duydum. Batu, Can ve İlker konuşarak içeri girdiler ve mutfaktakinin ben olduğunu fark ettikleri anda oldukları yerde kaldılar.

“O kek mi?” diye uzandı masanın üzerinden Batu.

“Evet ama henüz fırından çıkardım sıcak biraz soğusun sonra yiyebilirsiniz.”

“Sen mi yaptın Gülten abla nerede?”

“Ben yaptım evet Gülten ablanın işi vardı yukarı katta sanırım temizlik yapıyor.”

“Bu çok güzel kokuyor” dedi İlker sessizliğine son vererek.

“Umarım tadı da güzel olmuştur çünkü uzun zamandır ilk kez bu tarifi yapıyorum. Üstelik iki katı yaptım tüm malzemeleri umarım tutmuştur.” dedim. Çok konuştuğumu fark edince sustum ve diğer keki de çıkardım fırından ve yerine poğaçayı koydum.

Tezgahın üzerine yaymış olduğum bulaşıkların bir kısmını makineye attım geri kalanını da elimde yıkadım. Gülten abla birazdan inip akşam yemeği hazırlığına başladılar mutfağını aldığım gibi bırakmam iyi olurdu ki bir daha girip bir şeyler hazırlayabileyim. Ben orada oyalanırken çocuklarda kekin soğuması için sabırla bekliyor sohbet ediyordu.

Elbette sohbetlerinin konusu oyundu. Benim gibi onlarda bu dört duvar arasına mahkumdu. Seçenek sınırlıydı ve ellerindeki en etkili şey de şüphesiz oyundu. Dolayısıyla tek sohbetleri de attıkları çalılar goller haksız penaltılar falan filandı.

Keki kabından çıkarıp keseceğim esnada “Offf bu mis gibi kokuların buradan geldiğini ve hayallenmediğimi söyleyin lütfen” diye yarı uyur bir şekilde Eray geldi. Sırayla hepimizin yüzüne baktıktan sonra kesmek üzere olduğum keki gördü ve “kahretsin rüyadayım hala.” diyip ayaklarını sürüyerek gerisin geri yürümeye başladı.

Bunu kasten mi yapıyordu yoksa şaka mıydı anlayamamıştım. “Hey bu rüya değil gerçek ve evet keki ben yaptım ne var yani buna inanmak bu kadar zor mu?” dedim kırılgan bir sesle. Dönüp dönmediğine bakmadan keki kesmeye devam ettim.

Kafasını tam kolonun kenarından uzatıp bir süre bakışlarını üzerimizde tutmaya devam etti. Çocukların önüne dilimleyip tabaklara koyduğum keki bıraktım ve poğaçayı çıkarmak üzere fırına yöneldim. O sırada arkamdan yükselen gürültüyü duydum. Eray çocukların tabaklarına saldırmış rüyasının gerçekliğini sınırıyordu.

“Off bu muhteşem ve evet kesinlikle rüya değil” dedi ağzını tıka basa doldururken.

“Bunu anlayabilmiş olmana sevindim” dedim tek kaşımı havaya kaldırıp tribimi atmaya devam ederken. Hızla yerinden kalktı ve keke bulanmış elleriyle bana sarılmaya çalıştı.

“Hey tamam tamam sakın ol saçlarıma bulaştıracaksın.” diye elinden kurtulmaya çalışırken bir taraftan da gülüyordum. En son beni yakalayıp yanağına öptü ve özürlerini sıralamaya başladı. Ben komik hallerine gülmeye devam ederken bir şeyin yere düşme sesi ile irkildim. Daha doğrusu hepimiz yerimizden sıçradık.

Alkır yanında Önder ile tam bahçeye açılan kapının önünde duruyordu. Ellerinde poşetler vardı alışverişe birlikte gitmişlerdi demek. Bu onun neden ortalıkta görünmediğini açıklardı. Batu ile İlker ellerindekine yardımcı olmaya çalışırken bende koyu siyahı andıran gözlere ve kızgın yüze baktım ama öyle uzun uzun seyreder gibi değil gözümün ucuyla hafifçe.

Eray “Valla kaynananız seviyormuş tam üzerine geldiniz. Ama şimdiden söyleyeyim şu kek parçası bana ait geri kalanını siz paylaşabilirsiniz.” dedi henüz kesmemiş olduğum keki sahiplenerek.

Alkır ayağının yanındaki poşeti alıp ağır ağır yürürken “bu tuvalin ve boyaların istediğin gibi” dedi mesafeli bir ifadeyle.

Yeni bir şeyler yapacak olmanın keyfiyle yanına varıp elindekileri alırken parmakları parmaklarıma değdi ve midem hızla buruldu. Ani bir refleksle elindekileri aldım ve onun yüzüne bakmak yerine -çünkü şu an koyu yeşillerinin hakimiyetine bırakamayacaktım kendimi- poşetin içerisindekilere baktım. Gerçekten istediğim her şey fazlası ile vardı ve biraz ağırdı.

Onun kokusu burun deliklerime dolup kek ile poğaçanın kokusunu unuttururken iki elimle sıkı sıkıya poşeti kavradım. Beni serseme çeviren kesinlikle ağacın kokusu değildi bu adamın kokusuydu ve ben şu anda tehlikenin kenarında çekinmeden geziniyordum. Bir süre daha gezinirsen uçurumdan yuvarlanacaksın dedim kendime. Tutacak biri varsa yuvarlanırsın o uçurumdan seve seve dedi kalbim. Çıkmaza doğru sürüklenmeyi seçen kalbime söz geçirdim ve zoraki de olsa “teşekkür ederim her şeyi almışsınız.” dedim. Ama kafamı kaldırıp yüzüne bakmaya yeltenmedim bile çünkü ona bu kadar yakinken bakmaktan korkuyordum. Koyu yeşillerinin siyaha bulanmasından, kaşlarının çatılmasından ve yüzündeki kırıcı ifadeyi görmekten. Bu nedenle başım önümde poşetin içine bakmaya devam ederek “bunları odama yerleştireyim” dedim.

Poşet gerçekten kurşun gibi ağırdı ve ayaklarımı sürüyerek yavaş yavaş yürüdüm ve basamakları inerek odama yöneldim. Odanın kapısını açarken poşet ağırlığa fazla dayanamamış olacak ki altından yırtıldı ve her şey koridora saçıldı. Odamın önü tamamen boya malzemeleri ile kapanmıştı.

Elimde boşalan poşeti kenara attım ve dağılan eşyaları toplamaya başladım. Kapımın önündeki öbeğin üzerinden atlayıp yatağın üzerine topladıklarımı bırakıp geri döndüğüm anda dizlerinin üzerine çökmüş olan Alkır’ı gördüm.

“Ben hallederim” dedim tam karşısına oturup toplamasına yardım ederken “böyle daha çabuk biter” dedi kararlı sesiyle.

Peki o zaman dedim kendi kendime bana işkence çekirtmeye devam et; bir süre daha. Aynı boyaya uzandığımızda değen parmaklarımız yine içime tatlı bir duygu seli gönderdi. Bu sefer elimi çekmedim aksine gözlerinin neftisiyle buluşturup gözlerime de bir ayrıcalık sundum.

Bedenini oturduğu yerden bedenime doğru yaklaştırıyordu yoksa ben yine onunla ilgili hayal mi kuruyordum emin değilim. Ama öyle gerçektir ki bedenimin de bundan heyecanlandığını duyumsuyordum.

Kafası başımın sol yanına kadar yaklaştı ve kulağıma doğru “Kek” dedi ve bir nefes çekti.

“Efendim?” dedim gözlerimi kırpıştırıp anlamlandırmaya çalışarak.

Yutkunduydu ve tekrar derin bir nefes aldı bu sefer daha da yaklaştı. Sanki saçlarımdan alıyormuş gibi oksijeni daha derin soludu. “Kek gibi kokuyorsun” dedi.

Elim saçıma doğru gitti ve “ah evet keki pişirirken sinmiş olmalı” dedim utanarak. Onun mis gibi sandal ağacı kokusuna karşılık kakaolu bir kek gibi kokuyordum ne harika. Ben romantizm ile dolmuşken onun söylediği tek kelimeyle büyüm bozulmuş, bir anda pufff diye dağılmıştı. Dağılan boya kutusuna uzanırken sağ elimi bileğimden hızla yakaladı ve beni durdurdu.

Elinin sıcaklığı tam tenime dokunduğu yerde nakış gibi işlenirken midemden kalbime doğru kocaman bir taş sekti. Kalbim öyle hızla karşılamıştı ki taşı resmen oraya kurulmuş ağırlığını olabildiğince hissettirmişti. Yüzü ne ara tekrar karşıma gelmişti bilmiyorum ilgilendiğim ve odaklandığım tek şey kalbimin acısıydı. Öyle ağırlaşmıştı ki boşta kalan elimi istemsiz göğsüme yerleştirdim. Sanki bırakırsam olanca

ağırlığıyla altında kalacaktı tüm bedenim. Koyu yeşilleri ağır çekimde gibi gözlerimi bulurken bu sefer yüreğim tatlı acı çırıyordu. Umut etmenin umutsuzluğu içinde.

Bileğimdeki eli elimi kavradı, diğer eliyle ise önüme düşen saç tutamlarını nazikçe geriye kulağımın arkasına attı ve yanağımda, çenemde ve dudaklarımın üzerinde parmaklarının ucuyla gezindi bir süre. Tüm bedenim dokunuşuyla sarsılıp kendini teslim etmek isterken düşüncelerimi okumuş gibi dudaklarımda dudaklarının sıcaklığını hissettim. Narin öpücüğü sanki dudaklarımın her bir santimetrekaresine izini bırakır gibiydi. Yavaş ama tutkulu.

Soluğum kesilmişti evet ama dudakları dudaklarıma kapandığı için değil coşum bedenimi parsel parsel kuşattığı içindi. Tatlı acı çarpıntım büyük bir kasırgaya kapılmış kaburgalarımı zorluyordu. Öyle ki artık bundan sağ olarak kurtuluşumun olmadığını biliyordum. Ve bir şeyi daha biliyordum. Umutsuzluğumun umuda dönüşeceğini... İşte o an kendimi uçurumdan aşağıya bıraktığım andı. Tutacak birinin olduğunu bildiğim an...

Dudaklarım ona şevkle karşılık verirken elleri başımın iki yanını kavradı ve bir solukta içti benliğimi. Sıcak, tutkulu öpücüklerine karşılık vermenin hazzı bedenime acı ve tatlı bir sızı yayıyordu. Sonsuza kadar sürmesini dilediğim an kanımı kaynatıyor daha fazlasını talep etmeme sebep oluyordu.

Ellerimle kollarını sıkı sıkı tutup bu ateşi daha da körüklemesi için teşvik ederken bir anda duraksadı. “Hayır” dedi kendini benden uzağa çekip ruhuma ilk çizizi atarken. “Olmaz bu...bu çok yanlış.”

Yanlış mı? Yanlış mı demişti? Bir hayır ruhuma bir çizik atardı evet ama bunun yanlış olduğunu söylemesi işte o...o ağır bir bıçak darbesiydi.

Gözlerini gözlerimden hızla kaçırdı ve oturduğu yerden kalkarak arkasını döndü. Kapının pervazına elini dayadı bir

süre orada sessizce durdu. Bunu yaptığı için pişman görünüyordu ve bu kalbime bir diken gibi batıyordu. Nefes almamı engelleyen bir diken. Arkası dönük kafasını yan çevirip kısık sesle “ben özür dilerim. Bu bir hataydı.” dedi ve ardında nasıl bir yıkım bıraktığını bilemeden gitti.

Hayır, yanlış, olamaz!

Birbirinden bağımsız üç kelime bu kadar can yakabilirdi. Bu kadar yaralayabilirdi. Dizlerimin üzerinde öylece kalakalmış ağlamamak için gözlerime gelen yaşları yanaklarımdan uzağa itelemeye çalışıyordum. Gözlerimi kırıp boğazımdaki yumruyu sıkmaya devam ederken ellerimle yerden güç aldım ve ayağa kalktım.

Bacaklarım aldığım yenilgiden mi oturmaktan mı uyuşmuştu? Dermanı yoktu. Kapının önündeki malzemeleri içeriye doğru itekleyip kapıyı kapadım. Tuvallerimi dolabımın önüne dayadım. Geri kalanlarını komodinin yanına itinayla yerleştirdim. Benim için tüm bunları almıştı tek tek ve benimle oturup onları toplamama yardımcı olmuştu. Sonra ne olduysa bir anda o da erkekçe olan dürtülerine engel olamamıştı. Aslında yapmak istemediği bir şey yapmıştı. Yanlış olan bir şey...

Elime gelen bir boyayı alıp siyaha yakın koyu bir yeşil olduğunu görünce komodinle yatağın kenarına çöktüm. Tam gözlerinin rengi. Elimde duran boyayı sıkıca tuttum. Tam bir sığınak sağladığımdan emin olan ruhum bedenimle anlaşma yapmış gibi sarsılarak hıçkırıklarımı bıraktı. Yeniden dizlerimin üzerindeydim ama bu sefer yakınıyordum. Ellerimle kendimi korumaya alır gibi başımı sarmaladım ve bıraktığı yıkıntıyı toparlamaya çalıştım. Kendi kendime. Zaten insan bir yara aldığında hep kendi kendine kalıyordu, kendi kendini derman olup iyileştiriyordu. Kendini seven insanda önce haksızlığa uğradığını düşünüyor üzülüyor sonra yarasının kabuk tutması için çabaıyordu. Eskisi gibi olmuyordu belki

ama daha güçlü çıkıyordu. Gözyaşlarıma engel olamadığım her saniye buna tutundum daha güçlü daha sağlam çıkmaya...

Kek kokan saçlarımın yerini mis gibi gül kokusu almıştı. Ne yazık ki kızaran gözlerimin yerini alabilecek bir şey yoktu. Kamufle edebileceğim birkaç malzeme olsaydı kendimi eminim daha iyi hissederdim. Elimdeki en iyi seçenek soğuk su çırpmağı ama pek işe yaradığını söyleyemezdim. Neyse en azından kendimi daha iyi hissediyordum; artık ağlama isteği yükselip gelmiyordu içimden. Hatta öyle ki ona kızmıyordum bile. Haklıydı kendince; o ve ben diken ve gülün uyumundan bile uzaktık. Yer ve gök gibiydik. Bu sadece bir havailikti; duygularımla zihnimin çarpıştığı bir oyundu. O kadar... Olanlara fazla anlam yüklemek onu utandırır beni de üzmeye devam ederdi. En iyisi her şeyi unutmak olmamış gibi davranmaktı. Bunu yapabiliirdim.

Bu nedenle ilk hamlemi yapacak yemeğe gidecektim. Onunla aynı sofrada yemek yemem gerekiyorsa yiyecek aynı ortamda bulunmam gerekiyorsa bulunacak ama onunla ilgili hayallere asla kapılmayacaktım.

Üzerime temiz bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört giyip mutfağa doğru geçtim. Eray masadakileri hakimiyeti altına almış heyecanla bir anısını paylaşıyordu. Geldiklerimi pek fark etmediler bile ama ben daha masaya oturmadan onun yokluğunu fark ettim. Sandalyesine bakmadan bunu bilebilirdim çünkü havada kokusu eksikti.

Gülten hanım kek ve poğaçalar için teşekkür etmiş mutfağına girmemden rahatsızlık duymamış ama yorulmamı istemediğini söylemişti. Sanki burada yorulabileceğim başka bir işim varda demek istedim ama bunun yerine keyif aldığımı bana da iyi geldiğini söyledim. Neyse ki kendisi duymak istediğim cümleleri kurmuş istediğim zaman mutfakta bir şeyler yapabileceğimi söylemişti.

Eray'ın anısı bitince çocuklarda hazırladıklarım için teşekkür etmiş çok beğendiklerini dile getirdikleri övgülerle beni onore etmişlerdi. Bu demek oluyordu ki sık sık mutfağa girecektim. İlk defa bir işe yaradığım düşüncesi beni o kadar mutlu etmişti ki her gün girip onlara bir şeyler hazırlayabilirdim. Ancak en büyük sıkıntım çok fazla tarifimin olmamasıydı. Bunun nedeni de evdeyken böyle bir şansımın olmamasıydı. Her şeyi evde aşçılar hazırlıyordu ve mutfakla aralarına girmem yasaktı. Keşke internet olsaydı böylece daha değişik bir şeylerde deneyebilirdim diye düşündüm. Ama bunun mümkün olmadığını ısrarla anlatmışlardı. Neyse bildiklerimde bir süre idare ederdi. İyi ki Perilerdeyken sık sık mutfak ritüelimiz olmuştu şimdi çok işime yarayacaktı. Arkadaşımın aklıma gelmesi ile içimde kocaman bir özlem kendini gösterdi. Babamla yine bir şekilde iletişim kurabilmişim ama onunla hiç kuramamıştım babam eminim iyi olduğumu ona söylemiştir. Ama keşke sesimi duysa bende onu duysam sonra biraz dertleşsem diye iç geçirdim.

Dertleşeceğim konunun sahibi aklıma gelince hala masaya gelmemiş olmasının yaşadıklarımızla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Sanırım o benden kaçmayı tercih edecekti. Bir anda kendine engel olamaması hoşlanmadığı kızı öpmesi gururuna dokunmuştu belki de kim bilir? Bu aklıma başka bir düşünce getirdi. İnsan nefret ettiği birini öper miydi hem de o şekilde? Nefret etmiyordu artık yani sanırım etmiyordu. Bir erkek beyni nasıl düşünüyordu bilmiyorum ama artık bu durumu aştığımızı umuyordum.

Sessizce masaya gelip oturduğunda gerilmiştim ancak bunu ona belli etmemek adına elimden geleni yapmıştım. Yemek süresi boyunca çocukların sohbetine katılmış, onlarla gülmüş espri bile yapmıştım. O ise benim tam tersim suskunluğunu korumuştum. Arada bir kafasını kaldırıp gözünün ucuyla bakmaları hariç bir tepki vermemişti. Tamam pişmanlık hissetmişti yaptığından ama bunu dilini yutmasına neden olacak kadar abartması gerekli miydi? Aslında benim daha

alınan olmam gerekmez miydi? Ben neden bu kadar vurdumduymaz görünüyordum? O rahatsızlık hissetmesin diye ya da daha çok bunalıma girmeyeyim diye.

Çocuklar masayı toplamaya yardım ederken Gülten hanımda çayı demlemişti. Aklıma bugün yaptığım ama henüz yemediğim kek geldi. Üstüme kokusu sinen kek. İnanılmaz ama kekten hala kalmıştı. Masaya koyup bardakları hazırlamak için döndüğümde “İşte şimdi bir çay içip kek yerim.” diyen Dinçer’in sesini duydum.

“Daha yeni yemek yedin oğlum bir dur önce sindir yediklerini.” dedi Eray.

“Tamam işte çayla birlikte keki yiyeceğim o sindirmeye yardımcı olur.” dedi gülerek. Sonra bana dönüp “keki sen yapmışsın.” dedi.

“Evet ve poğaçayı da” dedim elimdekini gösterip masaya koyarken.

“Ooo harika çay onu da sindirmeme yardımcı olur” dedi göbeğine vurarak.

Bu kahkaha atmama sebep oldu. Bu ikisi beni gerçekten eğlendiriyordu. Espirili ve iyi çocuklardı aynı zamanda da obur.

Çocuklar oyun oynamaya indiklerinde bu sefer onlara katılmamış bahçede müzik dinleyip kitap okumaya karar vermiştim. Tabi bir tabak kek ve çayla birlikte. Keki yiyene kadar tatlı krizimi tamamen unutmuştum. Asıl o amaçla yapmış ancak yemeye fırsat bulmuştum ve bu kesinlikle mükemmel olmuştu. İki dilim yemiştım ancak gözüm hala üçüncüdeydi. Çatalımla tam keke uzandığım sırada sol tarafımdan bir ses duydum. Alkır karanlıkta dikilmiş bana doğru bakıyordu. Onu görmemle birlikte hareketlendi. Elimdeki çatalı tabağa bırakarak yanıma gelmesini bekledim.

“Merhaba” dedi. Sanki yeni tanıştığı biriymişim gibi.

“Merhaba sen oyuna katılmadın mı?” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Pek havamda değilim seninle konuşmak istedim.” dedi duraksadı. “Akşamüstü olanlar hakkında.”

Hata olduğunu söylediğin şey hakkında mı? Önemli değil diyebilirdim ya da unutalım gitsin ya da olmamış gibi yapalım boş ver. Hayır bunları demedim. Demedim çünkü ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum. Yani bir yanlış mıydı olmamalı mıydı gerçekten pişman mıydı merak ediyordum. O nedenle konuşmasını bekledim hiçbir şey söylemeden. Onu yönlendirmeden hislerini duymak istedim. Gerçek düşüncelerini...

“Ben gerçekten üzgünüm.”

Öptüğün için mi öptükten sonra öylece bırakıp gittiğin için mi?

“Bana ne oldu bilmiyorum.”

Ben bana ne olduğunu biliyorum ama. Bir çift nefsi göze bağlandım hem de körü körüne.

“Ben böyle bir adam değilim”

Nasıl bir adam değilsin? Umut veren bir adam mı?

“Bu doğru değildi.” Tamam bıçağı daha derinlere batırmana gerek yok. Duyacağımı duydum.

Akşamın karanlığında koyu yeşilleri tam bir siyaha bürünmüştü ve şimdi yüzümü geziyordu. Dudakları bir an konuşacakmış gibi aralanıyor sonra kapanıyordu. Evet pişmandı ve onu rahatlatmam için gelmişti. Benim için değil kendi için gelmişti. Bir an rehavete kapılmıştı o kadar ötesi yoktu. O beni öpmekle hata etmişti ben beni öptüğü anda umutsuzluğumun umuda dönüştüğünü düşünerek.

“Sorun değil” Bunu ben mi demiştim? Ne kadarda yalancıydım. Eğer o eski ben olsaydım muhtemelen onu hem

yaptığı şey için hem de şu anda söyledikleri için pişman ederdim. Ancak şimdiki ben sanki olanlar önemli değilmiş gibi gayet sakindim. Hatta bana bakan gözlerinin tedirginliğini gidermek için ekleme gereği duyarak “gerçekten. Sonuçta ikimizin de farklı hayatları var. Kız arkadaşından ya da nişanlından dolayı bu kadar tedirginsen olmanı gerektirecek bir durum yok. Anlamı yoktu ben unuttum bile.”

Bir an gözleri kısılı kalarak yüzümde gezindi. Sonra kafasını sallayarak anladığını ifade etti. “Tamam o zaman.” Tamam mı bu kadar mıydı? İkna olması için bir tek kelime yetmiş miydi? “İyi geceler” Evet anlaşılan yetmişti. Alacağını almıştı bu kadarı kafiydi. Kız arkadaş ya da nişanlı her ne ise inkar etmemişti demek ki vardı. Tabi pişmanlığının da nedeni böylece ortaya çıkmıştı.

“Sana da” dedim elimdeki kitabı açıp okumaya devam edeceğimi göstererek. Hızlı adımlarla karanlığa karıştığında onun içini ferahlatmış kendimi kandırmıştım ama kalbimi kandırmak işte o mümkün değildi.

Bölüm -10-

İyi dim laf olsun diye değil gerçekten iyi dim. Bir kız arkadaşı olduğunu bilmek acı verir sanıyordum ancak öyle olmadı. Kızın varlığı daha çok kararlılığımı arttırdı; kendimi kaptırmamam yolumu değiştirmemem gerektiğine dair olan kararlılığımı. Bir süre daha dedikleri gibi misafirleri olacak sonra hayatlarından çıkacaktım nasılsa. Dinçer ve Eray hariç. Onlarla sonrasında da görüşmek istiyordum tabi onlarda isterse.

Tuvalleimden birini bahçeye çıkarmış yanıma malzemelerimi almış uzun zamandır yapmadığım uğraşımı yapıyordum. Tabi bu sefer güzel bir orman manzarasıydı önüme serili olan.

Baya paslanmıştım çünkü daha şimdiden zorlanıyordum. Kendimi mutlu eden ve başarılı olduğum bir hobiyi neden yapmadığımı sorguluyordum. Okul döneminin stresinde vakit bulamamış olmam büyük bir bahane değildi. Ancak bittikten sonra niye fırçaları bir daha elime almamıştım? Böyle güzel bir keyif unutulup köşede bırakılmayı hak etmiyordu. Kesinlikle bunu daha sık yapmalıyım. Burada bulunduğum süre boyunca da yeniden eski yeteneğime kavuşabileceğimden emindim. Eve dönünce odalardan birini atölyeye çevirmeyi aklıma yazdım. Sevdiğim şeyleri yapmayı ertelemekten vazgeçmeliydim.

Paletimde yeşilin açık bir tonunu elde ettim ve bununla ağaçların yapraklarını gelişigüzel boyamaya başladım. Gördüğüm gibi. Gördüğüm içimden gelendi. Benden de bir parça taşıyan. Bitince sadece orman manzarası olmayacak beni de taşıyacaktı.

Kendimi öyle kaptırmıştım ki boyamaya Gülten hanımın elinde bitkiyle bahçeye çıktığını anca fark etmiştim. Toprağı küreklerle eşelerken beni gördü ve el sallayıp yanına gelmemi işaret etti. Bezi alarak boya kalıntılarının çıkarabildiğim kadarki kısmını sildim ve yanına doğru yürüdüm.

“Kolay gelsin” dedim geldiğimi haber vermek üzere.

“Sağ ol kızım bu bahçe çok renksiz o nedenle birkaç çiçek ve ağaç aldırıştım çocuklara onları dikiyorum. Şimdi dikmenin tam zamanı gecikersen tutmaz bunlar.”

“Yardım edeyim mi?”

“Olur şu kapının önünde olanları da getirir misin sana zahmet.”

“Tabi” dedim salonun terasa açılan kapısının önündeki çiçeklere bakarak. Koca bir kasa dolusu çiçek vardı. Bir metre boyunda dikilecek gül ağacı vardı. Bunu da getireyim mi? diye seslendim işini aşkla yapan kadına. Arkasını dönüp gül ağacını kast ettiğimi görünce “evet hepsini getir kızım” diye seslendi.

Kan kırmızısı rengi ve kokusu ile gül ağacı insanın aklını başından alsa da her an batmaya hazır olan dikenleri size güzelliğine kapılmamanız gerektiğini hatırlatıyordu. Dikkatle hepsini taşıdım ve büyük bir özenle işini yapan kadını izlemeye koyuldum.

“Sen de dikmek ister misin?”

“Ben bunu becerebileceğimi sanmam.”

“Nedenmiş o canlı varlıkları çizebiliyorsun ama onlara hayat veremiyor musun?”

“Ben bilmiyorum. Daha önce hiç çiçek dikmedim.”

“Ne güzel işte bu ilk olur hem beceremeyecek bir şey yok. Senin yaptığın şu resimlerden çok daha kolay. Tek vermek gereken biraz su biraz sevgi o kadar. Gün ışığını zaten güneş halledecek. Haydi bakalım” dedi bir çiçeğe uzanıp elime verirken. Yanına oturdum ve onu izleyerek yaptığını yapmaya koyuldum. Boyalı ellerim şimdi toprakla buluşmuştu. İlk his biraz garipti. Ellerim tırnaklarımın içine kadar kirli hissediyordum kendimi. Sanki hemen yıkamam gerekir gibi. Halbuki boya yaparken daha çok kirleniyordu ellerim hem de izleri bir süre benimle kalıyordu. Ama bu hemen koşup yıkama ihtiyacı yaratmıyordu bende.

Gülten hanım çiçeği acemice tutuşum yerleştirişim bir sorun değilmiş gibi beni yönlendirerek güzelce dikmeme yardımcı olmuştu. Bu yaşadığım deneyim hoşuma gitmişti. Bir canlıyı sevdiği ile buluşturmak ona ihtiyacını vermek beni mutlu etmişti. Birkaç çiçek sonrası ise ellerimi topraktan çıkarmak istememiş onunla iyice bütün olmuşum. Bu da bana bir ders daha vermişti denemeden neyi sevip sevemeyeceğini bilemezsin. Sonraki bütün çiçekleri ben ekmek istemiştim ve Gülten hanımda buna karşı çıkmamıştı. Hepsi bitince geriye gül ağacı kalmıştı. Çiçek ekmek tamam kolaydı ama ağaç dikmek bu kadar kolay olmasa gerekti.

Bunun için şimdi derin ve geniş bir çukur açmalıyız dedi Gülten hanım. Gösterdiği yerde açtığım çukuru kontrol ettikten sonra gülün köklerini nasıl kısaltmam gerektiğini gösterdi. Böylece güçlü yeni kökler çıkar dedi. Sonra ağacı çukura yerleştirip toprakla üzerini kapatmamı söyledi.

Güzelce toprakla köklerini en derinde sakladım. Elimdeki toprağı yere silkeleyip çömediğim yerden kalktım. “Zor değilmiş” dedim yaptığım işe bakıp memnun olduğumu ifade ederek.

“Elbette değil. Sadece nasıl yapacağını bilmelisin o kadar.” Gerçekten öyleydi. Yapamayacağınızı düşünmeniz tek nedeni nasıl yapılacağını bilmemenizdi. Size yol gösteren biri varsa korkunuzun anlamsız olduğunu görebilirsiniz.

“Bir inanışa göre bekar bir kız sevdiğini beklediğine dair bir ağaç diker ve bu ağacı süslermiş. Üzerine kurdele veya ip bağlarmış. Sevdiği kişi de onun sevgisine karşılık veriyorsa aynı ağaca kurdele ya da ip bağlayarak bunu gösterirmiş. Bu seni seviyorum demenin yoluymuş eskiden.”

“Sevdiği kişi nereden bilecek ki onun için bağladığını?”

Gülten hanım kafasını kaldırıp güldü. “Haklısın bilemez. Tabi bakışları, davranışları herkese sunulandan farklı değilse.”

“Bunu anlamak çok zor. O nedenle konuşmayı tercih ederdim sanırım. Üzgünüm gül ağacı senin için bir ip ya da kurdele bağlamayacağım.” dedim ağzımdan çıkanı son anda fark ederek. Kahretsin umarım Gülten hanım bir şey düşünmez. Yani burada bağlamam burada yakınımda olan birine mesaj göndermem demek değil mi sonuçta?

“Sen de dilek dilemek için bağla o zaman ya da dileğini toprağa göm. 5 Mayıs yani bugün Hıdırellez günü kışın bitip yazın başladığını müjdeleyen gün. Bir geleneğe göre de bugün bolluk ve sağlığın dağıtıldığı; canlılık ve uyanışın başladığı gündür. Genç kız ve kadınlar bahtlarını açmak için bir çömlek içine

yüzük, küpe gibi eşyalarını koyarlar. Sonra çömleğin ağzına kadar su ile doldurarak gül ağacının dibinde bir gece bekletirler. Ertesi günde bu çömleği şarkılarla çıkarıp açarlar. Tabi bu günümüzde her isteyen kağıda dilek yazıp ya da çamurdan dileğini yapıp gül ağacının dibine gömmesine dönüşmüş. Bazıları dileğini denizin içine atarsa gerçek olacağını düşündüğü için çıkarır çıkarmaz deniz kenarına koşar. Herkes farklı şekilde kendince yorumlamış ama niyet önemli tabi burada.”

“Bu gerçekten çok ilginçmiş. Hıdırellez’in kutlandığını eğlenceler yapıldığını görmüştüm ama dilek dilemek için bu kadar zahmete katlanıldığını duymamıştım.”

“Dileğinin gerçekleşmesini isteyen kişi için zahmet değil değerlendirilecek bir an.”

“İmkansız olsa bile mi?”

“En çok o zaman.” İmkansızı imkana dönüştürecek bir an. Kaybedecek bir şeyim yok ki. Hazır gül ağacım da var hem de kendi ellerimle diktiğim.

Gülten hanım yemek hazırlığına başlamak için mutfağına döndü ben de boyamı yapmak üzere tuvalin başına. Saatlerce yerimden kalkmadan sonunda resmi bitirdim. Yeşil ile mavinin mükemmel uyumunu boyamıştım tuvale. Eskisi gibi iyi olmasa da bu da iyiydi beğenmiştim. Verdiğim araya göre oldukça iyiydi.

Yarına da yeni diktiğimiz çiçeklerle gül ağacını resmedebilirdim daha sonraki gün de havuzu. İki günü garantilemenin keyfi ile oturduğum yerden kalktım ve uyumuş olan bedenimi esnettim. Sonra malzemelerimi toplayıp odama girdim.

Yemeğe tam vaktinde yetişmiştim. Malzemeleri ve kendimi temizlemek sandığımdan da uzun sürmüştü. Mis gibi yemek kokusu odama kadar ulaştığında saatin farkına varmış hızla

duşa girmiştim. Saçlarımı kurutmaya çalışmak tam bir işkence olduğundan hızlıca makineyi saçlarımın dibine tutmuş kendi kendine kuruması için açık bırakmışım. Hava birkaç gündür oldukça güzeldi birkaç saate kalmadan nemli saç uçlarımda kururdu nasılsa.

Üzerime temiz bir sarı tişört altıma da siyah tayt giydim. Mutfağa vardığımda birçoğunun masada ve koyu bir sohbetin içinde olduklarını gördüm. Onları bölmeden kenardan geçerek sandalyeme doğru yürüdüm. Alkır da her zamanki yerinde oturuyor anlatılanları dinliyordu dikkatle. Onu sabahtan bu yana ilk kez görüyordum. Biraz durgundu sanırım bu dünden kaynaklıydı. Hala yaptığından dolayı bir pişmanlık yaşıyor bu nedenle suskun kalıyordu.

Dinçer ile Eray içeri adım attıklarında ortamda da yeniden bir hareketlenme oldu. Onlar yakınımdayken kendimi rahat ve mutlu hissediyordum. Bu masadaki birçok kişi de öyle hissediyordu mutlaka. Çünkü hemen havada kahkahalar ve espriler uçuşuyor yüzler gülüyordu. Bir insan bile ortamı ne kadar değiştiriyordu. Hiç böyle biri olamamışım. Benim aksime Peri öyleydi. Herkes tarafından sevilirdi ve hep istenirdi. O ise sadece benimle takılmayı severdi. Sahiden bu kız bana neden katlanıyordu ve hep yanımdaydı ki? Çünkü o asıl beni görüyor ve tanıyordu.

“Karar verdin mi?” Gülten hanımın sözlerine anlam verememiş. Sadece cümlenin bir kısmını duyduğumu sanmışım.

“Neye dedim?” yemeğimden bir lokma ağzıma atarken.

“Dilek dilemeye elbette.”

“Ahh unutmuşum.”

“Ne dileği o?” diyen Eray Gülten hanıma cevap veremedен lafı ağzıma tıkadı.

“Bugün Hıdırellez gül ağacının dibine dilek dileyip gömülür ertesi gün de çıkarıp denize atılır. Onu yapacak mısın diye soruyordum Verda’ya.”

“Ben Hıdırellez’de ateş yakıp üstünden atlayıp dans edip eğleniliyor sanıyordum.” dedi Eray şaşkınca.

Onu diğer erkekler takip etti. Böyle bir şey olduğunu hiç duymadıklarını ne amaçla bunun yapıldığını didikleyip durdular. En sonunda hikayenin kadın ve kızların kısmetlerini açmak üzere yaptıkları bir eylem olduğunu duyduklarında kendilerine göre olmadığına karar verdiler. Yalnız Önder ile Berkay bu fikri beğenmişti ve benimle birlikte gül ağacının dibine dileklerini koyacaklardı. Benim bunu yapıp yapmayacağımı sormadan yapacağıma inanmış olmaları beni şaşırtmamıştı. Sonuçta ben bir kadındım ve böyle şeylere meraklıydım ve yapardım onların gözünde. Sorun değildi bu deneyimi yaşamak keyifli olacaktı zannımca. O nedenle tabi ki katılacaktım.

Eray ortaya ateş yakma fikrini attığında Alkır’ın bunu kesinlikle reddedeceğini sanıyordum. Ancak o beni yanıltmış yakılacak alan olarak yer önermişti. Tabi çok fazla abartmadan ve ses çıkarmadan onayladığını belirtmişti. Zaten koskoca yerde başka ev görünmüyordu ki kimleri rahatsız edebilirdik?

Çocuklar bu fikre bayılmış hemen eğlencelerine eşlik edebilecek müzikleri, içecekleri aperiatifleri ayarlamak üzere program yapmışlardı. Gülten hanımın yemeklerinin üzerine hala bir şeyler yemek istemeleri beni gerçekten şaşırtıyordu. Bu kadar yeri nasıl buluyorlardı midelerinde?

Saat 9 civarında dışarıda güzel bir ateş yakmış havuzun kenarında bulunan masanın üzerini yiyecek ve içeceklerle doldurmuştuk. Çok beğendikleri kekimin yanı sıra bir de kurabiye yapmıştım. Tabi Dinçer’in yardımıyla eli gerçekten yatkındı ve mutfakta bir şeyler yapmayı çok seviyordu.

Evde bir müzik sistemi yoktu ancak bilgisayara baēladıkları hoparlörler ile işimize yarayacak kadarını saēlamıřtık. Müzikleri Berkay ile Batu seēiyordu. Berkay da eēlenceli bir tipti seēilen müzikte ona gvenebilirdiniz ama Batu hiē eēlenceli bir şarkı ayarlayacak gibi durmuyordu. Nedense bu çocuk bana hiē doēal gelmiyordu sanki bir filmin iēerisindeydi de zorla rol yapıyordu. Boşuna kasıntı demiyordum ona.

Arkadan bir ses “Verda senin tablette de güzel şarkılar varsa alalım.” dedi.

“zgnm benim tablette bolca hüzün ve ruh temizleyici var.”

“Ne var dedi ne varmış?” dedi Dinēer Eray’a sorup ondan bir cevap bekleyerek.

“Hüzün ve ruh temizleyici dedi sanırım.”

Güldüm ve “şaka yapmıyorum benim tablette klasik müzik dolu. Yani kutlama yapmak iēin pek uygun deēil.”

“Sen ciddi olamazsın” diyerek kakhaha atmaya başladı Eray. Sonra “Alkır’a inanamıyorum adam müzik zevkini bile zorla kabul ettirmeye ēalıřıyor. Kıza dinlesin diye müzik attı tablete gya meēer derdi işkence ēektirmekmiř.” dedi gülmeye devam ederek.

Aslında bir işkence olmadıēını beni bylediēini bile kabul edeceēim esnada onun sesini duydum. “Bakıyorum da müziklerinden řikayetēisin.” Bu söz banaydı. Hayır o sızlanma bana ait deēil aksine ben zevk alıyorum demek istiyordum ama dilim engel koyuyordu szcklerime.

“Bilimsel araştırmalar bile klasik mziēin diēer müziklere oranla baya faydalı olduēunu gösteriyor. Stresinizi azaltır, dinlendirir, kan akışını yavaşlatır bir dinginlik saēlar kısaca.” Herkesin onu dikkatle dinlediēini görünce sustu. Utanmış mıydı anlamadım. Ancak saatlerce konuşsa ve anlatsa onu dinlerdim. Bir ēretmen edasıyla konuya giriyor ve size

bilmediklerinizi büyük bir iştah ve heyecanla anlatıyordu. Sanırım en çok bu halini seviyordum. En zararsız en faydalı olduğu hali.

Konuşmasına devam etmedi. Nafile bir beklemeydi benimkisi. Dahası gelmeyecek verilen ders burada sona erecekti. Kısa birkaç cümle. Olsun bu bile yetiyordu beni memnun etmeye. Açlıkla onu dinleyen bir öğrenci olmak hoşuma gidiyordu. Bilgili ve kültürlüydü belli bir donanıma sahipti bunu belli ediyordu ve bunu paylaşmak onu mutlu ediyordu.

Hoparlörden hareketli şarkılar yükselirken Gülten hanımda bize katıldı. Her gün erkenden odasına çekilen kadın bugün dileğini dileyip eğlenmek için yanımızda biraz vakit geçirdi. Onun yanımızda olması kendimi daha iyi hissetmeme sebep oldu. En azından birçok erkeğin arasında tek kadın değildim.

Masanın etrafına toplanmış hem içeceklerimizi yudumluyor hem de olduğumuz yerde dans ediyorduk. Tabi ben daha çok olduğum yerde sağa sola ileri geriye sallanarak eşlik ediyordum. Çünkü bu kadar çok göz üzerimdeyken kendimi dansa bırakmak utanç duymama neden oluyordu. Barlarda ya da eğlence mekanlarında da dans ediyordum hemde yüzlerce insanla beraber. Ama orada herkes yabancıydı ve kimse birbirini umursamıyordu. Burada koruma altında olan ünlü iş adamının kızı olarak fazla göz önündeydim. Bu nedenle deli gibi tepinmesem iyi olurdu.

Masada ne olduğunu tam olarak bilmediğim bir içkiye uzandı elim ve biranın yerine iyi bir tercih olacağını düşünerek yudumladım. Yanmış bir odun yutmuş gibiydim boğazımı yaka yaka kaymıştı kesinlikle bu bir viskiydi. Pek fazla viski içtiğim söylenemezdi ama başlamışken birkaç yudum daha içebilirim düşüncesi ile devam ettim.

Diñer elinde bir parça çikolata ile yanıma yaklaşarak “bununla içersen daha güzel olur” dedi.

“Teşekkür ederim” dedim uzanıp elindeki çikolatadan ağızıma bir parça atarak. Boğazım hala yanıyordu ve bu çikolatanın onunla iyi gitmesi dilediğim şeydi gerçekten. Bir yudum daha alıp viskiden yine boğazımı yakmasını bekledim. Kesinlikle yakıyordu ama güzeldi çikolata ile uyumu muhteşemdi. Yavaş yavaş içkimi yudumlayıp çocukların etrafta dans edip eğlenmesini izledim.

Gölten hanım dileğini gül ağacının dibine gömüp yatacağını söylediğinde bende onunla kalktım ve herhangi bir dileğimi henüz yazmadığımı fark ettim. Teras kapısından odama girerek dışarıdan yansıyan ateşin ışığı ile bir kağıt kalem buldum ve dileğimi yazıp katladım. Tam dışarı çıkacakken karşımda Berkay’ı buldum. Ona ve Önder’e dilek için kağıt ve kalem verebilir miyim diye sormaya gelmişti. Sehpanın üzerindeki kağıt ve kalemi alarak çıkmaya yöneldim. Ancak tam kapının önünde dikilmiş çıkışıma kapatıyordu ve bana bakıyordu.

Garip bir şeyler olduğunu sezinlemiştim fakat bu tahmin edebileceğim bir durum kesinlikle değildi. Birkaç adım daha atarak bana yaklaştı ve uzanıp ellerimi tuttu. Bu beni korkuttu. Çünkü ona hiçbir şekilde umut verici bir davranışta bulunmamış ya da konuşmamıştım. Öyleyse bu cesareti nereden almıştı?

Tek elini elimden çekerek saçlarıma doğru götürdü ve “ok güzelsin seni öpmek istiyorum” dedi. Alkol kokan nefesi onun bu cesareti nereden bulduğunu gösteriyordu. Onun sözleri ile ne kımıldayabildim ne de konuşabildim. Odamda karanlıkta perdenin ardında biri bana güzel olduğumu ve beni öpmek istediğini söylüyordu. Ama bu istediğim kişi değildi. Hiç değildi. Dudaklarım titrerken bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyor ve kırmadan dile getirebileceğim cümleler diziuyordum zihnimde.

En kolayının en doğrusu olduğunu biliyordum. Bu nedenle bir adım ondan geriye çekilerek elinden sıyrıldım ve “üzgünüm ama bunu yapamam sana o gözle bakmıyorum.” dedim açık ve

nettim. Yalan söylemedim ya da lafı dolandırmadım olduğu gibi söyledim. Orada bir an duraksadı; tam karanlıkta yüzünü seçemiyordum ama buna sinirlendiğini sezebiliyordum.

Dışarıdan Önder'in "hey kağıt kalem buldunuz mu?" diye seslenmesi ile yüzüme bile bakmadan dışarı fırladı. Önder'e duyamayacağım kadar kısık sesle bir şeyler söyledi. Derin bir nefes alıp verdim ve ısınan yanaklarımı serinletmek için elimle yüzümü yelledim. Öyle gerilmiştim ki bedenim resmen alev almıştı. Serin havaya çıkmak için tekrar adım attığımda kalem ve kağıdı dışarıda bekleyen Önder'e uzattım yüzümde yapmacık zoraki bir gülümseme ile. Yüzümü çevirdiğim anda da Alkır'ın sert çehresiyle karşılaştım. Ateşin alevi yüzünde dağılıyor ifadesini daha da hırçınlaştırıyordu.

Şu anda bununla ilgilenemeyecek kadar kendimi kötü hissediyordum. Biraz önce istemeden birinin kalbini kırmıştım zaten. Bir başkasının hışmına da uğramaya hiç niyetim yoktu. Bu nedenle hızla gül ağacının dibinde duran kalabalığa döndüm. Dilek dileycek birkaç kişiye bir anda ortamın havasıyla sayı artmıştı. Herkes sırayla kağıdı ve kalemi alıp bir şeyler yazıyor çiziyor sonra gömüyordu toprağa.

Bu seremoniye katılmayan Batu, Alkır, Can ve Meriç'ti. Onun haricinde kimisi işi ciddiye alarak kimisi de –Eray elbette gırgır olsun diye bunu yapıyordu. Eray söz konusu ise elbette ortada komik hikayeler dolanıyordu.

Gülten hanımı içeri yolladıktan ve müziğin sesini biraz kıstıktan sonra bir süre daha onlarla oturmak için masaya yöneldim. Kalan viskimi içmeye devam ederek sohbetlerine dahil oldum. Yani elimden geldiğince olmaya çalıştım çünkü Berkay sessiz sedasız masanın bir ucunda hızla içmeye devam ediyordu. Bu görüntünün sebebinin ben olması beni rahatsız ediyordu. Belki de benden ziyade reddedilmekten hoşuna gitmeyen bilemiyordum. Ama ona kızmıyordum eğer yoğun duygulara sahipse benden olabildiğince uzak durması

gerektiğini düşünüyordum. Değilse de zaten bu durum bir süre sonra sona erecekti ve saçmaladığı için kendine kızacaktı.

“Benimle dans eder misin?” Eray reverans yaparak elini bana uzatmış bekliyordu. Tam bir şebekti ve en hüzünlü andan bile beni sıyırıp çıkarabiliyordu.

“Memnuniyetle hem de.” diyerek elini tuttum ve bir an başımın döndüğünü fark ettim. Sanırım ikinci bardağa hiç başlamamalıyım. Ancak ilk bardağı içtikten sonra ikincisi sizi inanılmaz bir şekilde cezbediyordu.

“Gayet iyi dans ediyorsun.” dedim hayretle Eray’ın beni yönlendirmesine izin vererek.

“Ne sanmıştın ben yetenekliyim unutma.” dedi gülerек.

“Gerçekten öylesin.”

“Seni o masadan kaçırdığıma göre” dedi ve sonra yüzü ciddileşerek “bana ne olduğunu şimdi anlatabilirsin. Bir sorun olduğu belli ifaden Berkay ile o odadan çıktığından beri bozuk. Sana bir şey mi yaptı?”

“Hayır yapmadı bir şey olmadı.”

Emin misin der gibi baktı ve “Verda peşin sıra odana girdi ve bir süre dışarı çıkmadınız. Belki beni ilgilendirmez ama önemli bir durum varsa bunu söylemen iyi olur.” dedi ısrarla.

“Biz kağıt ve kalem arıyorduk ışığı açmadığım için yerini bulmakta sıkıntı yaşadım o da sadece yardım etti başka bir şey olmadı beni rahatsız edecek bir şey yapmadı gerçekten rahat ol.” Ona aramızda geçenleri anlatmam gereksizdi. Beni biraz huzursuz etse de canımı sıkmamıştı. Eğer söylediklerime rağmen beni öpseydi o zaman tehlikeli olabilirdi –ki o zamanda zaten o sormadan anlatırdım. Şimdi bunu söylemem aralarında gerginliğe sebep olurdu hatta Berkay’ın beni tamamıyla karşısına almasına. Söylediklerimin ona yeterli gelmiş olmasını umarak bunu sır olarak tutmaya karar verdim. Buna

rağmen beni rahatsız ederse de Eray’a vakit kaybetmeden söyledim.

Dansımız bitince beni yine kibarca yerime oturttu ve masadaki sohbeta katılarak beni düşüncelere bıraktı. Berkay’ın yanımda o kadar kaldığını fark eden yalnızca o değildi odadan dışarı çıkınca Alkır’ın keskin bakışları da bunun farkında olduğunu belli ediyordu. Başka kim görmüştü? Hepsi mi? Odada uzun kaldığımızı aramızda bir şeyler geçtiğini mi düşünüyorlardı şimdi? Bu durum rahatsız ediciydi. Ancak onlara ne dersem diyeyim bana inanacaklarını sanmıyordum. Özellikle Alkır’ın sonuçta ben onun gözünde erkeklerin ilgisini üzerine çekmeyi seven biriydim. Hatta dün onu öpmüş ve bugünde Berkay ile uzun süre odada yalnız kalmıştım. Tüm bunlar ona bir erkek delisi olduğumu kanıtlıyordu ben aksini iddia etsem de. Bu fikri geri alabileceğim hiçbir davranış ya da söz olamazdı. Kahretsin tam anlamıyla bir yanlışlıklar silsilesinin ortasında idim. Hiçbir şey beni haklı çıkaramazdı. Peki öyleyse yapacak bir şey yoksa iç gitsin diye düşündüm ve sağımda duran bardağa doğru uzandım. Elim viski bardağını kavradığı sırada tam çaprazımda duran bir el bileğimi tuttu. Sıcaklığından kim olduğunu söylememe gerek yoktu.

“Bence daha fazla içme.”

“Bence daha fazla içebileceğim en iyi ortam burası. Birden fazla korumaya sahibim kim bana ne yapabilir ki?” dedim elimle hepsini göstererek. Alkır sertçe elimi bıraktı ve viskiyi dudaklarına götürene kadar beni izledi. Koca bir yudum içip çikolatayı ağızıma tıktım. Berkay sandalyesini hızla itip masadan kalktı ve eve doğru yöneldi. Arkasından diğerleri de uyuyacaklarını söyleyerek kalktılar. Şimdi Eray ben ve Alkır kalakalmıştık. İlk defa Eray konuşmuyor sessizliği dinliyordu ya da Alkır’la aramızdaki olan sessiz bakışma savaşını izliyordu. Her yudumumda gözleri kısıyor dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bu kesinlikle yorucuydu. Yani neden içtiğime kalktığım, yattığıma, oturduğuma, gezdiğime karışması gerekiyordu ki?

Hafif esen rüzgarla burnuma gelen sandal ağacı kokusu içimdeki isyanı daha da arttırmıştı. Beni kontrol etmeye çalışmayı seven bir diktatörün içimde güzel şeyler uyandırması dayanılmazdı. Son kalan yudumu da tepeme dikip masadan tutunarak ayağa kalktım. Dönen başımın durmasını beklemeye çalışmak işe yaramazdı. Çünkü çok hızlı içmiştim ve beni çarpmıştı. Ama önemi yoktu nasılsa yanımda hala korumalarım vardı. İstediğim kadar içebilirdim onlar beni güvenle odama kadar götürürdü.

“Sanırım yardıma ihtiyacım var” dedim dilimin döndüğünce. Bacaklarım pelte gibi olup yeri bulmadan önce güçlü kollarca yakalanarak kucaklandım. Gözlerim uykuyla uyanıklık arasında savaş verirken sandal ağacı kokusu yine ele geçirdi benliğimi. Tatlı kokuyu iyice burun deliklerime çekmek için başımı göğsüne yasladım.

Sanırım bunu yapmamalısın demezdi. Öpücükten daha masumdu hem sarhoştum ve ne yaptığımı bilmiyordum. Ona göre elbette. Çünkü kafam azda olsa ayıktı ve ben ne yaptığımı biliyordum.

Sırtım yumuşak yerle buluştuğunda odaya gelmiş olduğumu anladım. Bir anda aydınlanan etrafla gözlerimin üzerine gölge yapmak istercesine kolumu kapadım ve mızıldandım. Zorda olsa gözlerimi aralayarak yüzüne baktım. Işık huzmesi gece lambamdan yayılıyordu ve yüzü yüzüme oldukça yakın duruyordu.

Beni öpmek istediğini sanarak bir süre aralı dudaklarımla onu bekledim. Ancak boşuna bir bekleyişti o öpücük hiç gelmedi. Ayağa kalktı ve ayağımdan ayakkabılarımı çıkararak üzerimi örttü. Eğilip sehpanın üzerindeki gece lambasını söndüreceği sırada “güzel kokuyorsun.” dedim gözlerim yarı açık şekilde. “Sandal ağacı” dedim fısıldayarak.

“Ne?” dedi bana doğru daha da eğilip tekrar etmemi umarcasına. Sesimin güçlü çıkmasını istercesine gayretle

“sandal ağacı seviyorum” diye geveledim ve kokusunu içime çekerek mutlu bir gülümseme ile uykuya daldım.

Bölüm -11-

Başım bir kabın içerisine konmuşta sığmıyor gibiydi, büyüdükçe büyüyordu ve kap dar geliyordu. Off sanki...sanki patlamak üzere olan bir bombaydı. Gözlerimin de ondan bir farkı yoktu açtığım anda irislerime kadar iğneler saplanıyordu oyulmak istercesine.

Gün ışığının tamamı birlik olmuş odamın içerisine yığılmıştı. Daha önce bu kadar güneş alıyor muydu bu oda? Ellerimle şakaklarımı ovarak acıyı hafifletmeye çalıştım. Ancak nafile olduğunu biliyordum bırakın ovmayı mengene gibi sıkıştırırsam da bu ağrı dinmezdi. En mantıklısı ilaç almaktı ve bunun için önce yataktan çıkmam gerekti.

Kendimi zorlayarak yataktan kalktım ve tablete uzanıp saate baktım. Öğlen olmuştu ve ben soluksuz bu saate kadar uyumuştum. Eğer kafam acıdan patlayacak gibi olup beni uyandırmasa daha da uyuyacaktım.

Dün akşam ne kadar içmiştim? Ve dün akşam Alkır’a neler söylemiştim? En son hatırladığım anıları zihnimden çıkardım. Kucağına almış odaya kadar getirmişti kokusunu duyumsadığımda başımı iyice göğsüne yaslamış kokusunu içime çekmiştim. Yatağa yatırınca bir süre beni öpmesini beklemiştim. Ama o öpmemişti yani hatırladığım kadarıyla. Sonra ışığı kapatmış ve gitmişti. Ama öncesinde ona güzel koktuğunu söylemiştim evet bunu hatırlıyorum. Son kez kokusunu burun deliklerime hapsedip sandal ağacı seviyorum demiştim.

Sarhoş halimle bu söylediklerimi neye yormuştu acaba? Sandal ağacı kokusunu sevdiğimi mi? Yoksa sadece saçmaladığımı mı? Neyi düşündüğünün bir önemi yoktu aslında. Sonuçta sarhoştum ne dediğimi kim bilirdi?

Ayılmak en çokta alkol kokusunu atmak için banyoya girip sonrasında hazırlandım. Ellerim kollarım o kadar yavaş işliyordu ki hızlanmak için bir çaba sarf etmedim bile. Nasılsa kahvaltı saati çoktan geçmişti. Tek derdim sadece ilacı almak ve ağrımı dindirmektir.

Mutfakta kimse yoktu ocakta öğlen için hazırlanmış yemekler vardı. İçlerinde ne olduğunu bilmiyordum ama midemin hiçbir şeyi kaldıracabileceğini sanmıyordum. O nedenle bir ekmek dilimine peynir sürüp onu yedim ve peşine hemen bulduğum iki advili bol su ile içtim. Masaya dirseklerimi dayamış bir halde başıma destek sağlarken daha ayılamamış bir halde Berkay Eray ile birlikte içeri girdi. Berkay'ın yüzü yeni kalkmış gibi şişti aynı benim gibi.

“Tünaydın” dedi Eray beni görünce.

“Size de.”

“Noldu başın mı ağrıyor?”

“Ağrımak ne kelime resmen patlamaya hazır bir şekilde tetikte bekliyor.”

“O kadar hızlı içersen olacağı o. Ama üzülme yalnız değilsin bir tane daha senden var.” dedi Berkay'ı göstererek.

“Bir daha bu kadar çok içmeyeceğim ve de hızlı hatta viski içmeyeceğim çok fenayım çok.” dedim. Biz konuşurken Berkay ise hiçbir şekilde muhabbet etmeden dolaptan tabak alıp tabağına mercimek çorbası doldurdu ve sessiz bir şekilde yemeye başladı.

“Bu sözünü hatırlatırım” dedi Eray gülümseyerek.

“Evet lütfen hatırlat ve bir aptallık yapmama mani ol.”

“Anlaştık. Oyun oynayacağız çocuklarla sende katılmak ister misin?”

“Teşekkürler ben almayayım zaten izlemekten başka yaptığım bir şey yok ki şu anda bu ağrıyla ekrana bakabileceğimi sanmıyorum. Size iyi eğlenceler.”

“Tamam fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. dedi flörtleşir gibi.

“Güldüm ve biliyorum.” dedim onun gibi karşılık verirken.

Onun mutfaktan çıkmasını fırsat bilen Berkay beni azarlar bir şekilde “ondan hoşlanıyor musun? Yani ona o gözle bakıyor musun?” dedi.

Ani çıkışı beni sersemletmiş bir an ne cevap vereceğimi bilememiştim. Eray’a karşı bir şeyler hissettiğimi mi düşünüyordu yani onu reddettiğim için illa birinin olması mı gerekiyordu? Hem bu cüreti nerden buluyordu?

“O benim arkadaşım hatta bu evdeki en iyi arkadaşım. Hayır ona da o gözle bakmıyorum eğer dün gece sana söylediklerimi kast ederek soruyorsan bu hoş olmadı. Eray ile aramda kesinlikle öyle bir şey yok olamazda.” dediğim anda sütunun arkasında dikilen Alkır’ı gördüm. Ne zamandır orada duruyor ve bizi dinliyordu acaba? Tüm konuşmaları duyup duymadığından emin olamayarak bir süre sessiz kaldım. Bardağımda duran suyu içtim ve makinenin içerisine koyarak odama gitmek üzere döndüğüm anda Berkay’ın yeşil gözleri ile karşılaştım.

Ben fark etmeden nasıl böyle sinsice bana yaklaşıyordu anlamıyordum. O kadar yakındı ki kaçabileceğim bir yer yoktu. Hareket etmeden öylece hüzünlü gözlerine baktım ve beni öpmeye yeltenmemesi için dua ettim.

“Özür dilerim. Ben...ben seni incitmek istemedim.”

“Tamam kabul ediyorum” dedim bir an önce bu durumdan kurtulma umuduyla.

Hala dikilmeye ve geçişimi kapatmaya devam ederek “hatalıyım sanırım bir tür kıskançlık krizi yaşadım. Elbette Eray senin arkadaşın beni affet” dedi elleri parmaklarıma değerken. Bu temas beni irkiltti ve içimde ellerimi hemen çekme isteği uyandırdı.

“Tamam sorun değil seni affediyorum. Şimdi izin verirsen biraz dinlenmek istiyorum.” dedim ellerimi ondan kurtararak. Alkır’ın hala orada olup olmadığını göremiyordum. Buradaysa tüm bu olanlardan neler çıkardığını merak ediyordum. Erkeklerin ilgisini seven kız yine yapmıştı yapacağını. En sinir bozucu olan şey ise akşam o odada Berkay ile aramızda bir şeyler olduğundan emindi artık. Ne kadar inkar etsem de buna inanacağını sanmıyordum.

“Elbette” dedi yüzüne gülümseme yayılırken. Sanki ona onu sevdiğimi söylemiştim. Alt tarafı Eray ile aramda bir şey olmadığını açıklamıştım. Ona karşı olan duygularım da değişiklik yoktu. Umarım bunun farkındadır diye düşündüm ve yanından kaçarcasına odama yöneldim.

Sütunun arkasına vardığımda kimse yoktu. Gitmişti belki de hiç orada değildi ben hayal etmiştim varlığını. Orada durup gerektiğinde beni korumak için hazırda bulunduğunu.

Odada bir saat kadar uzandım ve aldığım ilaçlar sonunda etkisini göstermiş olarak geri kaktım. Havuzun başındaki gece aklıma gelince ortalığı fena dağıttığımızı hatırladım. Toplamak üzere perdeyi sıyrıp dışarı çıktım fakat bana gerek kalmamış olduğunu gördüm. Kesin Gülten hanım sabah kalkınca halletmişti dağınıklığı.

Havanın güzelliğinden faydalanarak önce salıncakta sallandım sonra bahçede biraz yürümeye karar verdim. Ağır ağır ormanlık alanın olduğu yere kadar yürüdüm çocuklar nöbet yerlerindeydi. Gündüz nöbeti Batu ile İlker’deydi. İkisi ile de

çok fazla bir muhabbetim olmadığından geldiğim yere doğru tekrar döndüm ve hızlı uzun adımlarla bana yaklaşmakta olan Alkır'ı gördüm. Gelişine bakılırsa hayra alamet değildi. Yine beni sinirlendirmek için geldiği belliydi.

Olduğum yerde durarak huzursuzca gelmesini bekledim. Neler diyeceğini neler söyleyeceğini az buçuk kestirebiliyordum. Yine bir tomar azar kayıp kendini rahatlatacak sonra işine dönecekti.

Yanımda durmadan kaba bir şekilde “beni takip et konuşacağız” dedi. İçimden emrin olur haşmet maapları diyerek sıkıntıyla ardına düştüm hızla ormanın içerisine doğru yürüyordu. Yalnız başıma gitmemin yasak olduğu alana giriyordu. Uzun bir süre yürüdü ve yeterince uzaklaşmış olduğumuza kanaat getirince durdu ve ağır çekimdeymiş gibi yüzünü bana döndü.

“Dışarıda nasıl bir hayatın var bilmem ancak bu evde bazı kurallar var ve ben buna uyulması konusunda hatırlarsan gayet nettim. Buradaki erkekler senin arkadaşın olamaz. Onlarla flört demez ya da onlara ümit veremezsin.”

Ne kadarda iyi tanıyordum onu. Neler düşündüğünü o söylemeden biliyordum. Bu kadar kıt olması insanı çileden çıkarıyordu. Ama bende ona aynısını yapacaktım onu delirtecek sınırlarını zorlayacaktım. Hazır evdeki tüm gözlerden ve kulaklardan uzakken bu fırsatı değerlendirecektim.

“Ya da onları öpmem.” dedim ona bir adım yaklaşarak. “Bu şekilde onlara bakamam” dedim gözlerimi bir saniye bile kırpmadan ve üzerinden ayırmadan. “Güzel koktuklarını da söyleyemem.” Havadaki kokusunu içime çekerken “ve onlara dokunamam” dedim elimi göğsüne koyarak.

Nefes alışverişi hızlanmış, kalp atışları kaburgalarından kulaklarıma kadar ulaşmıştı. Evet başarmış onun sınırlarını zorlamıştım. Bir sonraki adımımı sabırla beklemesine,

ümidinin yükselmesine sebep olmuşum. Şimdi delirtme zamanıydı. Ayaklarımın üzerine yükselerek ona doğru yaklaştım ve dudaklarının beklentiyle kıpırdadığını gördüm. Güzel dedim kendi kendime ve ona aşk sözcükleri fısıldar gibi “haklısın. Olmaz bu çok yanlış. Büyük bir hata olur” dedim onun beni öptükten sonra bana söylediği kelimeleri ona iade ederek. Ayaklarımın üzerine tekrar indim ve arkamı ona dönüp gideceğim sırada sertçe kollarına doğru çekildim.

Bir eli kolumda diğer eli belimde kaçmamı engellercesine sıkı sıkıya tutuyordu. Biraz daha bastırırsa bedenini bedenime bütünleşecektik. Şu anda tam istediğimde buydu. Birbirimizde kaybolmak. Peki neden korkuyordum beni bırakmamasından daha çok sarmasından ve de öpmeyi istemesinden? Eğer bırakmaz bana bir adım atarsa ona on adım koşar vazgeçmezdim de ondan.

“Bir sevgilim yok” dedi. Söylediklerimi kız arkadaşı olduğu için sarf ettiğini düşünüyordu. Ama aslında onun dediklerini tekrar ediyordum ve o bunun farkında dahi değildi.

Gözlerinin neftisi arzu kıvılcımlarını iletirken bedenime hareket edemiyor ellerim göğsünde öylece bekliyordum. Bu işin sonunu getirmesini ya da beni azat etmesini bekliyordum. Ama en çok ilk seçeneği düşünüyordum. Beni öptüğünde hissettiklerimi yeniden tatmak o anları zihnime kaydetmek istiyordum.

Hızla elini bileğimden çekti ve boynumun tam arkasına yerleştirerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk öpüşmeden daha sert, daha yoğun ve daha tetikleyiciydi. Tüm bedenime hükmeden tatlı acı bir zevk silsilesi...

Aramızda kalan ellerimle göğsüne daha sıkı yapıştım. Benim isteğim onu daha da heyecanlandırdı ve elleri sırtımdan aşağıya kuyruk sokumuma kadar okşayarak indi, çıktı ve tekrar inerek en son kalçalarımdaya kaldı. Dudaklarımı dudaklarından kısa bir süre ayırdı ve dişlerinin izlerini bırakırcasına dudaklarımı ısıtıp

öptü ve kalçamda asılı kalan elleri ile beni kendine bastırđı. İşte o an benim kopuş noktamdı. İnsanlardan, dünyadan, hayattan.

Nefes almamı sağlayan şey akciğerlerim soluk borum değil onun tatlı sıcak dudaklarıydı. Ayakta kalmamı sağlayanısa bacaklarım omurgam değil bedenimi sıkı sıkıya tuttuğı elleriydi. Kendimi ona tamamen kaptırmıştım öyle ki ayaklarım yerden kesilmiş uçtuğumu hissetmiştim. Beni kucaklayıp kaldırdığını sırtımda ağacın gövdesinin sertliğini ve çıkıntılarını hissettiğimde anlamıştım. Kanatlarım oydu. Düşmeme izin vermezdi.

Ellerim siyah saçlarının arasında dolaşp yumuşaklığını keşfederken ruhumda kokusuyla doluyor içimi sadece onunla dolduruyordu. Bu zihnime hapsedmek için çok güzel bir andı. Bunu en gizli köşeye sakla kimsenin ulaşamayacağı bir yere hem zihnime hem kalbime.

Dudaklarının dudaklarıma karşı başlattığı harp daha yakıcı bir hal alırken verdiğim karşılığın ne kadar acemice olduğunun bile ayırımında değildim. Tüm benliği öyle yoğun ve arzu doluydu ki ağzına doğru inledim. Bu ona daha da cesaret vermiş olacak ki dudakları boynumdan aşağıya indi. Nasıl olduğunu anlayamadan dudakları çoktan göğüslerimi bulmuştu. Bu... bu mükemmeldi eğer kan gerçekten kaynıyorsa işte bu tamda o andı. Damarlarım içinde resmen kanım fokurduyor ve hızla ilerliyordu hedefe doğru. Bunu içimde hissettiğime yemin edebilirdim. Geçtiğı yerlerde tüm izlerini bıraktığına ve hücrelerimi yakıp geçtiğine onları hayal edemeyeceğı kadar arzuyla doldurduğuna.

Yeniden ayaklarımın üzerine bıraktığında bacaklarım pelte gibi tutmuyordu. Düşmemek için ona sıkı sıkı tutundum aslında daha çok bırakmasın diye. Bu anı noktalamasın diye. Beni nazikçe tutup yere doğru yatırdı. Nemli toprağı sırtımda hissetmek bu anın gerçekten oluyor olduğuna beni inandırdı. Bir rüya değildi ya da düş ya da hayal.

Kaçmamdan korkar gibi alelacele geziniyordu elleri vücudumda. Sanki her bir santimetrekaresine dokunmak ister gibi. Ama kaçmıyordum buradaydım ve bunu sonsuza kadar yapabilirdim. Dudakları yeniden bedenimde keşfe çıkmış yol alıyordu utanmadan. Kalbimin üzerine dudaklarını sürtüyor sıcak öpücüklere boğuyordu. Sanki attığı çizikleri, derin yaraları kapatmak ister gibi. Şifa olmak istiyordu ve oluyordu da. Geçmişin önemi yoktu. Geçmiş sen hatırlamak istemezsen öldürdü ve ben o yaralayan anı öldürürdüm. Şimdi tam şu an için yapardım bunu.

Dudaklarımdan çıkan inlemelere engel olamıyor ellerinde dudaklarında savrulmaya devam ediyordum. Dudaklarımız yerine bedenlerimiz konuşuyordu. Kelimeler yerine arzumuz çarpışıyor, cümlelerimiz yerine hazzımız yakıyordu. Konuşmadan aynı şekilde anlaşıyorduk. Yine...

Bacaklarımdan arasını öyle bir sızı kaplıyordu ki dokunuşları kaynayan kanımı süratle koşturuyordu. Mantiğımı yerle yeksan ederek tüm bedenimin kontrolünü ele alıyordu. Elinin sıcaklığı öyle kavuruyordu ki içimde büyük bir alev topu yükseliyordu derimin altından dışarıya çıkmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Üzerimdeki tişörtü iyice aşağıya çekip istediği başarıyı yakalayamayınca sinirle ucundan tuttu ve kollarımı kaldırmamla sıyrıp attı kenara. Siyah sutyenimle karşısında kalmıştım. Aç gözleriyle beni iyice içtikten sonra yumuşacık ellerini tenimde gezdirdi ve yine bedenimi ateşler ele geçirdi. Yere uzandım ve toprağın nemini sırtımda hissederek bir an titredim. Kafamı geriye attım ve gözlerimi kapayarak tamamen bana yaşattığı zevke odaklandım.

Elleri ve dudaklarıyla sabırsızca ilerliyor beni delirtiyordu. Daha önce yaşamamışım dedirtiyordu. İnlemeleri inlemelerime karışırken taytımı da yavaşça sıyrmasına itiraz etmedim. Onu seviyordum onu istiyordum aynı onunda hissettiği gibi. O zaman bunda yanlış bir şey yoktu.

Dudakları bu sefer bacaklarımı keşfe çıkmıştı. Utanmam gereken bu durumdan aksine keyif alıyor ve dahasını istiyordum. Ve her yaptığına koşulsuz izin veriyordum. Bir an yaşadığım korku içimi alt üst etse de nefti gözleri bana güven veriyordu. Beni incitmeyeceğini söylüyordu. Ona güveniyordum. Yeni tanıştığım bu yabancıya kendimi teslim ediyordum.

Öpücüklerine ara verip kot pantolonunu da tişörtünün yanına bıraktığında gözlerimi üzerinden alamamıştım. Bronz bir güzelliği vardı. Karın, bacak ve kol kaslarını kusursuz bir şekilde ortaya seren bronz bir ten. Hem onu bu şekilde görmenin hem de karşısında iç çamaşırlarımla kalmanın utangaçlığıyla istemsiz ellerimle üzerimi kapatmaya kalkmıştım.

Elleriyle ellerimi tuttu ve aşağıya doğru indirdi. Kaslarını hayır der gibi yukarı doğru kaldırmış beni izliyordu ve kafasını sağa sola sallayarak bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Utangaçlığım gereksizmiş gibi. Ama değildi ben daha önce bu kadarına hiç cesaret etmemiştim. Birinin karşısında bu kadar savunmasız kalmamıştım. Gözlerimi hızla bakışlarından kaçırdım ve yere doğru bakındım. Beni sakinleştirmesini yeniden yüreklendirmesini umdum.

“Kendini saklama bunu yapma.” derken bir eliyle çenemi kavramış gözlerimi gözlerine kilitlemişti. Olduğum gibi görülmek utanç verici aynı zamanda heyecan vericiydi. Tabi beni görecektir kişi o olduğunda geçerliydi bu. Yüzü yüzüme daha da yaklaştı ve kulağıma doğru eğilip bir nefes çekimi kadar kaldı ve “Seni tamamen görmek istiyorum olduğun gibi. Gül çiçeğim” dedi.

Dudakları sıcaklığını tekrar dudaklarıma sunduğunda kendimi ona tamamen bıraktım. Aynen istediğim gibi beni sakinleştiriyor ve cesaretlendiriyordu. O bana karşı oldukça nazikti. Aynı hayallerimdeki adam gibiydi. Nazik, yakışıklı, dürüst, korumacı. O istediğim her şeydi. Bu farkındalık

kendimi ona daha çok yaklaştırmama ve alevlenmeme neden oldu.

Bana karşılık verirken ellerinin altında yeniden yanan bedenim kendini hatırlatıyordu. Kendimi tamamen ona kaptırmıştım ki sözcükleri bir anda duraksamama neden oldu. O hala öpücüklerine devam ederken ben usul usul kapalı olan gözlerimi açmış kelimelerinin anlamını kavramaya çalışıyordum. Sanki gözlerimi açınca beynim daha hızlı çalışacaktı. Tüm bedenim soğuk bir duş etkisi yaşarken sonunda o da durdu.

“Neden durdun noldu?” dedi bu benim için telaşlanmasından kaynaklı bir soru değıldi. İçinin yarım bırakılmasından dolayı bir serzenişti. Ancak duyduklarım kendim için endişelenmem gerektiğinin bir göstergesiydi. Beni önemsemiyordu bu benim sandığım şekilde ilerlemiyordu. Onun arzuları doğrultusunda yol alıyordu.

Bundan emin olmak için "Ben daha önce bu deneyimi hiç yaşamadım." dedim tek solukta. Çok beklememe gerek kalmadan kahkahası önce kulaklarıma sonra zihnime oradan da kalbime ulaştı. Kalbime ulaştığında çoktan acıya bezenmişti. Zevkten fokurdayan kanım şimdi damarlarımdan hızla çekilmişti. Buz kırıntıları şimdi damarlarımı doldurmuştu. Ellerim, bedenim bir anda üşümeye başlamış, kelimeleri kendimi aciz ve aptal hissetmeme neden olmuştu.

Bu dalga geçilip gülünecek bir durum değıldi. İçinde bulunduğum durum tam anlamıyla kimyasal dengemin bozulmasından kaynaklıydı. Aşktı! Ama onun için bu arzudan ibaretti. İçimdeki acı yüzüme yansımaya başladığında artık burada bulunmamın saçmalık olduğunu kavramıştım.

"Sen yaramaz bir kızsın küçüğüm. Ama ben bunları yemem." cümlesinden sonrasını pek kavrayamamıştım. Midem bulanıyordu. Bu olanlara inanamıyordum. Kendimi düşürdüğüm bu duruma inanamıyordum. O bana

güvenmiyordu. Üstelik ben ona koşulsuz bir şekilde itimat ederken. Tabi ya neden inansın ki? Onun nazarında erkek delisi bir kızdım ben sonuçta. Kim bilir ne çok deneyime sahiptim. Bu gururuma dokunmuştu. Kendimi ona şartsız teslim etmek üzereyken sevdiğim için değil arzu edildiğim için bunları yaşadığımı idrak etmişim.

Hızla yakınımıdaki bedenini iterek ayağa kalktım. Kulaklarım duyduklarından hoşnut değildi ve tamamen uğulduyordu. Bir taraftan hızla kıyafetlerimi giyerken bir taraftan içimden kendime lanet ediyordum.

Onunla dalga geçtiğimi düşünüyordu hem de böyle karşısında savunmasızken. Aptaldım ben çok aptal. O gözlerin beni incitmeyeceğine kendimi öyle inandırmıştım ki resmen kör olmuştum niyetinin sadece benimle eğlenmek olduğunu anlamamış benim gibi derin hislere sahip olduğunu düşünmüştüm.

Beni buraya nasıl getirdiğini anımsadım. Diğerleri ile flörtleştiğimi düşünmüş onlarla olmamdan kendisine ait olmamı istemişti bir kereliğine de olsa galibiyetini diğerlerine kanıtlamak istemişti. İşte şimdi düşüncelerim yerini bulurken ben de Alkır'ın asıl amacını görüyordum. O karaktersiz adi bir piçti.

"Gerçekten mi? İkimizde zevke bu kadar yaklaşmışken bırakıp gidecek misin?" Zevk işte söylemişti istediği tek şey buydu. Cevap vermeden ve ona bakmadan giyinmeme devam ettim. O da ısrarla konuşmaya devam etti. "Neye bozulduğunu gerçekten anlamıyorum. Bana yalan söylemek zorunda olmadığını rahat olman gerektiğini söylüyorum ama karşılığında böyle saçma bir tepki alıyorum." İşte ses tonu şimdi değişiyordu. Artık sinirlendiğini saklamıyordu. Elinden oynanacağı alınmış bir çocuk gibi.

Bir süre beni izlemesinin ardından pes etti "Peki tamam." Tişörtümü üzerime geçirdiğim anda arkamdan sinsice yaklaştı

ve kulağıma doğru sessizce fısıldadı “eğer bu seni memnun edecekse tamam öyle olsun ne diyorsan o. Her şekilde kabul ediyorum” dedi. Eminim edersin yeter ki bir zaferin olsun. Gerizekalı hala dediklerime kulak vermiyor ona oyun oynadığımı düşünüyordu. Asıl benim senden korunmam gerekir.

Ani refleksle dönüp suratına öyle bir tokat indirdim ki elim sızladı. Ama aslında daha çok yüreğim. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim ve bu kadar kırılmış. Attığım tokat sinirimi almaya yetmemişti. İkinci kez havalanıp ineceği esnada sertçe yakaladı bileğimden.

“Benimle oynama küçük kız.”

Gözlerinin neftisi ısılt ısılt parlıyordu ve sinirliydi. Yüzü olağanca haliyle çatılmıştı ve şimdi çok ama çok çirkin görünüyordu gözlerime. Benim için bunları düşünüyor olabilmesi çirkinleştirmişti onu gözümde. Bileğimi elinden çekip kurtarıırken “Senin benimle oynadığın gibi mi?” dedim.

Titreyen ellerimi gizlemeye çalışarak dağılan saçlarımı düzelttim ve ona dönerek “Benden uzak dur ve bir daha sakın ama sakın bana elini bile sürme. Çünkü seni buna pişman ederim. Bedenimi senin pis ellerinle kirletecek kadar kör değilim artık. Ayrıca ilk deneyim için o senden daha iyisini hak ediyor.” dedim.

Yanından koşarak uzaklaştım ve boğazımı tırmalayan acı hıçkırıkları görünmediğimden emin olduğum anda bir ağacın arkasında bıraktım. Benim kanatlarım olduğunu düşmeme izin vermeyeceğini söylediğim adam beni düşürmekle kalmamış bir güzel yerin dibine sokmuştu.

Adi piç.

Bölüm -12-

Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek yemeğe gitmedim. Gülten hanım tepsi ile yemek gönderdi ancak iştahsızdım. Midem bir lokmayı bile alabilecek durumda değildi. Onun yerine su içip sakince müzik dinledim. Stresi azaltan bu müziğin piç ruhları unutturma gücü de var mıydı?

Lanet olası kalbim yaptığı pislige rağmen taşa dönmemişti. Belki henüz erkendi onun nasıl bir pislik olduğunu görmek için zamana ihtiyacı vardı. Şu anda buna tutunmaktan başka seçeneğim de yoktu.

Yatağın üzerine iyice yayılmış salaklığıma inanamıyordum. Yani niyetini nasıl görememiştim. Beni hep basit biri olarak görmüş ve bunu hep yüzüme vurmuştu. Bir anda ne olmuştu da değişmişti diye sormaz mı insan kendine? Hayır benim gibi kör kütük sarhoşsa sormaz. İçinde sevgi aşk var olduğunu düşünüp kendini teslim eder. Düşünceyle tüm bedenim titredi iyi ki asıl yüzünü geç olmadan gördüm yoksa çok ama çok pişman olurdum. O kadar ilerlediğime bile olmuştum. Beni öyle görmesine ve bana dokunmasına izin vermiştim. Şimdi bana her baktığında aklına başka bir sahne gelmeyecek aynen benim ona baktığımda gelmeyeceği gibi. Tek fark benim bunu hislerimle onun ise arzularıyla yapmasıydı.

Dışarıdan gelen sesler bir an kulak kabartmama sebep oldu. Çocukların gülüşmelerine bakılırsa bir şeyler oluyordu. Perdeyi dikkatle açarak görünmeden neler olduğuna baktım. Gül ağacının dibine çökmüşlerdi elbette herkes dün gömdüğü dilekleri çıkarıyordu. Benimkinin birinin eline geçebileceği telaşı ile kapıya asıldım ve dışarı çıktım.

Beni fark eden Berkay'ın gözleri bir an canlandı. Boşuna endişelendiğim bu çocuk muhtemelen Alkır'a göre bir melekti.

Gülümseyerek yanlarına gittim ve hepsinin ilgisine maruz kaldım. Onları iyi olduğuma ikna ettikten sonra bende gömülü dileğimi topraktan çıkardım.

“Haydi bakalım herkes tamamsa gidiyoruz” dedi Önder.

“Nereye” dedim anlamayarak.

“Sen nerede yaşıyorsun dün Gülten ablayı dinlemedin sanırım tabi ki dileğimizi denize atmaya.”

Yani şimdi onlarla deniz kenarına gitmeme izin mi vereceklerdi? İşte bu kaçırılmaz fırsattı. Umarım biri çıkıp o hariç demezdi. Üzerimdekiler gece havasına göre inceydi ama odaya dönüp bir daha aralarına kabul edilmeme düşüncesinden korktuğum için peşlerine düşmüştüm.

Eray yanıma gelmiş gerçekten iyi olduğumdan emin olmaya çalışmıştı. Elimden geldiğince onu ikna etmiştim. Yani öyle olduğunu umuyordum. Ormanlık arazinin içine girdiğimizde bir fenerle yolumuzu aydınlatmıştı. Oldukça ürkütücü görünüyordu bir korku filminden çıkmış gibi. Ona daha yakın dururken burada tek başıma kalmak istemediğimi fark ettim. Aynı rüyamdaki gibiydi. Kaçırıldığımda gördüğüm ardımda karanlık önümde sislerin kaplı olduğu kabus gibi. Ellerimle üşüyen kollarımı tuttum ve ısınması için hızlı hızlı ovdum.

"Üşüdün değil mi üzerine keşke kalın bir şeyler alsaydın."

"Sorun yok çok soğuk değil ısınırım birazdan."

"Bunu giy." Arkadan gelen ses sıçramama neden oldu. Neredeyse korkudan Eray' a yapışacaktım.

Alkır elindeki hırkayı bana uzatırken ne zamandan beri arkamızdan geldiğini ve anlamadığımızı düşündüm. Tam bir sinsiydi.

“Gerek yok.” dedim sinirle önüme dönüp karanlıkta yola devam etmeye çalışırken.

"Hasta olduğunu sanıyordum" dedi küstah bir şekilde. Beni hasta eden sensin. Defol git demek istedim.

"Evet bunu giymelisin hasta olmamalısın. Doktor için şehre inemeyiz" dedi Eray. Evet güvenliğim için gidemezdik.

"Pekala" dedim uzanıp eline dokunmadan hırkanın ucunu hızla tutup çekerek. Karanlıkta siyah görünen gri hırkayı üzerime geçirdim ve bir an onun kokusuna bulandım. Tıpkı öğleden sonra toprak üstünde bulandığım gibi. Kahretsin unut gitsin.

"Senin bir dilek dilemediğini sanıyordum." dedi Eray Alkır'a.

"Hayır dilemedim."

"O zaman meraktan buradasın."

"Evet öyle." Neyi merak ettin acaba? Seremoniyi mi yoksa utanmaz benim hala nasıl ortalarda dolandığımı mı? Hayır elbette baştan çıkarmam için bekleyen sıradaki erkeği.

Ormandan çıkıp düz alana geldiğimizde biliyordum ki yolun devamı uçurumdu. Tabi bunu gündüz vakti gördüğüm için biliyordum. Görmemiş olsaydım ya da yolu bilmeyen biri işte o zaman ecel, ömrüme son noktayı koymuş olurdu. O da sonunu bilmediğim bir yol gibiydi. Kurtulmamı sağlayacağını düşündüğüm ancak uçurumun ucuna götüren bir yol.

Deniz kenarına indiğimiz yol biraz zorluydu inerken Eray'dan yardım almam inmemi kolaylaştırmıştı. Herkes iskelenin ucuna boncuk gibi dizilmiş dileklerini denizin tuzlu sularına gönderiyordu.

İskeleye gelip kendime bir yer bulduğumda gözüm yata takıldı. Kaçmak için koştuğum yata. Ayın ışığı ile gördüğüm kadarıyla büyüktü. Hangi mantıkla bunu çalıştırıp kaçabileceğimi düşünmüştüm acaba? O an ki adrenalin korku her şeyi yapabileceğinize inandırıyordu sizi.

“Sen dileğini atmıyor musun?” dedi Eray kendininkini suya bırakırken.

Avucumda sıkı sıkıya tuttuğum kağıt parçasını unutmuştum. Öyle ki bu güzel manzaranın tadını çıkarmaya daha çok hevesliydim.

“Atmadan önce yapmam gereken bir şey var mı?” dedim Gülten hanıma. Madem yapıyordum doğru düzgün olsun değil mi?

“İçinden yazdığın dileği tekrarlayıp dua ederek suya bırakabilirsin.” Buruşmuş olan kağıdı düzelttim ve dileğimi dileyerek denize bıraktım. Herkes teker teker iskeleden inerken ben ayın deniz üzerinde bıraktığı yakamozu izleyerek içimden tekrar tekrar dileğimi diledim. İstedğim şeyin gerçek olmasını diledim.

Böyle bir şansı bir daha ele geçiremeyebilirdim. Bu nedenle hem manzaranın hem bu sessizliğin tadını çıkardım. Akşamın serinliği içimi titretirken hırkaya daha çok sarındım ve deniz ile ayı bu muhteşem buluşmada yalnız bırakmanın hüznüyle geriye döndüm ve yine varlığını hissettirmeden yakınımda duran Alkır'ı gördüm. Gülten hanım ve çocuklar gidiyorlardı. En arkada feneri sağa sola oynar gibi tutan Eray görünüyordu ve teker teker karanlıkta kayboluyorlardı.

Ona yetişmek için yanından geçeceğim esnada Alkır yolunu kapattı. Bu sefer sağa doğru hareketlendim ve yolunu yine kapattı. Karanlıkta gözlerinin siyahı ıslı ıslıdı. Yine bir şeyler söyleme hazırlığındaydı. Benim açımdan iyi olmadığını biliyordum.

“İzin verir misin?” dedim sinirli bir ses tonu ile.

“Hayır” dedi. Kaşlarım olanca haliyle çatılırken onu iyi tehdit edememiş olduğumu fark ettim. Onu korkutamıyordum bile. Ama o beni her halükarda korkutabiliyordu. Kalbimi, zihnimi, bedenimi.

Sesler ve ışık iyice kaybolurken denizin kıyısında o ve ben kalmıştık. Deniz ile ay gibi. Ne güzel bir benzetme olmuştu. Işığını denize sunan ay ve onun ışığı ile ısıldayan deniz.

“Ne istiyorsun çabuk ol gidiyorlar geri nasıl döneceğim?” diye inledim.

“Yolu biliyorum meraklanma.” Yolu gözü kapalı bile bulabileceğinden emindim. Tedirginliğim onunla yalnız kaldığımda neler olacağını bilemememdi.

"Ben üzgünüm." Üzgünüm mü demişti o? “Yaptıklarımın dolayı.” Hangi kısmından demek istesem de demedim. Oyununa hala devam ettiğinden emindim. Hatta biliyordum o büyük bir yalancıydı. Zaferlerinden birini yaşamak için huyuma gidiyordu. Ama artık çok geçti gözüm açılmıştı.

Ellerim kollarıma sarılı dediklerini baş hareketimle onayladıktan sonra gitmek istediğimi göstermek için adım attım. Eli ile koluma dokunduğunda yanımsım gibi geriye sıçradım. Verdiğim tepki onu gerdi ve öylece kalakaldı.

“Dokunma” dedim tehditkar vari. Şaşkınlığı iyice yüzüne dağılırken geriye gitti dokunmayacağını kanıtlamak ister gibi.

“Biliyorum aptallık ettim.”

“Bir bok bilmiyorsun. Ama ben artık biliyorum sen bir piçsin hem de karaktersiz adi bir piç.” dedim onu hiçe sayıp karanlıkta yolumu bulmaya çalışarak. Birkaç kez karanlıkta ayağımı burktum fakat bu umurumda bile değildi. Ondan uzakta olayım da gerekirse düşe kalka bulurum yolumu. Bir süre sonra arkamdan gelen bir ışık yolu daha iyi görmemi sağladı. Hızlı adımlarla ondan uzakta yürümeye devam ettim. O da yaklaşmadı. Söylediklerime üzüldüğünden değildi elbet ya duyduklarının şaşkınlığından ya da doğruluğundan.

Sonunda eve vardığımızda onun ışığına ihtiyacım kalmadı. Koşarak teras kapısından odama girdim ve kapıyı kapatarak

yatağa oturdum. Kokusu hala burnumun içindeydi çünkü sıkı sıkıya sarıldığıım hırkası hala üzerimdeydi. Kızgınlıkla çıkarıp ayaklarımın altına doğru fırlattım. Size kötü davranan birine neden hala güzel şeyler hissederdiniz ki? Bu kalbinizin bir oyunu muydu yoksa hormonlarınızın mı?

Dünkü davranışım işe yaramış olabilir miydi? Gün boyu onu görmemiştim. Ya işleri vardı ya da benden saklanıyordu. Neden ne olursa olsun bu evde bahçede rahat takılmamı sağlıyordu. Önce sabahdan kek kurabiye ve poğaçaya yapmışım öğleden sonra mı da bahçede resim boyamakla geçirmiştım. Bundan sonra da çocuklarla oyun odasında takılıp akşam kitap ve müzikle kapanış yapacaktım. Plan mükemmeldi. Boşa giden bir zaman yoktu.

Şimdi çocuklara katılmak üzere odaya doğru iniyordum. Israrlarına artık dayanamamış izlemek üzere gideceğimi söylemişim. Daha odanın kapısına varmadan içeriden yükselen sesleri duyabiliyordum. Kapıyı aralayıp içeri girdim ve hepsine selam verip oturdum.

Her zamanki gibi kavga ediyorlar birbirleriyle uğraşıyorlardı. Önder' in bu sefer iyi oynadığını görünce arkadaşıyla her şeyin yolunda gittiğine karar verdim. Masanın üzerindeki içeceklerden kendime bir şişe kola açmışım. İçkilerden uzak duruyordum çünkü viskinin çarptığı günden beri tam anlamıyla kendime gelememişim.

İçeri giren Alkır'ı görmemle tüm sevincim bir anda çekilip gitmişti. Umarım oturup oyun oynamaya kalkışmazdı. Aslında daha iyi bile olurdu o fırsattan istifade bende kaçardım. Neyse ki içerisi kalabalıktı da benden en uzak köşeye oturmuştu.

Oyunu bitirdiklerinde elindeki bir belleği uzattı ve o oyunu açmalarını istedi. Hepsı yeni oyunun heyecanı ile ekranın önünde toplanırken bir kahkaha ve karmaşa kapladı etrafı. Ne

olduğunu anlamamıştım. Hepsi ayakta ekranı kapatıyor ve konuşmalar birbirine giriyordu.

Eray “haydi bakalım şimdide oynama” dedi ve çocukların kenara çekilmesini söyleyerek oyunu gösterdi. Mortal Kombat.

Ben şaşkınlıkla karışık bir heyecanla kalakalıırken onlar bu durumumla eğleniyorlardı.

“Bu oyun çalışır mı?” dedi Önder.

“Dur bakalım uğraşıyoruz” dedi Dinçer.

“İnanamıyorum Alkır demiştin ben halledersen sen edersin diye. Nasıl biliyorum ama adam buldu gerçekten.” dedi Eray.

Evet Alkır getirmişti oyunu. Neden daha önce değil de şimdi? O oyunu aradığını bile sanmıyordum. Neydi özür mü yoksa yeni bir elde etme taktiği mi? Buna kanacağımı düşünüyor muydu? Bakışları ona karışan bakışlarımı buldu. Dikkatle inceledim pişmanlığının bedelini mi ödüyordu gerçekten? Masum görünüyordu ama o ne zaman böyle görünse sonrası hep canımı acıtiyordu.

Teşekkür etmeyeceğim dedim kendime. Bunu bağışlanmak için bile yapsa yine de bir yorum yapmayacaktım.

Oyun açılırken ortamda da bir alkış kıyamet koptu ve ben büyük tezahüratla oyun koltuğuna alındım. Onların enerjisi ile kendimi bulurken koltuğa oturdum ve ellerimle kolçaklarını yoklayarak kendimi yerleştirdim. "Bu çok havalıymış sanki tahta oturuyorum" dedim.

Gülüşmelerinin ardından Dinçer'in "e zaten prenses değil misin?" dediğini duydum.

“Yooo hayır ben şu anda kendimi kraliçe gibi hissediyorum” dedim gülerek.

Ooo nidaları yükselirken bende oyuncumu seçmek üzere kendimi kaptırmıştım ki koluma değen kolun sahibini görmem

bir soğuk duş etkisi yaptı. "Kral da oturdu koltuğa, evet başlayalım arkadaşlar iyi olan kazansın" dedi.

Kral mı ne kralı baştan çıkarma kralı mı?

"Oğlum napmışlar çok iyi olmuş yeni versiyon valla bende oynarım." dedi Dinçer heyecanla. Bu yeni halini bende bilmiyordum gerçekten iyiydi. Demek ki oyunu oynatmak için ayrı bir çaba sarf etmeye gerek yoktu ve istenirse anında bulunabiliyordu. Daha önce bulma girişiminde bulunmadığından artık emindim.

Oyuncular arasından en sevdiğimi, Sonya' yı seçtim ve Alkır' ın kararsızlığını izledim. Çocuklar arkamızdan seçebileceği iyi karakterleri sıralıyordu. En son Subzero da karar kıldı ve oyun başladı.

Henüz bir hamle yapmadan olduğum yerde hareketlerini hatırlamaya çalıştım. O da bir süre benim gibi hareketleri çözdükten sonra ilk hamleyi yaptım. Bir anda ne olduğunu anlamadan gelen darbe onu kızdırmıştı. Benim kadar kızamazsın dedim bir hamle daha yaparken. Ama beni güzelce ekarte etti. Fakat İlk raund benimdi. İyi başlamıştım ve öyle gidecektim. Çünkü ben bu oyunu iyi oynuyordum.

İkinci raund da daha kontrollü oynuyordu. Bunu da alırsam oyunu kaybedeceğini biliyordu ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu. İtiraf etmeliyim ki iyi oynuyordu ve bu raundu kıl payı kaçırmama sebep olacak kadar iyiydi. Kazandığında yüzündeki çocuksu ifade gülmeyi istememe neden oluyordu. Sanki dünyayı kurtarmış gibi bir havası vardı.

Son raundda öyle hırs yapmıştı ki bunu hareketlerinde ve yüz mimiklerinde okuyabiliyordunuz. Bende ki rahatlık ise onu kızdırıyordu. Bunu görmek egomu kesinlikle tatmin ediyordu. Sanki her darbemde bana yaptıklarının bedelini ödetiyordum. Bu tekme odadaki davranışının karşılığı ve bu yumrukta ormandaki aşağılayan sözlerinin.

Ve işte indirdim. Kazanan tabi ki ben ve bu sefer açık ara farkla. Çocuklar arımdan tebrik edip nasıl o kadar hızlı hareket ettiğimi tartışırken ben galibiyetimin keyfini çıkarıyordum. Alkır'ın zedelenen egosuna ilk kez şahit olduğum için bakışlarımı üzerinden alamıyordum. Onun bu hali beni eğlendiriyordu. Sanki intikamımı almış gibi huzurlu hissediyordum evet bir oyunun bunu hissettirmesi çok saçmaydı ama öyle hissediyordum.

Alkır'ın elinden oyun kolunu alan Dinçer oyun nasıl oynanmış göstermek için yerini aldı. Herkes pür dikkat oyunu izlerken arada bir şahsıma yükselen hayret nidaları beni daha da gaza getiriyordu.

Her birini hiç zorlanmadan elerken tek tek yenilgiye doyamıyor bir daha karşıma geçiyorlardı. Kimisi bir tür hile yaptığımı kimisi seçtiğim oyuncudan kaynaklandığını kimisi de tuşları kilitlediğimi söylemişti. Evet öyle sert basıyordum ki tuşlara onların oyun kolunu bile kilitliyordum. Bu yoruma o kadar çok gülmüştüm ki karnıma ağrılar girmişti.

En son seçtiğim oyuncuyla karşıma geçen Eray vardı. Kerametın ben de değil Sonya da olduğunu iddia etmişti tabi yenilgisinin sonrasında hep birlikte benim iyi olduğumu kabul etmişlerdi. İnanılmaz ama Alkır'da onlara katılmıştı.

“Kabul edelim ki bizden çok daha iyi.” demişti.

Dinçer ile Önder'de pratik yaparak beni geçecekleri konusunda bahse tutuşmuşlardı. Evet çok harika bir üzerime bahse girmedikleri kalmıştı. Oyuna ara verip ellerimi dinlendireceğimi söylerken hemen pratiklerine başlamak üzere koltuğa oturmuşlardı.

Onlar oyuna devam ederken bende Gülten hanıma bakmak üzere odadan ayrıldım tam merdivenlerin yarısına gelmişim ki arkamdan Berkay seslendi. Tedirgin bir hali vardı. “Sana bir şey sormak istiyorum” dedi. Bana doğru yaklaşırken merdivenin basamaklarında çıkmasını huzursuzca bekledim.

Sormak istediği şeyin ne olduğunu tahmin etmem zor değildi. “O gün dediklerin düşünüyordum da haklısın ama” Amadan önceki tüm sözcüklerin çöp olduğu an. “Beni tanımıyorsun belki bir fırsat verirsin arkadaş gibi.” diye ekledi hızla. Bir süre beni süzdükten sonra devam etti. “Mesela bugün akşam biraz konuşabiliriz istersen” dediğinde onu nasıl kibarca reddederim diye düşünüyordum.

Bu durumdan kurtulmak için doğru sözcükleri kafamdan kurarken merdiven başında homurtu duydum. Alkır ağır ağır merdivenleri çıkıyordu ve öfkesi konuşulanları duyduğunu ifade ediyordu. Berkay’ı reddetmenin yolu yerine inatla teklifi kabul edesim geliyordu. Hele bana çektiği saçma nutuk aklıma geldikçe. Kendi kurallarını kendi çıkarları için yakan adam.

“Şimdi uygunsan bahçede biraz oturabiliriz.” İnanamıyorum yapmıştım işte. Onun kurallarını hiçe saydığımı göstermişim ve o siyaha yakın koyu gözlerini gözlerime dikmişti. Tüm basamakları çıkarken bir saniye bile kırpmamıştı. Tenim korkudan karıncalanmaya başlarken kendi kendime aptal olduğumu haykırıyordum içimden. Ama vazgeçmeyecektim fikrimden zaten Berkay da hemen kabul ederek bana böyle bir imkan sunmadı. Bize sert bakışlar atıp yanımızdan geçen adamın ardından yürümeye başlayarak bahçeye çıktık. Hava yine çok güzeldi havuz başına yürüyüp sandalyelere oturduk.

Havadan sudan sohbet etmiştik aslında daha çok kendini anlatacağını sanmıştım ama pek fazla bir şey konuşmamıştı. Onun yerine beni dinlemek istemiş hayatımla ilgili sorular sormuştu. Göz önünde olmayan kısımlarla ilgilenmişti. Kimilerinin aksine gerçek beni tanımak istemişti. Zaten öpmek için bile iznimi bekleyen biriydi Alkır’ın tersine. İkisi arasında böyle kıyaslama yapmam saçmalıktı. Aralarındaki yaş farkının yanı sıra tecrübesi de fazlaydı. Ne yapması gerektiğini iyi biliyordu tabi benim hislerim de bu işi kolaylaştırıyordu.

Berkay’ın oyunum hakkındaki söylediklerini dinlermiş gibi yaparken tek merak ettiğim Alkır’ın düşünceleriydi. Bu teklifi

kabul ederek ona meydan okuduğumu mu yoksa hafif bir kız olduğum konusunda haklı olduğunu mu düşünüyordu. Her ikisi de beni haksız duruma düşürüyordu keşke bunu yapmasaydım diye yakındım ama geç kalmıştım.

Dayanılmaz sohbetimizi Dinçer bozmuştu, şükür ki gelmişti. Artık burada onunla ne işim olduğunu kafamda sorgulayıp kesinlikle ait olmadığım bir yerde olduğum için kendime lanet ediyordum. Bir daha bu tür bir isteği mutlaka geri çevireceğimden emin olarak kalktığımda bunu tekrarlamamız gerektiğini söylemişti. Cevap vermek yerine gülümsemekle yetinmiş hızlı adımlarla ondan önce mutfağa doğru yürümüştüm.

Yemek faslı oldukça gürültülüydü hepsi yeni oyunumuz ve başarılarımız üzerineydi ve iddia gittikçe genişliyordu. Her biri kendinin daha iyi olacağını savunurken artık durum bambaşka bir boyut atlıyordu. Aslında bu benim için büyük bir şanstı. Yeneceğim garantiydi ve bu iddiaya girip istediğim bir şeyi yaptırabilirdim.

“Bende varım” dedim keskin sesimle.

Hepsi kafasını aynı anda bana çevirmişti. “Neye varsın?” dedi Alkır çatık kaşlarıyla beni süzerken.

"İddiaya elbette ben hepinizi yenebilirim." dedim. Beni dahil etmelerini garantilemek için "hani benden daha iyi oynayacağınız üzere giriyorsunuz ya bende diyorum ki hayır yenemezsiniz o nedenle bunu kanıtlamak için bana ihtiyacınız var ve beni dahil ederseniz iddiaya bende oyunu oynayarak bunu kanıtlayacağım size."

Sakin bakışmalar sessiz homurdanmalar birbirini takip etti.

“Evet haklı o da iddiaya girebilir sonuçta onu yenmek üzerine girdik bu işe.”

“Evet öyle ama kaybederse emir mi vereceğiz ben yapamam” dedi Önder.

Dinçer “ben keyifle yaparım valla istediğimiz her şeyi yapar.” dediğinde Alkır'ın bakışları sert bir şekilde üzerine döndü. Sonra Dinçer toparlamak adına “kek poğaça yapar biz her istediğimizde fena mı?” dedi.

Sonra onu onaylayan çocuklar bana verilecek cezanın mutfak olduğunda hem fikir oldular ve son söz için Alkır'a fikrini sordular.

“Evet olabilir ama asıl soru o kazandığında biz ne yapacağız?”

Akıllıydı benim ufak bir istekle bu işe girmeyeceğimi biliyordu. "Onu o zaman öğreneceksiniz tabi buna bir itirazınız varsa siz bilirsiniz" dedim omuz silkerek.

“Hayır yok” dedi Alkır tereddüt dahi etmeden.

Çocuklar bu olay üzerine hararetle konuşmaya başlarken Alkır almak için bir şeye uzanır gibi yaklaştı ve sessiz bir fısıltı ile "sende benim isteğimi kazanınca öğreneceksin" dedi. Cümleleri tüm bedenimi titretip ateş içimi yakar geçerken isteğinin ahlaklı bir şey olmadığını hissetmeme sebep oldu. Bu kadar insanın içinde olay çıkartacak değildim ve bu oyunun kaybedeni olmayacağımdan da adım gibi emindim. O yüzden ağzımın kenarıyla bir gülümseme bahşettim ona.

Bu ‘sıkıysa yen’ demenin bir başka yoluymuştu.

Bölüm -13-

İddia kesinleşince hepsi odaya koşmuş ve iyi olmak için bir rekabete tutuşmuşlardı. Elbette ki ben onlara katılmamıştım. Temiz havadan faydalanarak bahçeye oturmuş müzik dinliyor ve kitabımda sevdiğim yerleri not alıyordum.

Kendimi öyle kaptırmıştım ki kokusunu duyumsamadım. En son üzerimde asılı kalan gölgeyi görünce korkuyla oturduğum yerden zıpladım. Yüzündeki sakin ifadeyi süzdüm ve kulaklığı çıkarmamı beklediğini fark ettim. Yine huzur bozmaya gelmemişti umarım.

Yemek masasındaki son fısıltıları aklıma gelince bir an gerildim. İstemeye istemeye de olsa bıkkın bir ifade takınarak tablete uzanarak müziği durdurdum.

“Bu müziği dinlemeyi sevmediğini sanıyordum.”

“Bana sevip sevmediğimi sorduğunu hatırlamıyorum. Onun yerine önyargılı olmayı tercih ediyorsun.”

“Yani bu seviyorsun mu demek oluyor?” dedi. Neden öğrenmek istiyordu ki? Sevmem ya da sevmemem neden önemliydi ki? Eğilip listeye göz atarken kaşları da ilgiyle yükselip alçalıyordu.

“Ayrı bir dünyada olduğunu fark etmiştim. Bach dinliyorsun demek.” dedi parmağı ile tableti işaret ederken.

“Dinlediklerimin klasik olduğunu düşünürsen apayrı bir dünyada olmam kaçınılmaz” dedim.

“Bach ile diğerlerini bir araya koyup klasik müzikle sınırlandıramazsın çünkü o matematiksel bir dehaya sahip olan ve bunu müziğe yansıtan bir müzisyendir. Barok müziğin

öncüsüdür. Onun eserlerinde sesler bağımsızdır ama aynı zamanda birbirinden ayrılamayan koparılamayan bir bütündür. Eserleri hemen hemen her türlü müzik aleti ile aynı kalitede çalınabilir. Ama bir Chopin eseri yalnızca piyanoda aynı kaliteyi verir. Bu onu diğerlerinden ayıran bir özelliktir. Yani onun dünyası hepsinden apayrıdır.”

Bu adam kimdi? Asıl hangisi gerçektir? O nezaketten yoksun kaba adam mı yoksa zihniyle beni büyüleyen heyecanla bildiklerini paylaşan adam mı?

“Sanırım buna çok dikkat etmedim.” dedim.

“Artık fark edeceksin” dedi gamzesini bakışlarıma sunarken. “Ayrıca çok alçak gönüllüdür. ‘Çok çalıştım. Benim kadar çalışan herhangi biri de aynı sonuçları elde ederdi.’ diyecek kadar.”

Bence fazla mütevazı diye düşündüm. Yani sonuçta yeteneği olmayan biri ne kadar çalışırsa çalışsın onun gibi bu besteleri çıkaramazdı sanmıyordum.

“Bitirdiği her notanın altına Soli Deo Gloria yani 'Zafer Sadece Tanrı'nındır' sözcüklerini yazıyormuş.” Bunu oldukça havalı bulmuştum ve yine mütevazı. Başarıyı kesinlikle üstüne almıyordu ki şimdilerde böyle birini bulmak zordu.

“İyi bir besteci.”

“Evet ama kıymeti yine öldükten sonra anlaşılmıştır. Para kazanmak için eserlerinin bazılarını satmak zorunda kalmış. Sanırım günümüze kadar gelen 2000 eseri var, ancak bundan daha fazlası da yok olmuş ne yazık ki.”

İşte bu çok üzücüydü. Eğer onun gibi çalışan biri varsa onun yeteneklerinden yoksun olduğu için o kaybolan eserleri yerine koyamamıştı.

Ve Alkır bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu ve aklında tutuyordu merak ediyordum. Öğrendiklerimin hepsi özel birer ayrıntıydı

ve aklında bir yerlerde bu bilgiler heyecanla bekliyordu. Heyecanla çünkü her bir kelimesindeki sabırsızlığı ve size sunuşundaki mutluluğu hissettiriyordu. Sanki o ana şahit olmuş yaşamış gibi sizi de içine hapsediyordu.

Şimdi bu öğrendiğim bilgilerle bambaşka bir Bach dinleyeceğimi biliyordum. Aynı Alkır'ın söylediği gibi. Hem gülmek hem de ağlamak istememe neden olan bu bestekarın farklı ne gibi izlenimler bırakacağını merak ediyordum. Hatta öyle ki Alkır'ın verecek ekstra bir bilgisi yoksa beni bu dahi ile yalnız bırakmasını istiyordum.

Yüzüne anlatacak başka bir şey var mı der gibi bakıyordum. Ama o sessiz bir şekilde ayakta dikilmeye devam ediyordu. En sonunda pes edip ona soracağım esnada “Eğer ona umut veriyorsan yanlış yapıyorsun?” dedi. Kimi kast ettiğini biliyordum. Berkay. Rahatsız olduğunu biliyordum öyle ya da böyle bu konunun açılacağını da.

“Ben kimseye umut vermiyorum. Hem bu seni ilgilendirmez. Kime nasıl davrandığının hesabını neden sana veriyorum ki” dedim yerimden kalkarken. Aniden kolumu çektişirmesi ile sandalyeme tekrar gömüldüm ve kararmış gözleri ile kaldım. Yutkundum ve 'Umut verdiğim yok ama umutlandığım var lütfen bende uzak dur boşuna beni yorma.' demek istedim. Yaptıkları aklıma hücum etti. Kendime ‘sen bu kadar aciz misin?’ dedim.

Tüm sinirlerim uyarılmış bir şekilde dişlerimin arasından konuştum ve “ellerini çek üzerimden” dedim. Bana kafa tutar gibi bir süre daha kolumu bırakmadı. Tüm sıcaklığı içime yayılıp o çarpıcı duyguları yeniden hissetmeme sebep olurken yavaşça eğildi ve “çok yakında bana böyle emirler veremeyeceksin.” dedi.

Piç hala benimle uğraşıyordu. Duygularımın gururumun bir önemi yoktu onun gözünde. Ne de olsa bir erkekti. “Seni yendiğim zaman emirleri veren ben olacağım” dedi. Evet

yendiğinde istekleri olacağını biliyordum. Ancak bunun ne tür istekler olacağından tam olarak emin değildim ve bu beni korkutuyordu. Kesinlikle ama kesinlikle bu işi şansa bırakamazdım. Onu yenmeliydim. Onun bu zevki tatmasına izin vermemeliydim.

Onu geri püskürtmek adına “sana bu keyfi yaşatacağımı düşünüyorsan aptal olmalısın” dedim. Ya da geri püskürtmek yerine üzerime gelmesini istemiştim. Ne kadar ileri gideceğini görmek için. Elini üzerimden çekti tablete uzandı açtı ve bir süre bir şey aradı. Her şeyi ağır bir çekimdeymişçesine yapması kalbimin kaburgalarımın ardında deli gibi atmasına neden oluyordu. Tableti masaya bıraktı ve bana doğru yaklaşıp “Quasi una Fantasia” dedi.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Sonra tablete dokundu ve sağ kulağımda takılı olan kulaklıktan tatlı bir tınıya sahip müzik dağıldı. Bunu biliyordum daha önce dinlemiştim. Ama adını hatırlayamıyordum uzandım ve adını okudum Moonlight Sonata Beethoven. Kafamı kaldırıp ne demek istediğini açıklamasını söyleyecektim ancak o çoktan yanımdan uzaklaşmıştı.

Ne demek istemişti ki? Tahminimce İtalyanca bir söz söylemişti. İtalyanca bilmiyordum ancak ‘fantasia nın fantezi demek olduğu açıldı. Diğer sözcükler kesinlikle yabancıydı ve bir çağrışım yapmıyordu. Lanet olsun ne söylemişti ki? Fantezi kelimesi yalnız başına aklımda dolanıp duruyor ve kötü çağrışımlar yapıyordu. Yine beni huzursuz etmeyi başarmıştı. Ama eser çok güzeldi sürekli dinleseniz de bıkmayacağınız tatlı bir hüznü vardı. Kitabın kapağını bir daha açmadan orada saatlerce oturdum ve dinledim. Sadece dinledim demek isterdim ama düşüncelerimi de zapt etmeye çalıştım. Bunu

yaparken yorulduğum ve odama çekilerek kendime daha fazla işkence yapmayı bıraktım. Nasılsa bir arada bunun açıklamasını yapardı ya da yapmaz beni düşüncelerle delirtmeye devam ederdi.

Birkaç gün boyunca ortalıkta gözükmeyen oyunu oynadılar pratik yaptılar gerçekten bu işi ciddiye alıyorlardı. Alt tarafı bir oyundu ama erkeklik gururları sanırım buna neden oluyordu. Her zaman kazanma egosu herkeste yok muydu? İnsanların tamamı başlı başına birer egoydu. Her birimiz. Benim egom yok diyen de bile önünde sonunda şahit oluyordunuz. Bazılarının az bazılarının çoktu. Tek fark buydu azlık çokluk. Evet kesinlikle öyleydi.

Onların yokluğunda bende sessiz sedasız kitap okuyor, resim yapıyordum. Biten tuvalerim yerine resim kağıtlarımı kullanıyordum. Henüz dışarı gitmemiş olacaktı ki isteklerim alınmamıştı. Bende elimdekilerle idare ediyordum şimdilik. Biraz karakalem çalışması yaparak o yeteneğimi de yeniden ellerime hatırlatmaya çalışıyordum. İlk çalışmam diktiğim gül ağacı olmuştu. Bana hissettirdiği duygular ruh halime de yansıyor hatta resmime. Sanki gül bile hem ağlıyor hem gülüyordu. Diktiğim günden bu yana biraz büyümüş serpilmişti. Gülten hanıma bunu sorduğumda gülmüş ve ‘emek verdiğin güzel baktığın her şey büyür ve çok kıymetlidir’ demişti.

Bu sözü aklıma Küçük prensle tilkinin konuşmasını getirmişti.

Kendi gülü küçük prene eşsiz olduğunu söylemiş. Küçük preste bir bahçede kendi gülünün aynısından binlercesini görüp gülünün aslında eşsiz olmadığını öğrenerek üzülmüş ve bu durumu arkadaşı tilkiyle paylaşmıştı. Tilki Küçük preste onun gülünün önemini anlatmış. Ona 'Gülünü senin için önemli

kılan ona harcamış olduğu zamandır. Şimdi git gülüne bir daha bak onun eşsiz olduğuunu göreceksin' demişti. Gerçekten de öyleydi tilki haklıydı. Küçük prensin gülü yüzlercesinden önemliydi çünkü o güle gözü gibi bakmış, emek harcamıştı.

Bu gül de benim için öyleydi. Suluyordum, seviyordum, konuşuyordum ona zamanımdan veriyordum. O nedenle benim için bir anlamı vardı. Yaşamımdaki insanlar gibi. Kimine çok değer veriyor diğer insanlardan apayrı bir yerde tutuyordum. Ama biliyordum onlarda bana önem veriyorlar ayrı bir yerde tutuyorlardı. Peki o? O neden izinsiz karşılıksız gelip bir yer bulmuştu içimde? Bu izni ben mi veriyordum yoksa yine suçlu hormonlarım mıydı?

Dinlediğim müziğin Bach'a ait olduğuunu biliyordum. Çünkü sadece o ikisini aynı anda hissettirebilirdi. Hüzün ve mutluluk...

Bir an bunu daha yoğun hissetmek arzusuyla gözlerimi kapadım ve derin bir nefes çektim içime. Sanki kulağıma dolan bu tını aldığım nefes kadar doğaldı. Beynime tüm bedenime oksijen taşır gibi o da bedenime ihtiyacı olan şeyi taşıyordu. Umudu...

Bir süre sonra tüm hücrelerim alışıyor ve o bir parçam oluyordu. Aynı alıp verdiğim nefes gibi. Olağan oluyordu. Şimdi ise bir rüzgar misali süzülüyor ve toz bulutlarını yere indiriyordu. Bir efsun gibi yavaş yavaş zihnime hükmediyor ve orada erişilmesi mümkün olmayan bir yere yerleşiyordu. Hissettirdikleri hep bir karmaşa olsa da her türlü kalıba uydurabiliyordu ruhumu.

Ondan aldığım bilgiler ile eserlerini farklı bir bakış açısıyla dinlemeye başlamıştım ve aynı dediği gibi ayrıntıları yakalamıştım. Matematik dehası tamda istediği şeyi mi yansıtmıştı ruhumda? Hüzün ve mutluluk tam anlamıyla karmaşa. Öyleyse başarılı olmuştu.

İleriden gülererek çıkan Dinçer ile İlker beni görünce uzaktan el salladılar. Onlara karşılık verirken bana doğru yürümekte olduklarını gördüm ve müziğimi durdum. Boşu boşuna akıp gitmesine zamanda kaybolmasına gerek yoktu.

“Şimdi de resim kağıtlarını mı dolduruyorsun?” dedi gözleri gülüşüyle kaybolurken.

“Evet sıra onlara geldi karakalem çiziyorum” dedim yaptığım çizimi gururla ona gösterirken.

Önce diktiğim güle sonra çizdiğime baktı ve dudakları ile kaşları onaylar bir şekilde kalkarken “harika olmuş” dedi.

“Değil mi dedim?” yaptığım çizime bir daha dikkatle bakarken. Benim gülümdü ben dikmişim ve resmetmişim.

“Bugün artık şu iddiamızı gerçekleştirelim diyoruz ne dersin?”

“Tabi olur ne zaman şimdi mi?”

“Hayır hayır Alkır’la Batu henüz dönmedi. Onlar gelsin öyle başlarız.”

“Tamam ben hazırım ne zaman isterseniz” dedim imalı bir tonda.

“Yeneceğini düşünüyorsun değil mi?” dedi Dinçer gülümserken. “Kusura bakma ama çok iyi hazırlandık bu mümkün değil.”

“Öyle mi desene bugün büyük bir yenilgiye uğrayacağım” dedim kalbimi tutarken. Gözleri yine kısıldı ancak kahkahasıyla bu sefer düz bir çizgi halini aldı. Onun bu hali benimde gülmeme sebep oldu. “Haber verirsiniz bana Alkır gelince.” Sanki yalnız o gelecekmış gibi konuşmuştum. Batu’yu es geçmişim acaba bunu fark etmişler miydi?

“Elbette sonuçta bugün bizim zafer günümüz olacak” dedi elini yumruk yapıp havaya kaldırarak. Tam bir tiyatro oyuncusuydu. Birbirleri ile olan iddiaları benim katılmamla resmen bana karşı

birlikteliğe dönmüştü. Artık içlerinden kimin kazanacağını bir önemi yoktu ben kaybedeyim yeterdi. Ama bilmiyorlardı benim kaybettiğim sadece bir iddia olmayacaktı. Aynı zamanda gururum belki de ruhum da olacaktı. Buna izin veremezdim asla...

Yanımdan ayrıldıklarında müziğimi yeniden başlattım ve çizim üzerindeki son dokunuşlarımı yaptım. Demek alışveriş için dışarıya gitmişti. Yani başka bir şey için gitmediyse. Belki de bir haber gelirdi yine babamdan. Artık her şey yolunda gel derdi kim bilir. Bu düşünceyle kalbim sızladı midemdeki boşluk derinleşti.

Şimdi ya da sonra ne fark eder ki? Öyle ya da böyle herkes kendi yoluna gidecekti zaten. Hem ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Benim için... Aklımı bulandırmaması için.

Gerçekten bu olanlara inanamıyordum. Nöbet tutanlar hariç odada herkes vardı Gülten hanım bile ki yenilenler nöbet tutanlar ile yer değiştirecekti. Hepsi bu iddiaya girmişti. Bunu tam anlamıyla büyük bir şölene dönüştürmüşlerdi. Masanın üzerinde çeşit çeşit yiyecek ve içecekler de bunun bir iddiadan ziyade eğlence olduğunu gösteriyordu.

Eray elinde yeni açmış birayı bana uzattı ancak bir süredir içkiyi ağzıma bile koyamıyordum bu nedenle onu geri çevirdim. Sonra bunu kasıtlı yapıp yapmadığını merak ettim ve ona seslendim. “Hey eğer sarhoş olup oyunu oynamamamı umut ediyorsanız hayal görüyorsunuz.”

“Asla böyle bir niyetim yok kesinlikle ayık bir haldeyken yenilmelisin ki zaferim gerçek olsun.” dedi göz kırparak.

“Eminsin yani beni yeneceğine.”

“Tabi ki öyle bu odada gördüğün herkesi yeniyorum.” dediği anda bir kaos ortamı oluştu ve herkes Eray’a kızmaya ve

kendilerini yenemeyeceğini söylemeye başladı. Her kafadan bir ses çıkarken bende sakince kendime bir yer bulma çabasına girmiştım. Alkır'dan uzak olmasına dikkat ederek elbette.

Evet en sonunda kuramızı çekmiş, eşleşmiş ve oyuna başlamıştık. Bana İlker çıkmıştı şaşırmıştım onun bu oyunda yer almak isteyebileceği aklıma gelmemişti. Oldukça sessiz olması kenarda durması bunun için istekli olmadığını düşünmemi sebepti sanıyorum. İlk oyun Eray ile Önder arasındaydı ve şu anda Eray 2 raundla önde gidiyordu. Dediği gibi gerçekten oyunda iyiydi umarım beni geçecek kadar değildir diye düşündüm. Eray'ın kükremesi ile oyunu kazandığını anlamıştım. Çocuktan beter bir sevinç ile ortada bağırıp duruyor ve sıradakini de fena haklayacağını söylüyordu.

Neyse ki zaferini tatmasına fazla izin vermeyerek koltuğunu ve oyun konsolunu ele geçirdiler ve oyuna başladılar. Bugün resmen sabahlayacağı benziyorduk. Gülten hanım ise şimdiden yorulmuş görünüyor ve kaçmak için zaman kolluyordu.

Oyunun heyecanından mıdır bilmiyorum ama kendimi ne uykulu ne de yorgun hissediyordum. Onlar oynarken çaktırmadan her birinin seçtiği oyuncuyu ve yapabildikleri hareketleri ölçüp tartıyordum. Yani tam anlamıyla onları gözlüyordum en iyi oyunumu sergileyebilmek için. Nihayet sıra İlker ile bana geldiğinde sessizlik hakim olmuştu. Sonuçta iddia üzerine girilen kişi olarak herkes oyunumu dikkatle izlemek istiyordu.

İlker diğerlerine göre daha sakın bir yapıya sahip olabilirdi ancak oyunu hiçte öyle olmadığını gösteriyordu. İçinde patlamaya hazır bir bomba varmış da meğer haberim yokmuş. Öyle ustalıklarla öyle hızlıydı ki bir an içimi ilk oyundan yenileceğim korkusu kapladı. İşte beni ve oyunumu tetikleyen de bu oldu. Korkum beni ele geçirdiği anda bedenimde yayılan adrenalin oyunuma gereken önemi göstermeme tüm ilgimi ona

vermeme sebep oldu. Ardımdaki konuşmalar nidalara dönerken oyunu almama çok az kaldığını da fark ettim. Evet onun işini bitirecektim olanca gücümle hamlelerimi ardı ardına sıraladım ve oyunu aldım. Bu derin bir oh çektiğim ilk oyundu ve ilki bu kadar zorlu ise sonrakileri düşünmek bile istemedim.

“Ama çok yaklaştım ya” nidası İlker’den yine beklemediğim bir tepkiydi.

“İyi oynadın ve evet çok yaklaştın demek ki pratikler baya işe yaramış.” dedim hakkını verirken.

“Sende hiç pratik yapmamana rağmen yine de kazandın” dedi Dinçer takdir edercesine.

“Göreceğiz bakalım bir sonrakinde kazanabilecek misin?” dedi Berkay kendinden emin bir şekilde. Bunu yapmasının nedeni bir sonraki rakibimin o olmasıydı. Az kişi kalmıştı ve herkes tam gaz keyifle oynamaya ve seyretmeye devam ediyordu. Öyle ki nöbet tutan Meriç ile Can da oynamış yenilgileri sonrası nöbetlerine geri dönmüşlerdi. Son raundlar Berkay, Eray, Alkır ve bana kalmıştı. Alkır’ın sözcükleri aklımda dolanıyor Eray’ın onu yenerek buna izin vermemesini diliyordum.

Eray ve Alkır başa baş bir oyun sergiliyorlardı ve ben şu anda kesinlikle terliyordum. Bedenim korkudan kaynaklı alev almıştı ve ter bezlerim hiç olmadığı kadar çalışıyordu. Onun oyunu alması demek bir sonraki kazananla final oynayacağı anlamına geliyordu ki bu ben olabilirdim. Hatta Berkay’ın oyun tekniğini çözdüğüme göre finali oynayan ben olacaktım. En azından ben öyle düşünüyordum.

Ben düşüncelere dalmışken Alkır oyunu vermişti. Buna inanamamıştım çünkü o pes eden birine hiç benzemiyordu. İnatçı kişiliği onun kararlılığını gösteriyordu ama şu anda karşımda daha rahat ve daha umursamaz bir adam vardı.

Yanında duran patlamış mısırdan ağzına attı ve ağır ağır çiğneyip yuttu sonra içeceğinden bir yudum alıp içti ve finali oynayacak son raund için gardını aldı. Bu oyunu alacak mıydı yoksa alsa da almasa da bir önemi yok muydu anlamadım. Yüzü öyle ifadesizdi ki ne düşündüğünü bilemiyordum. Ve bedenimin salgıladığı adrenalin kalp çarpıntım olarak hızla geri dönüyordu. Kesinlikle çarpışacaktık o ve ben. Bu kaçınılmazdı.

Son vuruşları da düşüncemi doğruladığında artık sıra benimle Berkay’a gelmişti. Ortalık yine bir gürültüye maruz kalırken o yerinden kalkmış oturmam için beni yönlendiriyordu. Oldukça nazik şekilde davranması hoşuma gitmişti. Berkay çoktan yanımdaki koltuğa oturmuş kendi oyuncusunu seçiyordu Alkır’da kargaşadan istifade bakışları ile anlamlı bir şekilde beni süzdükten sonra “seni bekliyorum” dedi fısıltıyla. Dudaklarından çıkan kelimeler öyle edepsiz bir şekilde geldi ki kulaklarıma içimde bir sızı belirdi ve kalbimin çarpıntısı daha da arttı. Nazik olmasının altında hep bir neden olması tam bir ironiydi.

Oyunu vermeyi gerçekten düşündüm tüm bu yaşamayı umduğu sevinci kursağında bırakmayı. Ama bunu nedense kendime kabul ettiremiyordum. Sonuçta bu oyuna istekli olarak katılmışım ve sonunda almak istediğim şeyler vardı. Elbette bir değil birkaç tane isteğimi yerine getirmekte sakınca görmezlerdi diye umuyordum. Hapis olduğum şu süre boyunca özlediğim çok şey vardı yalan değil ama ben en makul olanlarını seçmeyi hedefliyordum ki gerçekleştirebilsinler. Yani Alkır gerçekleştirebilsin.

Berkay’ı ilk iki raundda yenmem tüm bunların planlı olup olmadığını sorgulamama sebep oldu. Karşımdaki kişi Berkay değil de çocuklardan biri olsaydı Alkır’ın bana yenilmesini söylediğine yemin edebilirdim ancak söz konusu Berkay olduğu için bunu yapacağını sanmıyordum. Çünkü onun bana olan hislerini biliyordu ve onun tarafından dikkatleri üzerine toplamayı istemezdi.

Berkay'ın sızlanmalarını dinleyen çocuklar ona en iyi şekilde geçmiş olsun dileklerini iletirken Alkır'da onun boşalttığı yere büyük bir keyifle yayılıyordu. Tabi bu arada bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Ne dememi bekliyordu 'bak dedin geldim mi?' Ah kahretsin bu adam beni deli ediyordu. Bunu bilerek yapıp dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu belki de. Ona bu fırsatı vermemeliyim diye düşündüğümde göz göze geldik ve gülümsemesi o güzel gamzesini ortaya çıkardı. Bu gülüşe karşılık gülmek istedim o gamzesine dokunmak.

"Hoş geldin. Şimdi asıl oyuna başlayalım mı?" dedi ekranı işaret edip önüne dönerek. Kelimeleri beni hep beklenmedik anda yakalıyordu. Bunu yapmayı seviyordu biliyorum. Hatta bundan zevk alıyordu, şaşırtmaktan. O an ki yüz ifademi izlememiş olsa da şimdi oyuncuyu seçerken sırtması mutluluğu bunu gösteriyordu. Onunki gibi uzun uzadıya oyuncu seçmeye çalışmadım hızlıca kızımı seçtim ve onu bekledim. Kızı seçtiğimi görünce o da kendi savaşıncısını seçti ve dönüp bana göz kırparak "iyi seçim haydi başlayalım." dedi.

"Evet haydi başlayalım asıl oyuna" dedim yüksek sesle ve herkesin heyecanlı ses karmaşasını duydum. Alkır bana baktı ve güldü "başarılar demek isterim ancak oyun benim" dedi. Benim değişindeki sahiplenici tını yine bana gizli bir mesaj gönderiyordu ve içimdeki tatlı sızıyı ortaya çıkarıyordu.

"Kendini bu şekilde motive etmeye çalışman takdirelik ama üzgünüm oyunu görelim bunu kanıtla" dedim elimdeki oyun kolunu sallayarak.

"Kanıtlayalım" dedi ve çarpışma başladı. Bu en heyecan verici oyunumdur. Açık ara en iyi oyunum. Tüm benliğimi ortaya koyup canla başla savaştığım oyunum. Eğer bunu kazanamazsam birçok şeyi kaybedebilirdim. Bu düşüncem paniklememe ve Alkır'ın bana birkaç fazla yumruk tekme atmasına sebep oldu.

Başa baş gidiyorduk ve bunu alan kazanıyordu. Arkadan çocukların mırıldanmaları kulağıma çalınıyordu ancak kendimi öyle kaptırmıştım ki kelimeleri cümlelere çeviremiyordum beynim. Yenilmeyi bazen kaldırabilirdiniz ama bu an şu an olamazdı olmamalıydı. Bu sadece onun isteyeceği şeylerden korkmamdan kaynaklanmıyordu kendi isteklerimi de unutmam gerçeği ile yüzleşmemden kaynaklanıyordu. Kolu tutan parmaklarım öyle sıkıydı ki sanki elimden kaysa oyunu kaybedecektim o benim silahımdı sıkı sıkıya tutunduğum. Bir adım öteye beni taşıyacak olan sihirli kutumdu. Ve taşımıştı da. İnanamıyordum gerçekten ben kazanmıştım değil mi?

Havada yükselen çığlıklara ve kutlamalara bakılırsa öyleydi. Herkes şimdi bu dünyanın içinde heyecanla konuşup duruyordu da ben onlardan bağımsız uzaktan onları izliyordum. Ayaklarım yerde değildi evet fakat bedenimde değildi hepsini kuşbakışı izliyormuşum gibi hissediyordum. Benimle birlikte hüzünlü bakışlara sahip bir çift nefsi gözde vardı. Kaybetmenin üzüntüsünü yüzü değil tek başına gözleri göğüslemişti. Kalbini bilmiyordum hiç sahip olmadığım bir şeyin üzüntüsünü hissedemezdim ancak umursamaz yüzünü ele veren neftileri isteklerini merak etmeme sebep oluyordu. Kelimelerinin tınısı aklıma geldikçe çok merak etme diyordu iç sesim. Sanki hiçbir hayra alamet değildi.

“Ee Verda ne dileyeceksin çok merak ediyorum ya bu kadar savaştın aldın maçı.”

“Valla helal olsun kız bizim gibi sabahlamadı başında ama yine de aldı oyunu.” Hangisi neyi söylüyordu emin değildim dikkatimi çeken tek şey hala Alkır’dı. Onlar konuşmaya devam ederken ben Alkır’ın iyi bir oyun çıkardığını söylemek üzere ona yöneldiğimde araya bir çift yeşil göz girdi. Berkay...

Bana uzandı sanki kırk yıllık arkadaşımıymışım gibi tutup çekti ve sarılarak tebrik etti. Evet ona oldukça fazla cesaret vermiş olmalıydım. Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Bu sorunu en yakın zamanda çözmeliyim diye düşündüm. Ondan kurtulduğumda

etrafımı sarmalayan diğer çocuklarda ya omzuma ya sırtıma vurarak beni kutluyor ve isteklerimi soruyorlardı. Benimse gözlerim tek kişiyi arıyordu. Alkır'ı.

Bir an gördüklerinden hoşnut olmadığı için gitmiş olduğunu düşündüm ancak o kapının pervazına yaslanmış oradan olanları izliyordu. Onlardan sıyrılıp kendime ve ona bir alan açtığımda o da elini uzatarak kibarca “tebrik ederim güzel bir oyundu.” dedi.

“Evet öyle teşekkür ederim.” dedim elini sıkarken. Oldukça pürüzsüz ve yumuşaktı elleri ve bir erkeğe göre çok zarıftı. Onunla ilgili her şeye dikkat ediyor olmam beni tedirgin ediyordu. Bana yaptıklarından sonra ondan uzak durmam şarttı ancak ben celladıma aşkıttım. Gözlerimi kırpıp olan andan sıyrılırken sen aşık değilsin dedim kendime. Hayır değilsin.

Hızla toparlandım ve “arkadaşlar isteklere izniniz olursa yarın gelelim çünkü ben çok yoruldum biraz dinlenmek istiyorum hava aydınlanana kadar en azından.” dedim.

“Aaa ama en azından bir isteğini söyleseydin valla meraktan çatladık hatta öyle ki iddiaya bile girme noktasına geldik” dedi Eray.

“Ne yani henüz iddiaya girmediğinizi mi söylüyorsunuz?” dedim onlarla eğlenirken.

Sonra söylediklerimi gerçekten ciddiye alıp bunun üzerine bahse girmelerine tanık oldum. Bu erkekler gerçekten manyaktı. “Ben yatıyorum size kolay gelsin” derken hiçbirinin beni duymadığından adım gibi emindim.

Karanlık koridorda sessizce odama doğru ilerlerken arımdan gelen hafif öksürme sesi ile olduğum yerde kalakaldım. Yavaşça arkama döndüm ve Alkır'ın birkaç metre ötemde durduğunu gördüm.

“Sen iddiaya katılmıyor musun?” dedim sanki o yokmuş gibi davranmaya çalışıp yürümeye devam ederken.

“Hayır böyle bir iddiaya ihtiyacım yok.” dedi.

“Asıl ihtiyacın olanı kaybettin ve başka bir iddia da umurunda değil mi?” dedim gülerek.

Sıkıca elimden yakaladı ve beni kendine doğru çeviklikle çevirdi bunu nasıl yapmıştı bilmiyorum ama çoktan göğsüne dayanmış olan bedenim ısınmış, nefes alışverişim hızlanmıştı. Elinden kurtulmayı istemek ona direnmekle kendimi olana bırakmak arasında bocalıyordum ve o bunun farkındaydı. Koyu bir siyahı andıran gözleri yüzümün her noktasını geziyordu. Sanki aklımdakileri okuyabilecekmiş gibi gözlerimi kapadım. Bu komikti yani gözlerimden nasıl aklımı okuyacaktı? Benim onun hüznünü okuduğum gibi elbette.

“Verda” dedi fısıltı ile “aç gözlerini.” Sanki soyun demiş gibi titretmişti içimi ve o hatırlamak istemediğim ana götürmüştü bir anda beni. İncindiğim ve hırpalandığım o ana. Asabiyetim hücrelerimi yavaşça kuşatırken tüm gücümle onu üzerimden silkeleyip atmaya hazırlanıyordum. Gözlerimi açtığım anda yeniden gördüğüm kederli bakış aptalmışım gibi hepsini unutmama neden oldu. Tabi bunda onun sözlerinin de payı vardı.

“Özür dilerim gül çiçeği. Ben dediğin gibi karakersiz bir piçim. Bunu yapmaya hakkım olmadığını bile bile özür diliyorum. Eğer bugün kazanmış olsaydım senden istediğim ilk şey beni affetmen olacaktı” dedi. Hızla bunu kabul ettiğimi söylemek üzereydim ki parmakları ile dudaklarıma dokunarak beni susturdu. Sonra elini kalbimin üzerine hafifçe koyarak “gerçekten affetmen. Belki bir gün.” dedi gözlerindeki ışıltı bir yıldız gibi bana göz kırparken. Usulca beni bıraktı ve geriye dönerek merdivenlere odasına doğru yöneldi.

Söylediklerine inanmak istemeyen zihnimle deli gibi sevinmeye hazır kalbim biliyordum ki bu cümlelerden sonra

savaşmaya başlayacaktı. Galibi kim olacaktı ve ben onu gerçekten affedecek miydim görecektim...

Bölüm -14-

“Lütfen ama daha yeni uyandım ve bu patırtıyı illa siz öğreninceye kadar çekecek miyim?”

“Sadece birini söyle yani ilk dileğini ve bizde seni rahat bırakalım” dedi Eray masum bakışıyla beni etkilemeye çalışırken.

Masadakilerde ısrarla onu onaylarken elimi havaya kaldırıp onları susturdum “önce kahvaltı sonra Alkır gelsin öyle söylerim” dedim. Alkır’ı henüz görmemiştim evde miydi yoksa gitmiş miydi ondan bihaberdim. O gelmeden de istediğimi söylemeyecektim sonuçta bu evde yetkili o ise onun onayından geçmek zorundaydı ve bunu benden duymasını istiyordum.

“Ne söyleyeceksin?” Alkır ağır adımlarla mutfğa girdi ve kalabalık onu görür görmez isteğimi söylemem için bana yüklendi. Durumu anlayan Alkır’da sessizliği sağlayarak önce kahvaltımızı yapacağımızı söyleyip beni bu şamataadan kurtardı. Şimdilik.

Gülten hanım onun omletini hazırlarken bir süre onunla sohbet etti ve karşıdaki sandalyesine oturup sessizce kahvaltısını yaptı. Henüz benimle tek kelime bile konuşmamıştı ne bir günaydın ne afiyet olsun. Dünkü davranışlarına ve cümlelerine tezat bugününü neye yormalıyım emin değildim. Etrafta çok fazla gözün olması, ters tarafından kalkmış olması bunlar kabul edilebilirdi. Ancak yeniden pişman olması artık bünyem bunu gerçekten kaldıramazdı. Bu kadar fazla dengesiz olması tabiatımı bozardı.

Ortamda iğne düşse yere ses çıkaracak kadar bir ölüm sessizliği vardı. Tabağımdan kafamı kaldırdığım anda bu sessizliğin sebebinin Alkır'ın yüzüme kitlenmiş olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm. Herkes şimdi bir ona bir bana bakıyordu dikkatlice ama sükut içinde. Onlar bakışında ne görüyordu bilmiyorum ama benim gördüğüm yalnızca dileğimi açıklamamı merakla bekleyen birinin bakışı değildi. Sanki o koyu yeşillerde biraz ümit biraz özür bir parça da sevgi vardı. Sevgi! Sanırım bu benim aklımın ürettiği olmasını umduğum bir ufak hayaldi.

“Kahvaltımızı bitirdiğimize göre dileğimize gelebiliriz. Peki söyleyin bakalım Verda hanım” Verda deyişinde öyle bir tını vardı ki dün geceki Gül çiçeği fısıltısına benziyordu. İçimi tatlı bir karıncalanma kaplarken gözlerimi yeniden gözlerinde sabitledim. Bana biraz daha yaklaştı ve “dileğiniz nedir?” dedi.

Dileğim sensin. Gözlerimi kırpmadan dileğimi tekrarladım ancak içimden. Bunu orada yüksek sesle dile getirmemin beklenmedik bir bomba etkisi yaratacağından emindim. Özellikle onda. Aramızda geçenlerden sonra kesinlikle böyle bir yaklaşım beklemezdi benden. Ne kadar pişman olduğunu dile getirse de ya da gerçekten öyle olsa da sahip olduğum gurur asla bunu bağırarak söyletmezdi bana. Özellikle içimdeki büyük aşk. Aşk demekten vazgeç Verda öyle olduğunu bilmiyorsun. Kendimi payladıktan sonra bir başka azar sesi daha işittim sağ tarafımdan yoğunca.

“Ee haydi ama söyle artık ilk dileğin nedir?” dedi Dinçer masanın üzerine iyice eğilmiş bana bakarken.

“Evet cininiz emrinizde dile benden ne dilersen dedi bile ama sen hala karar verememiş gibisin. İstersen senin yerine ben dileyebilirim.” dedi Eray da yine tüm maymunluğu üzerindeydi.

Bu yorum beni gülümsetmişti “Verda'nın sihirli lambası” dedim gözlerim yeniden Alkır'ı bulurken onun gamzeli yüzünü görünce içimin eridiğini hissettim yeniden.

“Evet ve cin de ben oluyorum söyle bakalım dileğini yerine getirebilecek miyiz” dedi sert otoritesini yeniden takınarak.

“Ben” dedim yavaşça masadakilerin yüzünü gezdim bu anın keyfini çıkarıp onları da uyuz ederek Alkır’da durdum ve “ben kıyıda ki yatla geziye çıkmak, denizde yüzmek istiyorum” dedim.

Çocuklar yine aralarında bir kaosa sebep olurken gözlerim sadece Alkır’da kulaklarımda dudaklarımdan dökülecek olan cümlelere saklıydı. Sandalyesinde geriye yaslanıp bir şey diyeceği anda dudaklarını sımsıkı kapattı. Bu kızdığını mı gösteriyordu isteğimi yerine getiremeyeceği zor bir yola soktuğumu mu? Ama bana söz verilmişti ve ben bir gün de olsa bu hapishaneden kurtulmak istiyordum.

“Valla ben bu kadarını beklemiyordum. Yani mayo istemek denizde yüzmek evet ama yatla çıkmak mı bu harika fikir.” dedi Eray.

“Ya da şık pahalı elbiseler ayakta durmakta zorlanılan ayakkabılara da tamam da deniz gezisi mi harbiden şaşkınım.” dedi Dinçer.

“Makyaj ve bakım malzemesi isteyeceği üzerine inatla iddiaya giren kimdi” dedi Meriç.

“Berkay söylemişti onu hem de ısrarla.” dedi İlker. Hepsi lüks yaşantımdan kalma isteklerle karşıma çıkıyordu teker teker. Onlara öylesine doymuştum ki uzun bir zaman olmasalardı hayatımda arayacağımı sanmazdım. Kendileri benden daha özgür olabildikleri için hiçbirini çıkıp da bir günlüğüne de olsa bu evden uzaklaşmak istemediğimi akıl edememişti. Acaba Alkır tahmin etmiş miydi? Şu anda yüzünün sararmasına bakılırsa bu istek onu hazırlıksız yakalamıştı. Yani böyle bir şeyi beklemiyordu. İyi de neden akıl edemiyorlardı ki insan neden yoksun kalırsa onu isterdi inatla. Onun için iyi veya kötü fark etmezdi elde edemediğinin peşinden gitme arzusuna karıştırdı. Benim gibi.

Peki şimdi Alkır ne cevap verecekti? Tamam mı diyecekti yoksa sıradakine geç mi? Odanın içerisinde konuşup yorum yapmayan bir tek o vardı ki asıl onun düşüncelerini sabırsızlıkla bekliyordum. Gözlerinin içerisine bakmaya kaçınmaktan yorulmuş ve onun da dikkatle beni süzdüğünü gördüm.

“Bugün akşam üzeri hazır ol” dedi sert bir ifadeyle. Bakışı yüzü hayır derken dudaklarındaki sözcüklerin onaylaması kafamı karıştırdı. “Ama” dedim rahatsızlığımı hissederek.

“Ama ne” dedi bir çıkışla.

“Bir ama var cümleden sonra sanki biraz isteksiz gibisin” dedim.

“Sence rahat mı olmalı mıyım seni bu evde güvende tutmam gerekirken bir yat ile denize çıkaracağım hem de bir iddia yüzünden.” dedi eliyle çenesini tutarak. “Bu nedenle akşam üzeri olması daha iyi olur birilerinin seni görüp tanınması riskine giremeyiz.”

Evet bu mantıklı bir çözüm.” diyerek onayladı Batu. Onun çok konuşmasına ve benimle ilgili bir şeyleri benim lehime olacak şekilde onaylamasına alışkın değildim.

Kendi aralarında bu konuyu uzun uzadıya tartışırken onlar için aslında ne kadar zor bir şey istediğimi anladım. Onları ve kendimi böyle bir tehlikeye atmaya değmezdi. Bu nedenle onlar hala tartışmaya devam ederken ben araya girme cesareti yakaladım. “Bu riske girmeye değmez boş verin isteğimi başka bir istekle değiştirmeye karar verdim. Belki bir mayo olursa kıyıda denize girerim ya da havuza; topuklu bir ayakkabı ve makyaj malzemeleri ile bir akşam yemeğinde kendimi daha iyi hissederim.”

“Neden böyle bir karar değişikliği yaptın” dedi Eray ciddi ciddi. Bu çocuğun ciddi yüz ifadesi takınması beni gerçekten boğuyordu. Asık surat hiç yakışmıyordu.

“Haklısınız beni korumak için kendinizi yeterince tehlikeye atıyorsunuz ve ben tamamen bencilce duygularıyla hareket ederek gezmek istiyorum. Sizin riske girmenizi incinmenizi istemiyorum. Benim için yaptıklarınıza karşılık en azından bunu yapabilmeliyim.”

Hepsi yüzüme aklı karışmış gibi bakıyor kimisi kızarıyor kimisi göz göze gelmekten kaçınıyordu. Sanırım bu söylemlerimle onları utandırmıştım. Onları önemseydiğimi gerçekten hayatımda ister istemez bir yer edindiklerini kabul etmem şaşırmalarına neden olmuştu. Sanırım onlara karşı hiç bu kadar net değildim. Aslına bakılırsa böyle düşündüğümden ben bile habersizdim.

Alkır sandalyesini geriye itip kalkarken “akşam 4’te hazır ol, sizde” dedi masada oturan çocukları işaret ederek. Bunu gerçekten yapacaktı dileğimi yerine getirecekti. Hepimizi riske atma uğruna da olsa yapacaktı. Güvenliğim için evde telefon, internet bulundurmayan adam beni ben istiyorum diye dışarı çıkaracaktı. Hayır aslında istediğim için değil kazandığım için. Onun benim ne arzu ettiğimle ilgisi yoktu. Bu girmiş olduğum iddianın kazanımıydı. Bu yaptığı aptallıktı. Emir verip onun uygulanmasını istiyor bunun sonuçlarının ne doğuracağını düşünmüyordu. Keşke bunu dile dökmeden önce ben düşünseydim.

Hızla sandalyeden kalkarak onun peşinden ilerledim. Çoktan merdivenlerden çıkmış bir odanın kapısından içeri giriyordu ki ona yetiştim. “Alkır” dedim nefes nefese kalırken. Bu ev beni köreltmmişti spor yapmıyor sadece yiyip içip yatıyordum. İki merdiven çıkarken bile sürünüyordum. Hızımı alamayıp Alkır’ın da seslenmemle dönmesiyle fena halde çarpıştık. Burnum sert göğsüne çarpıp geri sekerken ayakta kalabilmek içinde zor durdurmuştum kendimi.

“İyi misin? Ne bu acele?” diye çıkışmasına burnumun sızlamasının sonucu gözyaşlarımla karşılık vermiştim. Ellerimle burnumu tutup acısını dindirmeye çalışarak yavaşça

ovalarken o iki koca elini bana bir daha dokunma dediğim bedenimde birleştirmişti. Bir elini bacaklarımda bir elini sırtımda hissetmişim ve ayaklarımın bir anda yerden kesildiğini. Ayağıyla bir şeyle savaşmış sonrasında beni yumuşak bir yere oturtmuştu. Gri koyu perdelerin hakim olduğu odada gün ışığı aralardan odanın içerisine sızmak için savaş veriyordu ve gözyaşlarım gözlerimden acıyla boşanıyordu. Ellerimi dikkatlice çekti ve soğuk havluyu burnuma doğru yerleştirdi. Acımın keskinleşmesi ile geriye sıçradım ve eliyle sırtıma destek yaparak “çocukluk etme bunu bir süre tutmalısın” dedi elini çekmeden. Elim buzdan soğumuş eline değdi ve benden önce davranarak hızla elini çekip havluyu tutmamı sağladı. Küçük kız çocuk... Söyledikleri ile yaptıkları tezat olan adam. Beni her fırsatta küçük görüp bakışları ile yiyen adam.

“İyi misin? Bir bakayım izin ver.”

Havluyu elimden alıp burnumu dikkatlice inceledi sanki bir sanat eserini inceler gibi. Aslında burnumun yüzümdeki orantısına bakılırsa bir sanat eserinden de fazlasıydı.

“İyi görünüyor. Çok hassas bir yapıya sahipsin yani duvara çarpsaydın ne olurdu tahmin bile edemiyorum.”

“Ben zaten bir duvara çarptım” bunu o kadar tekdüze bir sesle söyledim ki onun da ciddiye aldığını düşünmedim.

Ses tonu anında yumuşadı “evet aslında bir taş gibi sert bir bedene sahip olduğumu söylerler” dedi. Sanki daha önce onu çıplak görmemişim gibi bunu bana söylediğine inanamıyordum. “Ancak daha önce başkası senin burada hasar gördüğün gibi görmedi.” diye devam etti göğsünü işaret ederek. Elimizi uzatıp kalbine götüresim ‘peki burada bir hasar gören var mı?’ diye sorasım geldi. Eminim vardı hatta en ağır hasara uğrayan da ben olacaktım.

Ayağa kalkıp gitmek için üzerimi düzeltirken “neden gelmiştin?” dedi. Elbette neden geldiğimi unutmama sebep

olacak bir darbe almıştım. Elimle gözümün önüne düşen saçımı düzeltip havluyu burnumdan çektim ve “şu yat gezisi gitmek zorunda değiliz başka bir istekte bulunmak istiyorum.” dedim.

“Sen çok haklı bir şekilde iddiayı kazandın ve en çok istediğin şeyi dile getirdin ve bende sözümü tutup bunu sana vereceğim. Sadece akşam üstü olacak ve birkaç saatle sınırlı kalacak. Bu bir tehlike teşkil etmiyor rahat ol.” dedi. Beni dışarı çıkmam için ikna edebileceği durumlara gelebileceği yıllarca düşünsem aklıma gelmezdi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin yani saçma bir iddianın sonucunda her şeyi isteyebilirim. Eminim yerini dolduracak daha iyi bir şey bulabilirim.”

“Eminim bulabilirsin işte beni korkutan da bu ya zaten. Bu sanırım isteyeceğin minimum tehlikede ve o nedenle bunu uygulamakta sakınca görmüyorum.”

Kafamı yana eğip ona benim içimdekileri de görüp görmediğini sormak istedim. En az tehlike içeren şüphesiz tekne ile gezi isteğimdi. Eğer aklıma ilk gelen dilimden dökülseydi o zaman nasıl bir riskin altında olduğunu anlayabilirdi. Aslında onun değil de benim tehdit altında olmam daha olasıydı. Bunları duysaydı eminim biraz önce bedeninden gurur duyduğu gibi tüm benliğinden iftihar duyardı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” dediğinde kendime geldim.

“Düşünüyordum” dedim hızlıca.

“Ne düşünüyorsun?”

“Bu iddiaya girerken tek bir istekte bulanacağımı söylemedim birden fazla dileğim var ve ben bir sonrakinde o daha tehlikeli olanları isteyebilirim.” diyerek en arzulu isteğimden uzaklaştım.

“Tam bir etin cevizsin ama bunu zaten biliyorsun değil mi? Görünen o ki seni hafife almışım. Ne istersen o; dileklerini itinayla yerine getireceğim” diyerek odasından çıkarak gözden kayboldu.

Bu ne demekti yani etin ceviz ve o biraz önce ‘itina’ kelimesini mi kullanmıştı? Ben kiminle dans ediyordum bu nasıl bir adamdı görmediğim kaç yüzü vardı?

Banyodan çıktığımda yatağın üzerinde bir paket duruyordu. İçeri giren çıkan birinin olduğunu duymamıştım balkon kapısı da kapalıydı. Ne ara biri gelip bunu yatağıma kadar bırakmıştı sessiz sedasız. Elbette bana hissettirmeden yaklaşabilen tek adam vardı: Alkır.

Merakla paketi atımdı ve içerisinde güneş kremi, hasır şapka, güneş gözlüğü, mayo ve üzerine giyebileceğim beyaz renkte bir plaj elbisesi çıkardım. Bir an yat gezisinden vazgeçerek denize girme isteğimi mi kabul etti diye düşündüm. Ancak gördüğüm not ile birlikte yat gezisinin tam anlamıyla bir geziye dönüştüğünü ve denize de girebileceğimi anladım.

Sevinçle zerimdekileri çıkararak parlament mavisi mayoyu giydim. Üzerime tam olarak oturuyordu ölçüler konusunda da oldukça iyiydi kendisi. Demek bu konuda da tecrbeliydi. Bu içimde bir yerlerde kıskanlığımı tetiklerken mayonun fazlası ile kapalı olması onunda beni kıskandığı için böyle bir model seçtiğini düşündürmüştü. Bu nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Plaj elbisesi biraz ince kalabileceği için onun yerine düz mavi bir elbiseyi üzerime geçirdim. Güneş kremimi sürüp güneş gözlüğümü, havlumu ve şapkamı da alarak salona doğru ilerledim. Glşmelerden erkeklerin çoktan toplandığını anladım.

Eray beni görür görmez yanıma geldi ve “oo şimdi bir prenses olmuşsun” dedi şapkama vurarak. Onlarda sanki sahile yüzmeye gidiyoruz gibi tişörtler şortlar giymişlerdi. Hoş zaten yüzmeye az biraz keyif yapmaya gidiyorduk.

Ben gülerken Eray hemen nazik bir beyefendi gibi kolunu uzattı ve koluna girerek bahçeye doğru yürümeye başladı. “Madem prenseste geldi o zaman gidebiliriz.” dedi çocuklara seslenirken. Ancak Alkır onların arasında görünmüyordu. Eray onu aradığımı anlamış gibi Alkır bizi bekliyor yatta dedi. Ve ben bizimle geleceği için ağzım kulaklarıma gelmeden gülmeye çalıştım. Bu gülme kaslarıma yapılan büyük bir haksızlıktı ama ona olan zaafımı hiçbirinin öğrenmesini istemiyordum.

Tam diğer yanıma yaklaşan birinin itilmesi ile bir kargaşa oluştu arkada. Arkamı dönüp ne olduğunu anlayamadan Dinçer “özür dilerim kardeşim ayağım takıldı” dedi aşağıya bakarak ve bir adım atıp “prensese için iki koruma şart” dedi ve elimin üzerini öperek kolunun üzerine yerleştirdi. Berkay yerden ona sinirle bakarken ne olduğunu anlamıştım. Berkay’ın beni rahatsız ettiğini anlamışlardı ve onun bana yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Aslında onun için üzülmiyordum çünkü o fazla ileri gidebilecek kadar vurdumduymazdı. Bunun bana vereceği bir zararı var mı yok mu diye düşünmeden hareket ediyordu.

Benden uzak tutma çabaları onlara minnet duymama sebep oluyordu. Ama bunu bu şekilde yapmaları başlarına iş açarsa bu beni üzerdi. Bu yüzden onları uyarma gereği duyarak “çocuklar bunu yapmanıza gerek yok biliyorsunuz.” dedim.

İkisi de anlamamış gibi neyi dediler.

“Ne olduğunu biliyorsunuz” dedim fısıltıyla “eminim onunla baş edebilirim.”

Eray bir kahkaha patlattı ve ben onu susması için elimle dürtmek zorunda kaldım. Ağzından çıkan bir ah sesi ile “ben

seni kurtarıyorum ve gördüğüm muamaleye bak” dedi yapmacıktan suratını sallayarak.

“Biliyorum ama bu sorunu benim çözmem ona açıklamayı net bir şekilde yapmam gerekiyor. Nasıl yaptım emin değilim ancak onu yüreklendirmişim. Bu benim hatam ve bunu en erken zamanda çözeceğim.” dedim bir daha böyle bir durumla kalmamalarını umarak.

“Ama şu anda değil prenses” dedi o açıklığa geldiğimizde Dinçer ve mavi beni benden aldı tüm güzelliğiyle. Tam anlamıyla lal olmuş büyülenmiştim eşsizliğiyle.

Yokuş aşağı teknenin olduğu yere indik ve kalbim ilk ona koştuğumdaki gibi hızla çarpmaya başladı. Buradan kaçmaya çalıştığım o ilk günkü gibi. O gün yakalanma korkusuyla yüreğim kaburgalarımı zorluyordu bugün bir çift nefti gözü görüp onunla çok uzaklara yol almanın heyecanı ile. Her ne kadar bu mecbur bir yolculuk olsa da beynim yine kendine göre uyduruyordu.

Çocukların kollarına sıkı sıkıya yapışmamla teknenin içerisinde Alkır görüldü. Buradan bakıldığında ne kadarda uzun boylu duruyordu. Beyaz bir keten gömlek giymiş birkaç düğmesini yukarıdan açık bırakmıştı. Altında da mavi şort, gözünde güneş gözlüğü kafasında şapka. Sanki hepimiz tatile çıkan bir gurup arkadaştık.

Çocuklar beni dikkatlice sırtımdan destekleyerek geçmemi sağlarken Alkır teknenin içinden elini uzattı ve beni içeri çekti. Sonra hiç beklemediğim anda “çok güzel olmuşsun elbiseni beğenmedin mi?” dedi. Buradan tüm onları onun seçmiş olduğuna artık emindim.

“Hayır beğendim ancak havadan dolayı giymedim. O biraz ince kalırdı o nedenle bunu giydim” dedim kendimi anlatabildiğimi umarak.

“Daha kalın bir elbise bulamadığım için onu tercih etmiştim yine de üşürsen eğer burada şal var” dedi koltuğun altını göstererek. Bunu ben üşürüm diye mi temin etmişti yoksa daha önceden zaten şal var mıydı meraktan kendimi alamadım. “Her detayı düşünmüş olmanı beklemiyordum.” İlla kaşıyacaktım o yarayı. Çünkü ben rahat duramazdım.

“Elbette düşünüyorum.” dedi sitemkar bir halde. Sonra aklına ne geldiyse hızla lafı çevirerek sonuçta “bizim misafirimizsin hasta olmaman gerekiyor.”

“Tabi doktor çağırıyoruz.” diye fısıldadım fark ettiğim durumun hayal kırıklığıyla. Bir an neftileri üzerimde kalsa da şamanın oluşması ile hiç oldu.

Teknenin hareketi ile bulunduğum yerdeki koltuğa oturdum ve şapkam uçmasın diye sıkı sıkı tuttum. Eray ve Dinçer yine beni korumaya almış iki yanıma oturmuşlardı. Berkay tam karşımdaki koltuğa oturmuş bir yanımdakilere bir de bana bakıyordu. Güneş gözlüğümün gizliliği ile bakışlarını yüz mimiklerini takip ediyordum bunu kasıtlı olarak yaptıklarından emindi. Artık buna son vermenin şart olduğunu biliyordum. Döner dönmez dedim bu sorunu halledeceğim bahçede bir 5 dakika konuşup sorunu ortadan kaldıracam.

Alkır’ın dümenin başında tedbiri elden bırakmadan kalabalık olmayan bir rota izliyordu. Henüz hava kararmadığı için bu tutumunda haklıydı. Nitekim birileri beni tanırsa polise haber verirse yerimi açık ettiğimiz yetmez gibi beni kaçırınlara karşı yeniden bir yem olurdu. Bu kötü düşünce iliklerime kadar buz parçacıkları doldurdu. Hızla silkelenip ellerimle kollarımı ovduğum sırada Alkır seslendi. Üşüdüğümü ve şalı üzerime almam gerektiğini söylüyordu sanırım ki Eray “Alkır seni çağırıyor bir bak istersen” diyerek kalkmama yardımcı oldu.

Adımlarımı atarken ayaklarımın birbirine dolanmaması içinde çaba gösteriyordum. Yanına vardığım sırada bir eliyle beni

tuttu ve dümenin başına oturarak “orada üşümüş gibi görünüyorsun burada otur biraz ısınırısın” dedi.

Aslında bunun rüzgardan değil de aklıma gelen düşüncelerden kaynaklandığını söylemekle söylememek arasında kaldım. Söylersem yanında kalmak istemediğimi düşünebilirdi. Ama bir yandan da söylersem beni huzursuz eden şeyi biriyle paylaşmanın rahatlığını yaşayabilirdim. “Bir sorun mu var?” dedi.

“Evet hayır. Evet ben aslında üşümedim sadece.” Şu an tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydım. Evet hayır üşümedim ne sadede gel Verda. Neden böyleydin onun yanındayken kendimi hem çok güvende hissedip hem de tedirgin olmam normal miydi? Peki içimdeki tüm düşünceleri ona açmayı istemem? Sabırla konuşmamı bekliyordu ve ben konuşmaya karar verdiğimde daha da yaklaşmıştı yanıma. Bir gözü denizde bir gözü bende eli de dümendeydi.

“Ben sadece birileri beni tanır ve yeniden beni kaçıranlar tarafından ele geçirilirim diye kendimi düşünmekten alamıyorum. Bu beni korkutuyor hayır ödümü kopartıyor. Evet biliyorum hepiniz yapılısınız iyisiniz de ancak ya sizleri de etkisiz hala getirmeyi başarırlarsa ya...”

“Verda” dedi uyarıcı bir ses tonu ile devam etmemi istemiyordu. Bakışlarımız birleşince yutkundü; başını sağa sola hayır der gibi salladı evet bunu konuşmak istemiyordu benim kafamda uydurduğum bu korkutucu hikayeleri dinlemek istemiyordu. Ancak ben ona açılmak istiyordum. İçimde özgür olmak istiyordum. Zihnimde...

“Bunu yapamazlar ben varken kimse sana dokunamaz.” dedi eli ne ara koyduğumu bilmediğim dümenin üzerindeki elimi sardı. Sıcacıktı ve güvenilirdi. Verda dedim yine yapıyorsun ona yeniden inanıyorsun. Ya seni hayal kırıklığına uğrattırır. Koyu yeşillerine karıştığında elalarım bir eliyle gözümünden aktığının farkında dahi olmadığım yaşı sildi. “Gül çiçeği kimsenin sana

zarar vermesine izin vermem asla” dedi. Bu kadar izleyen göze rağmen bana sıkı sıkı sarılmasını istedim. Ne düşündükleri ya da ne diyecekleri umurumda bile değildi şu anda gereksinim duyduğum tek şey onun emniyetli kollarıydı. O anda Alkır’ın bedenine hızla atıldım. Bunu yaptığımı inanamıyordum ancak hıçkırıklarım boğazımdan dışarı kaçarken kafamı göğsüne dayadım ve ellerimle sırtını sarmaladım.

Öyle sıkı sarılmıştım ki ona beni teselli etmesinden başka bir seçenek sunmamıştım. Bir müddet sonra eli sırtımı sıvazladı ve orada bekledi sonra ağır ağır saçlarıma çıktı ve tatlı tatlı okşamaya başladı. Gözlerimdeki yaşlar dinip kendimi rahat hissedene kadar ondan ayrılmam için bir atakta bulunmadı. Hatta öyle ki yerinden milim kımıldamadı bir eli dümende diğeri saçlarımda beni sakinleştirdi ve ara ara kulağıma eğilip fısıldadı ‘gül çiçeği...’

Verda Gül çiçeği demekti ve ben onun gül çiçeğiydim. Özellikle yalnızken bana öyle sesleniyordu ve bende onun ağzından böyle tatlı bir şekilde tınısını duymayı seviyordum. O her gül çiçeği dediğinde kalbim kaburgalarım içinde eriyor sonra tatlı tatlı hızlanıyordu. Bu adam tüm dengemi alt üst ediyordu.

Kafamın üstünde dudaklarının sıcaklığını hissettiğimde bunu da kafamda kurmuş olabileceğimi sandım. Koala gibi onu sarmış sarmalamış olduğum yerden dikkatle kafamı kaldırıncaya onunda kafasını üzerime eğdiğini ve kokumu içine çekip saçlarıma yeniden bir öpücük bıraktığını gördüm. Bana acıdığı için değil de sevgi duyduğu için yapmasını diledim.

Bölüm -15-

“Alkır” diye seslenen Eray’ın sesi ile ondan ayrıldım. “Kusura bakmayın bölüyorum ancak ileride kalabalık tekne gurubu var daha sakın bir yer seçsek iyi olur.” Eray Alkır ile aramda her ne varsa bunun gayet farkındaydı. Hatta belki de Dinçer bile. Ara ara beni yokluyor ve onunla baş başa kalmam için fırsat yaratıyorlardı. Bu yaptıklarından keyif alıyor gibi görünüyorlardı.

Buraya gelirken de koruma görevini üstlenmelerinin bir nedeni vardı mutlaka elbette bunu Alkır istemiş olmalıydı onlardan. Berkay’ın benimle fazla ilgili olduğunun ayrımındaydı. Böyle bir ricada bulunmuş olması olasıydı. Sevğiden ya da misafiri koruma içgüdüsünden her nedenden olursa olsun beni önemsemesi hoşuma gidiyordu ve aslında kalbimden biliyordum ki bu adam aslında görüldüğü gibi değildi. Bu davranışlarında iş adamının kızını korumaktan fazlası yatıyordu. Belki benimki kadar yoğun bir sevgi değildi ama vardı neftilerinde bile okuyordum.

O gün ormanın içerisinde olanlar neydi ve nedendi bilmiyorum. Ama kendisi de bir pislik olduğunu hayır karakersiz bir piç olduğunu kabul etmişti. Affedilemez bir durumdu ama onda şeytan tüyü vardı ve kendisine hep çekiyordu bir şekilde kendini bağışlatıyordu.

O kalabalık gurubun arasına girmeden hızla uzaklaştık ve rotayı biraz daha değiştirdik o ilerledikçe ileride beliren kara parçalarını gösterdim ve belki de şu karşıya gitmeliyiz ne dersiniz dedim.

“Üzgünüm oraya gidemeyiz yasak bölge” dedi Alkır.

“Aa öyle bir bölge mi var?”

“Orası bizim topraklarımıza ait değil bu nedenle öyle dedim yasak bölge.”

“Uzansam tutacak gibiyim nasıl bizim topraklarımızda değil. Bir dakika orası Yunanlıların mı ve bizde şu anda Ege bölgesindeyiz öyle mi?” dedim şaşkınlıkla etrafımı seyrederken. Sanki İstanbul sularında olduğumuzu düşünmem komik miydi? Sonuçta kaçırıldığım da oradaydım ve saklandığım yerin oraya yakın bir bölge olduğunu düşünmüştüm hep. Ancak hayatım ne kadar tehlikedeyse babam beni taa Ege sularına kadar göndermişti.

“Evet Ege bölgesindeyiz ve orası da Yunanistan’a ait olan bir kara parçası etrafımızda görebileceğimiz birçoğu gibi.” dedi sıkkın bir ifade ile Alkır.

“Hey neden dönüyorsun” dedi Meriç kafasını içeri doğru uzatırken.

“Burası fazla kalabalıktı denize girmek için daha sakın bir yer bakacağım” dedi Alkır.

“Anlaşıldı kaptan” dedi Meriç ve çocuklara bağırarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Rüzgardan sesi havada yayıldığı için ne dediğini duymuyordum tahminimce meraklarını gideriyor sessiz bir koy aradığımızı anlatıyordu. Dinçer ardından onu takip ederken bende burada fazla durmayıp bir dedikoduya mahal vermememin iyi olacağını düşündüm. Biraz öncekiler dedikodu çıkarmazsa başka ne çıkarırdı bilmiyorum tabi.

“Sanırım teknenin bir üst katı daha var değil mi?” dedim daha önce inceleme fırsatı bulduğumda gördüğüm güneşlenme alanını hatırlayarak.

“Evet harika bir güneşlenme alanı seni çıkarmamı ister misin?” dedi Eray.

“Hayır” diye atıldı Alkır. İkimizde buz kesmiş bir halde kımıldamadan durduk hayırı ile. “Ben uygun bir yer bulup durduğumda çık istersen; şimdi çok rüzgarlı çıkarsan hasta olabilirsin.”

“Evet sanırım haklısın” dedim dediği gayet mantıklıydı. “O zaman ısındığıma göre biraz dışarıda oturayım” dedim ve ayağa kalkıp dışarı doğru yöneldim.

“Ya da başka gözlerden uzak sadece senin yanındayken güneşlenebilir” dedi Eray fısıltı gibi söylemeye çalışmıştı ancak ben kelimesi kelimesine hepsini duymuştum. Arkaları bana doğru dönük denizden gözlerini ayırmıyorlardı. Sanırım çoktan çıkmış olduğumu düşünüyordu ki Eray “Çok akıllısın dostum” dedi omzuyla ona doğru vururken. Nasılsa benim onları duyduğumdan habersizlerdi o zaman bir süre atışmalarını dinlemek üzere orada durabilirdim.

“Onu o kadar erkeğin arasında nasıl denize sokacaksın merak ediyorum. Yani kız arkadaşın olmayan birine göre sence de aşırı tepki vermiyor musun?”

“Kapa çeneni Eray.”

“Neden haklıyım diye mi? Biliyorsun haklıyım ve tüm olanları düşünürsek doğru yolu izlediğinden emin misin dostum o iyi bir kız. Senin de onunda üzülmesini istemem. Bu olanların sonunda sence seni isteyecek mi yani evine geri döndüğünde ve tüm bunlar sona erdiğinde.” Biliyordum hiçbir şeyi kafamdan uydurmuyordum. O gün ormanın içerisinde de bana karşı bazı hisler barındırdığından emindim o nedenle bu kadar kolay teslim olacaktım. Ona dokunduğum anda kulaklarıma ulaşan kalbinin sesi heyecanıydı benden etkileniyordu benim ondan etkilendiğim gibi.

“Lanet olsun” dedi Alkır elini dümenin üzerine vurarak. “Biliyorum tamam mı hepsinin farkındayım bana şunu hatırlatmaktan vazgeç.”

“Sende ne yapacağına bir an önce karar ver.”

Ve işte tüm konuşma bu kadardı. Beni fark etmelerine fırsat vermeden çıktım dışarı sanki koşmuşum gibi nefes nefeseydim. Yine adrenalin beni ele geçirmişti. Hareketten değil de duyduklarımın dolaylı bu kadar heyecanlanacağımı düşünmezdim.

Çocukların muhabbetini bölmeden kenara doğru oturdum ve konuştuklarını aklımda tartmaya başladım. Eray resmen beni kıskandığı için böyle davranışlarda bulunduğunu yüzüne vurmuş o da inkar etmemişti. Hatta daha da ileri gitmiş benden gerçekten hoşlandığını kanıtlayan cümleler kurmuştu ve en önemlisi ona benimle ilgili bir karar vermesini söylemişti. Üzülmenizi istemem demesi beni daha çok üzmüştü aslında neden üzülelim ki eğer hislerimiz karşılıklıysa bunu yaşamak hakkımız değil miydi? Nasıl olacağını yaşamadan bilemezdik ki. Neden Eray böyle bir şey demişti. Eve gidince onu unutacağımı mı düşünüyordu geçici bir aşk değildi benimki. Ben öyle hissetmiyordum aksine hayatım boyunca hissettiğim en yoğun en güçlü duygu seline sahiptim.

Elbette neyi kastettiğini anlamıştım zengin kız fakir oğlan yani davul bile dengi dengine meselesiydi bu. İlişkimizde karşımıza çıkacak olan en büyük sorun. Ayrıca tek sorunun o olacağını da sanmıyordum. Bora ile bir geleceğimin olmasını isteyen babam asıl sorun olurdu.

Sanki Alkır ile aramızda bir ilişkiye başlamıştık da diğer sorunlar kalmıştı. Hemen bu saçma düşünceleri kafamdan dağıttım ve Alkır'ın vereceği kararın hayatının içerisine beni almaktan yana olmasını diledim. Sonra aklıma onu daha kolay karar verebilmesi için yönlendirebileceğim fikri geldi. Peki bu ne kadar doğru olurdu? Bunun doğru ya da yanlış bir tarafı var mıydı gerçekten. Onu biraz dürtmekten bir zarar gelmezdi. Bir şey olacaksa zaten olurdu evren onun olması için her olasılığı bir araya getirirdi. Bu yüzden neden şansımı denemeyecektim?

İssız bir koya demirlediğimizde heyecanımdan yerimde duramıyordum. Maviliğin her tonunu içinde barındıran deniz gökyüzü ile tam bir bütün olmuştu. Güneş ardımızda batmak için ağır ağır ilerlerken bugün daha geç batmasını bu zamanın çabucak tükenip gitmemesini diledim. Görünüşe göre batması için birkaç saatimiz vardı.

Çocuklar sevinçle üzerlerini çıkarıp sanki benim değil de onların bekledikleri anmış gibi kendilerini birer birer suya bırakırken bazıları da kenardan onları izliyordu. Suya girmeleri kafamdakileri gerçekleştirmek için bir fırsat verecekti bana. Kalanların nasıl gireceğini düşünürken Eray ile Dinçer sanki her şeyden haberdarlanmış gibi suya girmeyen Meriç ve Batu'yu denize attılar. Evet evren teşekkür ediyorum diye minnetimi sundum. Gerçekten bir araya gelerek işimi kolaylaştırıyorlardı.

“Haydi bakalım prenses sende gel” dedi Dinçer tekneden atlayacağı yerde durup elini bana doğru uzatırken. Bunu gerçekten yapacağımı düşünüyordu ancak benim çok daha iyi bir planım vardı. Elimi ona uzatıyor gibi yapıp o tutamadan göğsünden onu ittim ve suya düşme sesini duydum. Sudan çıkan Dinçer benden beklemediği bir tepki aldığı için söylenmeye başlamıştı bile ona gülümsedim ve geriye döndüm.

İşte şimdi o ve ben kalmıştık. Planıma bir adım kalmıştı. Hepsi suda yüzmeye devam ediyor kimisi soğuk olduğunu söylüyor kimisi ise yine bunu bir iddiaya dönüştürmeye çalışıyordu. İddia konusunun Eray'dan çıkması beni şaşırtmamıştı sonuçta o gizli suç ortağım sayılırdı o kadar gizli ki bundan kendinin bile haberi yoktu. En geç çıkana yine kendi aralarında ödül dağıtırlarken bende planımı işlemeye koydum. Alkır sessizce suda yüzen çocuklara bakıyordu. Üzerimdeki elbiseyi çıkararak güneş kremi aldım ve “sırtıma sürer misin ben süremedim de” dedim.

Alkır'ın yeşilleri koyulaşmaya başladı ve ben bir adım öne geçtiğimi anladım. Diğer gözlerden uzakta bir yere geçtim ve

Alkır sırtıma dokunmaya dikkat ederek kremi sürdü. İşi bitince üzerindeki gömleği çıkararak kenara koydu.

“Sana da sürmemi ister misin?” dedim bronz teninin bu kreme ihtiyacı olmadığını bilmeme rağmen.

“Hayır ben denize gireceğim” dedi sıkıntılı bir şekilde.

“Ciddi misin?” dedim.

“Yüzmeye geldiğimizi sanıyordum yani evet yüzeceğim” dedi.

“Beni bu teknede yalnız bırakıp sende o suya gireceksin ya bir sorun olurda tekne çalışırsa ya ben bir zarar görürsem” dedim bu dediklerimin olma ihtimalinin düşük olduğunu bilerek.

Gözlerini kıstı ve beni anlamaya çalışır gibi baktı. Artık beni anlamaya çalışmasını istemiyordum anlasın istiyordum. Tüm bu saçmalığa bir son vermesini diliyordum ve bu nedenle son aşamaya geçtim. Ne olacaksa olsun dedim ve omuzlarından tutup parmak uçlarıma kalkarak dudaklarına dudaklarımı yapıştırdım. Şaşkınlığını önce dudaklarında sonra bedeninin kasılmasında fark ettim. Bir karşılık vermiyor bunu neden yaptığımı sorguluyordu kafasında mutlaka. Ama birazdan bunu istediğim için yaptığının ayırımına varacak ve iki yanımda böylece duran ellerini sırtımda birleştirecekti sıcacık.

Düşünceler aklımda bir bir sıralanırken iki elimle birden boynuna uzandım ve kendime daha çok bastırdım dudaklarını. Bu da onu harekete geçirmezse ne geçirirdi ki? Ama orada böylece put gibi duruyordu. Hayır bu da yerinden dahi kımıldatmıyordu ne dudaklarını ne bedenini. Bana karşılık vermemesi umudumu kırıyordu istemesemde onu bırakmak üzereydim. Sanırım o Eray’ın çabuk kararını ver sözünü tutmuş kararını bensiz bir tercihten yana kullanmıştı.

Ellerim onunki gibi iki yanıma indiğinde sırtımdan belime inen sıcaklığı hissettim. İyice kapatmış olduğum gözlerimi açtım ve önce gözlerine sonra öpülmekten kızarttığım dudaklarına

baktım. Ellerimle beni tutan kollarına tutundum ve derin bir nefes alıp bıraktım yere doğru bakarken. Sonra kafamı kaldırdım ve düşmemden korkar gibi beni tutan kollarından kurtulmaya çalışarak “Tamam bırakabilirsin” dedim.

“Neden bunu istemiyor muydun?” dedi arzulu bir sesle. Kahretsin öyleydi.

“Benim istemem bir şeyi değiştirmez seninde istemen gerekli. Ama sen kararını zaten vermişsin.”

“Karar mı ne kararı?” dedi ne hakkında konuştuğumdan bihaber.

“Eray ile konuştuğunuz şeyden bahsediyorum benden. Benimle ne yapacağına dair kararını vermişsin” dedim hala kollarındaydım. Sesim mızımız bir çocuğunki gibi çıkıyordu. Yenilgiyi kabul eden ama etmek istemeyen.

Bir an onların konuşmalarını işittiğimden emin olmanın şaşkınlığıyla hafifçe kollarını gevşetti ve ben yavaşça kendimi ondan kurtarmaya çalışırken tutuşu yeniden sertleşti. “Ne karar vermişim peki? Beni de aydınlatır mısın?” dedi sakın kalmaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Her şey ortada değil mi? Ne söylememi bekliyorsun. Biraz önce karşılık dahi vermedin. Daha önce aramızda bir şeyler olduğunun farkındaydım ama önceki davranışların bunu kafamdan uydurduğuma beni öyle ikna etti ki senden uzak kalmamı sağladın ve emin ol bunda da başarılı oldun. Sonra o ormandaki gün yine emindim hislerinden benimki gibi saf bir sevgi ile dolu olduğundan ama öyle şeyler söyledin ki aslında beni sadece kullanmak istediğin düşüncesini taa içime işlettin ve senden yine kaçmamı sağladın. Ama anlıyorum sen ben uyumlu bir çift olamayız biz gökyüzü ile deniz gibiyiz. Ancak şu ufukta birleşiyormuş gibi görünebiliriz” dedim elimle ufuk çizgisini göstererek. “Birleşemeyiz. Şimdi izin verirsen bu uzak kalma meselesini devam ettirelim nitekim istersek ikimizde bunda çok iyi olabiliyoruz.”

Kolumdaki tutuşunun hafiflemesini beklerken beni kendine daha sıkı bastırarak sarıldı ve kafamı göğsüne yasladı. Yine saçlarımı kokladı ve derin bir nefeslik çekti. Sanki son nefesini çekmişti. Sandal ağacı kokusu bedenime bulaşırken içimi de bir hüznün kapladı. Bana bunu neden yapıyordu? “Gül çiçeğim aklımı bulandırıyor. Mantığımı tepe taklak ediyorsun. Ve kalbimi...kalbimi uçuruyorsun.”

İnanamıyordum dudaklarından dökülen söz dizileri bir rüyanın parçası olabilirdi ancak. Kalbini uçurup, aklını bulandırmam hele ki mantığını tepetakla etmem benim hislerimi bana anlatıyordu. Eğer içinde bulunduğum bu durumu ben ifade etsem aynı sözcükleri kullanırdım. Sanırım güneşleneyim derken uyuyakalmıştım ve bu güzel düşün içerisinde doğru çekilmiştim. Çünkü hakiki olamayacak kadar muhteşemdi. Ama aynı zamanda saçlarımı savuran rüzgar kadar gerçektir.

Beni kendinden ayırıp dudaklarıma kısa ama etkisi okyanus kadar büyük bir öpücük bıraktı. Başımın ayak parmak uçlarıma kadar bir elektrik akımı geçti gitti ve geldi kalbime yerleşti. “Bana bak” dedi fısıldar gibi. Başımı kaldırdım neftileri ılık ılık bakıyordu. “Ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Onun haklı olduğunu biliyorum ama senden de uzak kalamıyorum. Fikrim sürekli değişiyor. Bu nedenle önce sana çekiliyorum sonra seni itiyorum. Doğru ya da yanlış hangisi bilmiyorum.”

“Bende bilmiyorum” dedim lafının arasına girerek. “Bunu birlikte bulmak istiyorum. Ancak sen istemezsen bunu anlayışla karşılarım ve elimden geldiğince sana gözükmem buradan gitene kadar.”

Elleri sırtımda bir oyuk açacak gibi bastırırken bu fikirden hoşlanmadığını anladım. “Bunu istemiyorum” dedi kirpikleri hızla kapanıp açıldı ve “yani benden kaçmanı istemiyorum. Ama sen ve ben..benim biraz düşünmem gerek.” dedi ve beni bıraktı. En azından hata ya da yanlış demedi yeniden.

“Pekala” dedim aşığıdan gelen çocukların sesleri artınca “ben de biraz yüzeyim.” Atlamak için teknenin kenarına yaklaşırken “bence yapmasan daha iyi olur” dedi. Kıskançlık yapmıyordu değil mi?

“Neden?”

“Güneş batmak üzere üşüyeblirsin” dedi.

Havaya baktım ve “henüz kararmadığına göre girebilirim hem yüzmek için geldiğimizi sanıyordum” diyerek ona başka itiraz hakkı tanımadan suya atladım.

Alkır’da bir süre sonra suya girmiş aramızda belli bir mesafe bırakmaya dikkat ederek yüzmüştü. Suyun artık soğuduğunu görünce çıkmak için tekneye doğru yüzmeye başladım. Eray’da çıkacağını anlamış gibi benden önce teknenin merdivenlerine ulaşp yukarı çıktı sonra elini bana uzatarak beni yukarı doğru nazikçe çıkardı. Ardımdan birinin bacağıma değmesi ile irkildim ve Eray’a doğru kendimi attım. Arkamdan “özür dilerim takıldım” diye seslenen Berkay’ı duydum. Takılmadığını ve bunu kasıtlı olarak yaptığı kesindi. Bir mesaj yolluyordu ama bu kadarı fazlaydı. Havlumla vücudumu ve saçlarımı kurulayıp vücuduma havluyu bağladım ve Berkay’ın yanına giderek “bakar mısın biraz konuşabilir miyiz?” dedim.

O kadar yapmacık bir hali vardı ki sanki bunu neden istediğini anlamamış gibi durmaya çalışıyordu. Saçlarını havlusu ile kurulayıp sularını etrafa sıçratırken birkaç adım geri gidip “işini bitirince lütfen” dedim ve ona arkamı dönmeden “işim bitti ne söyleyecektin” dedi sinir bozucu bir ses tonuyla.

Çocukların kendileriyle ilgilenmelerini fırsat bilerek yatın önüne doğru biraz yürüyerek özel bir alan sağladım. Peşim sıra gelirken sanki zorla bir iş yaptırmışım gibi davranıyordu. Sonunda yanıma geldiğinde “zahmet oldu kusura bakma çok zamanını almayacağım hemen konuya giriyorum. Aramızda her ne olduğunu düşünüyorsun emin değilim ama bir şey olamaz yani mümkün değil. Eğer ben yanlış anladıysam da

beni affet.” dedim daha fazla durumu sakız gibi uzatmayacaktım.

“Bunu daha önce söylemiştin Verda ve bende sana bununla ilgili başka bir şey söylemedim hatırlarsan arkadaş olmaya karar vermiştik” dedi sanki bu fikir benden değil de ondan çıkmıştı. Bazı erkekler neden bu kadar şerefsiz oluyordu. Sanki ben peşinden koşuyordum da o beni reddediyordu. Elde edemeyince hemen roller değişiyordu.

“Evet haklısın öyle de olmasını isterim arkadaş yani. Teşekkür ederim dinlediğin için” derken yanından teknenin arka kısmına geçmeye çalıştığım anda önümü kesti.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı renginin beyaza döndüğünü görebiliyordum. “Peki o... o da arkadaşın mı?” dedi. Kimi sorduğunu biliyordum ve ben onun yaptığı gibi bir oyun oynamayacak aa kim, ne olmuş demeyecektim. Vereceğim kesin ve net tek bir cevap vardı bende onu söyledim “bu seni ilgilendirmez. Şimdi izin ver.” dedim dışlerimin arasından konuşarak.

Bir süre bana bakarak uyuz uyuz sırttı. Sonra ağır ağır sola doğru çekilerek elimle geçmem için işaret etti. Sinirden ellerim titriyordu bunu kimseye belli etmemek adına havlunun ucundan iki elimle sıkıca tuttum ve kenarda duran elbisemi elime alıp üzerime geçirdim.

“Ne oldu orada” dedi Alkır ben saçlarımla savaşıırken.

“Konuştuk” dedim keskin bir sesle.

“Evet onu görebildim ne konuştunuz seni sinirlendirecek bir imada mı bulundu?”

“Bana ne gibi bir imada bulunabilir ki?” dedim gözbebeklerimin de içeride sinirden titrediğinin farkında olmayarak. “Sadece konuştuk aramızda bir sorun olduğunu

düşünüyordum ancak yokmuş bu kadar” dedim parmaklarımla saçlarımı açmaya çalışarak.

“Saçlarına zarar veriyorsun o şekilde aşağıda bir oda ve banyo var istersen saç kurutma makinesi ve tarakta.”

Harika bunu neden şimdi söylüyordu ki? Daha önce söyleseydi yanıma aldığım iç çamaşırlarını giyer ıslak mayo üzerine elbise giymek zorunda kalmazdım.

“Yanına yedek kıyafet almış mıydın” dedi.

“Artık bir önemi yok çünkü tek olan elbisemi ıslattım” dedim ona üzerimde ara ara ıslanan elbiseyi göstererek.

“Odaya girince hemen sağda ufak bir çekmece var onun içinde belki uygun kıyafetler bulabilirsin” dedi.

Kadın kıyafetleri mi başka kadınları da mı gezdiriyordu bu teknede? Bunu ona soramazdım. Bu ancak var olan sinirimi daha fazla katlayacağı için susmayı tercih ettim. Tekneye getirdiğim çantamı alarak daracık basamakları indim ve kapıyı açtım. Oldukça dar ama hoş görünen bir oda karşılamıştı beni. İçerisinde ahşaptan büyük bir yatak, çekmece ve ufak bir dolap bulunuyordu. Sağda dikdörtgen bir pencere vardı. Hava kararmaya başlamıştı tam olarak güneş kızıla boyanmıştı. Solda ise ahşaptan bir başka kapı vardı tahminimce orası da banyoydu. Yatağın üzerinde mavi renkte bir nevresim takımı vardı ve temiz kokuyordu.

Islak mayo üzerime iyice yapışmıştı ve vücut ısım yavaş yavaş düşüyordu. Bunu göz önüne alarak önce çekmecelerde kendime uygun bir kıyafet aradım. Hayır nedeni kesinlikle bir kadın kıyafetine ulaşım ulaşamayacağımın merakı sonucu değildi. Birkaç spor pantolon, tişört ve erkek iç çamaşırı vardı. Dolapta bir şeyler bulabilirsin dememişti sadece çekmeceyi önermişti. Ama belki orada daha uygun kıyafetler bulabilirdim kim bilir. Yalancı meraklı.

Dolaba yöneldim ve içerisinde birkaç gömlek, kot pantolon buldum. Burayı önermemesinin nedeni bana uyacak bir kıyafetin burada olmamasıydı bunu da anladığıma göre çekmeceye yeniden yöneldim ve içinden uyacağını düşündüğüm spor kıyafetlerini çıkarıp giymeye başladım.

Mayoyu çıkardığım için çok memnundum şimdiden içim ısınmıştı. Şimdi ilgilenmem gereken sadece saçım kalmıştı. Banyoda bir tuvalet lavabo ve duş alınabilecek dar bir alan vardı. Hepsini buraya sığdırmış olmaları bile mucizeydi resmen. Lavabonun altında duran çekmeceyi açtım ve içinde bulduğum tarakla saçımı daha da karıştırmadan açmaya çalıştım. Sonra makineyi çalıştırıp saçlarımı gelişigüzel kuruttum çünkü hiçbir zaman saçlarımı saatlerce kurutmakla uğraşmazdım.

Kullandığım her şeyi yerli yerine koydum ve odadan dışarı çıkacağım sırada dolabın içinde duran ufak çekmeceyi hatırladım. Oraya bakmamıştım belki de burada gizli bir sır saklıyordu olamaz mı? Kadın iç çamaşırı olabilir pekala değil mi? Aslında bunun olacağını hiç sanmıyor sadece gırgır geçiyordum tabi bir de merakıma yenik düşüyordum.

Dönüp dolabın kapağını araladım ve çekmecede ne bulacağımdan emin olmayarak usulca açtım. Aslında bir şey bulmayı beklemiyordum ancak karşımda duran bir adet cep telefonu vardı. İşte bu görmeyi beklediğim son şeydi. Çünkü ısrarla telefon kullanmadıklarını söylemişlerdi ve şimdi teknenin çekmecesinde telefon buluyordum. Telefon eski tuşlu olanlardandı ve kapalıydı ya da ben bunu çalıştıramamıştım. Sağına soluna dikkatle bakarak tuşlara bastım tekrar ama açılmadı. Evet telefon kapalıydı. Muhtemelen görüşme sonrası kapatılıyordu yer tespit durumundan kaynaklı.

Alkır görüşmeleri burada yapıp eve mi dönüyordu? Ben hep yakın bir kasabaya giderek ankesörlü telefonda falan arama yaptığımı iletişimi öyle sağladığını düşünmüştüm. Anlaşılan o ki yanılmıştım. Telefon yok kullanmıyoruz derken beni

kandırıyorlarmış aslında. İyi de böyle bir yalana ne gerek vardı ki? Bu sorunun cevabı oldukça basitti. Israr edip babamı aramak isteyebilirdim ya da Peri'yi. Evet bu olasıydı bu nedenle benden saklamaları gayet normaldi.

Tekne hafif sağa doğru sarsıldı ve ben yakalanmaktan korkarak telefonu çekmeceye attım ve dolabı kapatarak kapıya adımladım. Basamaklardan çıkmaya çalışırken az kalsın düşüyordum. Tekne daha da dengesizleşmişti ne oluyordu?

Sonra Alkır'ın sert sesini duydum. “Hayır hayır sakın sakın yapma.” Bana mı diyordu dışarı çıkma mı diyordu? Korkuyla olduğum yere çöktüm ve orada kaldım. “Geri dönme Eray tamam aynen bu şekilde devam et güzel. Öyle daha çok dikkat çekeriz. Bu rotadan sapma.” dedi.

Benimle değil Eray ile konuşuyordu. Peki birinden mi kaçıyorduk kimin dikkatinden sakınıyorduk? “Neler oluyor bir sorun mu var?” dedim oturduğum yerden kafamı yavaşça kaldırdım.

“Verda sen orada içeride kal lütfen dışarı çıkma” dedi Alkır gergin bir sesle.

“Tamam ama neler oluyor birileri mi peşimizde?”

“Bilmiyoruz ardımızda bizi takip ettiğini düşündüğümüz bir tekne var. Bir süredir arkamızda. Bu kasıtlı mı değil mi bilmiyoruz. Sorunu çözene kadar içeride kal lütfen” dedi.

“Kahretsin” dedim. Meriç ile Berkay gelip bunun bir takip olmadığını, onların eğlenen bir gurup genç olduğunu söylediğinde ise bu dediklerinin hakikat olmasını diledim.

“Hey gördünüz mü yaklaşıyorlar tamam bakmayın bakmayın” dedi Batu herkes kafasını çevirmeye yeltendiğinde. “Sakin olun evet bırakın bizi geçsinler.” dedi Batu ve tekne yanımızdan yüksek gürültülü müzik ile geçti gitti.

“Güvende miyiz şimdi?” dedim yutkunarak.

“Evet evet iyiyiz ama yine de eve bir başka rotadan gitmek istiyorum tedbir amaçlı” dedi Alkır bana güven vermek istercesine.

Kafamla onu onayladım ve içeri girmekle girmemek arasında sıkışıp kalmışlığımla basamağa çıktım. Tişörtün kolları kısaydı ve kollarım biraz üşümüştü. Ben şalı almak için hareket edemeden şal bana gelmişti Dinçer tarafından. Uzanıp elinden aldım ve teşekkür ederim dedim bir mahcubiyetle.

“Rica ederim bu arada kıyafetlerin çok yakışmış” dedi.

Güldüm ve “birkaç beden büyük ama en azından sıcak tutuyor” dedim şalı da sırtıma alıp kollarımı kapatıp. Sonra yine basamağa oturacağım esnada “Gül çi...” dedi Alkır duraksadı. Herkesin içerisinde bana öyle seslenecek sandım bir an ve kalbimin ritmi hızlandı. “Verda” dedi sonra kendini düzelterek. “İçeri girmek istemiyorsan buraya otur istersen” dedi dümenin önündeki koltuğu göstererek.

“Tamam” dedim bu fikre hemen atlayarak. Çünkü ona daha yakın olmayı istiyordum. Bu arada Berkay’ın bakışı konuştuğunun zıddı olarak sinsiceydi. Aslında buna aldırış etmiyordum. Onun ne düşündüğünün veya nasıl baktığının bir önemi yoktu.

Üzerimdekilerin düşmemesine gayret ederek geldim ve dümenin başında duran Eray’ı rahatsız etmeden koltuğa oturdum. Sonra kendi aralarında dönen ciddi konuşmalara tanık oldum. Bu olay herkesi rahatsız etmişti öyle değilmiş gibi gözükmelerinin bir anlamı yoktu çünkü bunu gerginliklerinden anlayabiliyordum.

Sessiz sedasız duran Alkır “Bugün fazladan iki nöbetçi daha istiyorum çocuklar kendi aranızda konuşup ayarlayın. Birkaç gün bu şekilde 4’er kişilik olsun sabahtan bir sonraki sabaha kadar 24 saat sonra yer değiştirin. Eğer gerekirse nöbetlere beni de ekleyin. Bakın ve bana haber verin.” dedi.

“Hemen programlarınız” dedi Meriç ve çocuklara haberi vermek için onların yanına doğru dışarı çıktı. Eray’da dümeni Alkır’a bırakarak bir sonraki nöbet benim gideyim de şu programı yapmalarına yardımcı olayım. Dinçer haydi” dedi onu da yanına alarak.

Derdinin aslında program olmadığını bizi yine yalnız bırakmak istediğini algılamıştım. Bu beni memnun ediyordu ancak Alkır’ı ediyor muydu bilmiyorum. Şu anda yüzüne bakınca o kadar kötü görünüyordu ki ona söyleyecek kelimelerim anında yok olmuştu.

“Tutmak ister misin?” dedi Alkır elimi dümenin üzerine koymamı işaret ederek.

“Ben nasıl kullanılır bilmiyorum.”

“Ben sana öğretirim. Koy ellerini” dedi ve elini çekeceği esnada bir elimle eline yapıştım “sakın bırakma ben yanlış bir şey yapabilirim”

“Hayır yapmazsın ben buradayım yanında.”

“Söz ver bırakmayacağına.” dedim gözlerimi denizden ayırmayarak.

“Asla bırakmayacağım söz gül çiçeği.”

İşte midemin kasılmasına içimin erimesine neden olan kelimeleri söylemişti yine ‘gül çiçeği’ demişti. Bana böyle seslenmesi onun için özel olduğumu düşündürüyordu. Aramızda özel bir bağ olduğuna inandırıyor. Ancak düşünmeyi istemesi tüm bu güzel duygularımı alıp götürüyordu bir silgiyle siler gibi...

Aşkta koşulsuz şartsız teslim vardır. Düşünme olmaz. En azından benim için öyle. Mantığım geriden sadece olanları takip eder ilk söz kalbime aittir. Ama söz konusu Alkır ise bu tam tersiydi. Mantığın adamı çokta şaşırmamak gerekir sanırım. Olduğu gibiydi işte duygularını göz ardı edebilen bir

adam. Ne kadar düşünecekti bu durumu acaba? Neye göre karar verecekti herhangi bir girişimim onun kararını değiştirebilir miydi? Bugün dilinden dökülmesini sağladığım kelimeler yarın beni kucaklayan kollara, seven bedene döner miydi? Eğer öyleyse yine yapmam gerekeni yapardım. Gözlerimi ona çevirdim ve yandan duran profiline baktım. Bana baktı ve gülümsedi “iyi gidiyorsun” dedi gamzesini gözüme soka soka. Bende ona gülümsedim ve yeniden gösterdiği şekilde dümeni tutmaya devam ettim.

‘Evet sanırım iyi gidiyordum bu yol doğru olandı bunda yanlış bir taraf yoktu ve sende bunu göreceksin Alkır.’ dedim içimden ve sanki baş başa uzak diyarlara kaçıyor muyuz gibi daha bir keyifle kullandım tekneyi.

Bölüm -16-

Kulağıma çalınan yarı yamalak seslerle uykudan sıçrayarak kalktım. Dışarıda bahçede yanıp sönen fenerler ve bir kaos vardı. Birileri birilerine bağıyor durmasını söylüyordu. Korkudan cama yaklaşp dışarıya bakamıyordum ancak duyduğum bir el silah sesi kabuslarımın beni bulduğunu gösteriyordu.

Gelmişlerdi beni bulmuşlardı ve şimdi dışarıda çocuklara ateş ediyorlardı. Allah’ım konuşamıyordum kımıldayamıyordum sanırım şoka girmiştim. Beni kapattıkları o daracık oda maskeli iri yarı adamlar korkudan duvarın dibine kadar dayanmam... Hepsi hepsi gözlerimin önündeydi. Nefeste alamıyordum korku tamamen benliğimi ele geçirmişti. Savunmasızdım...Dışarıdakiler bitince içeriye gelecek ve beni alacaklardı. İstedikleri bendim. Ben...

Gözlerimden boşanan yaşlar sonunda tepki verebildiğimin bir göstergesiydi ve aslında ben savunmasız değildim. Alkır Alkır

evdeydi o beni kimsenin almasına izin vermezdi öyle demişti. Hızla gözlerimi sildim ve üzerimde ne var ne yok farkında bile olmadan kendimi önce yataktan sonra kapıdan dışarı attım. Karanlık koridorda Alkır'la karşılaştım. Hızla bana koşup sarıldı ve yukarıya odasına doğru çıkmamı istedi. Gülten hanım merdivenlerin başında şaşkın ve korkmuş gözlerle yüzüme bakıyor ve yukarı çıkmam için bir şeyler söylüyordu. Ancak ben Alkır olmadan bir yerlere saklanmak istemiyordum. Yanımda olsun istiyordum.

Alkır'ın elini tutarak "hayır beni bırakma lütfen sende gel korkuyorum lütfen beni yalnız bırakma" dedim yanaklarımdan aşağıya gözyaşları yol almaya devam ederken.

"Geleceğim gül çiçeğim ama önce senin yukarı çıkmanı istiyorum tamam mı?" dedi iki eliyle yüzümü tutup gözyaşlarını silerken. Tane tane konuşuyordu bir çocuğa laf anlatır gibi sabırlı. "Şimdi sen yukarı çıkıyorsun Gülten ablayla ve saklanıyorsun tamam mı? Benim odamda aynalı dolabı açınca içerisindeki kıyafetleri kenara al sol alta hemen bir düğme var ona bas kapı açılacak oradan içeri gir ve dolabı kapatıp kıyafetleri eski haline getirmeyi unutma. Ben sana çıkabilirsin demeden asla ama asla dışarı çıkma. Hayır hayır ben yanına gelip seni çıkarana kadar kımıldama ve ses çıkarma. Haydi şimdi git Gülten abla" dedi beni ona doğru iterken. "O oda çok fazla ses geçirmez ama siz yine de sessiz kalmaya dikkat edin." dedi ardından son kez seslenirken.

Ne kapısı ne düğmesi neler söylüyordu kafam resmen çorba olmuştu. Saklanmak için gizli bir alan mı vardı bu evde? Lanet olsun... Bu istek korkumu ikiye katlamıştı. Biliyordu benim için gelmişlerdi ve beni koruması gerekiyordu o nedenle böyle bir ev tercih etmişti. Gizli odaya sahip bir ev ya da özel olarak yapılmıştı benim için mi? Bu fikir tamamen üşümüşüm gibi titrememe sebep oldu.

Gülten hanımın elini tuttuğum gibi merdivenleri çıktım ve aynen Alkır'ın dediği gibi odadaki dolabın içindeki o gizli

alana girdim Gülten hanımla birlikte. Oda ufaktı tahminimce 15-20 metre kare kadardı. Koyu kahverengi bir koltuk üzerinde bir şal, ufak bir masa üzerinde laptop, boşalmış bir kahve bardağı, bir lamba. Etrafta görünen başka hiçbir şey yoktu. Gizlenmek için değil de birini hapis tutmak için yapılmış gibi. Tüylerim yeniden diken diken oldu ve titredim Gülten hanım beni tutarak koltuğun üzerine oturttu ve sakın olmamı Alkır'ın her şeyi yola sokacağını bir sorun çıkmayacağını söyledi. Buna ölesiye inanmak istedim. O korku dolu anları bir daha yaşamak istemiyordum. Bütün bunlar sona ersin ve ben normal hayatıma geri döneyim istiyordum. Alkır'la!

İçeride zamanın ne kadar geçtiğini gösteren bir saat yoktu. Laptop vardı ancak ses çıkarma riskine karşılık açamazdım. Dışarıda neler olduğunu ölesiye merak ediyordum. Yaralanan var mıydı ya da ölen? Beni nasıl bulmuşlardı? Arkamızdaki o tekne aslında bizi takip mi ediyordu? Yoksa başka bir şekilde mi bulunmuştuk? Teknenin çekmecesinde bulduğum telefon onun yüzünden mi buradalar mıydı? Alkır dikkatsizlik mi etmişti? Sorulardan kafayı yemek üzereydim her soru bir başkasını doğuruyor ve beynimin içerisini itinayla karıştırıyordu.

Dışarıdan birtakım sesler duyduğumu sandım ve panikle ayağa kalkarak daha iyi duyabilmek için kulağımı kapının olduğu yere dayadım. Hem korkuyor hem de bu korkunun üzerine gidiyordum. Ellerimle ağzımı sıkı sıkıya kapattım ki nefesimin sesi duyulmasın ve kulağımı kapıya yapıştırdım. Alkır oda sesi fazla geçirmez demişti bu nedenle garantiye almak istiyordum işimi.

Bir tik sesi ile kapı içeri doğru açılırken adımlarımda geriye gitti.

“Korkma benim” dedi Alkır kapının arkasından görünürken. Onun daha fazla konuşmasına fırsat vermeden boynuna hızla atıldım.

“İyisin sen iyisin.” dedim ona sarılıp bir taraftan da iyi olduğuna emin olmak için onu inceliyordum. “Herkes iyi mi noldu?” dedim.

“Verda iyiyim sakın ol herkes iyi. Yanlış alarm sadece.”

“Yanlış alarm mı ama silah sesleri duydum?”

“Gelenler bizim adamlarımız yanlış anlaşılma olmuş.”

“Birilerinin geleceğini bilmiyordum destek mi istemiştin?”

“Bende bilmiyordum Verda bana da sürpriz oldu. Gülten abla aşağıya gelersen bir sorun var.” dedi sıkıntılı sıkıntılı.

Bende onlarla ayaklandığım anda “sen bugün odadan çıkmazsan iyi olur yat uyu” dedi kendi yatağını işaret ederek.

“İyi ama sizin adamlarınız değil mi neden saklanıyorum ki bu odada?”

“Saklanman için söylemedim sadece bu kadar karmaşanın arasında bunalmanı istemedim lütfen burada kal dinlen” diyerek yanağıma ve alnıma birer öpücük kondurup Gülten hanımı da yanına katarak dışarı çıktı. Yine otoritesini konuşturmuştu emir vermeyi seviyordu ama en azından bunu artık daha yumuşak bir hale getiriyordu. ‘Lütfen’ sözcüğünü araya ekleyerek bunu başarıyordu. Ama bu açıklama yeterli değildi. Özellikle Gülten hanımı bir sorun var diyerek yanında götürdükten sonra. Bu beni rahatsız etmişti. Özellikle aşağı kata inmemi istememesinin altında kesinlikle görmemem gereken biri ya da bir şey olduğu hissine kapılmama yetmişti. Neden böyle düşündüm emin değilim ama içimde tam da böyle bir his yaratmıştı.

Onlar gittikten birkaç dakika sonra sessizce odadan çıkmış merdivenlere kadar parmak ucunda yürümüştüm. Aşağıdan gelen sesler zaten varlığımı belli edemezdi. Oldukça hararetli bir şekilde kulağıma gelen cümleler boğuktu. Biraz daha

yaklaşırsam duyabilirdim. Duvarın kenarından yavaşça aşağıya doğru süzülürken Alkır'ın sert sözü kulaklarıma doldu.

“Onların burada ne işi var? Kim sana onları buraya getir dedi buraya Verda'nın olduğu bu gizli eve ha kim dedi bunu?”

“Üzgünüm götürebileceğim başka yer yoktu. Buradan başka aklıma bir şey gelmedi.” dedi bir adam korku dolu bir halde.

“Ben senin akli başında olduğunu sanıyordum. Nasıl oldu da böyle bir hata yaptın inanamıyorum” dedi Alkır sesindeki sert ifade öfke doluydu.

“Onları koruyabileceğimiz yer burası. Planımız alt üst olunca tehlikeye atamadım olan bu işte.” diyen adam sesini yükseltmişti sonunda.

“Verda'yı tehlikeye atabileceğini düşündün ama öyle mi bu ne saçma bir fikir?” dedi resmen çileden çıkmıştı. Kimler uğruna tehlikeye atıldığını merak ediyordum. Ancak beni görmelerinden korkarak olduğum yerden kıpırdamadan sessizce dinlemeye devam ediyordum. Sanki bir suçluymuşum gibi karanlıkta gizlenmiş tartışmalarını dinliyordum. Neden aralarına katılıp ne olduğuna bakmıyordum?

“Evet öyle düşündüm. En az onların da Verda kadar değerli olabileceğini düşünmedin mi? Biz bu işe ne uğruna girdik Alkır? Bence o kız senin kafanı bulandırmış asıl yapman gereken işi unutmuşsun.”

Alkır “sen çok oluyorsun artık” dediği anda görüş alanıma girmişlerdi. İşini unutturan bir kız en büyük sorun demekti ve şu an kavga benim yüzümden alevlenmişti.

Alkır birine vurmaya çalışıp küfürler savururken Batu ile Eray zoraki de olsa onu tutmaya çalışıyordu. Araya giren kalabalık artamadan Alkır bir boşluktan faydalanıp yumruğunu adamın suratına geçirdi. Adam daha çok sinirlendi ve onun bu iş için uygun olmadığını asıl kendisinin bunu yürütmesi gerektiğini

bir kadın yüzünden her şeyi mahvedeceğini söyledi. Tüm planlarını bozduğunu ve bunun bedelini hepsinin ödeyeceğini söyledi.

Adamın ne demek istediğini anlamıyordum. Çünkü ben bunu nasıl mahvedebilirdim ki? Zaten koruma altında olan bendim. Onları attığım bir tehlike yoktu. Aslında vardı beni bulmak isteyen adamlar başlı başına onlar içinde tehlikeydi. Ama bu Alkır yüzünden değil olsa olsa benim yüzümden olurdu.

Adam hala bağırıyor kendinin daha iyi olduğunu söylüyordu. Tahminimce bu aralarında bir güç savaşıydı. Bu nedenle Alkır'a yükleniyordu. Ama hala anlayamadığım şey Alkır'ın bunu benim yüzümden batıracağı durumuydu.

Onunla bir ilişki içerisinde değildim ki olsam bile bu korunmamı mahvetmezdi. Vardığım sonuç adam ondan haz duymuyordu ve yaptığı yanlış ırtmek için Alkır'a yükleniyordu.

“Aptalsın sen. Hepimizi tehlikeye attın takip edilmediğini nereden biliyorsun? Bizi bulduklarında ne olacağını düşünüyorsun?”

“Çünkü ben senin aksine daha dikkatliyim.”

“O nedenle mi işleri berbat edip onları buraya getirdin?” diye bağırın Alkır'ın işaret ettiğı yere bakınca kalabalık bir halde birbirine sarılmış bir gurup çocuk gördüm.

“Eğer takip ediliyor olsaydım buraya adımımı bile atmazdım.” Adamı şimdi daha net görmüştüm daha önce buraya görüşmeye gelen o adamdı bu. Peki bunlar kimdi bu çocuklar nereden gelmişti?

Gülten hanım hepsini bir yana toplamış onlara kol kanat germiştı resmen. Kısık sesle onlara bir şeyler fısıldıyordu. Sanırım korkmamalarını iyi olduklarını söyleyerek onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak çocukların bakışları öyle

can acıtıcıydı ki kocaman açılmış gözlerle hem bulundukları bu yabancı yeri inceliyor hemde yabancı adamların kavgasına tanıklık ediyorlardı.

Alkır yeniden adama bağarmaya başlayınca istemsizce sesim yükseldi ve “susun artık” dedim. Hepsi hayret dolu bakışlarını bana çevirmişken ben çocuklara doğru usulca yürümeye başladım. Onları daha fazla ürkütmek istemiyordum.

“Sana odada kalmanı söylemiştim.” diyen Alkır’a sert bir bakış attım ve yeniden çocuklara dönerek dizlerimin üzerine çöktüm.

“Korkmanıza gerek yok artık güvenilir bir yerdesiniz. Bu ev çok güvenli.” dedim en yumuşak ses tonumu kullanarak.

Ardımdan gelen Alkır “Gülten abla lütfen çocukları yukarı odaya çıkarır mısınız?” dedi.

Beni ekarte ediyordu. Bu durumdan uzak durmamı sağlamaya çalışıyordu bunun gayet farkındaydım. Ancak ben yardımcı olmak onların emin ellerde olduklarına ikna etmek istiyordum. Kolumdan hafifçe tutan Alkır “lütfen benimle gelir misin?” derken bir taraftan da beni odama doğru götürmeye çalışıyordu.

“Neden bunu yapıyorsun onlarla ilgilenebilirim, çok korkmuşlar.”

“Bu senin sorunun değil Verda” diye fısıldadı kulağıma “bu bizim işimiz lütfen beni dinle ve odana doğru yürümeye devam et.”

“Ama bu çok yanlış onlar o haldeyken yanlarından olmam eminim kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacaktır. Onlarda işlerinizden biri mi? Çok fazla çocuk vardı hepsini mi kaçırmışlar?”

“Hayır gerekmiyor Gülten abla onlarla ilgilenecektir ve sen şimdi odana girip güzelce dinleneceksin.” derken benimle odama kadar gelmişti.

“Dinlenmek mi bu kadar kargaşadan sonra nasıl uyuyabilirim ki? Uykum tamamen kaçtı.”

“O zaman sende yatağına uzanıp biraz müzik dinle ve sakınle. Bu birkaç saat içinde yaşadıkların seni yormuş olmalı.”

Yine benim adıma konuşup karar veriyordu ve bu beni yine rahatsız ediyordu. Eline tableti almış yatağa oturmamı bekliyordu.

“Neden onlara yardım edemiyorum?” diye sızlandım.

“Tanınma ihtimaline karşı bu önlemi almak zorundayım Verda neden beni anlamamakta direniyorsun? Bunları seni korumak için yapıyorum. Adamım bir hata yaptı ve başka bir işi buraya getirdi. Hem o çocukları hem seni tehlikeye attı. Şimdi lütfen bana izin ver gidip bu problemi çözeyim.” dedi bakışlarındaki masumiyet neftilerine rağmen beni kandırdı. Sanki o asi bakışlı adam değil ufak bir çocuktan yardım isteyen.

Pes ettim hakkı vardı. Onu daha fazla zorda bırakmamak için sözünü dinledim. “Tamam ben odamda kalıyorum ve dinleniyorum istediğin gibi” diye de ekledim.

“Teşekkür ederim.” dedi. Tablette bir süre oyalandıktan sonra uzanıp verdi ve “bu listeyi dinlemenin istiyorum” dedi.

Birkaç gündür çok kibardı. Lütfenin yanı sıra teşekkür etmekte eklenmişti ki bence bu onun gibi bir adam için büyük başarıydı. Ayrıca benim şimdi yatışmam için bir müzik listesi hazırlamıştı. Bu adamın beni daha ne kadar hayrete düşüreceğini merak ediyordum. Kaba görünen bir centilmendi o.

Yatağa oturup sırtımı yastığa yaslamamla eğilip yanağımdan sonra da alnımdan öptü. Dudakları yumuşacık ve sıcaktı vaat gibi. Bu yanaklarımın al basmasına neden olacak kadar vaat doluydu.

“İyi geceler Gül Çiçeğim.” dediği anda içimden kalbime doğru ılık bir sevgi seli aktı. Gideceği esnada koluna yapıştım ve “işin bitince beni kontrol etmeye gelecek misin?” dedim. Bu nasıl bir istekti umursamadan ya da benim hakkımda ne düşüneceğine aldırış etmeden.

Gözlerinde daha önce gördüğüm yıldızlar bir bir parlarken yanağındaki gamzesi de yavaşça belirginleşmişti. Tekrar dönüp kolunu tuttuğum elimi eline geçirdi ve “işim biter bitmez gelip seni kontrol edeceğim.” dedi.

“Teşekkür ederim.” dedim tekrar gözlerinin içine bakmadan kucağımda duran tablete gözümü dikerek.

Elimin üstüne de bir öpücük kondurup odadan sessizce çıktı. Onun gitmesiyle sonunda gerilen bedenim yatıştı. Tabletteki müziği başlatarak kafamı yastığa koydum ve içime dolan korkuların endişelerin yersiz olduğuna ve güvende olduğuma dair telkin ettim kendimi. Ancak çocukların o masum bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu. Ne olmuştu da o adam çocukları bu eve getirmek durumunda kalmıştı. Çocuklar kimlerdi? Zengin bir gurup ailenin çocukları mıydılar okuldan mı kaçırılmışlardı? Yaşları birbirine yakın belki de aynıydı yani arkadaşlık etmeleri muhtemeldi. Fidyeye için kaçırılan bir gurup çocuk. Yaşadıklarını onlarında yaşadığını bilmek boğazımda kocaman bir yumru oluşturdu. Belki daha fazlasını yaşamışlardı. İşte bu ürperticiydi. Ellerimle bedenimi sarıp sarmalarken yatağa kaybolmak istercesine iyice gömüldüm ve müziğin dinlendirici ritmine zihnimi bıraktım.

Sabahın ilk ışıkları odama vurduğunda bende uyanmıştım. Alkır gelecek diye kendimi resmen uyumamak için zorlamıştım. Ancak uyku bir noktadan sonra baskın gelmişti ve kim bilir kaçınıcı rüyamdayken sandal ağacı kokusunu duyumsamış sıcak elini saçlarımda hissetmiştim. Yanımda olduğunu beni kontrole geldiğini anlamıştım. Hatta uykulu halimle ona teşekkür bile etmiş bir süre eli elimde uyumuştum.

Başka bir şey hatırlamam normaldi çünkü varlığı ile daha da huzur bulup iyice uykuya bırakmıştım bedenimi zihnimi.

Uyandığımda baktığım ilk şey odada olup olmadığıydı. Yoktu. Elbette olmasını beklemiyordum ancak yine de bir umut belki korkacağımı düşünerek yanımda kalmıştır diye düşünmekten alamıyordum kendimi. Belki de uzun bir süre yanımda kalmış uyumamı izlemişti. Eminim uyurken ne kadar uslu diye düşünmüştür. Evet kesinlikle düşünmüştür dedim düşünceme gülerken.

Kahvaltıya gitmeden hızla duş alıp hazırlandım ve çocukları ortada görmeyeceğimi bile bile emin adımlarla mutfığa doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi masada çocuklardan bazıları ve Gülten abladan başka kimse yoktu.

Yanlarına varıp günaydın dedim ancak onlar için halen gün aymamış gibi görünüyordu. “Siz hiç uyudunuz mu berbat görünüyorsunuz” dedim İlker’e.

Güldü ve “ortada bir kriz varken uyumak ne mümkün.” dedi ve yanında duran Batu’dan hızlı bir dirsek darbesi aldı. Ah nidasını ağzının içerisinde hızla yutarken ters ters Batu’ya baktı ve önündeki kahvaltı tabağını didiklemeye başladı. Anlaşılan sadece uykuları kaçmamış iştahlarını da kaybetmişlerdi.

Dünkü olaylar bir anda aklıma dolmaya başlarken silahla birilerinin yaralanıp yaralanmadığını sormadığımı fark ettim. Alkır herkes iyi demişti ama eğer bir yaralanma durumu olsa bana bunu söylemeyeceğini biliyordum.

“Dün gece yaralanan birileri oldu mu? Silah sesleri gelmişti ya” dedim ne duyacağımı bilmediğimden korkarak.

“Hayır kimseye bir şey olmadı” dedi Batu ciddiyetiyle. Bu çocuk neden bana çok kasıntı ve itici geliyordu. Konuşmak istemediği için verdiği cevaplar kısa ve bir sonraki soru gelmesin diye sert bir üsluptaydı. Onun fazla muhabbetten hoşlanmadığını öğrenmiştim o nedenle de soruyu ona direk

değil ortaya sormuştum biraz ama o her zamanki uyuzluğuyla başkasının cevap hakkını da engellemiş kestirip atmıştı.

Masada Eray ya da Dinçer olmadığı için üzölmüşüm çünkü sadece o ikisi varsa istediğim bilgileri elde edebiliyordum. Şu anda da onları görene kadar elimdekilerle yetinecektim ki onlarda nöbetteydi muhtemelen bu da uzun bir süre bilgi alamayacağım anlamına gelirdi. Zaten Batu'nun o sinsî gözleri üzerimdeyken de başka bir soru sorarak sinir bozucu bakışlarını üzerime çekmeyecektim.

Sessizce kahvaltımı yaptım biraz ağırdan alarak. Alkır'ın gelebileceğini umarak uzun bir süre oyalandım. Ancak ortaya masadakilerden başka gelen olmadı. Bu iş daha da ilginçti çünkü bu evde birçok insan vardı. Ta ki dünkü olaya kadar hepsi ortalıkta görünürken bugün hiçbirî gözüküyordu. O zaman ya evde değillerdi ya da uyuyorlardı. Hangi seçenek daha olasıydı emin değildim.

Ama evde az sayıda kimsenin olma düşüncesi beni telaşlandırmıştı. Ya birileri dün gece gelenleri izlediyse ya benim açığa çıkmam an meselesiyse. Alkır'ın burada olması gerekirdi beni yalnız bırakmaması gerekirdi. Ama ortalıkta yoktu. Neredeydi? Sessizce yerimden kalkıp dikkatlerini çekmemek için afiyet olsun diyerek üst kata yöneldim.

Önce çalışma odasına sonra odasına bakmaya karar verdim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Merdivenleri çıkıp çalışma odasının kapısına gelene kadar parmak ucumda çıktım. Sanki kaçak bir iş yapıyormuş gibi hissettim kendimi. Kapıyı vurmadan önce kapıya kulağımı dayadım ve ses gelip gelmediğine baktım. Derin bir sessizlik hakimdi içeride olduğunu düşünmüyordum. Hafifçe kapıya tıklayıp kafamı açtığım aralıktan uzattım. Oda boştu zaten tahmin etmişim. Bir ihtimal odasında olabilirdi. Yine sakince odasına kadar yürüdüm ve diğer kapıların önünden geçerken dikkatle etrafı dinledim. Bu katta kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu. Tam bir sükunet içindeydi.

Alkır'ın odasının önünde kapıya tıklayacağım esnada fark ettim. Ellerim titriyordu bacaklarım da öyle. İçeride olmasından mı olmamasından mı korkuyordum acaba? Sanırım her ikisinden de. Olmaması tehlike alarmımı verecekti olması ise ona yakın olmamın heyecanını arttıracaktı.

Cesaretimi toplayarak kapıya tıkladım ve bekledim. Elbette ses yoktu. Burada değildi. Muhtemelen dünkü olayı çözmek için çocukların bazıları ile dışarı çıkmıştı. Yavaşça kapıyı araladım ve içeriye doğru süzıldüm. Yoktu. Gitmişti. Dünkü yaygaradan sonra beni bu evde korunmasız bırakmıştı.

Birinin beni bu odada görüp yanlış anlamasına mahal vermemek için kapıyı ardımdan kapattım. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlı hızlı atıyordu. Kabahat işleyen bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Onun özeline giriyor ve onun hakkında öğrenebilecek bir şeyler arıyordum. Nefti gözlerinin altındaki gizemi çözmek için aslında yanıp tutuşuyordum. Yanında bunu beceremiyorsam bir de ondan saklı gizli bu şekilde şansımı deniyordum.

Yatağının kenarına kadar geldim ve başucunda duran komodini açtım. İçerisinde bir adet kulaklık, bir kitap vardı. İnce bir kitaptı Kum ve Köpük Halil Cibran. Daha önce okumadığım bir yazardı. Elime aldım ve sayfalara şöyle bir göz attım. Aslında göz attım demek hafif kalırdı. Yatağın ucuna oturup kitabı okumaya başladım. Tam ilgimi çekmeye başlamış kelimelerde kendimi kaybediyordum ki bir kapının sesi ile ayağa fırladım. Kapıdan içeriye giren kimse yoktu. Odada bulunan başka bir kapıdan gelen biri vardı. Alkır.

Kapının ardından çıkan buharlardan banyo olduğu anlaşılıyordu. Benim anlayamadığım nokta bunu nasıl gözden kaçırdığımdı. Tamam dün gece korkudan bir şey fark edecek durumda değildim ancak şimdi neden görmemiştim. Odayı karıştırmaya gelmiş dikkatsizliğimle başarısız olmuş yakalanmıştım.

Belinin altında sarılı havlu vardı ve elleri kafasında havluyla saçını silkeliyordu ki göz göze geldik. Şaşkınlığı yerini hızla gamzesinin belirmesine sebep o gülümsemeye bırakırken elimden düşen kitabı almak için yere eğildim. Bakışlarımı özellikle ondan kaçırırken “özür dilerim sana bakıyordum görmeyince...” dedim ve elimdeki kitabı gösterdim. Büyük hata ne diyecektim devamında sen yokken odanı karıştırıyorum mu? Kahretsin battıkça batıyordum. Bundan kurtulmam gerekiyordu. Bu nedenle kitabı ellerim titreyerek komodinın üzerine koydum ve titrek adımlarla yürümeye başladım.

Kapıyı açtığım gibi hızla arkamdan kapattı. Şimdi yine kapı ve onun arasına sıkışmış kalmıştım. Sırtım ona dönük ellerimi ve kafamı kapıya yaslayarak kaldım. Ilık nefesini enseme hissediyor o hayran olduğum kokusunu duyumsuyordum. Bu benim için işleri hiç mi hiç kolaylaştırmıyordu. Bacaklarımın dayanacak gücü kalmamıştı ve nefes alıp verişim dahi hızlanmıştı.

Burnunu kulağımın tam arkasına yaklaştırdı ve o hızlanan nefesim bir anlık tekledi. Burnu ile derin derin nefes alıp verirken saçlarımın üzerine doğru koklayarak ağır ağır geldi. Belki saniyeler sürmüştü ama benim için upuzun dakikalardı. Ellerim kapıyı oymak istercesine sert bir şekilde iterken gözlerimi sımsıkı kapattım bu daha ne kadar devam edecekti ve ben ne kadar dayanacaktım?

“Nefes al Gül çiçeğim sana dokunmayacağım.” dedi.

Dokunmasına gerek kalmadan yeterince heyecanlanmıştım zaten. Şimdi bu cümleyi kurmasıyla hafif bir sızı hafif bir hayal kırıklığı dağılmıştı hücrelerime. Ancak dokunmak isteseydi orada paramparça dağılıverirdim kaçınılmaz bir şekilde.

“Bak bana” dedi yine içimi gıdıklayan sesiyle. Yavaşça dönerken dediği gibi nefes alıp vermeye çalıştım. Bakışlarımı hala bakışlarından kaçırırken bunu bu odadan çıkana kadar yapamayacağımı önünde sonunda ona teslim olacağımı fark

ettim. Kafamı kaldırıp dikkatle gözlerine baktım ve önce onun konuşmasını bekledim.

Ancak o konuşmaktan ziyade tüm gözleri ile içimi içiyorcasına neftilerini dikti. Kimsede görmediğim bu eşsiz gözlerin büyüüne kapılmışken elini kaldırdı ve parmaklarının ucuyla yanaklarıma dokundu. Dokunmayacağım demişti ama engel olamamıştı ya kalbine ya zihnine. Hangisiyle hareket ediyordu bilmiyordum.

Onun sıcak teni ile buluşan bedenim istemsiz alev saçtı ve gözlerim kapanmamak için direndi. Çünkü elleri yüzümün her bir santimetre karesini gezerken bakışları ile çarpışmak ayrı bir zevk veriyordu. Bunu o da hissediyordu emindim. Dudağının kenarında biriken gülümsemesinden, bakışlarının pırıltısından duyumsuyordum. Bacaklarımın titremesi yavaşça bedenime de yayılmıştı ki bunu fark etti. En son titreyen elimle bir kolunu tutmam sanırım o sözleri sarf etmesine neden olmuştu.

“Sen istemeden sana asla dokunmayacağım, korkma Gül Çiçeğim.” dedi. Ondan korktuğum için titrediğimi düşünmüştü. Haklıydı aramızda geçen kötü deneyimler sonrası başka ne düşünebilirdi ki? Beni nazikçe kenara çekip kapıya uzanarak “korkuttuysam özür dilerim gidebilirsin.” dedi. Gözlerindeki parlayan yıldızların bir anda sönmesi çok acıydı. Hayal kırıklığının ta kendisiydi.

Anlayamadığı şey aslında kalmak ona dokunmak istememdi. Belki de bilerek bu durumu bana bırakıyordu. Daha önceki hatalarını tekrar etmek istemiyordu. Aslında teknede yaşadığımız an bizi birbirimize biraz daha yaklaştırmıştı sanki onun da korkularını yıkmıştı. Bir de dün gece bana sıradan biriymiş gibi değil sevgilisiymişim gibi davranmıştı. Sözcüklere gerek kalmadan bağlanmıştık bir şekilde. Ancak şu anda her şey değişmişti onun için. Heyecanımın tedirginliğim olduğunu düşünmüş beni rahat bırakmayı tercih etmişti.

Yoksa aramızdaki durumu düşünmem gerekir derken aslında kararını vermişti de yerine mi getiremiyordu. Kararının arkasında durmakta zorlanıyor bocaladığı için mi böyle davranıyordu? Kararının benden yana olmasını öyle çok istiyordum ki beni seçmesini beni istemesini öyle çok diliyordum ki.

Şimdi bile gitmek istemiyordum onun yanında kalmak ona dokunmak istiyordum. Bunu en başından beri hep istiyordum. Nasıl bir adam olduğundan emin olamadığım halde yine de inatla. Bu nedenle açtığı kapıyı elimle iterek hızla kapattım ve onun kollarına doğru atıldım. Bu hamlem onu şaşırtmakla kalmamış bir anlık dengesini de kaybettirmişti ki olduğu yerden geriye doğru birkaç adım attı. Ama güçlü bacakları yere öyle sıkı tutundu ki kolları ile anında bedenimi sardı.

Kollarının verdiği güveni verebilen hiçbir şey yoktu bu dünyada benim için. Yabancı bir adamın bunu yapabilmesi çok ilginçti. Dudağıma kapanan dudakları bulunduğum mekanı, zamanı silip götürmüştü. Bu aşksa eğer çok fena aşkıttım. Onun yanında hem güvende hem mutluydum.

Bu bir önceki acı hatırayı hatırlattı bana ve sonunun hüznü olmaması için dua ettim. Beni anında bırakmasıyla şimdiden pişman olacağıma dair bir huzursuzluk kapladı içimi. Beni reddediyordu kararı kesinlikle benden yana değildi. Kasetin başa sarıyor olması içimi kırıp dökerken gözlerime biriken yaşları tutmayı başardım. Sonra aniden duyduğum sesle kapıya döndüm.

Berkay kapıda sersemlemiş bir halde duruyordu. Şimdi Alkır'ın alelacele beni neden bıraktığını anlamıştım. İçeriye davetsiz bir misafir gelmişti ve bizi görmüştü. Hem de görmesi gereken en son kişi. Kahretsin...

“Ben...ben kusura bakma sonra geleyim.” derken tutulması bizi gördüğünün kesin kanıtıydı. Bu hiç iyi olmamıştı hiç...

“Ben çıkıyordum zaten” dedim ve onun yanından geçip kendimi dışarı attım. O çıkmadan önce o odadan kaçabilmem iyi olmuştu. Bunu onun görmesiye beni biraz korkutmuştu. Bununla ilgili benimle konuşmak isteyip istemeyeceği aklıma geldi. Umarım bunu yapmak zorunda kalmam. Merdivenlerin basamaklarını inerken Eray ile çarpıştım.

“Hey sen iyi misin?” diye son anda dengede durmamı sağlayan Eray’a tutundum ve “görmedim seni affedersin.” dedim.

“Onu anladım da iyi misin bembeyaz olmuşsun” dedi.

“Ben iyiyim evet bir şeyim yok” dedim. Ardından inanmasını sağlamak için gülümsemeye çalıştım ve merdivenlerden inerek saklanmak üzere odama kaçtım.

Ama aslında onu ve davranışlarını düşünmek için saklandım. Beni istediği için bırakmamıştı. Mecbur olduğu için uzaklaşmıştı. Kararı hala benden yana olabilirdi belki de aslında bendim hep. İçimi büyük bir sevinç kapladı öyle doldurdu ki yoğunluğundan öleceğimi sandım. Süratle atan kalbimi tuttum ve ne olacaksa olsun onu seviyorum dedim. Evet bunu ciddi ciddi itiraf edebilirdim artık.

Ben Alkır’ı seviyorum.

Bölüm -17-

Gün boyu odadan çıkmamıştım. En çok hangisinden kaçırıyordum bilmem. Sanırım Berkay ile yüzleşmek en sıkıntılı olanıydı ve ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi. Eray ile bile aramda bir şeyler olduğunu düşünerek bana çıkışmasından sonra bu olaya şahit olması kafamda soru işaretleri bırakıyordu. Teknede ki vurdumduymaz tavrına inanmak istiyordum ama bizi gördükten sonraki bakışları

canımı sıkıyordu. Sadece Alkır'ın liderliğindeyken sanırım yanıma yaklaşmaz diye umuyordum.

Elbette bu riski alamayacak kadar cesaretimde yoktu ve bu saate kadar odamdan burnumun ucunu bile dışarı çıkarmamıştım. Ancak bunu daha ne kadar süre erteleyebilirdim ki mecbur bir noktada çıkacak ve onunla da öyle ya da böyle karşı karşıya gelecektim. Dikkat etmem gereken nokta Berkay ile yalnız kalmamaktı. Hatta en önemli nokta buydu. Eğer bu seferde beni tehdit eder ya da bir imada bulunmaya kalkarsa ağzının payını vermekle kalmayacak bunu mutlaka Alkır'a da söyleyecektim. Evet bunu kesinlikle yapacaktım.

Akşamın çoğunu bahçede hafif esintide oturarak geçirdik. Bütün gün içeride durmamdan sonra temiz hava kesinlikle iyi gelmişti. İyi hissetmemi sağlayan aslında birazda Berkay'ın tavırlarıydı. Tahminimden uzak gayet normal davranıyordu. Gördüklerini sorun etmemesinin nedenini Alkır'a bağlıyordum ama belki konuşmalarında işe yaramış olabilirdi. Sonunda aramızda bir bağın olamayacağını kabullenmiş görünüyordu. Bugünkü davranışı artık endişelenmemin manasız olduğunu söylüyordu.

Bunu da hallettiğime göre şimdi önemli olan diğer meseleye gelmeliydim. Alkır ile aramızda olan meseleye. Yani hiç konuşmadan böyle arada birbirimize sarılıp öpüp koklaşıp ayrılacak mıydık hep? Duygularımızı, hissettiklerimizi, yaşadıklarımızı paylaşmayacak mıydık birbirimizle? Kimseye bu kadar yaklaşmamışken ona her halükarda teslim olmamı tartışmayacak mıydık? Tam çaprazımda duran adama baktım ve kahvesinden bir yudum alırken dikkatle Batu'nun anlattıklarını kafasıyla onayladığını gördüm. Karanlıkta neftileri simsiyahtı. Koca bir çift siyah göz.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki gözleri beni buldu. Ciddiyetini hiç kaybetmeden kafası ile onaylamaya devam etti. Batu'nun cümlelerini dinleyip dinlemediğini merak ettim.

Bana bakarken gerçekten söz dizilerini takip edebiliyor muydu? Yoksa řu anda benim dűřűndűğűm gibi odadaki o muhteřem anları mı dűřűnűyordu? Keřke zihnini okuyabilseydim.

“Meriç haklı bende bugűn űyle yorulduđ ki geceyi erkenden kapatıyorum.” dedi İlker. Onun sesiyle diğerkonuşulanları duymadıđımı anladım. Anlaşılan Alkır sadece nefesimi kesmiyordu aklımı da bulandırıyordu. Onu dűřűnűrken tűm duyma gűrme yetimi kaybediyordum.

İlker yanında Meriç ile ayrılırken bende onlarla birlikte kalktım. Alkır’ın bakışları hemen beni bulurken “kahve yapacađım isteyen var mı?” dedim. Yatmaya gittiđimi sanıp ardından kalkmasını istemedim. Dűnűnce onu bulmayı garantilemek istedim. Batu ile Berkay’da istediklerini sűyledi ve ben hazırlamak űzere mutfađa geçtim.

Kahve demlenip sűtte kaynarken oyalanmak adına çocukların bıraktıkları bulaşıkları makineye dizdim. Ardımda yaklaşan sıcaklık bir an boş bulunmama neden oldu ve yerimden sıçradım.

“Benim” dedi gűven vermek istercesine. Kokusu geç gelmiřti bu sefer burun deliklerime. Yoksa o bu kadar yaklařmadan bilirdim yakınıma geldiđini.

“Kahve mi istiyorsun sende fazla demledim istersen bir bardak...”

“Hayır onun için gelmedim.” dedi sűzűmű bitirmeme izin vermeden. Bakışlarındaki kararlılık neden geldiđini anlamamı sađladı. “Bu birkaç gűndűr yođun bir řeyler yaşıyoruz ancak bir tűrlű konuşmaya fırsat bulamadık. Biliyorum űst űste gelen durumlarda buna engel oldu. Ancak seninle bař bařa gűrűřmem gerekiyor. Gece herkes yattıktan sonra odana geleceđim.” dedi.

Gecenin bir yarısı odamda o ve ben yalnız... Bu yanaklarımın al al olmasına sebep olurken eliyle koluma uzandı ve “kısa bir konuşma sadece. İçinde bulunduğumuz durumu açıklamaya kavuşturmak için.” dedi. Ya da kararını bildirmek için diye düşündüm.

“Tabi olur.” dedim. Daha başka ne diyebilirdim ki? Başka en uygun zaman ne ara olurdu ki? Bu kadar büyük bir kalabalıkta yaşıyorsanız gündüz vakti en zor olanıydı. Demlenen kahveyi bardaklara doldurup kendiminkine süt ilave ettikten sonra tepsiye uzanmıştım ki Alkır benden önce davranarak tepsiyi aldı. Onun bu centilmence tavırlarına alışabilecek miydim acaba?

Bana konuşalım dedikten sonra vakit geçmek bilmiyordu bir de bu yetmezmiş gibi kalan herkes hala oturuyordu. Yorulan uykusu gelen gerçekten yok muydu? O kahveleri yapmayacaktım. Şu an acayip pişmandım.

Odaya yatmaya gidiyorum desem belki peşi sıra herkes odalarına dağılırdı. Böylece Alkır ile bende baş başa kalıp şu kalbimi durduracak konuşmayı yapabilirdik. Sanki biraz uykusu gelmiş gibi görünüyordu Batu ile Berkay.

Yavaşça ayağa kalkarken gözler üzerime doğruldu ve “ben yatıyorum size iyi geceler.” dedim. Alkır’ın yüzüne bakamıyordum. Birileri sanki ne çevirdiğimizi anlayacakmış gibi endişeyle gözlerimi sadece ondan esirgiyordum. Hemen peşimden onunda kalkacağını düşünüyordum ama oyununu iyi oynuyordu. Diğerlerinden sonra kalkıp üzerine hiçbir söz etmemişti. Benden daha iyi bir oyuncuydu muhakkak.

Odama girip kapıyı kapattım ve pencerelerin perdesini sıkı sıkıya örttüm. Perdenin her bir yerini inceleyerek dışardan birinin görme olasılığına karşı önlemimi aldım. Hemen banyoma dalıp elimi yüzümü yıkadım ve heyecandan yanan bedenimi serinlettim. Yanan yüreğimi serinletecek herhangi bir şeye de hayır demezdim.

Kapının hafif tıklama sesi onun geldiğini bildiriyordu. Hızla odaya geri döndüm ve içeri girmesini bekledim. Sessizce açılan kapının ardından görünen Alkır hemen odadaki ışığı kapatacağını işaret ederek gece lambasını yakmamı istedi. Odaya girer girmez yine emirlerini vermeye ve uygulatmaya başlamıştı. Tam anlamıyla yönetici ruhliydu.

Hafif loş ışıktaki yakışıklı bir adam duruyordu şimdi karşımda. Heyecandan elimi kolumu nereye koyacağımı bilmeyen bir hale gelmişim. Ne konuşabiliyor ne de sakince durabiliyordum. Tamamen gerilmişim. Aramızda olan bu güçlü bağı hissetmeye başlamam ise daha fazla heyecan duymama neden olmuştu.

Ağır çekimdeymiş gibi yanıma yaklaşması sanırım asır sürmüştü ve ben o süre içinde kesin yaşlanmışım. Oturmamı işaret etti ve benimle birlikte o da yanıma oturdu. Ellerim ayaklarım yine yerinde duramıyor oynuyordu ki eliyle ellerimi ve bacaklarımı durdurdu.

“Verda sakın ol sadece konuşacağız. Gece gece odana gelmem çok uygun olmadı farkındayım ancak gündüzleri pek müsait olmuyorum. Dolayısıyla sana vakit ayıramayacağımdan dolayı ve tabi bir de sessizlikten faydalanmak uğruna bu zamanı seçtim. Seni huzursuz etmek istemiyorum.” dediği anda kelimelerim onu böldü.

“Huzursuz değilim sadece...sadece biraz heyecanlıyım. Yani aramızda bu olan şeyi konuşmayı istiyorum gece gündüz önemli değil. Aslında bakarsan düşündüğüm tek şey bu.” Harika dilim ne güzelde döküveriyordu gönlümdekileri bir bir. Hiç kendimi alçaltır mıyım ya da benim hakkımda kötü bir düşüncesi olur mu gibi kaygılardan çok uzaktı.

Gülümsedi ve eli elimi daha sıkı tutarak konuşmaya devam etti. “Benimde düşündüğüm tek şey bu.” İnanamıyordum o da mı ikimizi düşünmüştü bütün gün benim gibi. “O kadar çok şeyi düşünmek zorundayken hem de.” Sırtına yüklenen yüklerin bu

kadar ağır olduğunu bilmiyordum. Ama haklıydı bir koruma sağlamak ve bunu sürdürmek basit bir iş değildi. “O nedenle konuşmak istedim eğer konuşursak bende kendimi işlerime daha rahat verebilirim.” Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

“Öncelikle sana bir soru sormak istiyorum buna vereceğin cevap önemli benim için. Ayrıca şunu belirtmeliyim ki yalan söylediğinde anlarım.” dedi gülümseyerek.

“Pekala sor bakalım.” dedim tedirgin olarak.

“Önceki adiliğim için beni affettin mi?” Neyi kast ettiğini açmasına gerek yoktu. Ormanda olan utanç günümünden bahsediyordu. Kendimi rezil hissettiğim o günden. Ama o gün olan adam değildi artık bundan emindim. Pişmanlığımı gözlerinde okuduğum anda da bağışlamıştı onu.

“Evet affettim” dedim. Bakışlarını bir an olsun ayırmadı gözlerimden bende bir saniye olsun çekmedim. Doğru söylediğime inansın diye. O gün arzudan mı kör olmuştu gözleri inanmamıştı acaba bana? Madem anlıyordu yalanı neden kabul etmemişti söylediklerimi?

Kafasını öne eğdi ve “teşekkür ederim beni affettiğin için. Dediğin gibi adi bir piç gibi davrandım ve sanırım hak ettiğim cevabı da o gün aldım.” dedi. “Ben en başından beri önyargılıydım doğru değildi bu ancak o zamanlar sende kök söktürüyordun.”

Güldüm “haklısın biraz şımarıktım.” dedim aslında daha fazlası olduğumu biliyordum. O da zaten bu yorumuma bir kaşını kaldırarak acaba der gibi bir karşılık vermişti. Ama benimle sanırım tartışmaya girmek istemediğinden cümlelere dökerek uzatmak istememişti.

“Hatalıydım kabul ediyorum. Ama sanırım beni bu kadar etkileyen birinden kaçınmamın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordum.” İşte bu bir itiraftı hem de en çarpıcısından.

“Senden uzak kalmamın çözümünü sana kötü ve kaba davranmak olduğunu sanmam ne yazık ki en büyük aptallığımdı. Hele senin de inadına daha iyi tavırlar sergilemen kaçınılmaz sonumu getirdi.”

“Öyle mi nedir bu kaçınılmaz son?” Bunu titrek bir sesle ifade etmiştim. Ama utanmamış aksine daha da umutlanmışım.

Eliyle saçımın bir tutamını tuttu ve parmağının arasında bir süre çevirdikten sonra uzanıp saçlarımı kokladı “Gül çiçeğim sendin kaçınılmaz sonum sendin.” dedi ve bilmeden kalbime koca bir sevgi seli gönderdi.

“Bende ne kadar karşı koyarsam koyayım boşa kendimi yorduğumu anladım. Bu nedenle kendi kendime keyfini yaşamaya çalıştım. Tabi sen bozmadığın sürece.” dedim her seferinde hayallerimi yıkmasına nasıl kızdığımı hatırlayarak.

“Her zaman seni hüsrana uğrattım değil mi? Evet böyle bir adam olduğumu herkes söyler sanırım yapımda var. O gün söylediklerini dikkate alamayacak kadar aptal bir haldeydim. Sanırım sadece sana sahip olmak istiyordum ve ben...ben gözümün önünde duran şeyi göremedim. Yani buna kim cesaret eder ki? İnanamadım. Verda bunu gerçekten yapacak olmana inanamadım. O gün ileri gitmeme izin verecek miydin?”

İşte bu beklemediğim bir soruydu. Cevabını bildiğim ama cevap vermekten utanacağım bir soru. Yanaklarımı yine alev ele geçirmişti dilim doğru sözcükleri bulamadan bakışlarımdan aldığı cevapla kalakaldı. Ağzı açık bir halde bana bakıyor kafasında birtakım muhakemeler yapıyordu zannımcı. Bunu burada kapatıp ilişkimize başka bir yerden girmenin iyi olacağına kanaat getirirken başka bir soru geldi çarptı yüzüme “İyi ama neden?”

Aşk...

İnsan aşk uğruna her şeyi yapabilecek hala geliyordu gerçekten. Gözlerin kör kulakların sağır oluyordu o mutlulukla. Ona bunu söylesem güler dalga mı geçerdi yoksa aptalın teki olduğuma emin mi olurdu?

“Bir kız neden bunu yapar mı diye soruyorsun?” dedim sorusuna soruyla karşılık verip kendime zaman kazandırmak değildi niyetim. Aslında bunu da anlamasını dileyerek söylememe gerek kalmasıydı. Ama o ısrarla konuşmuyor sözlerimin devamını bekliyordu. Kaçamayacağımı anlamıştım söyleseydim ne zararı olurdu ki? Zaten olan bir şeyi dile getirecektim. Hislerimi gerçekleri söyleyecektim.

“Aşk” dedim. “Bunu sadece aşk yaptırır. Belki bu cümlemden sonra ardına bakmadan bile kaçmak istersin ama doğrusu bu. Unutma yalan söylersem anlarsın” dedim işi şakaya vurmaya çalışarak. Biraz da gerilen ortamı yumuşatmaktı niyetim.

“Üzgünüm.” dedi. Sanırım karşılığı olmadığı için dile getirmişti. Bunu duymak bedenimde bir sızı yaratsa da önemli değildi onun duygularının aşktan daha farklı olduğunu biliyordum ve kendisini suçlu hissetmesini istemiyordum.

“Hayır hayır önemli değil. Yani bir karşılık bekleyerek söylemedim. Benim duygularıyla seninkilerin aynı olması imkansız sonuçta değil mi? Ben bu halimden şikayetçi değilim. Hatta aksine bunu ilk kez tadabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.”

“Yani sen ilk kez mi?”

“İlk kez aşık oldum evet.”

“Daha önce platonik bir aşk yaşadığını sanıyordum.”

“Evet” dedim onu işaret ederken “yaşıyorum. Gerçi sanırım o seviyeden biraz daha iyi bir konumdayım öyle değil mi?” dedim yine muzip bir ifade takınarak. Bunu yapmam hem benim hem de onun için gerekliydi. Kendimi duygusallıktan

uzak tutmama yardımcı oluyor onu da aşk fikirlerimle korkutmamış oluyordum.

Bana sarılıp sınırsız kollarını sırtımda birleştirirken “daha fazlası Gül çiçeği emin ol daha fazlası.” dedi. Bu ondan duyabileceğim incitmekten uzakta en güzel sevgi sözcüğüydü. Aşık değilim ama senden hoşlanıyorum diyebilmenin en kibar hali.

“Demek şimdi hayal kırıklıklarımı onarıyorsun öyle mi?” dedim artık sadede gelmemizin gerektiğinden emin bir halde ya da aşk konusundan uzaklaşmak ümidiyle.

Eliyle yüzümü tuttu ve “evet öyle izin verirsen” dedi. Sonunda kararını vermiş beni seçmişti.

Başım la onayladım ve beni sıcakık öptü. Öpüşü aceleden uzak yumuşak ve ağırdı. Sanki tadına varmak ister gibi. Bende ona ayak uydurdum yavaş ve tatlı öpücüklerine karşılık verdim.

Dün gece öyle uykum kaçmıştı ki onun beni seçtiği düşüncesinden içim içime sığmıyordu. En son ne zaman bu kadar mutluydum? En son ne zaman mutluluktan uykularım kaçmıştı acaba?

Öyle dediği gibi kısa değil uzun uzadıya bir konuşma geçmişti aramızda. Beni dinlemiş anlamaya çalışmış bazen hak vermiş bazen de haksız olduğumu söylemişti. İlk defa bana baktığında nasıl hissettiğini bilmeme yarayacak bilgiler vermişti elime.

İlk huysuzluğumdan şimdi ki uysal halime dönüşümün etkenlerine kadar beni konuşturmuştu. Bunlardan bahsederken oldukça zorlanmışım. Çünkü ona olan duygularımın onu tedirgin etmesini gerçekten istemiyordum. Erkekler kadınlara göre bu tür duygulardan kaçınıyorlardı ve kendilerini tehlikede hissettikleri anda arkalarına bile bakmadan tereddütsüz uzaklaşıyorlardı. Onunla bunu yaşamak istemiyordum. Hep

yanımda olsun istiyordum. Böylece bende birini sevmenin insanı nasıl sevince boğduğunu, heyecanını hep diri tuttuğunu, hücrelerinin aşk diye sayıkladığını doyasıya hissedebilirdim.

“Bir sonraki dileğini söyleyecek misin?” Gülümsedim ve neftilerinin ışıltısına bakakaldım bir süre. Sessizce cevabım gözlerimde saklıydı ama anlayabildiğini sanmıyordum. Hala bir cevap ister gibi bakmaya devam ediyordu.

“Aslına bakarsan diledim ve gerçek oldu” dedim.

“Ne zaman çocuklara mı söyledin ne diledin?” dedi sesi biraz kıskançlık barındırıyordu. Sanki onsuz dileyebileceğim bir dilek olabilirmiş gibi.

“Hayır dün gece” diye fısıldadım ona doğru. “Seni dilemiştim ve gerçek oldu.” dedim kendimi kutlamak ister gibi bir halim vardı. Aslında bunu yapmalıydım da çünkü bu benim çabalarım sayesinde gerçekleşmişti. Ona bıraksaydım asla yanıma dahi yaklaşmayacaktı.

Gülüşi yine dudaklarının kenarında birikti ve gamzelerine dağıldı. Tam o gamzenin üzerini öpmek istediğimi hatırladım. Bunu mutlaka yapacaktım daha özel bir alana sahipken.

“Onlara da dilediğini ve dün gece zaten gerçekleştirdiğimi söyleyelim istersen” dedi.

Blöf yapıyordu. Hayır yapmıyordu. Söyleyecek miydi? Bakışları kesinlikle hiç ama hiç belli etmiyordu. Kendini çok güzel saklıyordu. “Bunu yapamazsın” dedim sessizce.

“Öyle mi neden yapamam?” dedi bana meydan okuyordu resmen. “Yapabilirsin ama yapmamalısın demek daha mantıklı olur.” dedim umursamamaya çalışarak. Bende blöf yapıyordum. Eğer olurda söylerse utancımın yerin dibine girerdim. Bir an düşündüm bunda yanlış bir şey yoktu ki. Sevgiden daha kutsal olan ne vardı? Sevgi en büyük ibadet

değil miydi? Öğrenirlerse öğrensinler hatta öğrensinler ve ona göre davransınlar. Yani en azından Berkay yeniden bir adım atmaya falan kalkmasın; bunun bilinirliği onu durdururdu.

“Neden yapmamalıyım?” dedi sesi içinde kıvılcımlar çıkarıyordu. Bu ses tonu ben kesinlikle çaresiz bırakıyordu ve aşk dolu. Bunu ona söylersem kullanabilirdi bu nedenle saklamalıyım.

“Haklısın aslında bence söylemeliyiz böylece yanlarında gerilmeyiz” dedim.

Tek kaşı ciddi miyim diye anlamaya çalışır halde havaya kalktı. Yüzümü inceliyor bu düşüncemden emin olmaya çalışıyordu. Aslında bende bunu gerçekten yapacağından emin olmak istiyordum. Neden onlara bunu açıklamak istiyordu neden bilsinler istiyordu? Ben onun sevgilisiyken daha mı farklı davranacaklardı bana? Yoksa düşünmek istemediğim ama kalbimi sızlatan o düşünce mi yatıyordu altında? ‘O bana ait. Ben kazandım’ egosu mu? Bunun doğru olmadığını biliyorsun dedim kendime. Belki aşık değil ama senden hoşlanıyor seni önemsiyor.

“Bunu gerçekten istiyorsan söyleyelim istemiyorsan söylemek zorunda değiliz. Seni rahatsız edecekse bilmemelerini sağlarız.” dedi. Sanki ne düşündüğümü biliyor gibi konuşması beni rahatlatmaya çalışması hoşuma gitmişti. Evet dedim beni önemsiyor niyeti kötü değil.

“Aslında bunu hiç düşünmedim. Yani bilip bilmemeleri pek önemli değil benim açımdan. Eray ve Dinçer zaten bir şeylerin farkında. Berkay’da gördü belki bazılarına söylemiştir bile.”

“Söylediğini sanmam ama söylediyse bile umurumda değil gerçekten” dedi ve eğilip alnından öptü. Bahçede çocukların gözü önünde beni öpmüştü. “Şimdi benim biraz işim var” dedi ve eve girerek gözden kayboldu.

Eray ve Dinçer guruptan ayrılarak yanıma doğru yürümeye başladı. Hemen bakışlarımı çizim yaptığım deftere çevirdim. Gördüklerinden sonra bakalım neler söyleyeceklerdi. Evet biz biliyorduk mu ya da hayırlı olsun mu? Ah saçmalıyordum resmen.

“Merhaba ne çiziyorsun yine” dedi Eray.

“Merhaba çocuklar öyle karalıyorum” dedim. Aslında oturduğum yerden güzel bir orman manzarasını çiziyordum ve eskiye göre kıyasladığımda iyi sayılmazdı.

“Bakayım” dedi Dinçer kendine doğru çevirirken “ooo bu baya iyi olmuş sende baya yetenek var. Bence bir sergi falan açabilirsin.” dedi.

“Öyle büyük hayallerim yok benimki sadece hobi burayı rahatlatıyorum” dedim kafamı işaret ederken.

“Aslında kafan rahat gözüktüyordu az önce” dedi Dinçer gülerek. “Alkır ve sen ha çok iyi.” dedi.

“Evet sonunda.” dedi Eray ve aklına bir şey gelmiş gibi bir an duraksadı. Eliyle alnına vurdu ve “kahretsin niye düşünemedim” dedi.

“Neyi” dedik Dinçer ile aynı anda.

“Neyi olacak bu konuda iddiaya girmeyi” dedi yüzünü buruşturarak.

“Evet ya nasıl yaptık bunu?” diyen Dinçer’e dayanamadım ve sırtına bir tane vurdum.

“Şaka yapıyorsunuz herhalde.”

Kahkahaları etrafımı çevreledi ve “kesinlikle öyle şaka gerçekten şaka” dedi Eray kendini benim gazabımdan korumak istercesine. “Yakıştıyorsunuz sevindim adınıza.”

“Teşekkürler” dedim kısaca. Ancak yakışıyorsunuz kısmına takıldı kaldım. Öyle miydi dışarıdan uyumlu mu görünüyorduk? Öyle düşünüyorsa doğrudur mutlaka. Bu gülümsememi sağladı. Yakıştırılmak güzeldi.

Akşam boyunca Alkır bana çok özel davrandı. Kelimelere dökerek biz birlikteyiz dememize gerek kalmamıştı çünkü önce yemek masasında tabağımı yemeklerle doldurmuş bir çocukla ilgilenir gibi gözlerini üzerimden bir saniye ayırmamış tek tek lokmalarımı saymıştı.

Yemek sonrasındaysa kahvenin yanına sevdiğim çikolatadan getirmişti; dışarıda otururken üşümeyeyim diye de şal. Herkes sessizce onun hareketlerini izliyor birbirlerine sanki biz görmüyormuşuz gibi kaş göz yapıyorlardı. Eray ve Dinçer’in rahatlığı ise ayrı bir konuydu. En sonunda diğerleri de pes etmiş Alkır’ın bana olan davranışları normalmiş gibi davranıyorlardı. Elbette her şeyin farkındaydılar. Yüzlerindeki ifadesizlik onların ne düşündüğünü anlamama engel oluyordu. Ama bu çokta önemli değildi. Sonuçta bu ilişki ben ve Alkır’la ilgiliydi. Onların bir ilgisi yoktu.

Beni en çok şaşırtan Berkay’dı. Bugün çok sık görmemiştim ama Alkır’la beni gördüğü zamanlar artık sinsî bakışlarına bürünerek beni tedirgin etmiyordu. Bu gerçekten iyiydi. Bugün Meriç, İlker ve Batu ile birlikte nöbetteydi. Alkır’ın istediği gibi sayı dörde çıkmıştı. İlker ve Batu ön tarafta Berkay ile Meriç ise arkada ormanlık alandaydı. Bizi yan yana samimi bir halde görmesine rağmen umarsız davranması artık aramızdaki sorununun tamamen bittiğine beni inandırıyordu. Düşman edinmek istemiyordum kimseyle karşı karşıya gelmekte; bu yorucuydu.

Alkır’ın uzanıp elimi tutmasını beklemiyordum. Sanırım masadaki kimse beklemiyordu. “Uykun geldi mi? Yorgun görünüyorsun.” dedi.

Aslında biraz yorgun olduğumu kabul etmeliydim ancak onun yanında olma isteği bunu umursamama neden oluyordu. Ancak yalanımı anlardı değil mi öyle demişti. “Biraz geldi aslında.” dedim.

“O zaman doğru yatağa” dedi elimden tutup kaldırırken. Kalbim elimi tuttuğunda hızla tekledi ve ümit etti. Belki yine dün geceki gibi yanıma gelir ben uyuyana kadar yanımda kalırdı. Bu kanı ile isteğini hemen yerine getirdim ve iyi geceler dileyerek odama yöneldim.

Alkır gelene kadar kendime çekidüzen verdim. Dışlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım. Pijamalarımı giydim ve yatağa girip müzik listemi çalıştırarak onu bekledim. Gelecekti değil mi bana iyi geceler diyecekti yani en azından uykuda olsam dahi kontrole gelirdi. Yani umuyorum gelirdi.

Bir müddet sonra nihayet kapı çalındı ve içeriye sessiz adımlarla Alkır girdi. Sessizce yürümeyi nasıl başarıyordu? Loş ışıktaki avına yaklaşan bir jaguar gibi görünüyordu. Bana yaklaştığı her adımda kalbim daha güçlü vuruyordu. Daha coşkulu ve daha aşk dolu...

“Uyumamışsın.” dedi fısıltı ile.

“Seni bekliyordum geleceğini biliyordum”

Yatağın ucuna oturup saçlarımı okşarken “çünkü ben hep gelirim” dedi. İçimi büyük bir güven ve sevgi duygusu kapladı. Evet gelirdi. Sanki ben kırılacak bir çiçekmişim gibi dikkatle yüzümden tuttu ve sıcak kısa bir öpücük kondurdu dudaklarıma.

Ardından kulağıma takılı olan kulaklıklardan birini aldı ve “ne dinliyorsun” dedi ses gelmeyince “hiç mi?” diye sordu.

“Hayır...hayır sen gelince durdurdum dinliyordum” dedim tableti açıp müzik kulaklarımıza dolarken.

Tatlı bir hımmmm sonrası gözlerini kapadı ve yanıma oturarak sırtını benim gibi duvara dayadı. Başımı göğsüne yasladı ve orada öylece hem aşkımın hem ruhumun mutluluğunu dinledim.

Beste biterken yavaşça kafamı kaldırarak onu ve tepkisini izledim. Birbirimizi incittiğimiz zamanlarda tabletten açıp gittiği Monlight Sonata'yı dinlemiştik. O günkü inatlaşmamız dün gibi aklımdaydı. Beni deli etmiş. İtalyanca bir cümle söyleyip merakta bırakmıştı. Tabi gitmeden hemen önce bu besteyi açmış kafa karışıklığının daha da artmasına sebep olmuştu.

Gülümsemesi yeniden gamzesini ortaya çıkarırken “bana bakıyorsun” dedi. Gözleri kapalıydı ama hisleri oldukça kuvvetliydi anlaşılan.

“Evet” dedim onu doğrulayarak. Önce bir sonra diğer gözünü açtı. “Bilgilendirmem için yanıp tutuşuyorsun sanırım.” Aslında birçok şey için yanıp tutuşuyorum demek istedim nereye çekeceğini umursamadan.

Ama ağzımdan kısa ve titrek bir “evet” çıktı yine. Biraz daha doğrularak ve beni kollarında daha sıkı sararak “Beethoven Moonlight Sonata'yı bestelediğinde 31 yaşındaydı ve üstelik sağırdı.” dedi. Bu romantik anda beklediğim sözler değildi kabul ediyorum. Ama bu bilgilendirme seansları beni o kadar cezbediyordu ki aklım dahasını öğrenmeye can atıyordu adeta. Bir başkasının dilinden dökülseydi aynı cümleler yine bu kadar etkiler miydi beni? Hayır hiç sanmıyordum. Bu onunla özdeşleşmişti. O hayattaki en büyük öğretmenimdi. Aynı zamanda en muazzam öğretmenim...

Şaşkın ifademi görünce gülümsedi “20’li yaşlarının sonunda işitme kaybı yaşamaya başlamış ama en ilginçi ne biliyor musun?” dedi bakışlarını üzerime çevirerek.

Hayır anlamında başımı sağa sola salladım cevap vermek yerine. Çünkü biliyordum ki konuşmaya başlarsam onun

cümleleri yarım kalacak ve tamamlayamayacaktı. “En ilginç en iyi bestelerini bundan sonra yazmış olması ve biraz önce dinlediğimiz Moonlight Sonata da onlardan biri. Aslında gerçek adı ‘Quasi una Fantasia’ yani ‘Neredeyse bir fantezidir” dedi ve o an kafamda şimşekler çaktı. Bana dediği İtalyanca cümle. Aslında tüm konuşması sırasında beklediğim o güne dair bir açıklamaydı. Bana ne dediğinden ziyade neden dediğini de merak etmiştim. “Bir şair şu an adını hatırlayamadım. Bu müziğin ‘gölde parlayan bir ay ışığı gibi’ olduğunu söylüyor ve sonrasında eserin adı Moonlight Sonata oluyor.” diyerek tamamladı cümlesini.

“Bence bu adı çok yakışmış, müzikle bütünleşmiş resmen.” dedim.

Eliyle çenemi kendisine doğru çevirdi ve elalarım yine karıştı kopkoyu neftilere. “Senin gibi neredeyse bir fantezisin ve gölde parlayan parıldayan bir ay ışığı.” dedi ve dudaklarıma içimi eriten bir öpücük verdi. Belki de cümleleriydi aynı zamanda beni kendimden geçiren ya da artık bana neden öyle dediğini bilmem. Bilmiyordum ama dudaklarını kana kana içmek istediğimi biliyordum. Sonsuza kadar göğsünün sıcaklığını hissetmeyi güvenli kollarında sarılı kalmayı arzu ediyordum.

Sonsuza kadar...

Bölüm -18-

Kesinlikle hayat doluydum hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum kendimi ve etrafımdaki en küçük canlının bile sevgiye ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Bunu daha önce hiç bu kadar net görmemiştim ama şimdi kendim dolu dolu yaşayınca ve tadınca her canlının en büyük ihtiyacı olduğunu fark etmiştim.

Sevmek kadar sevilme ilgi görmekte önemliydi. Hatta bencilce olacak belki ama sevilme en önemlisiydi. Bu hayatta kendini sevebilmenin en önemli aracıydı sevilme. O zaman daha bir özgüvenin artardı kendine olan inancın kuvvetlenirdi. Sevimeye layık olduğuna ikna olurdun.

Daima şımarık bir kız olmuştum. Babamın abartılı sevgisi bunu daha da körüklemişti muhtemelen. Ama onun sevgisi hiç kendimi sevmem gerektiğine inandırmamıştı beni. Yani bunu hiç düşünmemiştim şimdiye kadar. Alkır'ın sevgisiyle bunun ayırımına varmıştım. Belki yanlış düşünüyordum bir adamın sevgisi kendime olan sevgimi artırmamalıydı. Ama öyle hissediyordum. Yine egom muydu buna sebep? Altında o mu yatıyordu bu düşüncelerimin? Her insan benim gibi hissediyor muydu? İnsanın kendini sevmesi için sevilmesi şart mıydı?

“Yine mi çizim?”

Dinçer bahçenin öbür ucundan bana sesleniyordu. Çizdiğim şeyi saklamak istercesine defteri kapattım. “Karalıyorum her zamanki gibi” dedim.

Yanıma yaklaştığında “biliyorum ben senin karalamalarını yine hangi şaheser üzerinde çalışıyorsun bakayım” dedi.

Ama bu ona göstermek istediğim bir çizim değildi. Özeldi. O elini atıp almadan önce daha önce çizdiğim ama onun görmediği bir sayfayı açarak isteksizce gösterdim. Her zamanki kibarlığıyla bu da onayından geçmiş yine beni pohpohlamaya başlamıştı. Bir an onu kandırdığım için kendimden utansam da bana bakan o nefti gözlerin bana özel olduğu konusunda ikna olmam kısa sürmedi. Gerçeği kadar kağıda resmettiğim de öyleydi. Şahsiydi...

Bir süre benimle sohbet etti ve benim tamamen unuttuğum iddiayı hatırlattı. “Elbette unutmadım sanırım üç dilek hakkım kaldı. En iyilerini bulmam yararına olur zor şartlarda kazandım sonuçta değil mi?” dedim. Bana hak verdi ve öneride bulunabileceğini söyledi. İşte bu merakımı arttırmıştı. Acaba

kendinin ne gibi dilekleri vardı da benim aracılığım ile elde edebileceğini düşünmüştü. “Önerilere açığım” diyerek onu yüreklendirdim.

“O zaman sana listemi sunayım” dedi ve bir kağıt uzattı. İnanamıyordum resmen bir liste hazırlamıştı dilekleri ile ilgili. Gözlerim hızla dilekleri okurken birinde süratle takılı kaldım “yoo hayır bu senin dileğin olamaz kesinlikle inanmam.” dedim dileği gösterirken.

Yakalanmış gibi ezilip büzüldü konuşmasına fırsat vermeden “haydi itiraf et bu listeyi çocuklarla birlikte hazırladınız” dedim.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve “evet ama sen bunu nereden bildin?”

“Haydi ama bu evde fazladan izin isteyebilecek insan sadece bir tane o da Önder, kız arkadaşıyla görüşmek için can attığından tahmin etmek zor olmadı” dedim. Elimde listeyi salladım ve “üşenmeden bu listeyi mi hazırladınız gerçekten mi?” dedim. Arkadan görünen Eray konuşmaları duymuş kıs kıs gülüyordu. “Ve kabul edebileceğimi düşünerek mi hazırladınız?” diye sorarken aklıma sinsice bir fikir gelip yerleşti. “Haydi ama bunun içinde iddiaya girdiniz değil mi?” dedim.

İkisi de dönüp birbirine baktı ve Eray sonunda tuttuğu kahkahayı kopardı. “Sana demiştim anlar diye sandığın kadar saf değil” dedi.

“Kim ben miyim saf?” dedim kızarken. Demek öyle beni saf görüyorlardı. “Madem öyle bu listedekileri de hayalinizde görürsünüz”

Dinçer hızla kolumu tutup “lütfen Verda en azından şu maddeyi dile. Uzun zamandır buradayız hapis hayatı yaşıyoruz resmen bize acı.” dedi.

Gösterdiği maddeye baktım ve onları biraz süründürmek için “bunu düşüneneğim. Ancak sende saf olmadığım konusunda arkadaşlarını ikna edeceksin.” dedim. Saf olmak hoşuma gitmemişti. Yarım akıllı gibi hissetmek güzel değildi ki ben öyle değildim. Aşık olmuş olmamdan kaynaklanıyorsa bu fikirleri değıştirmeleri gerektiğini göreceklerti.

O öğleden sonra Alkır’ın çalışma odasında geziniyor masada işini bitirmesini bekliyordum. Perdeleri kenara çekerek dışarıyı izlemeye koyuldum hafif aralıklı olan pencereyi açarak birkaç nefes alıp verdim. Burnuma yükselen çiçek kokuları Gülten hanımla emeğimizin sonucuydu. Eğilip bahçeyi izlerken ardımdan yaklaşan sıcaklığa karşı gardımı alamadım. Arkamdan sarılıp dudaklarını boynuma gömdüğünde içimin titremesine engel olamadım. Bu en çok hoşuma giden şeydi. Tüm hücrelerimi kıpırdatan iyi ki hayattayım dememi sağlayan histi.

Tenim karıncalanmaya devam eder tüm bedenim onu arzularken kolları arasında döndüm ve onu öptüm. Uzun uzun ama ağırdan alarak. Bu da en sevdiğimdi. Çünkü bunu bir anda kesmiyor kendini geriye çekmiyordu. Sanırım onunda en sevdiğiydi ve karşı koyamadığı. Tabi bir noktadan sonra bunu da sonlandırıyor daha ileriye gitmemenin bir yoluıdu bu. Kaç gün geçmişti ama o beni öpmekten ve ara ara sırtımda yüzümde ellerini gezindirmekten daha ötesini yapmamıştı.

Ormanda yaşadıklarımızı hatırlatmaktan dolayı mı korkuyordu ya da ilk olmaktan mı ya da benim aşık olduğumu sanıp bir hata yapmamamı mı sağlamaya çalışıyorıdu? Bunu ona soramıyordum. Alacağım cevap beni memnun etmeyebilirdi ki aklıma gelen seçeneklerin hepsi de memnun etmeyecekti.

İşte yine aynısını yapıyor kendini geriye çekiyordu. Başını başıma yasladı ve “işim bitti şimdi tüm zamanım senin gül çiçeğim” dedi.

Gül çiçeğim dediğinde yalnız kalbim değil tüm özüm mutlulukla doluyordu. Bir başkasının dilinden bu kadar güzel dökülemezdi bu kelimeler ve insanı bu kadar özel hissettiremezdi.

Bana ait tüm zamanlar sonsuza kadar mıydı? Umarım...

“Pek fazla seçeneğimiz yok ama ne yapmak istersin?” Seninle aynı odada oturmak, seni izlemek, seninle müzik dinlemek, ormanın içerisinde seninle yürümek...

“Bilmem düşünmedim. Aslında aklımda bir fikir var. Bir sonraki dileğim.” dedim.

“Hımmm demek yeni bir bomba geliyor” dedi gülerek.

“Evet hazır mısın?”

“Tabi ki ben bir cinim unuttun mu? Dile benden ne dilersen” dedi kollarını sıkıca bana dolayıp boynuma ve yanağıma öpücükleri kondururken.

Ama şu anda düşünemiyordum ki. Onun bana dokunduğu baktığı anlarda tamamen koşulsuz teslim oluyordum. Beynimde duruyor sadece onun farkına varıyordu. Kulağıma doğru fısıldayarak “eee ne diliyorsun?” dedi.

Öyle davetkardı ki aklıma geleni söylememek için zor tuttum kendimi. Ellerimle omuzuna sıkı sıkı tutunmaya devam ederken “film izlemek istiyorum.” dedim.

Hızla benden ayrılıp “sinemaya mı gitmek istiyorsun?” dedi. Yüz ifadesi öyle sertti ki buna kesinlikle hayır diyecekti. “Sinema olmaz Gül çiçeğim daha önce de dedim dilekler artık bu sahilden ayrılmayacak şekilde olacaktı.”

“Evet biliyorum haklısın sadece şansımı denemek istedim. Uzun zamandır film izlemiyorum ve güzel olur diye düşündüm.”

“Yani sinemada izlemeyi beklediğin bir film mi vardı?”

“Hayır özel beklediğim bir film yoktu. Her ne olursa olsun izlemeye razıydım çok özledim.”

“Üzgünüm gül çiçeğim başka bir dilek dilemelisin.”

Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Yalnız Dinçer’in gazına gelmiş ve onun isteğinin benimde istediğim olduğunu fark etmiş bunu zorlamak istemiştin. Olmamıştı öyleyse kolay gerçekleştirebileceği bir başka dilek dileyecektim.

Mutlu görünmeye çalışarak “tamam sorun değil. Bende başka bir dilek dilerim sırada başka bir tane daha bekliyor” dedim.

Gözleri ışıldadı ve gamzesini tüm çekiciliği ile gözlerime sundu. “Bugünü biraz keyifli hale getirelim ve dışarıdan yemek alalım bahçede güzel bir akşam yemeği ne dersin?”

“Hımmm işte bu kulağa çok daha cazip geliyor” dedi saçlarımı koklarken. “Baş başa mı?” diye ekledi etkileyici o ses tonu ile.

O ve ben romantik bir akşam yemeği mi? Mumlar, çiçekler ve loş ışıklarla çevrili biz... Bunları hayal ettiğim anlar vardı benim. Onu ve beni yan yana getirip güzel bir akşam yemeği sonrası tango yapmıştık. Bu hayali hatırlamak beni gülümsetti. Çünkü onu tanıyan biri bilirdi ki Alkır kesinlikle tango yapacak bir adam değildi. Ama hamakta yan yana yatıp yıldızları seyredebilirdik ya da ülke ülke gezip her fotoğraf karesini birlikte doldururduk.

Yanağıma bir öpücük kondurduğunda “bu kadar kalabalık bir evde baş başa yemek yiyebileceğimizi sanmıyorum. Ama buradan ayrıldığımız ilk gün bunu yapabiliriz ne dersin?” dedim.

Bir an sessizlik içinde beni izledi ve elleriyle saçlarımı düzelterek “sen nasıl istersen. Şimdi benim bir yemek organizasyonu yapmam lazım izinle” diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

Çocuklar beni yine kandırmış oyun salonuna indirmişlerdi. İddiayı kazandığım günden bu yana hiç oyun oynamamıştım. Ancak Eray rahat bırakmamıştı ve artık ısrarlarına dayanamamıştım. Aslına bakılırsa yapacak daha iyi bir işim de yoktu. Alkır Batu ile birlikte yemek almaya gitmişti ve onlar dönene kadar en azından vaktin çabuk geçebileceği bir aktivite bulmuştum.

“Bunu nasıl yapıyorsun gerçekten inanamıyorum. Nasıl bu kadar iyi oynuyorsun bu oyunu?” dedi Dinçer.

“Bilmem oynuyorum işte gördüğünüz gibi ortada hile mile yok.”

“Bence bir prenses falan değil bildiğin cadı. Yoksa nasıl her seferinde yenecek bizi.” dedi Eray.

Kucağımda duran yastığı el çabukluğumla ona fırlatıp gelen darbeye karşı kendimi korudum. “Yuh oğlum hem burada bana saldırıyor hem oyunda.” dedi kahkahalarına engel olamayarak Eray. Bu yorum beni de güldürdü gerçekten nasıl yapmıştım bilmiyorum ama haklıydı her taraftan saldırebiliyordum.

En sonunda Dinçer’in oyuncusunu yere indirdim ve “işte bu kadar” diyerek havaya bir yumruk çaktım. Kapının yanında beni izlemekte olan Alkır’dan habersiz bir süre sevinç gösterisi yaptım ve en son gözlerim tatlı bakışını yakaladı.

Ona doğru yürüdüm. “Ne zaman geldin?”

“Bir süre oldu. Yemekleri aldık bahçe hazır haydi yemekler soğumasın” dedi elimi tutarak. Onların yanında oldukça rahat davranıyordu elimi tutuyor arada yanağıma ya da alnıma bir öpücük konduruyordu. O bir adım atmadan ben kesinlikle yaklaşmıyordum. Bizi izleyen gözlerden çekiniyor hakkımda yanlış anlamalarını istemiyordum.

Hava kararmıştı oyun oynarken zamanın bu kadar geçtiğinin farkında bile değildim. Bahçeye adım attığım anda ışıklarda

kısıldı. Havuzun yan tarafındaki çimlerin üzerine birçok yastık vardı. Tam karşımda ise kocaman beyaz bir pano. Neler oluyordu anlamamıştım. Bu bir akşam yemeği değil miydi? Yastık üzerinde mi yemek yiyip oturacaktık.

Beyaz pano bir anda yabancı olmadığım o ilk görüntü ile dolarken elimden tutmaya devam eden Alkır'ın elini daha sıkı bir şekilde tuttum. Bunu yaptığına inanamıyordum. Benim için burada bir açık hava sineması kurduğuna ve en sevdiğim filmi bulup getirdiğine ve şu anda onu izleyecek olmamıza inanamıyordum.

Ona doğru döndüm ve daha önce kalabalıkta yapmadığım bir şeyi yaparak uzanıp yanağına sıcak bir öpücük bıraktım “teşekkür ederim.” dedim fısıltıyla ve gözlerinin gözlerimle kavuşmasını bekledim. Evet neftilerinin içi yıldızlarla dolup taşmıştı. Bu en sevdiğimdi. Ona has bir bakış ona has bir duygu itirafı. Bu mutluluğunun yoğun olduğu zamanlarda gördüğüm bakıştı. Duygularımı sözlere dökmeden ondan çalabildiğim bakıştıydı.

Başkaları da vardı. Gözlerinin beyazına kadar karalara mahkum olan bakışları mesela. Bu çok sinirlendiği zaman olardı bir de az sinirli olduğu zaman vardı ki onda neftileri yalnızca koyulara karışıyordu gözlerinin tüm beyazını ele geçirmiyordu. Yeşillerin içinde kaybolduğunuz bir bakışı vardı ki bu da en masum olduğu anlardı. Eğer o yeşillerin içerisinde pırıltı varsa bu da düşüncelerinin onu ele geçirdiğine, aklının işte ya da önemli bir meselede olduğunu gösteriyordu. Onu bu kadar iyi çözmüş olduğumun farkında değildi. Olsaydı da bunu inkar ederdi. Çünkü gizemli kişiliğinin arkasına saklanmayı seviyordu.

“Bir sinema salonunun ve yeni bir filmin yerini tutmaz ama en azından özlemini giderirsin diye düşündüm.”

“Hayır bu bir sinema salonundan ve yeni bir filminden çok ama çok daha fazlası, çok daha iyisi.” dedim koluna yaslanıp

yürümeye devam ederken. Dileğimi en iyi şekilde gerçekleştirmişti yeniden. Bir mucizeydi yaşadığım. Kesinlikle o bana bahşedilen bir armağandı. Çok ama çok şanslıydım. Yaşamak zorunda olduğum o kötü olay sonrasında onu bana getirmişti. Her şeyin olma sebebi vardı ve her kötü şey aslında peşinde güzel bir şey getiriyordu. Şu anda yaşadığım gibi.

Scarlett O'Hara o tatlı yüz mimikleri ile konuşmaya başlarken yüzlerce kez izlediğim bu filmin büyüüne kendimi yeniden kaptıracağımı kabul ettim. Yastıkların üzerine oturduk ve Eray elindeki tabağı bana uzattı. "Bu akşam ki yemeğiniz yanına ne içersiniz?" dedi.

"Şimdi bir şey almayacağım teşekkür ederim" dedim gayet resmi bir şekilde. Onun ardından gelen çocuklar etrafımızı sardığında sessizliğin sonu diye düşündüm. Ancak çocuklar şaşırtıcı bir şekilde bizi yanılttı. Sükunet içinde yemek yiyip film izlemeye koyuldular.

Hiçbiri bu filmi daha önce izlememişti. Bu ilginç değildi çünkü film 1939 yılında çevrilmişti. Aslında film bir kitaptan çevrilmişti ve filminden hemen sonra onu da okumuştum. Kesinlikle efsane bir kitaptı. Film de kitaba oldukça bağlı kalarak çevirmişlerdi.

Televizyonda gezinirken rasgele denk geldiğim ve izleyecek daha iyi bir şey bulamadığımdan oyalanmak için açtığım filmle ilk izlediğim andan itibaren bambaşka bir bağ ile bağlanmıştım. Bazen öylesine açtığınız filmler daha derin izler bırakıyordu ruhunuzda. İşte bu da tam anlamıyla öyleydi benim için. Sonunu hayal edebiliyordunuz kendi sonunuzu kendiniz yazıyordunuz. Buna olanak sağlamıştı yönetmen. Her ne kadar ilk izlediğimde hayal kırıklığı ile salya sümük ağlamış olsam ve yana yakıla bunun devamını arayıp olmadığını öğrenmiş olsam da tekrar tekrar izlediğimde duygularımın değiştiğini fark etmiştim.

Bunun kötü sonla biten bir film değil de kendi sonumu yazabileceğim mükemmel bir film olduğunu keşfetmişim. Her izlediğimde de Scarlett'in Rhett'e kavuşmasını farklı senaryolarla oluşturmuştum iç dünyamda. Bu bir ceza değil ödüldü. Hayal dünyanızı harekete geçiren bir ödül...

Scarlett'in hırsı, Rhett'in aşkı sanırım izlediğim hiçbir filmde bulamadığım bir tattı. Erkek karakter Rhett öyle sonsuz bir aşkla seviyordu ki Scarlett'i onun yerinde olmak için her şeyi yapabileceğinizi fark ediyordunuz. Sinsice bir kıskançlık ele geçiriyordu sizi. Film boyunca yeter artık Scarlett yanlış adamı seviyorsun gör artık diye isyan edip o cadıyı kıskandığım, kızdığım çoktu. En azından bana olan buydu. Gerçekten böyle yoğun bir aşkla sevebilecek adamın nefes aldığını dahi düşünmüyordum. Ama şu anda yanımda sıcaklığımı hissettiğim adam benim Rhett'im olabilir miydi? Beni öyle büyük bir aşkla sever miydi? Neden olmasın ki? Ölesiye beni korur muydu? Zaten korumuyor muydu? Beni sahipleniyor, koruyor, kıskanıyordu. Sadece aşık değildi. Henüz... O da ileride olurdu.

Dönüp ona baktım ve beni izlerken yakaladım. Gülümsedim ve omzuna yaslanarak tuttuğu kaseden mısır alıp yedim. Bu filmi hiçbirleriyle izlememiştim. Hep yalnız başıma izlemiş, sonunu hep yalnız yazmışım. Şimdi onunla farklı ve mükemmel bir son yazmalıydım. Bu ana yaraşır şekilde olmalıydı.

Filmin güzelliğinden mi yoksa uzun zamandır izlememenin verdiği hasretle mi sessizce izlemiş; neredeyse 4 saat sürmesine ses çıkarmamışlardı acaba? Peki film bittiğinde herkesin yatağına doğru kaçmaya başlaması nedendi? Yorulduklarından mı yoksa izlediklerini sindirmek istemelerinden mi? İzleyenler bir gurup kız olsaydı kesinlikle ikinci seçeneğin olduğunu söyledim ancak erkekler çok hassas yaratıklar değildi. İlki olduğuna bahse girebilirdim. Al işte beni de kendilerine benzetmişlerdi. Onların yaptığını yapmış hemen durumdan bir iddia çıkarmışım.

“İyi geceler herkese” derken Alkır’da ilk kez benimle beraber eve doğru yürüyordu. Daha önce hep ben ondan önce kalkıp odama gidiyordum şimdi ise ilk kez benimle birlikte geliyordu. Odama kadar gelmeyecek kadar centilmendi. Bunu biliyordum çünkü beni zor bir duruma sokmak istemeyecek kadar önemsiyordu. Nitekim tahmin ettiğim gibi koridora geldiğimizde herkes yatınca yanıma geleceğini söyledi. Her gece yaptığı gibi ben uyuyana kadar yanımda kalacak sonra odasına gidecekti. Daha fazla ileri gitmeme izin vermediği için birlikte müzik dinleyecek belki yeni bilgiler edinecektim. Onunla gece geçirdiğim bu anları çok seviyordum. Akli ile beni baştan çıkarabilen tek erkekti.

Odadan içeri süzüldüğünde ilk günkü heyecanımı yaşamamın büyük bir lütuf olduğunu düşündüm. Belki çok yeniydi ama yıllar geçse de ben yine bu heyecanı ve sevinci yaşayacaktım. Çünkü özüm özünü bulmuştu.

Yanıma oturup ayaklarını uzattı ve her gece yaptığı gibi başımı göğsüne dayayarak kulaklığın birini bana verdi. Tableti alıp müzik listesini açtı ve bir kolunu etrafıma sardı. Bir süre sonra müziği durdurdu ve “Mutsuz bir sonla biten bir filmi neden bu kadar seviyorsun?” dedi.

“Neden mutsuz bir son olsun ki?”

“Adam kadını terk etti.”

“Ama kadın pes etmedi. Yarın yeni bir gün bunu o zaman halledeceğim dedi. Yani bu mutsuz bir son değil aksine sonu burada” dedim kafama dokunarak “istediğin gibi şekillendireceğin bir son.”

“Yani bunu izlemek seni üzmüyor mu?” dedi şaşırmıştı. Onu anlıyordum. İlk izlediğimde ki hislerim beni üzmekten de beterdi.

“Artık üzmüyor. İlk izlediğimde yanımda olsaydın bunu sormana gerek kalmazdı. Çünkü derbeder olmuş halimi

görebilirdin. Ama şimdi o düşüncelere sahip değilim ve bu beni kedere boğmuyor. Bence bu sonun altında farklı bir bakış açısı yatıyor. Bunu her izlediğimde daha iyi kavırıyorum. Bu kötü bir son değil bu kadının kendine olan inancının gücü. Gerçeği fark edip düzeltereğine olan inancının.”

“Değişik bir bakış açısıyla ele alıyorsun durumu. Belki kötü sonla bittiği için bir şekilde kendini avutuyor olabilir misin?” dedi. Sözleri bir tokat gibi inmişti yüzüme. Bende hiç bu açıdan bakmamıştım. Bu beynimin bana oynadığı bir oyun muydu? Kötü biten bir şeyi kabullenemeyip kendime mi uyduruyordum?

Hayır kabullenemezdim kesinlikle öyle değildi. “Bu tam bir son değil ki kötü son olması için adamı bulup reddedilmesi gerekti. Ama öyle olmadı o yeni güne yeni bir hayata başlayacağı anı bekledi.”

“Evet ama zaten kadın reddedildi onu sevdiğini söylediği zaman. Ona rağmen adam kalmadı gitti yani onu terk etti.”

Sürekli bunu tekrar etmesi gerekiyor muydu? İsteyerek terk etmedi. Terk etti çünkü... Çünkü ne? Vazgeçtiği için, pes ettiği için, onu sevmediği için... Seçenekler hoşuma gitmiyordu. İlk izlediğimdeki saklı hüznü içimde bir yerlerden yeniden çıkarıyordu.

“Terk etmedi” dedim fısıltıyla. “Onun sadece gördüklerinden dolayı kafası karışmıştı.”

Eğilip alnımı öptü ve müziği tekrar başlatarak dinlediğimiz bestenin Chopin’e ait olduğunu söyledi. Evet dikkatimi başka bir yere çekmeyi başarmıştı.

“Chopin müziği dile getiren, notaları dizelere dönüştüren bir dehadır” Öğretmen haline bürünmüştü yine. Dinlemelere doymadığım bilgi küpüm. “Piyano ile şiirler yazan dahi de diyebiliriz.”

O böyle söyleyince dinlediğim notaların gerçekten şiir gibi olduklarını fark ettim. Kelimelere gerek kalmadan notaları dile getiren muhteşem dahi.

“İlk bestesini 16 yaşında ilk aşkı olan Constantia’ya yazmış. Oldukça küçük yaşlarda piyano çalmaya başlamış. Öğretmeni artık benden öğrenecek bir şey kalmadı dediğinde 12-13 yaşlarındaymış.” O nasıl bir yetenekmiş de öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş ve bir şey bırakmamış geriye. Gerçekten bir dehaymış.

“Sonra besteler yapıp, Paris’e yerleşmiş, konserler vermiş ve genç yaşta ölmüş. Ama geriye muhteşem sanat eserler bırakmış. Hatta birçoğunu filmlerde, dizilerde duyabilirsin.”

Susmaktan sıkılmış olacağım ki hemen atladım. “Aslında aşına olduğum bazı eserleri var gerçekten de. Özellikle Cenaze Marşı oldukça çok kullanılıyor filmlerde.”

Kafasını onaylar şekilde öne doğru salladı. “Evet en bilinen eseridir. Onun haricinde Noktürnler içinde no 20 C Sharp Minor da bilinenlerden biridir.”

Sonunda bildiğim bir şey olduğunu kanıtlamanın verdiği hazzı yaşadım kısa süreliğine çünkü son dediğini bilmiyordum. Bu benim müzik listemde yoktu sanırım. Ama bunu söylemeden önce bilgisizliğimle rezil olmamak adına bir şey demedim. Belki de vardı ama ben dikkat etmemiştim.

Bazen o kadar fark etmeden dinliyordum ki bir süre sonra müzik kulağımda garip bir tını bırakınca müziğin çaldığını anlıyordum. Ama onunla olan derslerimden sonra anlattığı her bir detayı aklımın bir köşesine yazıyordum. Ya bu derslerden keyif alıyordum ya da onunla birlikte geçirdiğim bu özel anlardan. Kesinlikle her ikisinden de. Bu bilgiye aç olan tarafımı yeni keşfediyordum ve hoşuma gidiyordu. Ve öğrendiğim her bilgi aslında ne çok şey bilmediğimi gösteriyordu ki ben aslında her şeyi bildiğimi savunuyordum.

Artık öyle davranmayacağımdan emindim. Çünkü ne kadar öğrenirsen öğren bunun sonu yoktu.

“Chopin cenazesinde kendi bestelediği cenaze marşı yerine Mozartın Requiem’in çalınmasını istemiş.”

İşte şaşkınlıktan gözlerimin kocaman olduğu bir başka bilgi daha. “Neden onu istemiş ki?”

“Kim bilir belki de insanın içerisinde garip bir hüzne ve ürpertiye neden olduğu içindir. Ya da Cennet ve cehennemi bütün açıklığı ile gözler önüne sunduğu için.” dedi.

Dinlerken böyle mi hissediyordu: Cennet ve cehennem tüm çıplaklığı ile önünde. Bir dahaki sefere dinlerken bunu göz önünde bulundurarak dinlemem gerekiyordu.

“Sen en çok hangisini seviyorsun?” dedim.

“Aralarında bir ayrım yapmam zor. Çünkü her birinin bestesi bana farklı hisler yaşıyor. Kimi ruhumu dinginleştirirken kimi fırtına misali yakıp yıkıyor.” Aynen bende dinlerken böyle hissediyordum. Ruhunun ruhuma yakınlığına ilk kez bu kadar yakinen şahit oluyordum.

Bazı müzikler dinginleştiriyor bazıları ise içimde şimşekler çakmasına neden oluyordu. Daha önce yaşamaktan mahrum kaldığım özel hisler uyandırıyor. Aynı aşk gibi. O da bilmediğim duyguların ortaya çıkmasına nedendi.

Alkır ben uyumadan hemen önce yaptığı gibi beni öptü sarıldı ve “İyi uykular gül çiçeğim” dedi.

“İyi uykular” dedim. Ona henüz sevgilim, aşkım, canım ya da bir tanem diyemiyordum. Ama elbette diyeceğim günler gelirdi. Kendimi rahat hissedeceğim onu huzursuz etmediğini bildiğim günler yakındı...

Karanlıktı ama yalnız değildim biliyordum çünkü tam baş ucumda durmuş beni izliyordu. “Gitmedin mi?” dedim uyku mahmuru.

Yüzüme doğru hafifçe eğildi ama karanlıktan hala onu seçemiyordum. Eliyle ağzıma bastırdı. Bu...bu Alkır değildi. Elinin altında kıpırdanıp çılgılık atmaya çalıştığım anda daha sert bir şekilde beni yatağa bastırdı ve “şişt kimseyi uyandırmak istemezsin.” dedi ve burnuma tuttuğu bir koku ile yarı uyanık yarı uykulu bir halde yığıldım. Tüm kaslarım gevşemişti öyle ki ellerim iki yanına düşmüş göz kapaklarım açık kalmakta zorlanmıştı. Açık kalmak için öyle çok savaşılmıştı ki bir an kazanabileceğimi düşünmüştüm. Ama nafi bir çabaydı çünkü o odaya girdiği anda kaybetmişim. Onu tanıyordum...

Ama neden böyle bir şey yapıyordu? Berkay bunu neden yapıyordu?

Bölüm -19-

Kulağıma fısıldayan sesler yavaş yavaş artıyordu. Beynim zonkluyordu. Kötü bir gece geçirmiştim oldukça berbat bir kabusun eşiğinden dönmüştüm. Neyse ki gerisini hatırlamıyordum. Burnuma keskin bir koku geldi dışarıdan geliyordu sanırım. Yatağımda hafifçe gerindim yumuşacık yatağım neden kazık gibiydi? Hayır dedim hayır olamaz. Anında yattığım yerden kalktım. Burası benim odam değildi. Hayır değildi. Karanlık ve basık bir dört duvar arasına hapsedilmişim yeniden. Köşede bir klozet vardı kokunun kaynağı belli olmuştu.

Lanet olsun bu gördüğüm kabuslardan biri değildi. Kaçırılmışım yeniden. Ama neden? Berkay son hatırladığım yüz ona aitti. Bunu neden yapıyordu? Alkır bunu öğrendiğinde

ona neler yapardı? Bu...bu bir çeşit intikam mıydı? Olmaz bu çok saçma bu çok ileri gidilmiş saçma bir hareket.

Ayağa kalktım buz gibi taşlara değdiği anda parmak uçlarımdan yukarı doğru buz kütleleri de bedenimi sardı. Kahretsin. Dışarıdan gelen homurtuları duyabiliyordum daha net bir şekilde duyabilmek ümidi ile kapıya gittim ve kulağımı dayadım. Konuşmuyorlar da sanki homurdanıyorlardı onları anlamak imkansızdı. Berkay bu işte yalnız değildi birinden yardım almıştı bu kesindi. Dışarıdan gelen seslerde bunun kanıtıydı. Kapının kolunu yavaşça tutup açmaya çalıştım ancak kapı kilitliydi bunu tahmin etmeliydim ama beni bağlamamıştı bir umuda tutunmuştum ama o da boşunaydı.

Meriç ve Can ile samimiydi onlardan biriyle mi gerçekleştirmişti bunu? Ona yardım edecek kadar aptal olabilirler miydi? İnanamıyordum. Haydi o kadar aptallar diyelim ama beni kaırması için ne gibi bir mantıklı açıklama sunabilirdi ki? Kafayı yemek üzereydim tüm bunların başıma geldiğine inanamıyordum. Olsa olsa gerçekten karabasan olabilirdi. Buna bir son vermeliydim bu saçmalıktan onu vazgeçirmeliydim. Onunla mantıklı bir konuşma yapmalıydim.

Derin ama güçlü bir nefes aldım ve kapıya sertçe vurarak seslendim. “Hey orada kimse var mı?” Elbette birileri vardı ancak Berkay’ın adı ile seslenmekten kaçındığım için direk ona konuşmadım. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyordum ona karşı temkinli olmamda fayda vardı. Çok korkuyordum hatta deli gibi korkuyordum. Kalbimin gümbürtüsünü duymak için sessizliğe ihtiyaç yoktu. Kalbim tam ağzımda atıyordu.

Dışarıdaki homurtular bir anda kesildi ve ayak sesleri yerleri dövmeye başladı bir değil iki kişi vardı sanıyorum. Hızla yatağın kenarına doğru yürüdüm ve kapının açılmasıyla kapıya döndüm. Kollarımı önümde bağladım ve içeri giren yabancılara baktım. Yüzleri maskeliydi. Aynı beni kaırın ilk adamlar gibi. Olamazdı hayır buna imkan yoktu. Korkuyla daha da geriye gidip yatağa çarptım. Berkay o neredeydi? Birisi

o muydu? İyi de maske takmasına ne gerek vardı ki zaten onu görmüştüm.

“Neden buradayım? Berkay nerede?” dedim sesimin titreyerek çıkmasına engel olmam mümkün değildi. Bu hissi daha önce de yaşamıştım ve o zaman neler hissediyorsam şu anda aynı şeyleri hissediyordum. Aciz ve savunmasız...

İki adamında yüzlerine dikkatle baktım onlardan biriye tanıyabilirim ümidiyle. Adamlardan biri öne çıktı ve “ne yapacaksın onu biz varız ya.” dedi. Hayır bu evdeki çocuklardan biri değildi. Onların sesine sahip değildi. En azından biri değildi. Maskeden yüzünü göremiyordum ama pis pis sırıttığını anlayabiliyordum ve aklından geçebilecek düşünceleri de.

Söyledikleri ve tavırları içimdeki korkuyu katbekat arttırırdı. Bana dokunabilecek olma ihtimali tüm bedenimin titremesine neden oldu. Ama beni kaçıran Berkay’dı bundan emindim o uykulu halde gördüğüm son görüntü gerçektir. O da onaylamıştı. Bu da demek oluyordu ki beni kaçıran oydu. Bunlar sadece ona yardım eden arkadaşları falan olmalıydı. Yani bana dokunamazlardı Berkay’ın bana olan zaafı kaçınılmazdı. Sonuçta beni Alkır’la olan ilişkimden intikam almak için kaçırmıştı.

“Onunla konuşmak istiyorum” dedim. Bunu yapan oydu ve yalnız o düzeltebilirdi. Onunla konuşarak bunu çözebilirdim.

“Ah be güzelim bizde neler yapmak istiyoruz ama görüyorsun.” dedi ellerini iki yana açarak. Bu manalı konuşmaları oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı gerçekten. Tedirgin olup sinmemi istedikleri belliydi ama ben bunu yaparsam kim bilir daha burada ne kadar kilit altında kalırdım. Berkay’ı görmem şarttı bu nedenle bir atakta bulundum ve onunla konuşmak istiyorum diyerek yanlarından geçmeye çalıştım.

Kelimelerle ödümü koparan adam tek hamleyle beni kucakladı ve bunu yapamazsın güzelim diyerek yatağa doğru yürüdü. Çılgınlıklarım ve yumruklarım birbirine karışırken havada beni sertçe yatağa attı ve suratıma sert bir tokat indirdi.

“Eğer rahat durmazsan daha fazlası da olur. Blöf yapmıyorum” dedi. Bu kesinlikle beklediğim bir tepki değildi. Berkay beni bunların eline bırakıp gitmiş intikamını öylemi almak istemişti. Kendine saklamak yerine Alkır’dan mı uzaklaştırmak istemişti?

Sonunda korkumun ve yüzümdeki acımın gözyaşlarına dönmesi ile kendimi yastığa gömdüm. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz defolun defolun” diye bağırın ses Berkay’a aitti. Gözlerimin de doğrulaması hızı ile doğruldum yataktan. Oydu Berkaydı.

Ağlamaya devam ederken konuşuyordum “neredesin?” sanki onu bekliyormuşum da beni bırakıp gitmiş gibi bir sitemdi. Ama aslında içinde bulunduğum çıkmazın çaresi olduğunu bilmemden kaynaklı bir serzenişti.

Ellerimle gözlerimi silip akan burnumu çektim ve “neden Berkay bunu neden yapıyorsun?” dedim. Yüzü bana bomboş bakıyordu. Adamlara kızarken ki öfkesi çoktan dinmiş gözleri ile beni izliyordu. Başka ne dememi bekliyordu. Ondan özür dilememi mi? “Neden buradayız lütfen cevap verir misin?” dedim suskunluğu karşısında sinirlerime hakim olamadan.

“Öyle gerektiği için. Şimdi sadece burada sessizce otur ve bekle.”

“Bekleyeyim mi neyi bekleyeceğim? Neden beni buraya getirdin? Bu saçmalık yaptığın bu şey Alkır öğrenince çıldıracak. O anlamadan bir an önce gidelim lütfen eğer o fark etmeden gidersek kimseye bundan bahsetmem.” dedim.

Gülmeye başladı ellerini uzun saçlarından geçirdi ve bir tutamını kulağının arkasına iyice sıkıştırıp yatağa hizama kadar

eğildi. “Bunu neden yaptığımı düşünüyorsun Verda? Elbette öğrenince deliye dönecek ve emin ol bende bunu istiyorum. Neden biliyor musun çünkü o sinsî. Seninle benim arama girdi ve seni bana karşı doldurdu bu nedenle benden uzaklaştın. Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun. Onun niyetini anlamadığımı mı? Benden bir farkı yok onun hatta benden daha da beter. Ama seni o hak ediyor öyle mi?” dedi ayağa kalktı ve bir ileri bir geri yürüdü. Kafasını bana çevirdi ve hayır hak etmiyor. O nedenle bunu hak ediyor. Sensizliği...” dedi.

Bana değil tüm kini onaydı bunu anlamam beni sevindirdi. Çünkü bunu kullanarak buradan çıkabilirdim. Benden hala nefret etmiyor olması çıkış biletim olacaktı. Alkır’ı övüp öyle düşünmediğini söylemek yerine benim korktuğumu söylemek daha mantıklıydı. Bende bana oynadım.

“Peki beni neden korkutuyorsun bende bunu mu hak ediyorum” dedim titrek nefesimle.

“Hayır hak etmiyorsun bunu yaptığım için üzgünüm. Ancak mecburdum attığım adımdan geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim.”

Bu da ne demekti? “Anlamıyorum neden dönmiyorsun o adımdan? Beni ona götürmeni istemiyorum; yalnızca buradan çıkar lütfen çünkü buraya dayanamıyorum burası beni boğuyor” dedim ellerimle boynumu tutarak. Bu anı ne kadar dramatikleştirirsem o kadar çabuk çıkardım. Kendimi kötü hissetmeli bunu ona göstermeliydim ki gün ışığına çıkabileyim.

“Buna ben karar veremem.” dedi. Neden bunu dediğini anlamadım elbette beni o kaçırmıştı ve isterse yeniden bırakabilirdi.

“Ama bunu yapabilirsin” dedim ayağa kalkıp yanına giderken. Sonra kapının kenarında duran maskeli adamı fark ettim ve adımlarım geri çekildi.

“O haklı bunu yapamaz çünkü bunun yetkisi bende.” dedi. Bu da kimdi? Berkay arkasını döndü ve adamla yüz yüze gelince başını eğerek kenara çekildi. Neler oluyordu burada?

“Sen de kimsin?”

“Ah haklısın kendimi tanıtmadım. Ne kadar da kabayım ben seni kaçırmayı için emri veren kişiyim güzelim.” Ne dediğini algılamam uzun sürdü. Maskeli adamın yüzüne bakakalmış ve doğru duyduğundan emin olmak istercesine cümlelerini zihnimde tekrarlamıştım. Beni kaçıran kişi Berkay’dı evet ama bu adam her kimse onun istediğiyle yapmıştı bunu. Kendine istediği için değil. Peki ama kimdi bu adam?

“Bunu neden istedin ben seni tanımıyorum bile ne yapmış olabilirim ki?” dedim heyecanım içimde körükleniyor korkumu yeniden katlandırıyordu.

“Hayır güzelim hayır yanlış anlıyorsun sen bir şey yapmadın benim derdim sevgili babanla.” dedi.

Lanet olsun bu adam beni ilk kaçıran kişilerdendi. Beni yeniden bulmuşlardı hayır onlar bulamamıştı Berkay kendi elleri ile beni teslim etmişti. Bir intikam uğruna onlara ulaşmış ve beni onlara mı getirmişti? Bu doğru muydu? Yapmış mıydı?

Bakışlarım anında Berkay’a kaydı o bana bakmak yerine yere bakıyordu. Taşları mı sayıyordu? Utanıyor muydu neden bakışlarını kaçıırıyordu lanet olasıca onu öldürecektim. Bir anda onların boşluğundan faydalanıp Berkay’ın suratına tırnaklarımı geçirdim.

“Bunu yapacak kadar şerefsiz misin sen bunu yaparken ne düşünüyordun seni öldüreceğim” diye yolarken o ellerini kaldırıp beni engellemeye bile çalışmadı. Beni tutan iri yarı maskeli adamdı. Beni sürükleyerek ondan uzaklaştırdı ve yatağa doğru fırlattı evet fırlattı. Bacağım yatağın demirine çarptı ve sesim anında acıyla kesildi.

“Yabani olduğunu duymuştum ama bu bize işlemez güzelim. Seninle işim yok benim işim babanla. Biraz sabret baban istediklerimi yerine getirdiği anda seni bırakacağım. Dua et ki uzun sürmesin.” dedi ve acılı gözlerle beni izleyen Berkay’ı yanında çekiştirerek dışarı çıktı. Kapıyı birkaç kere arkamdan kilitledi ve ayak sesleri hızla uzaklaştı.

Yatağa doğru kendimi tutup çektim. Onun bunu yaptığına inanmak istemiyordum. Beni kaçırması başka bir şeydi daha önce kaçırın adamlara vermesi başka...İlk seçenekten kurtulmak kolaydı ama şimdi her şey değişmişti. Buradan çıkıp gidebilme hayalim sis bulutu gibi dağılıp gitmişti.

Yeniden kaçırılmıştım. Hem de kendimi oldukça güvende hissettiğim bir anda. Her şey sil baştan başa dönmüştü. Ben yeniden karabasanlarıma mahkum olmuştum. Artık ağlayamıyordum gözyaşlarım kurumuştur ama korkuyordum. İlk kaçırıldığımdan daha çok.

Ellerinden bir kez kurtulmuştum bu nedenle şimdi daha dikkatli davranacaklardı. Alkır ya da bir başkası beni bulamazdı böyle bir ihtimal artık yoktu. Peki buradan sağ çıkabilir miydim? Babamdan alacaklarını aldıkları anda beni bırakırlar mıydı? O kadar çok yaşadığıma benzer filmler diziler izlemiştim ki yaşama olasılığımın çok düşük olduğundan da emindim. Gerçi yüzlerini göstermemişlerdi bu bile ufak bir umut kırıntısı serpebilirdi içime. Ama öyle olsa da kaçınılmaz sonu ölüm olan birçok kaçırılma vakası olmuştu.

Neden bunlar benim başıma geliyordu? Kötü günlerin geride kaldığını düşündüğüm anda neden bacaklarıma dolanan zehirli sarmaşıklar gibi beni yeniden kedere doğru çekiyordu?

Tam sevdiğim adamı bulmuş ona sevgimi itiraf etmişken. Mutluluktan ayaklarım yerden kesilmişken neden bunları yaşıyordum? Hem de hayal kırıklıklarımı onaran adamla daha fazlasının olacağını düşünürken.

Sabah olmuş yokluğum fark edilmiş miydi? Berkay'ın yokluğunu hissetmek benimkinden daha kolaydı. O günkü nöbetçi oydu tam kapımın önüne yakın olan ormanlık alanda. Muhakkak çocuklardan biri ortalıkta görünmediğinde endişelenerek aramış olmalıydı. Onun yokluğunu benimki ile ilişkilendirmek zor olmasa gerekti. Ancak beni nerede bulabileceklerini bilemezlerdi. Berkay'ın ortak çalıştığı başka biri daha var mıydı içeride? Meriç ve Can aklıma gelen ilk isimlerdi. Bunu Alkır'da düşünürdü muhtemelen. Bildikleri herhangi bir şey var mıydı acaba? Lütfen olsun diye dua ettim lütfen.

Onlardan biri ile beni kaçırdıklarını düşünmüştüm. Keşke o kadar basit olsaydı keşke. Şimdi buradan nasıl çıkacaktım? Berkay'ın intikamdan başka istediği yoktu. Bu uğurda beni harcaması gerekse bile önemli değildi. Kurtulmamın bir yolu da babamdı. Onunla irtibata geçeceklerdi bunun için ellerinde olduğuma dair videolar çekmek isterlerdi yine. Kaçırıldığımı öğrendiğinde deliye döneceğinden emindim. Beni koruyamadıkları için Alkır ve çocuklara yükleneceği de bir gerçektir. Ama içeride bir düşmanın barındığını nereden bileceklerdi? Böyle bir durumdan şüphelenseydi Alkır onu yakınımızda tutar mıydı? Asla bunu yapmazdı beni bile bile tehlikeye atmazdı. Biliyordum ona güvendiğim kadar başka kimseye güvenmiyordum.

Peki ya babam ne yapmıştı da bu adamları beni kaçırmalarına yetecek kadar kızdırmıştı? Neler oluyordu girdiği ihaleler miydi sorun? Fidyeye olsa ilk kaçırılmamda ya da şimdi bahsedelerdi. Ama dertleri fidye değildi dertleri başka bir şeydi. Önemli belgeler belki de. Öncesinde de çok kafa yormuştum buna ama bir sonuç elde edememiştim. Bildiğim babamdan istedikleri mühim şey neyse onu elde edene kadar beni tutsak edecekleriydi.

Başım çok ağrıyordu üzerime battaniyeyi alarak biraz dinlenmeye çalıştım. Bir fare gibi kapana kısıлып kalmışken yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu. Hem uyursam zaman

daha çabuk geçerdi ve bu karabasandan bir an önce kurtulurdum.

Anahtar sesini duyduğum anda gözlerim açıldı. Tilki uykusu gibi bir uykuda olmam şaşılacak bir durum değildi. Yabancı adamlar tarafından esir tutulan bir kızdım sonuçta. Derin bir uykuya yatmam ve rahatça uyuyabilmem mümkün değildi. İçeri giren maskeli bir adam yatağın yanına elindeki tabağı ve bir şişe suyu bırakıp ıktı. Hoş geldin eski günler...

Onlardan gelen yemeği yemek ya da suyu içmek istemiyordum. Ama bedenim nereye kadar dayanabilirdi ki? Her ne yaşıyorsanız yaşayın yemeye ve içmeye mecburdunuz. Hayatınızın döngüsünü oluşturan bu zaruri ihtiyaçları karşılamak zorundaydınız. Bunun için savaşmayacaktım bile yere doğru uzandım ve tabakla suyu alarak yatağa yerleştim. Peynirli domatesli sandviç hiç yoktan iyiydi yani zaruri ihtiyacımı karşılayacak düzeydeydi.

Ne kadar zaman geçmişti ne kadar süredir bu odada kilit altındaydım ve Alkır beni ne kadar zamandır arıyordu? Nereye bakacağını biliyor muydu? İlk seferinde nasıl bulmuştu? Belki yine o şekilde bulurdu. Kendimi boşuna mitlendirmek istemiyordum ama bu elimde değildi. Umut her zaman bir şekilde içimi kaplıyor her şeyin yoluna gireceğine dair telkin veriyordu.

Kapı yeniden açıldığında video için geldiklerini tahmin etmiştim. Geç bile kalmamış mıydık bir an önce çekip babama gndermelilerdi ki buradan kurtulabileyim. nceki tutsaklığımdan tecrbeliydim onlar ne derse diyecek babamdan beni kurtarmasını isteyecektim. Olduğa uysal davranmaya ve söyleyeceklerini dinlemeye karar verdim. Bir adam kapının yanında dururken yanıma yaklaşan adam suratıma öyle hızlı bir tokat indirdi ki ben ne olduğunu anlayamadım ve neden bunu yaptığını.

“Çekim için gerekli.” dedi. Canımı yaktıklarını göstermek istiyordu babama. Aslında gözlerindeki ışıltıdan bundan zevk aldığını da görebiliyordum. Kelimelerini tekrarlamamı isteyerek videosunu çekti ve babamı bana karşı aşağıladıktan sonra gitti.

Tüm bunların ciddiliğini kanıtlamak için tokada gerek var mıydı gerçekten? Yoksa kendi egosunu tatmin etmenin hazzını mı yaşamıştı o an. Patlamış olan dudağıma tekrar dokundum ve kanı pijamamın kolu ile canımı yakmamaya dikkat ederek temizledim. O gitmeden bunu yapmadım çünkü üzerimde bıraktığı izleri silmem hoşuna gitmezse bana birkaç kez daha vurabilirdi. Umarım bir daha bu odaya girmek zorunda kalmazdı. Umarım babam bir an önce buradan kurtulmamı sağlardı.

Bu yaşadıklarımın onu sorumlu tutmak ve ona kızmak istiyordum ama beni korumak için birçok adam tutup gözlerden uzak bir evde saklanmama yardım etmesinin aklıma gelmesi bunu bozuyordu. Dahası bana olan sevgisi her şeye yetiyordu.

Kapkaralık bir oda da uyu uyan uyu uyan böyle daha ne kadar yaşanırdı emin değilim. Ne zaman ne mekan biliyordum. Evde saklanırken kendimi hapishanede hissetmem şu an çok anlamsız geliyordu. Orası bir hapishaneyse burası neydi? Günlerdir mi günışığından uzaktaydım? Yoksa aylardır mı? Zaman kavramı olmadan yaşamak ne kadar zordu? Ve sevgi olmadan yalnız başına olmak ne kadar fenaydı.

Alkır’la geceleri müzik dinlerken ondan uzakta geçirdiğim zamanların kayıp olduğunu bir daha onsuz kalmak istemediğimi düşünmüştüm. Şimdi ise kayıp günlerin sayısı artıyor ve beni büyük bir kasvete sürüklüyordu.

Her gece nasılda heyecanla onu bekliyordum. Dudaklarıma gülümseme dağılınca onu aklıma getirdiğim anlarda hep bunu yaptığımı ayımsadım. O beni mutlu ediyordu. Onunla geçirdiğim anlarda öyle. Gülümsemem yüzümde donarken

aklıma gelen şeyle irkildim. Hayır bu mutluluk anılarda kalmamalıydı gerçeğini yaşamak benim hakkımdı. Buradan kurtulduğumda bunu Alkır’a söyleyecektim ben onunla olmak istiyordum. Elbette babama da söyleyecektim. Onun beni başka bir ilişkiye zorlamasına aldırmış etmeyecektim. Bunu kesinkes yapacaktım.

Onu düşünerek yeniden gözlerimi kapadım. Geceleri onu hep bekliyordum ve o da hep geliyordu. Şimdi gözlerimi uyuyacaktım ve uyandığımda o yanımda olacaktı. Burada yanıbaşımdaydı olacaktı. Tebessümüm yine yayıldı yüzüme.

Hatta ben ona gelmişsin diyecektim o da bana ben hep gelirim Gül çiçeğim diyecekti. O bana hep öyle seslenirdi. Önce saçlarımdan derin bir nefes alırdı sonra sıkı sıkı sarıp gül çiçeğim derdi. Sonrasında ben tatlı müzik ruhuma dolarken onun sıcaklığında uykuya daldardım. O beni bulacaktı. Biliyordum beni buradan çıkaracaktı.

Seslerini duymuştum hayal gibi gelmişti ama gerçektir. ‘Öldürelim’ dedi biri diğeri ‘babasına parça parça gönderelim.’ ‘Hayır’ dedi bir başkasına ait olduğunu düşündüğüm o ses ‘babasını mahvetmeden kızı öldürmek yok. Belki biraz canını yakabiliriz ama delici kesici aletler yasak. Onu öyle bir benzetin ki o halini babası gördüğü anda kalp krizi geçirmekten beter olsun.’

Lütfen dedim lütfen bir kabus olsun ona razıyım şu anda her şeye razıyım sadece bu duyduklarım gerçek olmasın. Ayak sesleri hızla odamın kapısına doldu ve ben başımın üzerine çektim battaniyeyi. Böyle yaparsam beni görmezlermiş gibi çektim ve yatağın içinde titremeye başladım. Daha onlar bana dokunmadan zangırdamaya başladım.

Kapı açıldı ve önce battaniyem sonra ben birden fazla elin çekiştirmesine maruz kaldık. “Hayır hayır lütfen yapmayın lütfen bırakın beni. Ben bir şey yapmadım benim bir suçum yok yalvarırım bırakın.” dedim.

Zaman tekerrür ediyordu. Yine en baştan aynı şeyleri yaşıyordum. Ancak bu kez daha kabalardı ellerinden alınmış olduğumun acısını çıkarmak ister gibiydiler.

Hangisi bilmiyorum “kes sesini” dedi ve yüzüme bir yumruk geçirdi. Bir diğeri en büyük suç babanın senin suçunda öyle bir şerefsizsin kızı olmak.” dedi ve karnıma bir tane indirdi. İki büküm olup yere düştüğüm anda beni bırakırlar diye düşündüm ancak yanılmıştım. Yere düştüğüm anda yumrukların yanı sıra tekmeler de bedenimde yer edindi. Bir sonrakinin ne olacağını bilmeden birden faza adam üzerime çullanmış sanki kendi cüsselerinde birini dövüyorlarmış gibi beni hırpalıyorlardı.

Bu dedim gerçek değil. Bu kadar gaddar olamaz insanlar bu kadar acımasız değiller. Beni tanımıyorlardı nasıl biri olduğumu bilmiyorlardı. Neyin hıncıydı bu? Beni öldürecek kadar gözlerinin dönmelerinin nedeni ne olabilirdi? Hangi neden bu yaptıklarını haklı çıkarırdı? Haklılık değil hastalıklı bu? Kimse bu şekilde davranılmayı hak etmezdi? En ağır suçlular bile.

Merhametsizlikleri sürerken babamın bir şerefsiz bir adi olduğunu dile getiriyorlardı. Onun yaptığı bir hata mıydı bu hale gelmeme sebep? Ne yapmıştı bu adamlara?

“Bu kadar yeter tamam bırakın onu.” Bu kimdi bilmiyorum. Berkay’ın sesi değildi başka bir adamın ise bunu çok bulması şaşırtmıştı beni. “Ölmesini istemiyoruz babasına mesaj olacak sadece. Videoyu getir” diye seslendi birine. Elbette beni düşündüğü için değil ölmemi istemediği için durmalarını söylemişti. Burada beni umursayan kimse yoktu.

Yalnızdım...

Berkay ne yapmıştı? Nasıl böyle bir işe bulaşmıştı? Kim böyle bir intikam alırdı ki? Onların bana neler yapacağını nasıl göremezdi? Belki de tahmin ediyordu bunun kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Ama umurunda değildi.

Adamın dur demesine rağmen karnıma, sırtıma, başıma yığınlarca tekme yemeye devam ediyordum. Öyle sert darbeler indiriyordu ki peş peşe buradan sağ çıkabileceğimi hiç mi hiç düşünmüyordum. Adam bunu durdurmakta geç kalmıştı. Öksürüklerim bile artık daha boğucu çıkıyordu. Kelimelerim çoktan susmuştu vurmayın ya da yapmayın bile diyemiyordum. Bir an önce bu işkence son bulsun ve öleyim istiyordum.

Tüm bedenimle ölüme meydan okuyordum. Ama bunun kısa bir ertelemeden başka bir anlamı yoktu. Bu son önünde sonunda beni ele geçirecekti. Ha şimdi ha sonra fark eder mi dedim kendime. Aralarından biri daha sert vuruyordu. Artık tepki vermediğim, ağlamadığım, yalvarmadığım için mi kızırıyordu? Ama bilmiyordu ki artık acıyı hissetmiyordum. İncittiği beden bana ait değildi. O ben değildim.

İyice cenin pozisyonu almışken kendimi beklenen sona teslim ettim. Bundan kaçışım yoktu. Kendimi bıraktığım anda bir ses duydum. Kulağıma ölüm fısıldıyordu. Azrail yakınımdaydı onu hissediyordum. Bu zamana kadar nasıl beklemişti hayret ediyordum.

İşte fısıltı büyüyor kulaklarıma şimdi Mozart'ın Requiem'ini fısıldıyordu. Vivaldi'nin cenazesinde çaldığı gibi benimde ölüm anımda zihnimde çalışıyordu. Kirpiklerimden inen gözyaşları nazikti. Son yolculuğuma uğurlar misali hatıralarıma veda eder gibi. Hazin bir sondu...

Bölüm -20-

Canım yanıyordu bırakın kalkmayı kımıldayamıyordum bile. Tam istedikleri gibi ölmemiş ama görüntümle babama kalp krizi geçirecek kadar ölümden dönmüştüm. Dudağıma dokunan bir serinlikle sıçradım ve ah nidaları döküldü dilimden.

Gözümü açıp odadaki kişiyi görmeye zorladım kendimi. Tek açabildiğim gözümle sarı saç tutamından tanıdım. Berkay yanımdaydı. Onca yediğim dayak esnasında neredeydi? Kendine bir in bulmuş ve saklanmış bir sonrakinin kendi olmaması için dua mı etmişti?

Şu halde olmamın en büyük suçlusu oydu. Bana dokunmasını iyileştirmek için hemşire rolümü üstlenmesini istemiyordum. Elimi zorlukla kaldırarak durdurmaya çalıştım onu “gıt” dedim zoraki.

“Verda...Verda şükür sonunda açtın gözlerini yaşıyorsun.” Sesinde mutluluk tınısı mı vardı? Haydi oradan bu senin eserin. Bu kadar iki yüzlülük fazlaydı. Ama ona daha fazla dur diyemeyecek kadar berbattım. Zorla açtığım tek gözümün gücü kalmamış kapanmıştı yeniden ve zihnim acıya tereddütsüz kapatmıştı kendini.

Duyduğum iniltilerle tek gözümü açtım. Görebildiğim kadarı ile yalnızdım kimse yoktu. Korkudan ağzımı dahi açmadan sessizce dinledim ses odanın içinden geliyordu ama benden bir başkasına ait değildi. İstemsizce sızlanıyordum ne kadar bir süredir böyleydim bilmiyorum.

Kapı açılırken uyandığımı görmemeleri için hızla açık gözümü kapattım ve nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım. İnlemelerimi yutmaya çalışırcasına bekledim. Yanıma yaklaşan ayak sesleri Berkay’a mı aitti bir başkasına mı bilemediğimden sessiz kalmaya çalıştım. Sonra aklıma iniltilerimi duyup gelmiş olacağı geldi.

“Nasıl görünüyor daha iyi mi?” İşte bu Berkay’dı.

“Ona bir bak istersen sence nasıl?” dedi sert bir ses ve devam etti “onu buraya getirmemeliydin.”

“Bunun olacağını bilemezdim.”

“Gerçekten öyle mi? Kendini bu şekilde mi teselli ediyorsun” dedi ses dalga geçer gibi.

“Bak pişmanım tamam mı onu bu hale getirebileceklerini bilmiyordum. Yoksa onlara kendi ellerimle teslim eder miydin onu ha” dedi. Biraz sinirlenmişti. Ama bunun bana faydası yoktu kendine de.

“Sana neler vaat etti bilmiyorum ama o kötü bir adam ve bu işin sonu hiç iyi olmayacak. Bu kadarını söylüyorum sana bu kızın durumu çok ağır. Burada daha fazla dayanamaz. Onlara kalsa bu kadar ilgi bile fazla. Yaşamasına aldırış dahi etmiyorlar şu serumu bağlayacağım diye bir sürü tantana yaptılar bana da.”

“Madem öyle kötü olduklarını biliyordun neden yanlarındasın neden onlarla çalışıyorsun?” dedi Berkay. Haklı bir soruydu bu kadar kötü adamlar için çalışmak ve bu yaptıklarına tanık olmak hele ki yaptıklarını onaylamıyorsan ıstırap verici olmalıydı değil mi?

“Mecburum çünkü elimi verince kolumu kaptırdım. Sonra da bunu geriye alamadım. Sende benim yaptığım hataları yapıyorsun bataklığa battıkça batıyorsun.” dedi ve gitti.

Ancak Berkay gitmemişi. Yatağımın kenarı çökmüştü oturduğundan ve beni izlediğinden emindim. Sonra elimi bir sıcaklık kapladı. Elini elimin üstüne yerleştirmişti bir an önce çekmek için can atıyordum fakat uyanık olduğumu anlamasın diye kıpırtısız yatıyordum. Aslında bu kadar acı içindeyken bunu yapmak zor değildi.

“Özür dilerim” bir mırıltı şeklinde duydum. “Çok çok özür dilerim.” Bu biraz daha güçlüydü. Elimi nazikçe okşadı sonra başımı ve yüzümü. Dokunduğu yerler acımişti. Gözümün hızla açılmasına karşılık elini çekti. Görünen yaralarım nazik davranmak kolaydı ancak görünmeyenlere nasıl davranacaktı?

“İyi misin?” dedi. Ona bir cevap vermeyecektim ancak “su” dedim. Çok susamıştım. Bir şişe açıp başımı hafifçe kaldırmama destek oldu ve suyu yavaşça dudaklarımdan döktü. Biraz dışına biraz içine dudaklarımı ve boğazımı ıslatmak yeterli gelmişti. Ağırlaşan kafamı yavaşça yastığa bırakırken yine özenle beni tutmaya devam etti. Keşke bu özeni beni incitmeden önce de gösterebilseydi.

Onunla konuşamayacak kadar yorgundum ve sanıyorum ki serum beni biraz rahatlatmıştı. Kendimi tatlı gelen uykuya bıraktım ve gelen rüyaya koşarcasına atıldım.

Alkır’ı yanı başımda bulacağımın beklentisiyle açtım gözlerimi. Yine o odadaydım buradan kurtulamamıştım ve bu yataktan. Şimdi buna da mahkum kalmıştım. Konuşamıyor kalkamıyordum. Ama bacaklarımı kımıldatabiliyordum. Ağrıyordu ama kımıldıyordu. Bu iyiye işaretti. Tabi bu durum onları kızdırıp aynısı yapmayacaklarsa iyiydi.

Yatağımın ayak ucunda bir kıpırtı oldu. Bir ağırlık aşağıya indi Berkay görüş alanıma girdi ve gülümsedi. Ona karşılık vermeme bekliyor olamazdı. Kolum uyuşuktu yavaşça oynatmaya kalktığımda serumun çıkartılmış olduğunu gördüm ve takılı olan damar yolunu çekip çıkardım.

“Hey sakın ol canını yakacaksın.”

Gerçekten mi? Onca yediğim tekmeler yumruklardan sonra açılmış damar yolumu incitecekti beni? Ne düşündüğümü anlamış gibi hemen bir adım geri giderek durdu. Diğer gözümün görüşü hala bulanıktı tam olarak gözüm açılmıyordu ama diğeri artık daha net görüyordu. Şu anda gördüğüm şey ise Berkay’ın hüznü dolu bakışıydı. Ben yatağın içerisinde kımıldamaya çalıştıkça birkaç kez müdahale etmeye yeltendi ancak korkunç bakışlarım onu durdurmaya yetti. Şiş bir göz kimi ürpertmezdi ki?

Bacağımın altına sıkışan battaniyeyi elimin gücü yettiğince çekmeye çalıştım. Öyle sıcak olmuştu ki bunalmıştım. “Bırak

yardım edeyim.” diyerek uzanan Berkay kolayca beni bu sıkıntıdan kurtarmıştı.

“Su ister misin” diyerek su şişesini açmıştı bile. Onunla konuşmayı geçin yüzünü görmeye bile tahammül edemiyordum. Ama buna bile cevap vermek istemiyordum. Bir müddet bekleyip cevap vermeyince kapağını kapatıp şişeyi kenara koydu.

“Üzgünüm” dedi bu sefer. Anlaşılan pes etmeyecekti. Ağzımdan bir laf alana kadar devam edecekti.

“Verda beni affet.”

Bunu demiş olamazdı. Onu nasıl affedecektim? Bana yaşattığı bunca acıdan sonra nasıl olacaktı? “Bunun sebebi sensin. Nasıl affedeceğim seni?” dedim.

“Ben böyle olacağını yemin ederim bilmiyordum. Eğer bilseydim...”

“Eğer bilseydin de intikam almak için beni bu kurtlar sofrasına atardın Berkay.” dedim lafını bölerek. “Kendini kandırma ve bunun kefaretni ödemek için bana üzüldüyorum kahroluyorum numaraları yapma. Şimdi lütfen çık.” dedim. Ona tahammül sınıırım buraya kadardı.

“Yapmazdım işlerin bu noktaya geleceğini bilseydim Allah cezamı versin yapmazdım. Kahrolmak, üzülmek hissettiklerim yanında çok basit kalıyor. Sana pişmanlığımı kelimelere dökerek anlatamam” dedi.

“O zaman sende göster; madem pişmansın kanıtlarla” dedim onu sonunda sıkıştırdığıma sevinerek.

“Nasıl?” dedi şaşkın şaşkın ama nasıl olacağını biliyordu.

“Beni buradan çıkarmalısın” dedim Berkay’a. “Seni ancak öyle affederim. Beni buradan çıkar.”

“Bunu yapamam onlar beni öldürür.” dedi.

“Evet bir şey yapmazsan da beni öldürecekler” dedim kısık sesimle.

“Yapamam Verda çok kalabalıklar seni buradan çıkaramam üzgünüm.” dedi ağlamaklı bir halde. Bu kederli haline inanmayacak onu affettiğimi söylemeyecektim. Kalan tüm gücümle ona arkamı döndüm ve battaniyeyi kafama kadar çektim. Konuşma buraya kadardı. Nefesimi tüketmeme gerek yoktu ne dersem diyeyim onu ikna edemeyecektim. Hem de bu kadar incitilmiş olduğumu görmesine rağmen.

Kendi hayatına karşılık benimki. Elbette kendini tercih edecekti. Kim olsa kendi hayatını seçerdi. O bir hata yapmıştı ve biraz pişmandı. Ama bunu öyle ya da böyle atlatabilirdi. Yaşayıp nefes aldığı sürece sorun değildi.

Kapının tık sesi ile odadan gittiğini anladım. Beni tamamen onların ellerine teslim ettiğini yalnız olduğumu anladım ve ağlamaya başladım. Alkır’ı son bir kez göremeyecektim. Oysa onu görmek isterdim o nefli gözlerinin arasında kaybolmak, gamzesine tatlı bir buse kondurmak, sıcak göğsüne uzanıp müzik dinlemek isterdim. En sevdiklerimden biri olan Beethoven Fur Elise’in melodileri kulaklarıma gelip yerleştğinde kabusumdan yavaş yavaş sıyrıldım.

Kalbim yerinden fırlayacak şekilde gürültüye uyandım. Odada Berkay ile maskeli birkaç adam vardı. Kabuslarım geri dönmüştü. Ne olmuştu Berkay daha iyi olduğumu söylemişti ve eski halime dönmem için yeniden mi hırpalamaya gelmişlerdi.

“Doğrultun onu” dedi iri olan.

İki kişi bana doğru yürürken hayır dedim içimden hayır gelmeyin. Kendimi geriye doğru iterken onlar beni zorla çekiştirerek kaldırdılar ve battaniyeyi üzerimden çekip attılar.

“Evet böyle daha iyi” dedi pis bakışlarını üzerime dikerken. “Düzgün dur kımıldama kısa bir video daha alacağız. Dayak yediğin videon baya etkili oldu, baban resmen çıldırdı” dedi maskenin ardından boğuk bir kahkaha atarken. Ben dayak yerken video çekip babama mı göndermişlerdi? Bu...bunu yapmış olamazlardı. Bu çok ama çok alçakçaydı. Midem bulandı ve başım hızla dönmeye başladı.

“Şimdi de yaşadığını babana kanıtlamamız gerekiyor güzelim. Doğru dur ve kameraya bak.” Lanet olsun yeniden çekeceklerdi beni, dayaktan derbeder olmuş yüzümü ve bedenimi iyice gözüne sokacaklardı. İstedikleri de buydu zaten acı çekmesi. Adamı dinleyerek düzgün bir şekilde beklemeye koyuldum. Ancak daha ne kadar bu şekilde durabilirdim bilmiyorum. Duyduklarım beni yerle bir etmeye yeterken ben hala dayanmaya çalışıyordum. Mecburdum onları kızdırıp daha beterini yaşamaktan korkuyordum. Çünkü onlara bir fırsat veririm bunu kullanmaktan asla çekinmeyeceklerini öğrenmiştim.

Babam sağ olduğumdan emin değildi. Bunu düşünmesi normaldi. Hele ki yediğim dayağı gördükten sonra. Ben bile öyle bir şiddetin içinden nasıl sağ çıktığıma şaşıırıyordum. Adamın bunu çekip bitirmesi için gücümü topladım ve olabildiğince dik durmaya çalıştım. Bir an önce bunu bitirmesi için kendimi olabildiğince zorladım.

“Evet bak kızın burada ihtiyar ve inanmazsın ama yaşıyor. Oldukça güçlü bir kız yetiştirmişsin. O baya dirençli” derken kamerayla bana doğru ağır ağır yaklaşıyordu. Sonunda tam yanımda durduğunda kaba elleri ile çenemi tuttu ve “daha ne kadar dayanıklı olduğunu ölçmem için bana zaman vermek istersen bunu seve seve kabul ederim.” diyerek çenemde duran eliyle önce boynuma oradan göğsüme doğru indi ve kamerayı anında kendine çevirerek “sen karar ver ihtiyar.” diyerek çekimi bitirdi.

Dayağı attım taciz etmesi de zor değil diyerek göz dağı mı vermişti? şakasının olmadığını biliyordum umarım babamda farkındadır diye dűřündüm. şünkü bu sefer ellerinden sađ çıkamazdım. Ellerini dűřünmek o iğrenç pis ellerinin bana dokunacağını ve beni inciteceğini dűřünmek istemiyordum. Bunu yapacak olmalarına karşılık hepsinin birden beni tekrar dövmelelerini dilerdim. Ölmek isterdim o anın gelmesindense tam řu anda burada ölmek isterdim.

Hepsi odadan çıktığında bedenimin zangırdamasına, hıçkırıklarımın boğazımdan fırlamasına izin verdim. Ama bana bedene temas etmeleri hayır olamazdı buna asla izin veremezdim. Tekme ve yumruklarına karşılık vermemiştim ancak onlar bana dokunurken öylece duramazdım. Katiyen olmazdı.

Kirpiklerimden süzülen gözyaşları narin olmaktan çok uzaktı. Adeta yanaklarımı dövüyor, isyan ediyor, içimi dışına çıkarıyordu. Ağlamak bile canımı yakıyordu. Gözyaşlarım sanki tüm bedenimi ince ince gezinip geliyor ve gözlerimden dışarı acısını atıyordu.

Havuzun suyunda boğulmak üzere olan sinekler geldi aklıma. Onlardan herhangi bir farkım yoktu. şimdi bende o havuzun suyunda boğulacak olan sineklere benziyordum. Işığa doğru koşarken suyun azizliğine uğruyor, boğuluyordum. Benim yaptığım gibi birileri de çekip çıkarır mıydı beni o sudan bekliyordum.

‘Gölde parlayan bir ay ışığsın gül çiçeğim aklımı bulandırıyor. Daha fazlası gül çiçeği daha fazlasısın.’ Alkır! Kelimeleri zihnimin en tatlı köşesinden gelip beni daha da hüzne boğuyordu. Neden bulamıyorsun beni neden? Tüm bunların olmasına neden izin veriyorsun? Beni incitiyorlar kırıp döküyorlar ve sen yoksun. Bir daha görebilecek miyim seni, yine gül çiçeğim diyecek misin saçlarımı koklarken?

Hıçkırıklarım neredeyse boğulmama neden olacak kadar sıkı. Kendimi tamamen kaybetmek üzereydim. Bu şekilde ölecek olsam kendimi oldukça şanslı sayardım. Diğer ölüm seçeneklerimden çok daha iyiydi. İntihar edecek cesaretimin olmadığını da düşünürsek bu en iyi çözüm olurdu.

‘Nefes al gül çiçeği, ben buradayım yanında.’ Öksürüklerim boğazımı yırtar geçerken sözleri uğulduyordu etrafımda. Dediği gibi buradaydı sanki yanımda ve yaşamam için beni yüreklendirmeye çalışıyordu. İyi ama bunu ne zamana kadar yapabilirdim? Ne zamana kadar güçlü durabilirdim? Güçlü durmak içinde bulunduğum durumla karşılaştırılınca çok komik geliyordu kulağıma. Neyse ki odada bir ayna yoktu da ne kadar perişan olduğumu görmüyordum. Sadece yüzümü görmüyordum. Ellerim kollarım mosmordu. Bacaklarımı bilmiyordum pijamamın altında ne gibi yaralar aldığımı görmekte istemiyordum. Şu anda uyumak ve uyanmamak istiyordum. Yatakta iyice büzüldüm ve gözlerimi kapattım. Sonsuz uykuya yatma ümidiyle.

“Kalk bakalım güzelim haydi.” Sesi odaya dolan maskeli adamlardan biri yatağımın başında beni çekiştiriyordu.

“Hey onu rahat bırak.” Berkay arkasından odaya girmiş tehditkar bir sesle konuşuyordu.

“Sen ciddi misin hem onu bize getiriyorsun hem de rahat bırakmamızı mı söylüyorsun? Çekil ayak altından.” Bu başka bir maskeli adamdı.

“Ona zarar vermeniz için getirmedim buraya. Şimdi siz çekilin kenara yoksa Toygar’a gidip burada neler yaptığınızı söyleyeceğim.”

Toygar dediği hepsinin idaresini sağlayan adam olmalıydı. Adamların kahkahaları odaya dağıldığında ben bile biliyordum Toygar denen adamın buna bir şey demeyeceğini. Zaten o

bununla tehdit etmemiş miydi babamı? Bunun geleceğini ben bile biliyordum. Babam ona istediğini versin ya da vermesin sonumun ne olacağını biliyordum. Ama bana dokunmalarını istemiyordum ve buna kesinlikle izin vermeyecektim. Gücümün yettiğince savaşıyordum onlarla.

“Haydi sen gidip bizi şikayet ededur bizde biraz eğlenelim” dedi yanımda olan eliyle yüzüme dokunurken. Suratına tükürdüm ve peşi sıra gelen tokadı yanağımla karşıladım. Sonra her şey çorap söküşü gibi gerçekleşmeye başladı. Kıyam işte başlıyordu...

Berkay adamın sırtına atladı ve parmaklarını gözüne soktu. Adam acıyla bağırıp onu üzerinden atmaya çalışırken bir diğeri de ona yardım etmek üzere atıldı. Acıyan bacaklarıma rağmen kalktım ve serumu tutturdıkları demir parçasını alarak Berkay’a arkadan saldıran adamın tam kafasına indirdim. Bir, iki, üç o yere düşene kadar indirdim. Hatta düştükten sonra da. Bana vuran ellerini ve ayaklarını kırmak istercesine saldırdım.

Duvara doğru düşen Berkay’ı gördüğümde işlerin onun için iyiye gitmediğini anladım ve şu anda benim içinde iyi gitmiyordu. Çünkü adam Berkay’ı saf dışı bırakmış üzerime doğru geliyordu. Elimle demiri sıkı sıkı tutarken ona gözdağı vermek istercesine salladım. Adam bundan kolaylıkla kaçarken asıl darbeyi sırtına indirdim ve o bundan hoşlanmadı. Gözlerinde bundan nefret ettiğini görebiliyordum.

Bana atılmak üzereyken Berkay sol taraftan ona sert bir şekilde çarptı ve yere yuvarlandılar. Berkay tüm gücüyle yumruklarını ona savururken ben elimdeki demiri adama indirmek için an kolluyordum. Ancak başım hafifçe dönüyordu gücümün sınırında geziniyordum. Berkay’ın bir an önce işini bitirmesini diliyordum.

Gözümün önünde her şey bir kayıp bir geliyordu. Onlar birbirlerine vurmaya devam ederlerken bende duvara yaslanıp dengemi bulmaya çalışıyordum. Bu kabusun bir an önce

bitmesi için buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Pes edemezdim kendime gelmeli ona yardım etmeliydim ya da o, adamın işini bitirip beni bu hapisshaneden çıkarmalıydı. Sonunda biri yere büyük bir gürültüyle yere çarptı ve tüm dikkatim anında netleşti. Kanlar içerisinde yatan Berkay ve bir dizi yerde ayağa zorlukla kalkmaya çalışan o adam. Onunla olan savaşından galip gelmişti ve pis bakışlarını üzerime dikmişti. Sıra bendeydi.

Başındaki siyah maskeyi çıkarıp kenara attığında yüzündeki o kötü ifadenin kabuslarımdan daha beter olduğunu görmem beni şaşırtmadı. Uzun sivri bir çene içine göçmüş yanaklar ve avurtları patlamış gözler kirli koyu kahve saçları ile oldukça uyumluydu. Tam anlamıyla içi dışı çirkin bir adam duruyordu karşımda. Benden daha güçlü bir adam. Ama elimde tuttuğum bir silahım vardı ona güvenmek zorundaydım.

“Onunla beni alt edeceğini mi sanıyorsun eğer öyleyse çok aptalsın.” dedi üstüme atlarken. Elimdeki demiri öyle sert salladım ki koluna hafifçe değdi ve ağzından bir küfür savurdu. Bu onu biraz geride tutar diye düşünmem yaptığım en büyük hata olmuştu. Çünkü ben kendimi toparlayamadan o bana kuvvetli bir yumruk atmıştı ve kendimi yüzüstü buz gibi taşın üzerinde bulmuştum.

Ayaklanıp kalkamadan üzerime çöktü. Bir eliyle boynumdan tutarak yere bastırırken kafasını eğdi kulağıma pis cümlelerini dökmeye başladı. Ellerinin altında çırpınmam ve yardım çağırmam bir işe yaramıyordu ama ben pes edecek değildim. Gerekirse beni öldürmesini sağlayacaktım ama ellerinin bedenime temasına asla izin vermeyecektim.

Debelenmeyi bıraktım ve sonunda razı olduğumu düşünmesini istedim. Gözlerimden akan yaşlarda artık teslim olduğumu göstermek ister gibiydi. İnanmış olacaktı ki bir anda sıkılı eli gevşedi ve beni sırtüstü çevirdi. Gözlerindeki hiddeti görmek onu bundan vazgeçirmenin imkansız olduğunu anlamamı sağladı. Yapacağım son hamle işe yaramalıydı yoksa beni en

fena şekilde incitecekti. Düşüncesinin bile beni öldürmekten beter edeceği şekilde.

“Demek yenilgini kabullendin. Güzel benden kurtulduğunu sanman aptallıktı zaten. Böyle uslu bir kız olduğun zaman canını yakmam korkma; yani çok fazla yakmam” dedi parmakları yine yüzümü geziyordu. Ve o pis gülüşü onu da görebiliyordum. Midemi bulandırıyordu bunu çok kolay bir şekilde söylemesi ve o iğrenç gülüşü hepsi midemi altüst ediyordu. Bundan kurtulmalıydım.

Demirin ucundan söktüğüm sivri parçayı kararlılıkla koluna sapladım ve hızla çıkarıp bir kez daha sapladım. Tam üstümden itekleyip onu indirmeye çalıştığım esnada ondan beklemediğim bir atakta bulundu ve sanki canı yanmıyormuş gibi sapladığım sivri parçayı çıkarıp karnıma sapladı ve içinde olağan gücüyle çevirdi. Canını yakmıştım ve o da intikamını almış daha kötüsünü yapıyordu. Yani ben öyle sanıyordum çünkü elindeki çekip kenara bıraktı ve elleri boğazıma yapıştı. Öyle kuvvetle sıkıyordu ki nefes alamıyordum gözlerim kocaman açılmış nefes almaya çalışmakla mücadele ederken onun gözlerindeki kini görüyordum. Son gördüğüm şeyin o olmasını istemiyordum. Bu kadar güzel bir hayatta görebileceğim son şeyin bu kötü bakışlara, düşüncelere sahip olan adam olmasını istemiyordum.

Elleri sonunda üzerimden çekilmişti görüşüm bulanıklaşmıştı ve adamın üzerimdeki ağırlığı gitmişti. Kargaşa dolu sesler kulaklarımın içinde uğulduyordu. Sanırım ölüyordum. Nefes alamıyordum. Çabalıyordum yaşamak için havaya gereksinimim vardı ve ciğerlerime dolu dolu çekmeliydim. Yan dönerken öksürmeye ve nefes almaya çalıştım. O kadar havasız kalmıştım ki tam anlamıyla ufacak bir nefese muhtaçtım ve içime dolan hava boğmaya kalksa bile denemeliydim.

Bir süre sonra karnımın acısı aldığım darbeyi ve kan kaybettiğimi hatırlattı. Belki de boşa çabalıyordum. Aslında

çoktan ölmüştüm gereksiz bir debelenmeydi benimki. Gözlerimin önüne gelen hayal bunun gerçekten olduğuna inanmamı sağladı. Ölümüne... Anlık güzel bir hayal. Ölürlen görmek isteyeceğim son yüze sahip olan adam. Gelmiş karşıma dikilmişti simsiyah gözleriyle. Ve şimdi o nefli gözleri gözünün saydam kısmının tamamını ele geçirmişti. Sinirlenmişti. Bana bakan gözleri darmaduman olmuş simsiyah zehrini akıtan bir iblise dönmüştü. Pes ettiğim için mi kızmıştı. Ama buradan kurtulmam mümkün değildi. Bitmişti...

“Gül çiçeğim” dedi elini yavaşça uzatıp geri çekilmeme neden olurken. Sözleri o olduğunu doğruluyordu ancak bana bakan gözleri böyle nefret biriktiremezdi. O gözler bana neftilerin ıslıtısıyla dolu dolu bakardı. Yıldızlar gibi...

Hayal değil de bir karabasan gibiydi daha çok. Yanıma doğru eğilip dirseğini dizine yasladı ve kafasını eğip eliyle yüzünü kapattı. Sanki o da benim gerçek olmadığımı düşünüyordu. Gözlerini kapatıp açıyor ben olup olmadığımın emin olmaya çalışıyordu.

Burnuma dolan sandal ağacı kokusu ise beni bu anın gerçekliğine inandırmak ister gibi ısrar ediyordu. Güzel kokusu öyle sahiciydi ki korkuyla çektim burun deliklerime ve gözlerimi kapadım mutlulukla. En azından güzel bir sondu yaşadığım.

“Gül çiçeğim” Gözlerimi sese açıp hala karşımda onu bulunca şaşırdım. Bakışlarındaki siyahlar dağılıp neftileri hüzne boğulduğunda ise bu anın hayal ve kabustan çok uzakta olduğunu kavradım. O gelmişti beni bulmuştu. Bir kere daha beni kurtarmıştı.

Kalan son gücümle açtığı kollarına atıldım ve beni sarmasına izin verdim. Sımsıcak ve güvenliydi. Her zamanki gibi. Başımın üstünü öpüp kokladı ve elini karnımdaki yaraya sıkıca bastırarak “yanındayım merak etme.” dedi. Yanımda olduğu sürece korkmuyor ne olacağını merak etmiyordum ki

biliyordum artık emniyettedim ve yorgundum bedenimin de dayanma gücü kalmamıştı. Önce bacaklarım sonra kollarım tamamen gevşemiş bir halde kucagında kalakaldım.

Mis kokulu frezyalar, sümbüller ve papatyalar. Baharın gelişini müjdeleyen bahar çiçekleri çoktan çıkarmışlardı kafalarını topraktan. Kokularıyla burunları, görüntüleriyle de gözleri büyüleyen tüm çiçeklerin kokusu birbirine karışmıştı. Ve ben rüya gibi olan bu manzaranın tam ortasında duruyordum.

Dikkatimi dağıtan şey tüm kokuların üstüne çıkıp hepsini bastıran sandal ağacı kokusu olmuştu. Alkır'ın kokusu. Tam arkamda soluğunu duyumsuyordum, sessizce öylece duruyordu. Burnu başıma değip kokumu çekince içine anladım dudaklarından en sevdiğim kelimeler dökülecekti. “Gül çiçeğim.” Evet işte söylemişti. Kollarını bedenime sarıp başımın üzerini öpmek için uzandığında canımın yanmasıyla ondan istemsizce çekildim. Ağzımdan çıkan iniltilere karşı koyamıyordum acımı dindirmek istercesine uzandı ve elimi tuttu. O anda hızla göz kapaklarım aralandı ve gerçek neftiler beni karşıladı.

Sızlama ile doğrulmaya çalışırken nazikçe beni durdurdu. “Bekle gül çiçeğim.” dedi eliyle sırtımı desteklemeye çalışırken “yavaş hemen kalkma, tutuyorum seni.” Bedenim acıyla kavrulurken ağzımdan kaçan inlemelere engel olamadım. Bir an duraksadı “canımı mı yaktım?” dedi.

Yokluğumda kirli sakallara sahip olmuştu. Onu hiç böyle görmemiştim. Ama sakal ona yakışıyordu. “Hayır hayır senin suçun değil.” dedim yorgun bir sesle. Bunu yapmak bile yeterince canımı yakmıştı. Ama canımı yakan o değildi. Onların üzerimde bıraktığı izlerdi. Bana yaptıkları, yaşattıklarıydı. Haydi bedenim zamanla iyileşir eski haline dönerdi ama ruhum o ne zamana iyileşirdi?

Yavaşça sırtımın arkasına yastığı koyarken bir taraftan da eliyle beni tutmaya devam etti. Sıcaklığı, kokusu hasretini çektiğim her bir zerresi şimdi yanımdaydı. Endişe duymama gerek kalmamıştı. Alkır beni artık gözünün önünden ayırmayacaktı. Nitekim içinde bulunduğum oda bunu kanıtlıyordu. Onun odasındaydım, onun yatağında.

Ama bu evde olmamız doğru muydu? Panik bir anda hücrelerime dağılırken ellerim de buz kesmişti. “Alkır neden bu evdeyiz? Onlar beni bulabilirler. Berkay burayı biliyor.”

Elimi sıkıca tutarken “bunlar için endişelenmene gerek yok. Onlar seni burada bulamazlar. Çünkü artık onlar yok” dedi. Bu da ne demekti? Öldüler mi tutuklandılar mı noldu? Peki ya Berkay o bir hata yapmıştı evet ama beni kurtarmakta istemişti.

“Peki Berkay o nasıl?”

Alkır yatağımın kenarına doğru oturdu ve “bu halde olmanın sebebi olan adamı mı merak ediyorsun gerçekten?” dedi.

“Evet biliyorum bana bu yaptığını affetmem mümkün değil ancak o beni kurtarmak için onlarla savaştı. En son...lanet olsun en son yerde ölü gibi yatıyordu. O...”

“Merak etme o iyi, yani zindanda olması ölü olmasından daha iyi bir seçenek” diyerek lafımı böldü. Ses tonundan biraz sinirlendiğini anlayabiliyordum. Haklıydı kim hayatını tehlikeye sokan birinin yaşamından endişe ederdi ki? “Senin yerini bize bildirdi, Berkay.” İşte bunu beklemiyordum bu kesinlikle sürpriz olmuştu bana. “Seni o şekilde bulabildik ama bu yaptığı...” dedi elleri ile kafasının iki yanını tuttu bıraktı kafasını sağa sola çevirerek “yaptığı affedilemez.” dedi.

Berkay beni önce onlara teslim etmiş sonra onlardan kurtulmama yardım etmişti. Tüm bunları kıskançlığından dolayı yaşatmıştı üstelik. Ama beni dinlemiş oradan kurtulmama yardım etmişti.

“O neden oturuyor?” Kapının ardından gelen kadının sesine çevirdim başımı. Oldukça güzel kahverengi saçlara sahip bir kız girdi içeriye. Elinde serum şişesi, ilk yardım çantası vardı. Alkır onu görünce gerildi. Bunu anladım çünkü elimi tutan eli istemsizce sıktı elimi. Kızın yanına yaklaşması ile bıraktı beni ve kenara doğru çekildi. Üzerime doğru eğilen kız yemyeşil gözlerini bana çevirdi ve önce gözlerimi, yüzümü kontrol etti.

“Neyse ki daha iyi görünüyor gözün baya açılmış. Bu morartılar hemen geçmeyecek ama en azından gözüne bir hasar gelmediği için şanslısın.” dedi. Kızın bana yüzüme olanları hatırlatması ile elim gözüme gitti. Hala şişti bu nedenle gözümün birini yarım açabiliyordum. Dudağımda patlamıştı onda da şişlik vardı. Bunlar hissedebildiklerimdi. Peki henüz göremediğim başka neler vardı? Bu moralimi altüst etti Alkır’ın beni bu halde görmesini kavramam ise içimde büyük bir sancı yarattı. Bana olan bakışları değişmişti neden olduğunu düşünmemiş üzerinde durmamıştım. Ancak kızın bu söylemleriyle sebebini kavramıştım. Bakışları acıma doluydu. Bu beni incitmişti. Evet iyi görünmüyor olabilirdim ancak savaşımtım, kanımın son damlasına kadar da olsa yine yapardım.

Yalnız şu durumda merak ettiğim bu kız kimdi ve bu evde ne arıyordu? Alkır’ın sözleri ile döndüm o ana. “Verda bu Pınar. Senin doktorun. Geldiğinden beri seninle o ilgileniyor.” Ve kızın kim olduğunu öğrenmiştim. Güvenliğim için yabancı birini eve sokamayacaklarını söylüyorlardı. Fakat şimdi benim için bir doktor getirtmişlerdi demek ki evin kuralları yıkılmıştı. Ama dikkatimi çeken bir husus vardı onu bana tanıtırken Gül çiçeğim değil Verda demişti. Belki de ben abartıyordum. O benim için sınırları zorlamış bir doktor getirmişti ben saçmalıklarla zihnimi karıştırıyordum.

“Anlaşılan iyi bir iş çıkarıyorum” dedi kız gözleri ile beni süzerek. Bu da ne demekti. “Şimdi tekrar yatman gerekiyor ki ben bu serumu takayım” dedi elindekini yanımda duran boruya yerleştirerek. Sonra yorganı üzerimden kaldırıp dikkatle

bacaklarımı karnımı kontrol etti. Dokunduğu yerler acıyordu. Onların ne halde olduğunu göremiyordum fakat ağrılara bakılırsa çokta iyi görünmediğinin farkındaydım. Ayağımın biri dizin altından itibaren sarılıydı. Bunu değiştirmesi gerektiğini söyleyerek Alkır'ın çekilmesini bekledi. Canım yanarken aklıma gelecek son hamle buydu sanırım ama kız benden daha özenliydi beni görmemesi için. Sanki rahatsızlık duyan ben değil de o gibi. Bu hıhlamama sebep oldu. Benden fazla beni düşünen bir doktor. Hem de güzel.

Canım yanıyordu hem de çok yattığım yerden göremiyordum ama aslında görmekte istemiyordum. Yaralarımınla karşılaşmak şu anda istediğim son şeydi. Bacağımı sardıktan sonra sıra karnıma geldi; bantları nazıkçe söküp yaramı güzelce temizledi sonra birkaç krem sürerek gazlı bezle üzerini kapattı.

İşini bitirip odadan çıkmadan önce garip bakışlarını yanımda duran Alkır'a dikti bir süre ve “onu fazla yormazsan iyi olur dinlenmesi lazım.” dedi. Konuşması çok senli benliydi aynı zamanda duruş olarak mesafeli. Bu kafamı karıştırdı. Yalnız kalmaktan korktuğumdan ya da ikisinin de davranışlarını ölçmek amacıyla mı yaptım emin değilim. “Asıl o yanımda olursa daha iyi dinlenirim” dedim Alkır'ın eline sıkıca yapışarak.

Evet beni bırakıp gitmesini istemiyordum. Yanımda kalsın gözlerini gözlerimden bir saniye bile çekmesin istiyordum. Ancak bu doktorun bakışlarından sonra isteğim daha da artmıştı. Kızı kısıkanıyor muydum? Evet şu anki halim düşünülürse hem de deli gibi kısıkanıyor olmalıydım. İçime kurtta düşmüştü. Kız Alkır'ı daha önceden tanıyor muydu? Yoksa yeni mi tanışmışlardı bilmiyordum. Ama kızın bakışlarında Alkır'ın davranışlarında beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Elini tutmaya devam ederek “yanımda kal” dedim ve kız kapıyı normalden biraz sert çarparak çıktığında bunun altında yatan bir şeylerin olduğunu kesinkes anladım. Bu beni bir an

kızdırdıysa da ona belli etmedim. Eğer bir durum varsa da er ya da geç bunu öğrenirdim. Çünkü hiçbir şey gizli kalmazdı. Şimdi dinlenmeye ve bir an önce kendimi toparlamaya ihtiyacım vardı. Gözlerim kapanmadan hemen önce Alkır'ın yüzünü gördüm ve gülümsemeye çabalayarak uykuya daldım.

Bölüm -21-

Karanlıktı ve soğuktan bedenim tir tir titriyordu. Üzerimde hiçbir şey yoktu. Çıplaktım. Neden bu halde olduğumu bilemiyordum ancak kollarımdaki tüyler ürpertiyle ya da üşümeyle havaya kalkmıştı. Cenin misali kıvrıldım ve kollarımla bedenimi örtmeye, ısıtmaya çalıştım. Ne kadar başarılı olurdum bilinmez ama bunu yapmazsam daha çok üşürdüm.

Bir tıkırtı duydum olduğum yerden başımı kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Hemen ardından kaba bir ses “boşa uğraşma güzelim her yerini kapatamazsın zaten ihtiyacında yok.” dedi.

Hayır dedim hayır o burada olamaz. Kabusum yine beni bulmuş olamaz. Kendimi daha sıkı sarıp oturumuma gelirken kendimi koruyarak herhangi bir şey aradım kapkaranlıkta. Ellerimle etrafımı hızla yokladım savunma için kullanacağım ufacık bir şey.

İki sert el beni tutup kaldırırken debelenmeye başladım. Bu sefer etrafımı çevreleyen el sayısı arttı. Bir değil iki değil üç dört beş altı artık sayamıyordum her bir tarafımdan çeğiştiriliyor sabit bir şekilde tutulmaya çalışılıyordum.

‘Hayır’ diye bağırdım ‘hayır bırakın beni hayır dokunamazsınız bana buna hakkınız yok hayırrrrrrrr...’

Çığlık çığlığa gözyaşları içerisinde yatakta buldum kendimi yine. O anın gerçek olmaması ile gerçek gibi yaşadığım o boşluk içinde bocaladım. İyi ki gerçek değil derken gözyaşlarımı durdurmaya çalışmam saçmalıktı. Aksine o anın gerçek gibi olmasının etkisi öyle bir sarmıştı ki benliğimi duygularıma hükmedebilecek durumda değildim. Hem temizlenebilmem için akması gerekti. Yoksa kendime gelemedim. Yaşadıklarım öyle üst üste gelmişti ki duygularımı göz ardı edip saklamak en kolay yol gibi geliyordu. Benliğimi saran duygu silsilesi ile hıçkırıkları birer birer koparken ağzımdan ruhumda iyileşmenin bir adımını attığımı umuyordum. Tıpkı daha önceki kabuslarımdan uyandığımda olduğu gibi.

Güçlü olmaya çalışmak öyleymiş gibi durmak sırtımda büyük bir ağırlık yaratmıştı. Ancak bende insandım ve benimde hislerim vardı her zaman dik duramazdım. En azından bu yalnız odada karanlığın içerisinde kendimi aciz hissedebilirdim. Yenilmiş hissedebilirdim. Bir anlığına tükenmiş hissedebilirdim. Hissettim de öyle çok ağladım ki içim dışıma çıktı tabiri tam şu ana oldukça uyumluydu.

Yavaşça oturmuma geldim, yanımda duran havlu kağıda uzandım ve elimi, yüzümü, burnumu temizledim. Sonra bu kadar ağlayıp sızlamama karşın Alkır'ın neden gelmediğini nerede olduğunu merak ettim. Neden beni duymamış ve gelmemiştir? Hıçkırıklara boğulup her çığlık attığımda mutlaka yanımda oluyor ve beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Şu anda olmaması içimde derin bir yara açtı.

O kız neredeydi onunla mı oturuyordu saat kaçtı? Neden böyle davranıyordum emin değilim. Ama o ikisi onlardan şüphelenmem için yeterli şekilde kuşku düşürmüşlerdi içime. Kalkabilsem tam şu an kalkar nerede olduğuna bakardım. Kıskançlıksa bunun adı evet ben kesinlikle kıskançtım. Ve evet bunu yapacak onu kontrol edecektim.

Yorganı üzerimden atıp bacağımı yataktan sarkıtacağım anda “Verda” diyen keskin sesi duydum ve korkudan bir anlığına yatağa yapıştım. Karanlığın içerisinde Alkır görünürken onunda uyandığım süre boyunca aslında odada yanımda olduğunu anladım. Çığlıklarla uyanıp çılgınlar gibi ağlarken ve sızlarken hep yanımda mıydı? Neden yanıma gelmemişti de karanlıkta sadece beni izlemekle yetinmişti? Sıkılmış ve bıkmış mıydı sürekli beni teselli etmeye çalışmaktan? Bu durumdan kaçınmak için mi yaklaşmamıştı yanıma? O kadar ağır bir durum yaşamıştım ve sevgi en gereksinim duyduğum şeyken bunu...bunu bile çok mu görmüştü bana?

Gözleri karanlıkta simsiyahtı ve kıpırtısız. “Neden kalkmak istiyorsun? Tualete mi gideceksin” dedi buz gibi bir sesle.

Evet Verda söylesene hayır seni kontrol edecek kızla mısın diye bakacaktım desene. Senden ve ondan şüpheleniyorum kendimi bıraktım senin derdine düştüm desene. “Evet” dedim fısıltıyla. Aslında tualete gitme ihtiyacım var mıydı onun dahi farkında değildim.

“Tamam ben Pınar’ı çağırayım.” dediği anda koluna yapıştım. O kızı istemiyordum. “Buna gerek yok eğer kalkmama yardım edersen gerisini ben hallederim.” dedim. Pınar mı diyordu ona doktor değil direk ismiyle hitap ediyordu öyle mi? Ne ara bu kadar samimi olmuşlardı? Ben ne kadar süredir yoktum o kız ne zaman gelmişti buraya? Bir soru bir başkasını doğuruyordu ucu bucağı olmayan sonsuz bir döngü gibi gidiyordu.

Neden bunu yapıyordum kendime neden içime kuşku tohumlarını atıyordum? Tamam onu seviyordum ama bu kadarı abartı değil miydi? Düşüncelerimden habersiz beni dikkatlice kaldırdı serumu tutup tualete girene kadar taşıdı ve kapıyı açıp içeri girince kapıyı ardımdan çekti. “Yardım istersen seslen hemen buradayım.” dedi. Evet hemen yanımdasın. Biliyorum ve şu anda düşündüklerimden utanıp utanmamak arasında gidip geliyorum.

Tuvaleti kullanıp sifonu çektikten sonra her seferinde teğet geçtiğim aynanın karşısına ilk defa geçtim. Bana tamamen yabancı olmayan ancak ben olmayan bir yüz bana bakıyordu. Gözümün biri gerçekten yarı kapalı biri ona göre daha açık ve daha az şişti. Dudağım patlaklı ve hafif yarılmış gibi görünüyordu. Alnımda kocaman bir yumru duruyordu. Sanki bana ait değil gibiydi. Elimle yavaşça ona doğru yaklaştım ve gerçekliğinden emin olmak istercesine o yumruya dokundum. Acıyordu ve gerçekten bedenime ait bir parçaydı. Onların bana bıraktığı bir parça.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alıp verdim ağzımdan. Ellerimi ve kollarımı incelemek için yavaşça çevirdim. Bunlara morarmış demek az kalırdı zira çürümüştü. Vücudum tamamen çürük içindeydi. Tişörtümün ucunu kaldırdım ancak sarılı olduğu için bir şey göremedim. Sarılı olan bacağımın da kritiğini yapamazdım fakat diğer bacağımın kollarımdan farkı yoktu. Bembeyaz tenim şimdi simsiyahtı. Bana vurdukları anı anımsadım. Acımasız tekmeler ve yumruklar birbiri ardına üzerime iniyordu.

Titrek gözlerim kıpırdadı ve gözümünden inen bir kadre usulca yere damladı. Damla damla inen gözyaşlarım bu sefer sakince ıslatıyordu yanaklarımı ve şişmiş olan dudağımda son buluyordu yolculuğu. Önce bir iki yaş sonra koca bir okyanusa dönüyordu. Hayat dolu olan ben şimdi melankolinin içine düşmüştüm. İçimde açılan yaralardan kan sızıyordu ve ben bunu engelleyemiyordum. Sızan kanlarda gözümünden akan kadreler misali okyanusa dönüyordu ancak kan kırmızısı yerine tüm ruhum zift rengiyle bezeniyordu. Ellerimle başımın iki yanını tutarak inlemeye başladım. İnlemelerim hıçkırıklara sonrasında haykırıışlara döndü. Bunu yaptığımın tam olarak farkına varmam Alkır'ın aniden içeri girmesiyle oldu.

Elleriyle nazıkçe başıma dokundu ve “tamam gül çiçeğim tamam ben buradayım yanıdayım” dedi. Çöktüğüm buz gibi karolardan bedenimi kucakladı ve yatağın üzerine yatırdı. Yanıma oturup beni sakinleştirmek istercesine eliyle saçlarımı

okşamaya ve tatlı sözler mırıldanmaya devam etti. Her biri vaat içeren tatlı güzel sözcükler. Yan dönüp ona arkamı döndüm ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Hıçkırıklarımı ve serzenişlerimi bastıran bir gurup ses odaya daldı. Alkır kapıya dönüp “çıkın dışarı” dedi. Kimse onu dinlememiş olacak ki “Eray herkesi çıkart” diye sertçe seslendi. O yeniden saçlarımı okşamaya başlarken Eray’ın “haydi duydunuz dışarı” dediğini hemen ardından kapının kapanma sesini duydum.

Alkır göğsünü sırtıma bastırarak bana sarıldı ve kulağıma yutkunarak fısıldadı. “Gül çiçeğim hepsini halledeceğiz ben yanımdayım bunu beraber halledeceğiz.” dedi. Beraber halledecektik. O yanımdaydı ve beni yalnız bırakmayacaktı. Ona her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Göğsümde birleştirdiği eline uzandım ve ona sıkı sıkı tutundum. Benim yanımdaydı ve hep olacaktı. Bu zor günleri birlikte aşacak aramızda bırakacaktık.

Uzun bir süre benimle öylece yattı. Sözcükler yoktu sadece saçlarıma usulca dokunuşu ve kokumu içine çeken nefesi vardı. Beni yatıştırmıştı hem kaskatı olan bedenimi hem de ruhumun elemini.

Sabah ışıklarıyla uyandım; günışığı tüm odayı olabildiğince dolduruyordu ama yanımdaki sıcaklığın sebebi güneş değil yanı başımda uyumakta olan adamdı. Uyurken en masum haline bürünen sevdiğim adam. Bir anlık durumundan faydalanarak onu izlemeye koyuldum. Uyanmaması için tam ona doğru dönemiordum ancak bana doğru yan dönmüş profili onu seyretmeme olanak sağlıyordu. Onu hiç bu şekilde görmemiştim. Böyle uyurken savunmasız. Çok güzel görünüyordu. Kirli sakallarını hala kesmemişti ve bu yüzüne

daha keskin bir ifade yerleştirmişti. Daha ciddi ve daha çekici. Sanırım ona dokunmak istiyordum gizlice, ondan habersiz.

Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça ona doğru döndüm ve elimle önce yüzüne sonra çenesine usulca dokundum. Ani tepkisi ile elimi çektim ve soluksuz bekledim. Yakalanmak istemiyordum bu daha fazla utanca neden olurdu. Bu nedenle bir daha ona uzanmadım onun yerine tekrar onu izlemeye koyuldum. Günlerdir yanımdan ayrılmıyor benimle uyuyor benimle uyanıyordu. Yalnız hala bakışlarını yüzümden kaçırıyordu. Bu beni üzüyordu. Yüzümdeki yaralar henüz tamamen iyileşmemişti. Hala ben gibi görünmüyordum daha ne kadar sürecekti iyileşmem. Hızla kapı açılırken Alkır sanki tehlikeyi bekleyen bir yırtıcı gibi yatakta doğruldu.

Neden bilmiyorum gözlerimi uyuyormuşum gibi kapattım ve nefesimin normal çıkmasına gayret ettim. Umarım ben ona dokunurken aslında uyanık değildir diye düşünürken “Günaydın burada onun yanında mı uyudun?” diyen Pınar’ın sesini duydum. Sesi onu azarlar gibi çıkmıştı. O kimdi ki böyle bir cümleyi kurabiliyordu?

“Evet öyle.”

“Haklısın bu halinden sonra ona acımamak elde değil.”

“Ona acımıyorum.” dedi Alkır dişlerinin arasından. Bu fikre kızdığı belliydi.

“Gerçekten mi ondan nefret ettiğin zamana göre daha uygun değil mi bu kelime? Hem de şu andaki haline bakılırsa.”

“Sen...sen ne diyorsun? Kapa çeneni ve çık odadan.” dedi duymamı istemiyor gibi aceleci ve fevriydi sesi. Yatak sallanmıştı hareket ettiği belli oluyordu sanırım kalkıyordu. Tekrar fısıldadığını duydum “çık dışarı.”

Konuşmaları soluklarını hızlandırmış sinirlerimi germişti. Birbirlerini tanıyorlardı en azından bu tezimi kanıtlamıştım ve

panikle kıza seslenerek “dur orada.” dedim. Yavaşça yataktan doğruldum. Pınar arkasını dönmüş sinirle kapıya yürürken Alkır uyanmış olduğum için sinirli görünüyordu.

Tamamen doğrulduğumda “ne demek istiyorsan biraz daha açıklayıcı ol” dedim Pınar’a bakarak. Alkır yardım etmek üzere eğilirken üzerime elimle onu durdurup “evet duymak için sabırsızlanıyorum. Ne demek istiyorsun Pınar?” dedim özellikle adını vurgulayarak. Dikkatini bana vermesini istiyordum ve doğruları söylemesini.

Alkır bir anda telaşa kapılmıştı hareketlerinden bunu anlayabiliyordum. Onun aksine Pınar soğukkanlılığını koruyordu ve konuşmak için can atıyordu adeta. Tabi eline içindekini kusması için çok güzel bir fırsat geçmişti nasıl sevinmesin. Ancak bir yandan da Alkır’dan çekindiği belli oluyordu. Çünkü gözünün ucuyla onu süzüyor onayını bekliyordu. Gerçekten ondan bir onay almadan konuşmayacak mıydı?

Pınar’a baktım ve “Evet ben uyurken gayet rahat bir şekilde konuşuyordun şimdi noldu ondan mı korkuyorsun?” dedim Alkır’ı göstererek.

“Verda lütfen...” dedi Alkır ama devam etmesine izin vermeden tekrar konuştum. “Nereden tanıyorsunuz birbirinizi?” dedim ikisinin de yüzlerini inceleyerek. “Önce hanginiz konuşacak sen mi Alkır yoksa sen mi?”

“Bize biraz izin verir misin?” dedi Alkır Pınar’a. Ne kadarda kibar konuşuyordu şimdi onunla. Bu kadar kolay kurtulmasına izin vereceğimi düşünüyorsa yanılıyordu.

“Hayır veremez şimdi burada neler dönüyorsa bana anlatacaksınız ikiniz birden bekliyorum” dedim.

Alkır bir elini saçından geçirdi ağzından off nidası döküldü ve biraz odada adımladı. Stresini anlamak zor değildi ama neden

stresliydi? Bu kadın kimdi aralarında ne vardı? Ve benden daha önce nefret ettiğini nereden biliyordu?

“O ve ben daha önce birlikteydik” Bunu diyeceğini bilmeme rağmen başımdan parmak uçlarıma kadar sızladım. Onunla neden senli benli konuştuğunu doğruladım harika. Ama benden nefret ettiği kısmı bağdaştıramıyordum. Bu işi kabul ettiğinde benden bahsetmişti ve benden hoşlanmadığını mı dile getirmişti öyle mi biliyordu benim hakkımdaki ilk düşüncelerini? Eğer öyleyse ki bu ihtimal yüksekti ayrılıkları çok yeniydi. Yoksa bu Eray’ın bahsettiği kız mıydı? Nişanlandığı peşini bırakmayan? Evet bu o kız olmalıydı. Peki neden onu buraya getirmişti başka doktor yok muydu? Belki de güvenilir bulabileceği başka doktor yoktu.

Ona güvenmek için kendi kendime sorup kendi kendime cevaplar arıyordum ve hepsine de mantıklı cevaplar veriyordum. Yani sanırım. Ona öyle güveniyordum ki başka ihtimal düşünemiyordum. Fakat açıklamasını bekliyordum daha fazlasını her ne varsa hepsini bilmek istiyordum.

“Bu geçmişte kaldı o artık eski bir arkadaş” dedi ancak kızın bakışları öyle sertti ki onun için bunun geride kalmadığına yemin edebilirdim.

“Eski kız arkadaş ya da eski nişanlı öyle mi?” dedim. Bunu duyan Alkır’da kızda şaşkınlıkla bana bakakaldı. Bu bilgiyi nerden öğrendiğimi düşünüyor olmalıydılar ki Pınar dayanamadan “ona benden bahsettin mi?” dedi. Aptal eğer Alkır’ın yüz ifadesini iyi okuyabilseydin onun bana bunu söylemediğini anlardın.

“Hayır o değil arkadaşından öğrendim.” dedim isim vermeden ancak kız kimi kastettiğimi anlamış şekilde ağzının ucuyla kızgın bir halde “Eray” dedi. Onu doğrulamama gerek yoktu. Zaten konu da o değildi. Konu o ve Alkır’dı. Bu ikisini bir konu olarak bir araya getirmem bile huzursuz ediciydi. Ancak bu tam bir açıklığa kavuşmadan ben rahat edemeyecektim. Onun eski

sevgilisi ile aynı evde bulunmak ve benimle doktorculuk oynaması yeterince asap bozucuydu.

“Pekala hepsi bu kadar mı? Sevgiliydiniz ayrıldınız bitti mi?”

“Detayları seni neden ilgilendiriyor acaba?” dedi Pınar. Özellerine girmeyi istemem hoş olmamıştı evet ama bilmem gereken bir şeyler olduğunu hissediyordum ve varsa söylemeliydiler. “Onun daha önce benden hoşlanmadığını biliyordun yani bu kurtarılma işinden haberin vardı demek ki yeni ayrılmışsınız.”

Kız dalga geçer gibi güldü ve “evet bu kurtarılma işinden haberim vardı en başından beri ve evet senden hoşlanmıyordum o zamanlar ama şu anda durumlar değişmiş gibi görünüyor.”

“Ve bu seni rahatsız mı ediyor?” diye yapıştırdım cevabı.

“Ne münasebet neden rahatsız etsin ki bitmiş gitmiş” dedi. Ama kendinin bile bu söylediğine inandığını sanmıyordum.

“Peki neden buradasın?”

“Neden mi? O beni getirdi.” dedi Alkır’ı işaret ederek. “Durumun acil olduğunu ve gizli olduğunu söyledi kimseye haber vermeden apar topar geldim” Eline aldığı gazlı bez ve kremle yatağıma doğru yanaşıp “şunlara bakmama izin ver en azından işimi yapayım.” diyen Pınar’a daha fazla kaba davranmamam gerektiğini düşündüm. Sonuçta benim için buradaydı. Ayrıca bu durum Alkır için de kolay olmasa gerekti. Eski kız arkadaşını beni iyileştirmesi için buraya getirmek zorunda kalmıştı.

Pınar yorganı açıp sarılı bacağını açtı ve ben ilk defa durumun vahametinin farkına vardım. Bu yaralarla ölmemiş olmamam gerçekten mucizeydi. Tabi böyle ağır yara almış ruhumla yeni gelen şoklara karşı bu kadar sağlam durmamda öyle. İşini sessizce bitirip odadan çıkmasına izin verdim. Ondan

öğreneceğimi öğrenmiştim. Başka söylenecek bir şey varsa işte onu Alkır diyecekti.

“Bana başka söylemek istediğin bir şey var mı? Bilmem gereken bir şey?”

“Eğer ona karşı hislerim olup olmadığını bilmek istiyorsan hayır yok o çok önce bitmişti.”

“Sakladığın, söylemek isteyip söyleyemediğin herhangi bir şey var mı? Bir sır mesela?”

“Hayır yok” dedi ancak bunları söylerken bir müddet duraksadı. Sonra yanıma oturdu ve eliyle nazikçe yüzümü okşadı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Onu öpmek istiyordum fakat yüzümün bu haliyle ona yanaşmaktan korkuyordum. Beni çirkin bulmasından ziyade incitmekten korktuğu için uzak durması gerektiğini düşünecekti. Onun için bu kadarına razı olacaktım.

Neftileri karşıladı gözlerimi sıcacık ve pırıl pırıl. Bu bakışları o yokken hayal ettiğim özlemini çektiğim bakışların aynıydı ve şimdi işte gerçektir, yanımdaydı. Elimini tutup üzerini öptü ve yanıma biraz daha yaklaşır beni şaşırtacak şekilde dudaklarımdan öptü. Bu yapmasını beklediğim son şey bile değildi ama o beni hep hayrete düşürecek adımlar atıyordu. O bunu yaparken gözlerim kapanmıştı ve öylece orada devamını heyecanla bekliyordum. Alnıma kondurduğu öpücüğün sonrasında yataktan kalktı. Masanın üzerinde duran tablet ile kulaklığı aldı ve yeniden yanıma oturdu. Kulaklığın birini bana uzattı diğerini kendi taktı kolunu dikkatlice etrafıma doladı ve başımı ona yaslamamı sağladı. Her zamanki rutinimizi yerine getirmesi beni mutlu etmişti.

Neyi dinleyeceğimizi merak ediyordum ya da neler öğreteceğini. Bugün bir ders miydi yoksa sadece müzik meditasyonu mu? Durumdan iyice keyiflenirken açtığı müzikle heyecan doldum. Bu bildiğim bir besteydi. Meditasyondan daha çok büyük bir coşku ve neşeyle dolduruyordu içimizi.

Canlı olduğunuzu hissettiriyordu ki aslında yanımda o varken zaten yeterince canlıydım.

Vivaldi'nin notaları dalgalar misali yükselip büyürken Four Season'nın Spring'ini büyük bir zarafetle karşıladım. Bir süre dinledikten sonra Alkır "Antonio Lucio Vivaldi." dedi. İşte beklediğim an gelmişti. "Kendisi aslında bir papazmış ve yetim çocuklar için keman öğretmenliği yapıyormuş. Birçok keman konçertosunu ve operalarını da bu çocuklara eğitim verirken yazmış. En ünlü eserleri arasında ilk sırada bu dinlediğimiz beste yer alıyor."

"Bunu biliyordum" diye atladım. Alnıma bir öpücük kondurup devam etti. Çok bilinen bir diğer bestesi de Gloria. Yıldırım Beyazıt ve Timur için bestelediği operası da çok fazla bilinmez ama güzeldir. Duymuş muydun?" dedi.

"Hayır" dedim.

"Ankara Savaşı'nda Timur'a esir düşen Yıldırım Beyazıt'ın hikayesini anlatır. Tabi tarihsel gerçeklerin biraz göz ardı edilmesiyle sevgi ve nefret görüşü ön plandadır. Bu operayı duymadıysan muhtemel hikayeyi de duymamışsındır. Timur Rum Prensesi İrene ile nişanlıdır. Ancak esir düşen Yıldırım Beyazıt'ın kızı Asteria'ya aşık olur ve onunla evlenmek ister. Asteria Rum Prensi olan Andronicus'a aşık olmasına rağmen babasının intikamını almak için Timur'la evlenmeyi kabul eder ve evlendikleri gece Timur'u öldürmeye kalkar. Hem Yıldırım Beyazıt hem de kızı hapse atılır. Ancak Timur Asteria'yı köle olarak yanına alır. Asteria bu seferde Timur'u zehirlemeye kalkar ve İrene Timur'un hayatını kurtarır. Yıldırım Beyazıt intihar eder ve Asteria da Timur'a kendisini öldürmesini söyler. Ancak Timur onu öldürmek yerine affeder ve onu bırakır. Böylece Asteria sevdiği adama Andronicus'a Timur'da İrene'e kavuşur. İşte opera da bu hikayeyi anlatır."

"Dinlemediğimden eminim." dedim.

“O zaman onu senin için bulayım” diyerek tableti eline aldı. Beni rahatsız etmemeye çalışarak klasörler içinde Vivaldi’nin eserlerine bakmaya koyuldu. Bir taraftan da anlatmaya devam etti.

“Vivaldi’nin eserleri için kendini tekrar etmiş derler ama bence kendine has bir stili var. Solo kemanla başlayıp ikinci kemanın meydan okumasıyla ortalık alevlenir birçok bestesinde. Sanki bir kaos varmış gibi; bir süre böyle devam eder ve onun ardından denge kurulur yani savaş biter barış sağlanır.” Onu dinlemek bende terapi etkisi yaratıyordu kesinlikle ve kolları konforu bulduğum en muhteşem yerdi. Onu sonsuza kadar dinleyebilirdim.

“Bach ve Handel’e yol gösterici olmuştur. Özellikle Bach transkripsiyonlarında en çok onun eserlerine yer vermiştir. Bir dönem tamamen unutulmaya yüz tutmuşken 20.yyda tekrar adından söz ettirmiştir. Kayıp olduğu düşünülen çok eseri olduğu düşünülüyor.” Ne acıydı unutulmak. O kadar çok ünlüyken sonra bir anda üzeriniz çizilebiliyordu. Eğer böyle güzel eserlere sahip olmasaydı ya da biri hatırlatmasaydı da unutulur muydu?

Alkır Yıldırım Beyazıt operasını açtı ve bir müddet sessiz bir şekilde dinledik. Anlatılan hikayeyi yaşamak için fazla beklentiye mi girmiştim bilmiyorum ama ruhumda o anları tadamadım. Belki de içinde bulunduğum bu durumdan kaynaklıydı. Hissedemiyordum henüz ruhum hazır değildi.

Biraz önceki yaşadıklarımın aklımı karıştırmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Kız arkadaşı eski kız arkadaşı ile aynı evdeydim ve iyileşmek için onun yardımına muhtaçtım. Alkır’ın dediklerine inanıyor ona karşı duyguları olmadığını düşünüyordum fakat kız için durum farklıydı. Onun bakışlarında hareketlerinde hala bir umut vardı. Ondan vazgeçmemişti. Aynen Eray’ın daha önce dediği gibi. Üstelik ilişkileri neredeyse yeni bitmiş sayılırdı ki bu da ümit etmesini

katbekat arttırırdı. Her şeyin arasında birde bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Ama öncesinde yüzleşmek istediğim bir başkası vardı: Babam. Her ne yaptıysa oldukça kötü olmalıydı. Onun yaptıklarının bedelini en berbat şekilde ben ödeyecektim. Neredeyse ramak kalmıştı. Alkır gelmemiş yetişmemiş olsaydı her şey kaçınılmaz olacaktı.

Evet onunla konuşmak istiyordum ama öyle flash bellekler aracılığıyla değil birebir yüz yüze. Bu isteğimi yerine getirmesi için gerekirse Alkır'a yalvaracaktım. Hem adamlar yakalanmıştı artık benim için de bir tehlike yok demekti değil mi? Babamdan ne istediklerini bilmek istiyordum. Neden beni ona karşı kullandıklarını öğrenmek istiyordum. Alkır'a dönüp ona babamla görüşmek istediğimi söyleyeceğim esnada uyuduğunu fark ettim. Öyle huzurlu görünüyordu ki sorum bir süre daha bekleyebilirdi. Tekrar göğsüne uzanarak huzurundan ve sıcaklığından faydalandım.

Uyandığımda yatağımda yalnızdım. Alkır'ın yanımdan kalktığını hissetmemiştim bile. O yanımdayken öyle huzurlu uyuyordum ki hiçbir şeyin farkına varmıyordum. Hava kararmıştı ancak dışarıdaki ışıklar içeriye azda olsa aydınlatıyordu. Odada bir saat yoktu fakat tableten bakıp öğrenebilirdim. Komodinin üzerine uzanıp tableti aldım 19.14. Saatlerce uyumuştum. Bu yalnız huzurdan değil ilaçlardan da kaynaklanıyor olmalıydı.

Yavaşça yatakta doğruldum ve yorganı üzerimden çektim. Midemin guruldaması acıktığımı gösteriyordu. Bir süredir doğru düzgün yemek yememiştım ve bir çorba kokusu gelip burnuma oturdu. Yemek saati değildi çoktan yemiş olmalılardı. Sanırım özlemden dolayı kokusunu duymuştım. Karnım tekrar guruldadı ve ona daha fazla eziyet çektirmek istemedim. Ayaklarımı yere indirdim parmak uçlarımdan bedenime doğru buz gibi bir soğukluk yayılmaya başladı. Yataktan kuvvet alarak ayağa kalktım ve karanlıkta bulduğum terlikleri ayağıma

geçirdim. Henüz tam anlamıyla düzgün yürüyemiyordum ancak bunun önemi yoktu çünkü hayattaydım. Kapıya gelene kadar tek bacağıma yüklenerek sendeledim ve kapıyı açıp çıktım.

Bazı mırıltılar duydum. Aşağıda oturuyor olmalıydılar. Alkır beni görünce kesin kızacaktı ama ben ona bu fırsatı vermeden üste çıkacaktım. Sonuçta odada beni yalnız bırakıp giden oydu. Ağır ağır sarılı olan bacağıma çok yüklenmeden merdivenlerin oraya kadar yürüdüm. Sesler şimdi daha yakında geliyordu. Ancak bir sohbetten ziyade tartışma seslerine benziyordu.

“Yeter artık bu iş çok uzadı bu hoşuma gitmiyor. Yani bir düşünsenize ya bir felaket ile sonuçlansaydı ne yapacaktık?”

“Ne yapacaktık hepimiz topun ağzında olacaktık.”

“Gerçekten bu olanlara artık inanamıyorum. Yani bu işe girerken evet tehlikeyi göze aldım ama bu kadar ileri gideceğini gerçekten ben bile düşünmemiştim.”

Seslerin hepsini tanıyordum. İlki Batu’ydu onun katı ve sinirli sesiydi. Diğeri Eray bir sonraki konuşan ise Meriç’ti. Merdivenlerin yarısını inmiş bir kısmını görebiliyordum. Fakat onlar öyle kaptırmışlardı ki kendilerini, sessiz gelişimden bir haber konuşmaya devam ediyorlardı.

“Ne yapalım peki bu kadar ilerlemiş sona gelmişken her şeyi bırakalım mı vaz mı geçelim?” İşte bu da Alkır’ın ikna edici sesiydi. Benim yüzümden bir tartışma içindelerdi. Beni kurtarma uğruna katlandıkları şeyler risk doluydu. Bu durum benimde hoşuma gitmiyordu. Bu kadar uzaması ve babamın sona ulaşamaması beni de kızdırıyordu. “Bu işe girerken sonuçlarının neler olabileceğini az buçuk hepiniz biliyordunuz. Bunu inkar etmeyin. Öncelikle neden bu işe girdiğinizi sorgulayın sonrasında ne yapmak istediğinize karar verin.” Sertleşen üslubu konuyu artık kapattığını gösterir nitelikteydi. Resmen ne haliniz varsa görün demişti. Ama önce işi seçme nedeninizi bir daha düşünün demişti. Gerçekten bir insan böyle

tehlikeli bir işe neden girerdi ki? Elbette para için. Mutlaka iyi kazanıyor olmalılardı. Yani bir ihtiyaç durumuydu.

“Verda” dedi Dinçer telaşla beni gördüğünde. Alkır hızla arkasını döndü ve benimle yüz yüze geldi. Bakışları hızla yüzümden açıktaki olan bacaklarıma doğru kaydı. Bacağımın biri sarılı olduğu için üzerimde sadece uzun bir tişört vardı. Sürekli pansuman yapıldığı için başka bir şey giymiyordum. Zaten istesem de bu acıyla bir şey giyemezdim.

Alkır hızla yanıma doğru gelirken bir taraftan da üzerindeki hırkayı çıkararak önce bacaklarıma sonra kollarıma baktı. “Ben üşümüyorum” cümlesin, tamamlamadan elindeki hırkayı bacaklarıma mı yoksa kollarıma mı saracağının karmaşasıyla kalakalmıştı. Bu haldeyken çıplaklığım mı rahatsız etmişti onu yoksa üşüyor olabilmem mi? Belki de bu yaralı görüntümdü rahatsız eden? Bir elimle elindekini kenara ittim diğer elimle tutduğum duvardan güç alıp onu aşmaya çalıştım. Çocuklarla aramda bir engel oluşturuyor ve görüşümü kapatıyordu. En sonunda isyan ederek “izin verir misin bir şeyler söylemek istiyorum” dedim.

Kararsız bakışları bir süre benimle savaştı ve en sonunda pes etti. Yavaşça kenara çekildiğini düşündüğüm sırada beni hızla kucakladı ve aşağıya indirerek koltuklardan birinin üzerine oturttu. Canım acımış olmasına rağmen ona belli etmemeye çalıştım. Halen hassas olduğumu düşünmesini istemiyordum. Elindeki hırkasıyla “üşüme” diyerek bacaklarımı örttü. Niyetinin üşümemden ziyade görüntümden rahatsızlık duyduğunu biliyordum. Buna itiraz etmedim nitekim bu görüntü beni bile huzursuz ediyordu. Ancak onların bu düşüncelerine bir karşılık vermeden odama sığınmak istemiyordum.

“Öncelikle hepinize teşekkür etmek istiyorum.” dedim. Kurtulduktan sonra onlarla ilk kez karşı karşıya gelmiyordum ancak ilk kez konuşuyordum. Kötü anılarım aklıma gelince boğazım düğüm düğüm oluyordu. Onlar olmasa ne yapardım

bilmiyorum. Gözlerimden yaşların akmasını engellemek için hızla kııptım ve o koskoca düğümü yutarak “benim için yaptıklarınızın bir bedeli olamaz. Hayatınızı tehlikeye attınız hepiniz. Siz olmasaydınız şu anda kesinlikle burada olmayacağımı da biliyorum.” dedim sesim titrerken. Hepsi sessiz sakın başka yere bakarak beni dinlerken sadece Alkır gözlerini üzerime dikmişti. Söylediğim her şey den rahatsızlık duyar gibi bir ifadesi vardı. Bunun görevleri olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama ben yaptıklarından dolayı onlara minnettardım görevleri olsa da olmasa da.

“Haklısınız bu iş fazla uzadı. Artık babamla konuşmamın vakti geldi bence hem yakalandıklarına göre artık tehlikede sayılmam değil mi?” derken Alkır’a bakıyor ondan bir cevap bekliyordum.

“Bunları sonra konuşuruz Verda şimdi dinlenmelisin” diyen Alkır’ın bakışları zifiriydi. Neden söylediklerimi umursamıyordu? Bu beni kızdıırıyordu. Elleri beni kucaklamak için açılmışken onu durdurdum.

“Hayır sonra konuşmak istemiyorum. Şimdi konuşmak istiyorum. Babamla görüşmeliyim burada kalmama artık gerek yok” dedim tek gerekliliğimin o olduğunu bilerek. “Sizin de öyle. Hem daha iyiyim iyileştım sayılır. Babamla telefonla görüşme sağlayabilirsen buna sevinirim.”

“Verda” dedi Alkır sesi sert ve uyarıcı bir tondaydı. Bu gerçekten susmama dikkatimi ona yöneltmeme sebep oldu. Hızlıca burnundan nefes alıp verdi. “Bunu sağlamaya çalışacağım tamam mı?” Bu kadardı başka söz yoktu sanki kestirip atıyordu. Neden böyle davranıyordu. Hala tehlikedeydim ve bunu mu saklıyordu?

Konuşacağımı anlamış gibi yeniden hareketlendi ve “haydi seni odana çıkaralım yoruldu” dedi. Evet yorulmuştım ama hemen odaya çıkmak istemiyordum çok bunalmıştım da.

“Acıktım aslında onun için inmiştim.” dedim beni kucakladığında. Sonra “çorba var mı?” dedim mutfağın olduğu yere bakarken ve Pınar’ı, Önder ve İlker’le otururken gördüm. Bu evde yaşadığına göre onlarla samimi olması konuşması elbette kaçınılmazdı. Ancak bunu düşünmekle görmek çok daha farklıydı yani sinir bozucuydu. Alkır’ın telaşı şimdi gözüme daha çok mantıksız geliyordu. Onunla burada aynı ortamda olmamı mı istemiyordu? Aynı ortamda olamam ama bana bakması için gelebilir öyle mi? Bunun için mi alelacele çıkarılıyordum yukarı? Düşündükçe sinirlerimin bozulmasına engel olamıyordum.

Eray “Gülten abla harika bir kelle paça yaptı. Hem yaralarının iyileşmesine de bire bir” demesiyle ortamda bir sessizlik oldu. Nedeni ise yaralarımın olması değıl nedeniydi sebep olduğu durumdu hiç şüphesiz.

“Bayılırım kim hazırlıyor” dedim sükutu bozarak.

“Ben hallederim” dedi Eray.

Alkır ben karşı çıkmayayım diye keskin bir emirle “odaya getir.” dedi Eray’a ve merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenleri çıkarken hepsine seslendim. “İyi geceler ve tekrar teşekkür ederim kurtarıcım olduğunuz için.” dedim. Net bir cevap duyamadım ama kısa mırıldanmalar sanırım bunu onayladıklarını ifade ediyordu. Beni iki kere kurtarmışlardı onlara çok şey borçluydum.

Bölüm -22-

Alkır aşağıdaki görünen o halinden daha nazik ve daha duyarlı davranıyordu. En azından bana karşı daha yakındı. Pınar’dan dolayı mı gergindi yoksa kalabalıktan mı emin olamıyordum.

Beni yatağa oturtup üzerimi örttü ve yanağıma alnıma sırayla sıcak öpücüklerini kondurdu. Bunu elbette diğerlerinin yanında yapmasını beklemiyordum ancak ben kaçırılmadan önce aramızda olanlardan haberdar oldukları için beni bir an önce odaya getirme arzusunu anlayamıyordum.

İçimde kötü düşünceler birbirini kovalarken ona karşı olan bakışlarım da değişiyordu. Ona karşı bir şey hissetmediğini söylerken yalan mı söylüyordu ya da onun hislerinin farkında olarak incitmekten mi kaçınıyordu? Tüm bunlar aklımı kurcalarken o sessizce yanıma oturup elimi tutuyordu. Düşündüklerimden habersiz parmakları elimin üstünü okşuyordu. Ama bu sakinleşmemi sağlamıyordu. Düşünceler zihnimi kemirirken daha da gerilmeme neden oluyordu. Kapının çalınmasıyla tenime değen parmaklarını havada bırakarak hızla elimi çektim. Gelen Eray'dı tepsiyle odaya girdi ve mis gibi çorbanın kokusu burun deliklerime doldu.

“Birazda ekmek koydum” dedi tepsiyi önüne koyarken.

“Hımmm çok güzel kokuyor teşekkürler” dedim.

“Afiyet olsun başka istediğin bir şey var mı?” Sanki bir yabancıymışım gibi konuşuyordu.

“Hayır yok. Otursana” dedim. Gözünden bir an tereddüt ifadesi geçti ve bunu yakaladım. Bu daha rahatsız ediciydi ve her zamanki gibi çenemi tutamadım. “Ne o artık yeni bir arkadaş mı edindin eski bir arkadaş?” dedim Pınar'ı kast ederek. “O yüzden artık ilginizi çekmiyorum sanırım” dedim. Kıskançlığımı bu kadar belli etmeseydim iyi olurdu ama yapamıyordum. Genelde duygularımı saklamakta başarılıydim fakat açık sözlü oluşum bazen buna engel oluyordu.

Gözleri önce Alkır'a sonra bana kaydı ve “o benim hiç arkadaşım olmadı”

“Ama ben arkadaşınım peki öyleyse biraz oturabilirsin” dedim yemeği yemeye başlayarak.

Odadaki sandalyeyi yatağın yanına çekti ve ben yemeğimi yerken sessizce oturdu. “Eee anlatsana naptınız ben yokken?” dedim. Bu aptalca bir soruydu kesinlikle ama yine de neler olduğunu merak etmekten alamıyordum kendimi. Ben hep beni bulmalarını dilerken onların ne yaptıklarını beni arayıp aramadıklarını nerede aradıklarını düşünüp duruyordum.

Alkır’ın gerginliğini nefes alıp verişlerinden anlıyordum. Eray ise ellerini birbirine kavuşturmuş parmaklarıyla oynayıp duruyordu. Kapı tekrar çaldığında ağzını açmıştı ancak hızla kapayarak içeri girecek olanı bekledi. İlker Alkır’a bakarak gelmesini işaret etti ve gözden kayboldu. Gecenin bir saati ne düşmüştü aklına da çağırmıştı bilmiyorum ama merakımı kazanmıştı.

Alkır’ın odadan çıkmasıyla Eray konuşmaya başladı. “Çok korktuk.” Kafamı hızla ona çevirdim. “O gün kaçırıldığın gün. Alkır o....o delirmiş gibiydi. Ben onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim ve bu kadar...” diyip duraksadı gözleri gözlerimi buldu ve “çaresiz” dedi.

Çaresizlik! Bunun ne demek olduğunu en iyi ben biliyordum. Orada o odada kaldığım her saat her dakika her saniye iliklerime kadar hissediyordum. Özellikle dayak yediğim gün. Hatta o günün sonrasındaki günlerde. İyi olduğumu anladıkları anda beni yeniden inciteceklerinin çaresizliği ile yaşamıştım. Çaresiz kalmak o kadar kötüydü ki tüm umutlarınızı tüm düşlerinizi yıkıyordu. Size tutunacak en ufak bir kırıntı dahi bırakmıyordu.

“Sana bir şey olsaydı ne yapardı bilmiyorum. Aklını kaçırdı sanırım. Herkesi her şeyi karşısına alma pahasına harekete geçti o...” dedi ve sustu. Kafasını hızla sağa sola salladı ve ayağa kalktı sözünü tamamlamasını bekliyordum. Ancak o odanın içerisinde bir süre yürüdü ve bana doğru gelerek elimi tuttu “eğer sana bir şey olsaydı kendini asla affetmezdi ben de öyle hatta hepimiz. Hiçbirimiz bunun olmasını istemedik inan bana hiçbirimiz.”

Elimi tutan elini sıkı sıkıya tuttum “Bunu biliyorum beni korumak için tutulduğunuzu biliyorum ancak aramızdaki arkadaşlık bağı bundan fazlası Eray bunu biliyorum ve olanlar için sizi suçlamıyorum. Bana bak” dedim odaya girdiğinden beri benden gözlerini kaçırdığının farkındaydım. Hatta hepsinin bunu yaptığının fazlasıyla bilincindeydim ve bu beni incitiyordu. Gözleri gözlerimi buldu elimle yüzümü göstererek “bunların sebebi sen değilsin ya da Alkır ya da çocuklar bundan sorumlu olanlar onlardı ve Berkay. Görüntüm şu anda korkutucu, üzücü, acı verici olabilir; aynaya bakmaya tahammül edemediğim kadar kötü evet kabul ediyorum. Ancak aynaya yüzüme bedenime her baktığımda ne hissediyorum biliyor musun? Güçlü bir kadın evet bunu hissediyorum. Acılarla yoğrulmuş, doğmuş ve güçlenmiş yeni bir kadın gibi hissediyorum.

Ve Berkay bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Ama davranışlarının bir anda değişmesi beni şüpheyne düşürmeliydi ve sizi uyarmalıydım. Bu kadar ileri gideceğini tahmin edemedim yani o adamları bulması ve onlarla anlaşması inanamıyorum hala akıl alır gibi değil.” Elini elimin arasından sıyrıp çekti ve “o itin bir şeyler yapacağı belliydi. Bunu hissediyordum ama bende bu kadar ileri gideceğini hesaba katmamıştım.” dedi. Üzüntüsü yoğundu kendini suçlu hissetmesi normaldi. Bende öyle hissediyordum bazı görünenleri görmezden gelmem Berkay’a zemin oluşturmuştu.

Kafamı kapıya çevirmemle Alkır’ın orada dikildiğini gördüm. Ne süredir oradaydı konuştuklarımızın ne kadarını duymuştu bilemiyordum ama bakışları yine neftilikten uzak siyahtı. Sonuna yettiğinden emin olduğum bakışlar vardı yüzünde. Eray’ın da onu fark etmesi ile sohbetimizin sonuna geldiğimizi anladım. Hatta şimdi kaçarcasına odadan çıkacaktı –ki beni doğrular şekilde bitirmiş olduğum yemek tepsisini alarak gitti. Benimle bunları paylaştığı için ona borçlanmıştım. Çünkü emin olduğum bir durum vardı ki Alkır bunların hiçbirini söyleyebilecek karakterde biri değildi. Beni ararken

korktuğunu, delirdiğini beni aramak için her şeyi göze aldığını itiraf etmezdi.

Alkır'ın benim için üzülməsi, çabalaması ona olan kızgınlığımı silip götürmüştü. Özellikle Eray'ın dediğı bir cümle hücrelerime kadar sızlatmıştı beni: 'Sana bir şey olsaydı aklını kaçırmırdı.' Aynen benim ona bir şey olsa olacağım gibi. Beni önemsemekten fazlası yatıyordu bu cümle içinde. Sevgi ve aşk gibi.

Alkır yavaşça yanıma yatağın kenarına gelinceye kadar yürüdü. Tam önümde çömelerek elimi tuttu ve sadece bana baktı. Simsiyah gözleri beni korkutuyordu çünkü neftilerinin kaybolması onun kızgın olduğunu anlatıyordu.

Konuşması için onu beklemem gerektiğini biliyordum bu nedenle sıcak teni tenimi ısıtmaya devam ederken bende gözlerine taa içine bakmaya devam ediyordum. Parmağını nazikçe artık hafif şiş olan gözüme dokundurdu ve "bunun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi sonra alnımdaki ufak şişliğe değdi sıcak parmağı "ya da bunun?" dedi. Kısa ama içime ürperti gönderen soluğı sıklaştı ve yüzü yüzüme daha da yaklaştı. Dudağımın kenarındaki şişlik son durak yeri ydi ve yakıcı sıcaklığını bir süre üzerinde gezdirdi ve de "bunun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Bunlar korkutucu değil ya da seni çirkin göstermiyor bu yüzden mi sence sana bakamıyorum?" Bu tam anlamıyla cevap beklediğı bir soru gibiydi.

Cidden bunu soruyordu "gördüklerinden hoşlanmadığını düşünüyorum bana her baktığında acıdığını düşünüyorum." dedim.

Alkır "sana acıdığımı mı düşünüyorsun o nedenle mi bu şekilde davranıyorum sence? Yani sana acıdığım için sana bakmaya katlanamıyorum öyle mi?"

“Bilmiyorum bakışların çok ama çok acı dolu yani hüzünlü. Bana bakmak istemediğini gösterir şekilde ve bu başka bir düşünceye kapılmama engel oluyor.”

“Yanılıyorsun gül çiçeğim çok yanılıyorsun. Sana her baktığımda” dedi parmakları şiş olan alnından morarmış gözüne oradan şişmiş dudağının üzerine doğru içimi titrete titrete indi ve “kendime kızıyorum seni koruyamadığım için kendime öfkeleniyorum. Buna sebep olduğum için kendimi affedemiyorum.” dedi.

“Bunda senin bir suçun yok Alkır kendini...”

“Hayır var” dedi gözlerindeki siyahları sinirle titrerken “benim suçum var ve kendimi suçlamadan geçirmeyeceğim tek bir gün bile yok.” Öfkeyle ayağa kalktı ve pencerenin önüne doğrı gitti.

Kendisini suçlu hissetmesi normaldi. Beni koruyamamış kaçırılmama engel olamamıştı. Dahası böyle feci şekilde hırpalanmış olduğumu görmek yaşadığım o kötü günlerin sonuçlarını görmek onu mahvediyordu. Bunu anlıyordum. Ama bana her baktığında kendine öfkelenmesini istemiyordum. Bir an önce iyi olmayı bu izlerin bedenimden silinip gitmesini istiyordum. Aynaya her baktığımda yaralarımı görmek istemiyordum ve onun bana her baktığında kendine kızmasını da istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı yanımda olmasına beni sarmasına. “Alkır, yanıma gelir misin?”

Bir süre daha zifiri karanlığı izleyerek geldi ve yatağın boş tarafına oturdu. Benden uzak duruyordu sanki hemen kaçıp gidecekmiş gibi. Elimle aramızdaki boşluğa vurarak yanaşmasını istedim. O boşluğu kapatır kapatmaz omzuna doğru sığındım ve elimi göğsüne atarak ona sıkıca sarıldım.

Sıcacık kollarını dikkatlice etrafıma sarıp sarmaladığında “gül çiçeği kokuyorsun aynı adın gibi” dedi bir nefes alıp vererek. Daha önce kimse bana gül çiçeği dememişti hatta adım gibi

koktuğumu da söylememişti. Sadece adımlı seslenmiş bir anlam yüklememişti. Onun aksine.

Onu seviyordum ve kaybetmek istemiyordum. Öleceğimi düşündüğüm o anlarda bile onsuz kalacak olmanın üzüntüsünü yaşamıştım. Onu bir daha göreceğimi olamamanın hüznünü yaşamıştım. Ancak şimdi yanımdaydı ve gül gibi koktuğumu söylüyor adıma benliğime bir anlam katıyordu.

Her gün benimle uyuyor, sarılıyor, müzik dinliyor, sohbet ediyordu. Ara sıra kısa ve dikkatli öpücükler konduruyordu. Bunun durumundan kaynaklı olduğunu düşünüyordum. Yaşadıklarımın. Fakat kaçırılmamdan öncesini düşününce de aynıydı. Bana karşı hep ihtiyatlıydı. Bunun nedeninin ise o zaman ormandaki o günden kaynaklı olduğunu sanıyordum. Aynı şekilde davranmaya daha ne kadar devam edecekti? Tüm yaralarım iyileştiğinde de böyle mi davranacaktı? Bazen bunu isteyip istemediğini merak ediyordum. Yani beni sevip sevmediğini? Ona olan bakışlarını da görmüştüm. Pınar'a. Her ne kadar bu ilişkinin bitmiş olduğunu ona bir şey hissetmediğini söylese de o kız buradayken bana olan hareketlerinde bir soğukluk uzaklık olduğunu seziyordum. Belki dili öyle söylese de aslında yüreğinde farklı bir kıpırtı vardı.

Düşüncelerim tüm negatifliği ile zihnimi yorarken bunu kendime yapmamalıyım diyordum. Ancak insan olmayan şeyler için kendini üzmemek o kadar başarılıydı ki kendi zihninde yarattığı saçma olayların gerçek olduğuna öyle inandırıyor ki anı yaşamaktan yoksun kalıyordu. Evet bunu yapmayacaktım. O benim yanımdaydı ve bana sarılıyor uyuyordu. Belki istediğim gibi yoğun değildi ama yine de beni kendince seviyordu.

Boynunun sıcaklığına o kadar yakındım ki dudaklarımı usulca oraya bastırmak istedim. Onunla özdeşleşen sandal ağacı kokusunu burun deliklerime doldurdum ve sıcak tenini öptüm. Bir an irkildi ancak kıpırdamadan sadece kolları ile biraz daha

bedenimi sardı. Bir cesaretle yeniden boynunu öptüm ve başımı kaldırarak ona baktım. Tepkisini merak ediyordum. İncitmekten korkan biri mi olmaya devam edecekti yoksa öpücüğüme karşılık bir öpücük mü bahşedecekti?

Neftileri yüzümde dağılırken bundan hoşlandığını ve bir karşılık vereceğini anladım. Ancak umduğum şekilde dudaklarımda bitmesi yerine başıma değil alınımda biten sıcak kısa bir öpücüktü yine. Bu kendimi korunmaya muhtaç bir çocukmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Merhamete ihtiyacı olan nazik davranılması gereken biri gibi. O aptal kıza da böyle mi davranıyordu? Ona da kısa ve nazik öpücükler mi konduruyordu? İşte yine yapıyordum yine aklımda kuruyor oynuyor gerçekleştiriyordum.

“Benim merhamete ihtiyacım yok sevgiye ihtiyacım var daha düzgün bir öpücüğe” dedim kollarının arasından sıyrılarak. Sesim mızımız bir çocuk gibiydi. Aslında öyleydin de tam anlamıyla mızımız olmaya hazırdım. Çünkü bana karşı olan hareketleri artık beni bıktırmıştı. Ve sürekli eski sevgilisi ile kendimi kıyaslamam sabrımı taşırmıştı.

Şaşkınca açılan gözleri üzerimde bir süre dolandı. Ağzından çıkacak olan kelimelere öyle odaklanmıştım ki dinlemekten ziyade cevap vermek için hazırda bekliyordum. Mutlaka yine soruma soruyla cevap verecek geçiştirecekti. “Sevgimi verdiğimi sanıyordum öpücüklerimin düzgün olmadığını bilmiyordum.” dedi.

Ah yine beni şaşırtmış düşüncemden farklı bir cevap vermişti. Ama benim söyleyeceği her cümleye verecek bir karşılığım vardı. “Düzgün bir öpücük olduğunu düşünüyorsan bence bunu biraz daha geliştirmelisin. Kısacık bir öpücük, öpücük değildir geçiştirmedir.”

“Özür dilerim ama bunun bir geçiştirme olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Evet öyle merhamet içeren bir öpücük. Korkma beni öperek incitemezsin. Daha önce öptüklerinde incinmedim değil mi?”

Güldü ve gamzeleri tüm güzelliğiyle önüme serildi. Bu gamzelerin genetik bir kusur olması bence gerçeklikten uzaktı. Kaslar nasıl yanlış büyüyerek aralarda boşluk bırakır ve çukura neden olurdu ki? Bence tüm kaslar bu genetik güzelliği ortaya çıkarmak yoktan var etmek için boşluğu büyük bir çabayla oluşturuyor ve o muhteşem çukurları meydana getiriyordu. Kesinlikle kusur olamazdı. Olsa olsa büyüdü olurdu.

“Seni öpmemi mi istiyorsun düzgün bir şekilde” dedi bir kaşı havaya kalktı.

“Evet” dedim kararlı bir şekilde. Almam gerekeni almalıydım değil mi?

“Peki öyleyse sana sevgi dolu bir öpücük vereceğim gül çiçeğim hak ettiğin şekilde.” Hımmm hak ettiğim şekilde kısmı hoşuma gitmişti. Yavaşça birbirimize yaklaşırken parmakları çeneme nazikçe dokundu. Sonra dudakları dudaklarıma hafifçe dokundu. Bir tütün tenine değmesi gibi hafif. Benimle oynuyordu. Bunu bir tür işkenceye çevirmek istiyordu. Sonunda galip olan ben olacaksam neden olmasın ki?

Yavaş yavaş soluklarımız ve dudaklarımız birbirine karışıyordu. Aralarında büyük bir ahenk vardı. Acele yoktu zevk vardı. İlk kez bu kadar iliklerime kadar keyif alıyor bitmesini istemiyor fazlasını diliyordum.

Tenime değen sıcak eli de öpücükleri gibi nazik ve haz vericiydi. Omuzlarımdan köprücük kemiklerime inen eli usulca göğüslerime ilerliyordu. Onun sabrına karşılık ben o kadar sabırsızdım ki kendimi zor tutuyordum. Bir an elini tutarak hızlanması için onu yönlendirmek istiyordum. Ancak bunu yapmam şu anki anın tadından tamamen vazgeçmem anlamına gelirdi ki bunu da asla istemiyordum. Hem acele ediyor hem de tadını almak istiyordum. Aslında ne istediğimi ben bile bilmiyordum.

Yaşadığım her an yeni bir keşifti ve ben sadece bir an önce hepsini keşfetmek istiyordum. Ellerini göğsümden karnıma doğru indirmeden önce bir süre bekledi dudaklarımdan kopardığı inilti miydi harekete geçiren çok emin değilim ama hemen sonrasında eli karnımı es geçerek bacağımanın üzerine geldi. Sarılmamış olan bacağıma daha az hasarlı olana yani. Bacağımanın üzerinde ileri geri gidip gelirken elinin sıcaklığı da içimin zonklamasına sebep oluyordu. Bu bana ilk dokunduğundan farklı bir coşku veriyordu. O zamanki hızı düşünürsem sevgiden yoksun kısa bir tutkudan ibaretti. Ama bu...bu bambaşkaydı.

Tamamen elleri altında kendimi kaybetmeye hazirken bacağımanın üzerindeki eli bir an durdu hemen sonrasında dudaklarımı öpmeyi bıraktı. Sonra geriye çekilerek yüzümü inceledi. Her iki yanağıma, gözlerime ve en son alnıma öpücük kondurarak bu anı bitirdi. Ayağa kalktı bir bardak su doldurdu ve sanki oyalanıyormuş gibi onu yudum yudum içti. Herhangi bir şey söylemeden banyoya girdi ve kapıyı ardından kapadı.

Neydi şimdi tüm bu olanlar? Bu kadar mıydı? Birkaç öpücük ve okşama sonrası sadece su içmiş ve ardından tuvalete mi girmişti? Benim bedenim arzu ile yanıp tutuşurken o nasıl oluyor da duruyor, bir şey olmamış gibi davranıyordu. Bunu aklım almıyordu. Dahası bu şekilde hareket etmesi beni incitiyordu. Sanki yaralarımın dolaylı bana acıyormuş gibi hissetmeme yol açıyordu. Daha da ilerisi o aptal kızın varlığından kaynaklandığını düşünüyor bazı şeyleri unutamadığını düşünmeme sebep oluyordu. Beni sevmiyordu ya da onun bu evde olması aklını karıştırıyordu. Artık her ne ise bu benim canımı acıtıyordu ve bunu yaşamak istemiyordum. Ağlamaya başladığımda bunu engellemeyi düşünmedim. Ondak saklanmayı ya da sonraya bırakmak için kendimi sıkmayı istemedim. Bunu onun yüzünden yaşıyordum ve bununla yüzleşebilmeliydi. Bana yaşattıklarını bilmeliydi.

Eğer böyle bir sevgi sunacaksa bunu istemiyordum. Bu sevgi beni şüpheyne sürüklüyordu. Şüphe içinde bir aşk yaşamaya

çalışmak ise bana zarar verirdi. Zaten ben yeterince zarar görmüş acı çekmiştim. Bir de buna maruz kalmak aklımın mantığının birbirine girmesine izin vermek istemiyordum.

Kapıdan çıktığı anda kızarmış olan gözlerimi ona diktim. Beni o halde görmeyi beklediğini sanmıyordum. Ne yapacağını bilemez bir halde yanıma doğru ilerledi ve o konuşmadan ben söylemek istediklerimi söyledim. “Kendimi değersiz hissettiriyorsun. Benim seni sevdiğim gibi sevmediğini biliyorum ancak bana acıyan gözlerle bakman beni reddetmen kendimi berbat hissetmeme sebep oluyor. Sanki sanki zorla yanımda duruyormuşsun gibi. Aslında bu bir görevmiş gibi.”

“Hayır.” dedi acıyla. “Hayır öyle değil. Seni korumak görevim evet ama senden faydalanmak değil.”

“Benden faydalandığını düşündüğün için mi kaçırıyorsun benden?”

“Kaçmıyorum gül çiçeği...”

“Kaçırıyorsun bunu kabul et. Eğer aklım başımda olmasa benden faydalanırsın. Ama aklım başımda ya da beni savunmasız bir halde kandırırsan faydalanabilirsin. Ancak savunmasız değilim en azından ruhen değilim ve seni istiyorum. Koşulsuz şartsız sadece seni istiyorum.” derken bu isteğini utanmadan dile getirebiliyor olmama sadece bakmakla yetiniyordu.

Buna bir cevap vermesini beklemiyordum artık değil. Sadece kendimle baş başa kalmak istiyordum. Ona arkamı dönerek yatmaya hazırlandığım sırada eliyle saçlarımı okşamaya başladı. Bunu yaparak teselli mi ettiğini düşünüyordu. Bu gözyaşlarımın daha da isyan etmesine sebep olmaktan başka bir işe yaramıyordu. Acınası, zavallı, aşık bir kız.

Bedenini bedenime iyice yaklaştırdı ve kulağıma eğilerek “bende seni istiyorum gül çiçeği hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok” dedi. Bu sözleri gerçek miydi yoksa tesellisinin bir devamı mı? Bunu anlamamın tek bir yolu vardı.

Bende bunu kullandım ve ona “bunu göster o zaman” dedim. Bir an için saçımı okşayan eli havada kalakaldı. Yastığın hemen kenarına indirdi. Biliyordum bunu istemiyorsa zaten onu zorlamam çok saçma bir düşünce olurdu. Ama faydalandığı için bunu yapmaya yanaşmıyorsa bu yaptığı işte ahmaklık olurdu.

Yatak hareket ettiğinde pes edip kaçacağını sanıyordum. Elleri bedenimi sardığında ise beni istediğini kanıtlamanın peşine düştüğünü anlamıştım. Bu hayatımdaki en güzel ispat olacaktı. Şüphesiz...

En baştan sil baştan başlamıştı elleri saçlarımı, bedenimi narince okşuyordu. Acır gibi değil sever gibi geziyordu teni tenimde. Bedenim yalnız değildi bunu hissediyordum onun bedeni de arzuluyordu. Sanki DNA’larımız birbirine kavuşmak için can atıyordu. Birbirini bulan sarmal dizisi.

Yavaş yavaş ona doğru döndüğümde artık bundan geri dönüş yok diyordum zihnime. Ben zaten çoktan teslimdim diye cevap veriyordu kalbimde. Çoktan teslimdim!

Ellerim ifadesini daha da çekici kılan kirli sakallarına, yüzüne gitti. Gözlerimi kapatıp bir süre hafızama tüm yüzünün şeklini kazır gibi gezindim. Sonra öpücüklerine karşılık verirken benim ellerimde rotasından sapmış gibi bedenindeki yolu izledi. Tişörtünün altındaki kaslarını sıcak tenini dolaşırken bedeni titredi. Korkudan değil heyecandandı çünkü bana ilk kez izin vermişti. İlk defa bu kadar ilerliyordum ve bu coşkuya engel olamıyordum. Dudaklarından dökülen hafif mırıltılar daha cüretkar olmamı sağlıyordu.

Onun beni yönlendirmesine izin veriyor ondan öğreneceklerime bir yenisini ekliyordum. Tüm bunları onunla yaşıyor olmamdan zerre pişmanlık duymuyordum. Onu seviyordum.

Yıldızlarla dolup taşan neftileri bana daha çok cesaret verirken ellerim tişörtünü çıkarıyordu. O da bana yardımcı olmak

istercesine yatakta hafifçe doğruldu. Bir çırpıda çıkarıp attığımız tişört yerde yerini alırken şimdi o benimkine yöneliyordu. Öncesinde ağır ağır dudaklarımı öpüyor elleriyle omuzlarımdan kollarıma doğru kayıyor içimi titretiyordu.

Her şey o kadar canlı ve bir o kadar yavaştı ki bitmesini istemediğim ama tecrübe etmeye can attığım bir şekilde ilerliyordu. Aklımda hep yer etmesini istediğim her bir saniyesini zihnime, bedenime yazacağım en mükemmel biçimde ilerliyordu.

Elleri bedenimin her köşesini gezindikten sonra sıra dudaklarına geldi. Yüzümden boynuma, göğüslerimden karnıma kadar her bir santimetre karesini öpücüklerle boğdu. Sıra bacaklarıma geldiğinde ise orada bir an duraksadı. Kafamı yastıktan karnımı zorlamamaya çalışarak kaldırdım ve bacağımdaki o yaralara gözlerini diktğini fark ettim. Bunun burada sona ermesini istemiyordum. Bana yapılanları hatırlayarak yeniden o kötü anıların su üstüne çıkmasını bu anı mahvetmesini istemiyordum. Ellerimle siyah saçlarına uzandım ve okşayarak dikkatini bana yönelttim. Bakışları koyu bir karanlıktı benimkiler ise arzu saçıyordu. Tek bir kelime döküldü dudaklarımdan “Lütfen.” Bu onun yeniden harekete geçmesi için yetti. Elleriyle bacaklarımdan yaralarına dokunup yeniden sevgiyle okşadı ve tatlı yumuşak öpücükler kondurdu. Sanki iyileştirmek ister gibi. Aslında iyileştiriyordu da sevgisi bedenime ve ruhuma iyi geliyordu. Hatta varlığı! Varlığı bile kendimi iyi hissetmeme yetiyordu.

Sevgisi bir ateşe dönerken ikimizde bizi bekleyen o mutlu sona deli gibi atıldık. O bende ben onda uzun süre kaybolduk.

Bölüm -23-

Yanımda Alkır'ın varlığını hissedemiyordum ama bedenimde bıraktığı derin sızıyı hissediyordum. Olduğu tarafa döndüğümde boş yatak ve yastık karşıladı beni. Banyonun kapısı açıldı ve içeride gözükmüyordu.

Yorganı üzerimden kaldırdım ve pencerenin önüne giderek önce perdeyi sonra camı açtım. Mis gibi havayı içime çektim ve kalbimin çaldığı melodiye ilk kez tanıklık ettim. Daha önce böyle güzel bir şarkı söylediğini hiç duymamıştım. Sanırım söylenenin marifetiydi.

Banyomu yapıp hazırlandıktan sonra dikkatlice aşağıya indim. Kahvaltı masasında yok yoktu. Gülten hanımın kahvaltı sofralarını özlemiştim. Benim orada olduğumu ilk gören o oldu. Küçük tiz bir çılgılık atarak elindeki tabağı kenara bıraktı ve yanıma gelip sarılarak iyi olduğuma çok sevindiğini söyledi. Alkır izin vermediği için odama gelemediğini açıklamaya başladı. Bunun sorun olmadığını söylesem de beni dinlemek yerine konuşmaya devam etti. Onu hiç bu kadar çok konuşurken görmemişim.

Dinçer sandalyemi çekip oturmam için yardımcı olurken mutfığa gelen çocuklar beni görmenin etkisiyle kısa bir an şaşkınlık yaşadılar. Sırasıyla günaydın diyerek yerlerine otururken ben hepsinin toplanmasını bekleyemeden patates kızartmasından yemeye başlamıştım bile. İştahla yediğimi gören Eray ile göz göze geldik, pis pis sırıtıp bir şey söyleyeceği anda yüzü asıldı ve her ne söyleyecekse vazgeçti. Masaya oturup samimiyetten uzak “günaydın” dedi.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Neler olduğunu az buçuk tahmin ediyordum. “Bu kadar mı? Soğuk bir günaydın mı? Ooo iştahın açılmış yemeklere aç kurt gibi saldırıyorsun Verda demeyecek misin? Haydi inkar etme bunu söylemek için can attığını biliyorum” dedim gülerek.

Kızarıp bozardı ve “öyle bir şey aklımdan bile geçmedi” dedi.

“Haydi ama Eray burada dürüst olabilecek bir adam var o da sensin.” dediğim anda masadaki bazı arkadaşlar öksürmeye ve tıksırmaya başladılar. Onlara kalsa ben eve ilk geldiğim günden beri mükemmel görünüyor olurdum hatta sapasağlam.

Beni bu eve getirdikleri ilk gün görmezden geldikleri gibi kurtardıktan sonrada yaralarımı görmezden gelmişlerdi. Onlar böyleydi belki de işleri gereği idi. Soğukkanlılıklarını korumaları gerekiyordu. Ancak Eray başkaydı o duygu ve düşüncelerini gizli tutamıyordu. Alkır’ın yokluğumda ne düşündüğünü neler hissettiğini de bir tek o itiraf etmişti bana. Alkır’ın kendisi bile bunu yapacak cesareti bulamazdı kendinde.

Ama Eray o tüm duyguları göz önünde yaşıyordu. Şimdi de çıktığım harbi düşünerek bu tür imalardan uzak kalmaya çalışıyor bana hatırlatmak istemiyordu. Onları anlıyordum ancak bugünleri atlatacaksam biraz esprinin gülümsemenin kimseye zararı dokunmazdı.

Alkır ile Pınar yan yana girince mutfağa yüzümdeki gülümseme de kalakaldı bir anlığına. Tamam kızın bu evdeki varlığını kabullenmiştim benim için buradaydı ancak Alkır’la yan yana gelmesini gerektirecek ne vardı? Onları bir arada görmek huzursuz ediyordu beni. Belki kıskançlıktı belki de şımarıklık.

O da beni görmüş olduğuna memnun değildi. Anlaşılan odadan henüz çıkmamam gerektiğini düşünüyordu ya da çıkamayacak kadar kötü olmamı diliyordu. Bu nedenle olsa gerek beni görür görmez yataktan neden çıktığımı sorguladı. Sanki ondan izin almadığım için kızar gibi soruyordu.

“Kendimi iyi hissediyorum yatakta yemek yemekten sıkıldım bu kalabalık kahvaltılar özledim.” dedim gözlerim karşımdaki sandalyeye oturan Alkır’ı izlerken. Pınar’a bakmaktan özellikle kaçınıyor onunla yaralarım haricinde bir muhabbete girmek istemiyordum. Nitekim onunda benimle konuşmaya

can attığını sanmıyordum. Ayrıca buradaki varlığının gerilmesine neden olduğum için de mutluluk hissediyordum.

Gözüm bir an hala ayakta duran Pınar’a takıldı. Benim oturduğum yere bakıp gözleri gözlerimi buldu ve bende şuraya oturayım diyerek kendini Meriç’in yanındaki sandalyeye attı. Bu demek oluyordu ki yokluğumda benim sandalyemi de sahiplenmişti. Acaba başka neyi sahipleniyordu? Bak işte yine yapıyordu. Beni yine sinirlendiriyordu ve bu kesinlikle kasıtlıydı.

Masadaki şen şakrak hali hiç hoşuma gitmiyordu. Bu kadar çok gülecek ve eğlenecek ne buluyordu acaba? Üstelik benimle çok geçinemeyen benden hoşlanmayan Batu bu kızla şakalaşacak kadar ne zaman ileri gitmişti kendimi merak etmekten alamıyordum. Bir kulağım sürekli onlarda kahvaltı yaparken Alkır’ın sıcak eli elime dokundu.

“İyi misin ağrın yok ya?”

“Hayır ben iyiyim” dedim gözlerimi neftilerine dikerek. Bu aptal kızın hareketleri yerine dün gecedен sonra Alkır’ı izlemem gerekti. Benim şu anda ilgilenmem gereken tek kişi o olmalıydı. Dikkatimi vermem gereken tek kişi.

“İyi görünüyorsun” dedi elimi avucunun içinde kavrayıp sıkarak.

“Evet sanırım dün harika bir gece geçirdim.” dedim onun ısıltılı gözlerine bakarak.

“Sanırım mı?” dedi tek kaşını havaya kaldırarak. Sonra masadakilerin duyup duymadığından emin olmaya çalışarak gözünün ucuyla kontrol etti. Duyulmadığımızdan emin olduğu sırada “Ben hayatımın en iyi gecesini geçirdim” diye fısıldadı. Bu sözler içimin zevkle titremesine neden oldu. Ellerinin bedenime değdiği andaki etkiyle aynıydı ve yanaklarım aynı heyecanla utançla yanıyordu.

Bakışlarımı hızla kaçırarak kahvaltımı yapmaya çalıştım. Gözleri hala üzerimdeyken iştahımın biraz kaçmış olması şaşırtıcı değildi. Ancak dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak kendimi yemeye zorladım. Hem yemeye hem de sohbetlerine katılmaya.

Kahvaltı faslımız bitmişti ama sohbet öyle bir sarmıştı ki masadan kalkamıyorduk. Ben daha çok dinleyiciydim her zamanki gibi. Ama onların anlattıklarının yanında benim anlatacağım eğlenceli pek bir şeyde yoktu ve onları dinlemek gerçekten keyif vericiydi. Kafamı dağıtmama saçma sapan düşüncelerin zihnimde gezinmesine engel oluyordu. Artık odaya tıklı kalmak istemiyordum. Uzanmam gerekirse salondaki koltuğa uzanabilirdim bir süreliğine ya da koridorun sonundaki kendi odama gidebilirdim.

“Kahvaltın bittiyse seni odana çıkarayım” dedi Alkır.

Tam düşüncelerimin üzerine bu yorumun gelmesi ile kesin ve netti cevabım “hayır odaya çıkmak istemiyorum.” Masadakiler hızlı cevabım karşısında bir an duraksadı ve sessizlik çöktü. “Çok sıkılıyorum odada. Biraz burada vakit geçirsem yorulursam koltuğa uzanırım ya da odama giderim.”

Bu sözlerim sonrası Alkır’ın yüzü asılır gibi oldu. Neden kaşları ani bir şekilde çatılmıştı. Ortalıkta dolanmamı istemiyor muydu? Eskiden buralarda dolandığım zaman rahatsızlık duymazdı. Şimdi neden? Görüntüm mü?

“Tabi elbette nasıl istersen. Haklısın sıkılmış olmalısın” dedi.

“Oyun oynamak istersen aşağıya da inebiliriz” dedi Dinçer heyecanla.

Bu fikir harikaydı. “İsterim çok iyi olur. Ama bu durumumdan faydalanarak beni yeneceğinizi düşünüyorsanız çok beklersiniz.” diyerek sırttım.

Bazılarının yüzlerinde naif bazılarınıninkinde ise sınırlı bir ifade belirdi. Sanırım bu duruma gelmemdeki sebepler canlarını sıkıyordu. Tabi bununla dalga geçerek espri yapabiliyor olmam güçlü kız imajımı öne sürmemde farklı duygular hissetmelerine neden oluyordu. Tam olarak olmasa da okuyabiliyordum yüzlerinde.

“Haydi inelim o zaman ve sen bize iyi olduğunu kanıtlı” dedi Dinçer beni gaza getirmeye çalışarak.

“Tamam ama öncesinde biraz bahçede yürümek istiyorum çok özledim”

Alkır “Dışarısı olmaz gül çiçeği.” der demez bakışlarım yüzüne kitlendi. Bana gül çiçeği demişti herkesin içinde onun yanında. Verda değil gül çiçeğiydim onun. Bu içime büyük bir coşku verirken dışarının neden yasak olduğuna anlam veremedim.

“Ama neden bahçede biraz hava almamda ne sakınca var ki?”

“Odanın önüne masa ve rahat bir koltuk koyalım orada otur yürümek seni yorar.”

“Alkır ormanda yürüyüşten bahsetmiyorum zaten bahçede bir tur atacağım en fazla.”

“Yürümesi iyi gelir bir tur atmasında zarar yok” dedi sevgili doktorum sonunda bir konuda benden yana olabilmişti.

“Gördün mü endişelenecek bir şey yok kısa bir yürüyüş. Evet izin verecek misin yoksa dilek hakkımı mı kullanmalıyım? Hala kullanamadığım dilek hakkım var. Unuttuğumu düşünmedin değil mi?” dedim ona sevimli bir gülümseme sunarak.

Pınar’ın arka fondan gelen sesi “ne dileği neden bahsediyor ki?” derken kulaklarım onu duymazlıktan gelerek karşımdaki adamın sözlerine verdi kendini. Gülümsememe karşılık gamzesini sundu ve “sonraya sakla dileğini tamam çık ama yorma kendini.” dedi.

“Tamam” dedim masadaki eline uzanıp dokunarak. Sonraya sakla dileğini derken ne düşünüyordu acaba? Aklıma gelen olasılıklar kalbimin kuş gibi çırpınmasına midemin burulmasına sebep oldu. Onun yardımıyla yavaşça sandalyeden kalktım beni Eray’a teslim ederken aklıma geldi babamla bir görüşme ayarlayacaktı. Ona dönüp bunu söyleyemeden çoktan dışarı gitmişti.

Bahçede yavaş yavaş adımlarken “Eray Alkır nereye gidiyor babamla görüşme mi ayarlayacak?” dedim.

Eray’ın adımları adımlarımı takip ederken duraksadı “bilmiyorum Verda. Sanırım öyle olmalı.”

“Demek ki yalnız değilim size de bir şey anlatmıyor. Bugün artık bu konuyu çözerse çok iyi olacak burada kalmam için bir neden yok artık. Sizden sıkıldığımdan değil yanlış anlamamı istemem ancak sizi çok fazla tehlikeye attım ve bence bu kadarı yeterli. Onlarda yakalandığına göre problem kalmadı değil mi?”

“Evet evet haklısın. Alkır’ın bu sorunu çözeceğine eminim. Haydi bu kadar yürüyüş yeter biraz dinlenmelisin” diyerek beni yeniden eve soktu. Bu konuları konuşmaktan rahatsızlık duyuyordu bunun farkındaydım. Onları duyduğum için utanıyordu belki de. Bu işe para için girmiş olmaları bir gerçektir bunu kimse inkar edemezdi. Sanırım hesapta olmayan bu kadar uzun süreceği ve tehlikeli olacağıydı. Onun üzerine daha fazla gitmek istemedim ve oyun oynama tekliflerini hatırlatarak oyunda yeneceğim konusunda ondan önce davranarak iddiaya girdim. Onlara ayak uyduruyor olmam hoşuna gitmişti hemen bir çocuk gibi atlamıştı buna. Tabi diğerleri de.

Yorulmuştum ancak çok eğlenceli birkaç saat geçirmiştim. Oyun oynamayı öyle özlemiştim ki uzun süre kimse elimden oyun kolunu alamamıştı. Pes ettiğim sırada Pınar gelmiş pansumanı yapması gerektiğini söylemişti. Çocukların odayı

terk etmesine izin vermeden yukarı odamda yapabileceğini sonrasında uzanmamın iyi olacağını söylemiştim.

Sessizlik içerisinde pansumanlarımı yaparak sanki hiç haberi yokmuş gibi “burası senin odan mı?” dedi.

“Evet öyle. Merak ettiğin bu değil ama değil mi?” dedim ciddiyetimi koruyarak. Bir an bana baktı “ne sormak istiyorsan direk sorabilirsin.” Alkır ile ilgili sorularını beklerken bir anda “bu odadan mı kaçırmıştı seni o çocuk?” dedi. Beklemediğim bu soru beni dumura uğrattı. Sorusuyla bir süredir kalakalmış olmalıyım ki “sormamalıydım bunu affedersin” dedi hızla toplanarak.

Gözlerimi karşı duvara odaklayarak cevap verdim. “Evet bu odaydı. Cennetten çıkıp cehenneme sürüklenişim tamda bu odada oldu. Bana tüm bunları neden yaptıklarını anlamadığım öleceğimi düşündüğüm zamanları geçirdiğim zindanına bu odadan kaçırılarak götürüldüm.” dedim. Sonra onun yüzüne baktım ve “başka merak ettiğin bir şey var mı? Mesela bana neler dedikleri neler yapmak istedikleri tabi bu görünürde olanlar hariç demek istiyorum.”

“Hayır hayır yok.” dedi telaşla ayağa kalktı ve dönüp gideceği sırada duraksadı. “Bunların hiçbirini hak etmedin kimse bunları hak etmez. Yaşadıkların için üzgünüm.” dedi ve odadan kaçır gibi çıktı. Sorduğuna soracağına pişman mı olmuştu? Daha bir şey duymamıştı ki? Ama en azından üzgün olduğunu belirtmişti her ne kadar onun sevdiği adamla birlikte olsam da bunları yaşamamın adil olmadığını düşünmüştü. Aynı şeyi ben yaşadığım her dakika düşünüyordum. Tüm bunların saçmalık olduğunu o insanların babamdan ne istediğini neye karşılık bu hale getirildiğimi aklımdan çıkaramıyordum. Alkır’ın bir an önce babamla konuşmama olanak sağlamasını diliyor ondan hesap sormak istiyordum. Uykum beni ele geçirene kadar da tek düşüncem buydu. Hesap sormak...

Gözlerimi ağır ağır açtığımda başka bir odada uyanmanın şokunu yaşadım. Hızla doğruldum ve bu odaya kendi isteğimle gelip yattığımı hatırladım. Güvende olduğumu fark etmem gerilen kaslarımın gevşemesine neden oldu peşi sıra gözlerimin Alkır'ı koltukta bulması ise sevincime. Ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve alnıma öpücük kondurarak “iyi uyudun mu?” dedi.

“Gerçeği söylemek gerekirse sensiz uyuduğum uykular iyi olmuyor.” dedim beline sarılarak. Benden ayrılıp kafasını eğerek “ama bu odada yatacağını söylerken bunu düşünmüyordun.” dedi. Bir an dedikleriyle kafam karıştı. Ne demiştim ki? Yukarı odaya çıkarken sarf edeceğim eforu düşünerek kolayı seçmiştim sadece. Önce kelimelerim sonra Alkır'ın asık suratı geldi gözümün önüne. Bir kahkaha kopardım ve kafamı yukarı kaldırarak “senden sıkıldığımı düşünmedin herhalde ya da kaçtığımı değil mi?” dedim.

Yavaşça hizama kadar eğildi ve ellerimi tuttu. “Düşündüm hatta dün gecedен sonra her şeyin hızlı olduğuna karar verdiğini ve odana geçmek istediğini...” derken sözlerini böldüm. “Asla asla söz konusu bile değil. Ben artık sensiz bir odada yatmak istemiyorum. Gözlerimi her kapadığımda” dedim gözlerimi kapatarak “ve her açtığımda” dedim yeniden usul usul açarak “hep yanımda ol ben bu mis gibi sandal ağacı kokusunu içime çekeyim istiyorum” dedim ona uzanıp saçlarını koklayarak.

Tatlı mırıldanması içimi kıpırdattı, başına bir öpücük kondurup parlak neftileri görmek ümidiyle geriye çekildim ve ben onu inceleyemeden dudaklarıma ıslak uzun öpücükler kondurdu. Hem elleri hem dudakları dün gecenin heyecanını hücrelerime yayarken yavaşça doğruldu ve yatağa yanıma geldi. Tüm damarlarımda akan kanın hızlandığını hissediyordum dün gecenin bir benzerini yaşayacağımızı biliyor arzusun katlanmasına engel olamıyordum.

Hiçbir şeye engel olmakta istemiyordum. Onunlayken her bir hissi yaşamak, ana kendimi bırakmak ve yeni şeyler keşfetmek

istiyordum. Kısaca yaşadığımı anlamak istiyordum. Ve o bana yaşamın güzel olduğunu kanıtlıyordu. Her dokunuşunda, her öpücüğünde hayatın her şeye degecek olduğunu gösteriyordu.

Parmaklarımı tek tek öperken tüm bedenime zevk dalgaları yayılıyordu. Biraz önce yaşadığımız ana rağmen hazzın hala bedenimde dolandığına inanamıyordum. “Bu parmaklar o kadar narin ve güzel ki kesinlikle piyano çalmalı.”

“Piyano çalmak için sadece parmakların uygun olması yetmez biliyorsun değil mi?” diye kıkırdadım. “Aynı zamanda yeteneğe de ihtiyaç var ve bende bunun olduğunu hiç sanmıyorum.”

Gözlerini kısmış ve gülümsemesi iyice yüzüne yayılmış bir şekilde “bence sen oldukça yeteneklisin beni bu yatağa çekebildiğine göre” dedi.

“Sende oldukça iyisin bu konuda ve parmaklarında öyle oldukça yetenekli ama” dedim duraksayıp muzip bir şekilde gülerek “benim üzerimde” diye fısıldadım. Bunu nasıl söyleyebildiğimi ben bile bilmiyordum. Ne ara bu kadar açık yürekli olmuştum? Utancımı ne zaman ardıma alabilmişim. Yanaklarıma dolan kan utancımı pek ardımda bırakmadığının kanıtıydı adeta.

Hızla beni kendi ile yatağın arasına sıkıştırdı. Bedenime dokunmadan bunu nazikçe yapabilmesine şaşırmıştım. Yüzümün her bir noktasına tek tek öpücük kondurdu ve alnını alnıma dayayarak fısıldadı “seni seviyorum gül çiçeği.” İçim cız etmişti neden coşkun bir sel çağlamamış ya da at koşturmamıştı da cızlamıştı anlamamıştım. Ben bir cevap veremeden dudaklarıma sessizce bir buse bırakarak kalktı.

“Alkır” dedim arkası bana dönük giyinirken. Cevaplamadan döndü ve bana baktı “ben seni sevdiğimi söylediğim için söylemene gerek yok.” dedim. İçimin cız etmesi bundan kaynaklanıyordu. Kalbim bunun gerçek olması için

çarpınıyordu ama bunu beni mutlu etmek için öylesine dediğini biliyordu.

Kafasını sola doğru eğip gözlerini kısıtı. Bunu yaptığında kızılıyordu biliyordum ve yine onu kızdırmıştım. “Bunu sana borçlanmak istemediğim için mi söylediğimi düşünüyorsun anlamadım ya da seni kırmamak için? Gerçek olamayacak kadar basit bir şekilde mi dile getirdim? Bu nedenle mi inanmadın?”

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim kelimeleri kırıcı ama doğruluk payı taşıyan cinstendi. Dediklerinin hepsini düşünmüştüm ama böyle dile getirmek yerine kırmadan söylemeyi tercih etmiştim. Yatağa yanına oturup elleri ile yüzümü kavradığında duyacaklarımdan önce gözyaşlarımın panikten boşalmamasını diledim.

Yatağa oturup bana doğru uzandı, bir eliyle çenemi tuttu ve bakışlarımı ona kilitlememi bekledi. Neftileri gözlerimin ta içinde parıl parıl parıldarken “gül çiçeğim seni seviyorum ve bunu zorunluluktan değil kalbimden geldiği gibi söylüyorum. Seni seviyorum” dedi son sefer söylerken onun sesi titredi benimse içim.

Yatağa uzanmış kulaklıkları takmış yine klasik müziğe teslim etmişim kendimi. Yemekten sonra bedenim ağrıyana kadar bahçede oturmuş sohbet etmişim. Ancak bu kadarı henüz fazlaydı çok yorulmuştum. Bu nedenle Alkır beni odaya, odamıza çıkarmış sonra geleceğini söyleyerek aşağıya inmişti. Bensiz aşağıda olmasını her ne kadar istemiyor olsam da bu durumu kabulleniyordum çünkü şımarık mızımız bir kız arkadaş olmak çözüm değil sorun getirirdi ve ben ona bunu yapmak istemiyordum. Bu kadar üzerime titrerken bu haksızlık olurdu.

Odaya girdiği anda sandal ağacı kokusu dağıldı havaya. Kapıyı kaparken göz göze geldik ve yüzüne o sevdiğim muhteşem

gölümsemesini yerleştirdi. Beni mőzık dinlerken gördüğünde her zamanki yaptığını yaptı. Yanıma uzandı kulaklığın birini aldı ve gözlerini kapatarak müziğı dinlemeye başladı.

O nasıl beni uyurken izlemeyi seviyorsa bende onu gözleri kapalı mőzık dinlerken izlemeyi çok seviyordum. Bu hali hem masum hem çekici geliyordu. Gamzesini ortaya çıkaracak şekilde güldü ve gözlerini açmadan konuştu “neden beni izliyorsun gül çiçeğı?”

“Çünkü bunu yapmayı seviyorum” dedim yavaşça ona doğru dönüp elimi başımın altına koyarken. “Seninle ilgili olan her şeyi seviyorum” dedim gözleri kapalıyken itiraf etmek çok daha kolaydı. Sanki görmeyince duymayacak gibi.

“Öyle mi başka neleri seviyorsun peki?” dedi gözlerini açıp elini aynı benim gibi başının altında desteklerken. Ben cevap vermeyince “benimle ilgili yani neleri seviyorsun?” dedi sesi flört eder gibiydi.

İçimi kıpırdatan sözleri bir anda aklıma gelen şeyleri dile getirmemi istedi. Ancak bunlar çok uygunsuzdu. Fakat onunla bu sınırı aşmış sayılırdık artık. “hımmmm” dedim doğru kelimeleri bulmak için biraz zaman kazanmak istiyordum. “Öncelikle şu gamzen” dedim hala orada olan gamzesine parmağımla dokunarak. “Her güldüğünde senden önce gülen o gamzeni seviyorum hatta her çıktığında onu öpmek istiyorum. Sonra simsiyah saçların onları da çok seviyorum. Ellerimin altında tüy gibi hafif bir şekilde dağılması içimi kıpırdatıyor.” dedim ellerimi saçlarından geçirirken. Ona dokunmamla gözleri kapandı. “Sonra gözlerin” dedim hızla açılan gözleri gözlerimi buldu. “Her baktığımda neftilerinin içinde kaybolmayı seviyorum. Bana anlattıklarını görmeyi seviyorum.” Bakışları şaşkınladı bunun ardından bir soru gelmesini bekliyordum elbette.

“Ne anlatıyor sana?”dedi.

“Her şeyi. Yani sanıyorum her şeyi. Mesela kızgınlığını o zaman neftilerin kopkoyu bir siyaha dönüyor. Sevincini o zaman yıldızlarla dolup taşıyor. Kırgınlığını o zaman ise koyu yeşillerin hüküm sürüyor. Düşünceli isen koyu yeşillerinde pırıltılar oluyor. Bir de üzgünken neftilerin bulanıklaşıyor, sanki pişmanlığını dışa vurur gibi” dedim onun bana olan bakışlarındaki değişimi fark edince sustum. Bu şaşkınlıktı sanıyorum neftilerinin etrafı koyulaşmıştı. Ancak bunu da söylemeyecektim çünkü onu tedirgin etmiş olabilirdim. Saplantılı bir kız arkadaş olma yolunda ilerlediğimi düşünüyor olma ihtimali yüzde kaçtı? Onu rahatlatmam gerektiğini düşünerek işi şakaya vurmaya çalıştım ve gülererek “saçmalıyorum işte kendimce anlamlar çıkarıyorum. Hayal gücüm oldukça kuvvetli” dedim sırt üstü dönerken.

Bir süre ses çıkarmadı kımıldamadı da onu korkuttuğumu düşündüm. Aptal ben duygularıma engel olamayarak çok çabuk açılıyordum ona. Bunu yapmamalıydım belki de ama ben bir ilişkiden ne anlardım ki daha önce hiçbir ilişki yaşamamıştım.

Yattığı yerden doğruldu sonra bana uzanıp beni öptü ve “başka sevdiğin ne var?” dedi yıldızlı neftilerini yüzüme dikerek. Bunu beni rahatlatmak için mi yapıyordu emin değildim ama uzattığı bu ele hayır demeyecek ve daha güvenilir sevgi alanlarından bahsedecektim.

“Bana bir şeyler öğretmeni seviyorum” dedim ucu açık bir şekilde neden bahsettiğimi anlamayacağını bilmeden. Gamzesi aklına gelen fiziksel eğitimle belirirken düzelttim yanlış anlaşılmayı “klasik müzik. Yani klasik müzik bestekarları hakkında bana öğrettiklerin bunu yapmanı seviyorum.”

Gerçekten mi?” dedi bundan emin olmak istercesine. “Seni bazen sıkıştığımı düşünüyordum.”

“Asla bundan sıkılmam. Hatta anlattıkların hakkında daha çok meraklanmama neden oluyorsun.”

“Bunu söyleyen ilk kişinin şüphesiz.” dedi ve bunu başka kızlara da yapmış olduğu düşüncesi içimi kemirmeye başladı. Bunu anlamış gibi “çevremdeki arkadaşlarım onlardan bahsettiğim an söylenmeye başlar Eray’dan anlamalısın.”

Başka kızlar yoktu ben vardım bunu neden kabullenemiyordum ki hala? Beni göğsüne çekti ve “madem çok seviyorsun. Sana Handel’den bahsetmemiştim değil mi?” diyerek onay bekledi.

“Yoo hayır anlatmadın Beehowen’ı da anlatmadın” dedim dikkatli olduğumu anlaması için.

“Önce Handel Beethoven’ı başka bir gün anlatırım” dedi ve onu sonsuza kadar dinleyebileceğim bir incelikle anlatmaya başladı. “Barok döneminin yıldızı Alman besteci Handel, Su Müziği ve Havai Fişekler için Müzik ve Mesih oratoryosu en ünlü besteleridir. Mesih oratoryosunu ilk kez İrlanda’da çalmış ve buradan elde ettiği gelirle hastane ve hapishanelere bağış yapmış.

Hatta bunun nedenini de bu yapıt hastayken hayatımı kurtardı o nedenle bu yapıttan tek bir kuruş bile kazanmayacağım diyerek açıklamış. Gerçekten o dönem bazı sağlık sorunları varmış ve bu yapıtı yaparken iyileşmiş. O da böyle bir jest yapmak istemiş. Şimdilerde birçok kişinin yapamayacağı bir davranış sergilen güzel yürekli bestekar da diyebiliriz.

Gelelim yıllarca dinlesem asla bıkmayacağım eserine Hwv 437 re minör süiti Sarabende bölümü, bir de Su müziğinin 1 numaralı süiti. Hwv Handel’e ait olduğu bir ibare bunu artık biliyorsun.” dedi eskiden verdiği bilgileri hatırlamamı bekleyerek.

“Evet biliyorum. Sarabende de parçanın adı değil müzik formunun adı. Klasik müzikte eserin formu, opus numarası yani eser sıra numarası ve tonu yazılır.” dedim öğrendiklerimi unutmadığımı göstermenin heyecanıyla.

Beni takdir ettiğinin bir göstergesi olarak alnıma sıcak öpücüğünü kondurdu ve konuşmaya devam etti. “Evet gül çiçeğim kesinlikle öyle. Kimi klasik dinleyicisi Sarabende’sinin birbirini tekrarlayan melodilerden oluştuğunu söyler. Evet öyledir de ama öyle bir anlatımı vardır ki sanki sırtına binen tüm o yüklerden kurtulabileceğinin gücünü verir sana. Tüm kötü olan ne varsa bunları yenebileceğine dair seni yüreklendiren, düşünce elini tutan ve bu savaştan galip gelebileceğinin kanıtlayan nitelikte bir eserdir.

“Öyle bir söyledin ki bestenin ruhu olduğuna inandım.”

“Zaten bir ruha sahip gül çiçeği. Her bir bestenin senin içinde uyandırdığı bir ruhu var. Her birimizde farklı bir ruha sahip üstelik. O an dinlerken onunla orada yaşıyorsun.”

Yine almış beni bambaşka düşüncelere götürmüştü. Onun bu eğitimleri sadece bilgilenmemi sağlamıyor aynı zamanda zihin ve ruh kapılarını açıyordu sonuna kadar. İşte bu da onu sevmemin nedenlerinden biriydi. Hatta en özeli.

İnsan mutlu olduğunda artık gözüne her şey güzel görünüyordu. Daha anlamlı daha özel. Müzikleri de dinlerken her biri ayrı bir hazzı yaşıyordu ruhumu. Bach’ın müziği ruhumda süzülüyor, Mozart’ınki aşk fırtınasını tatlı tatlı estiriyordu. Tabi şu anki bestesi çok daha başka hisler uyandırıyor içimde.

Alkır’ın banyodan çıkmasıyla ardından koca bir buharda odanın içerisine dolmuştu. Henüz uyumadığımı gören Alkır gülümsedi ve ıslak saçlarını kurulamaya devam etti. O sevdiğim kirli sakallarını traş etmişti. Şimdi pırıl pırıl bir yüzü vardı. Üzerini giyinirken ona bakmamaya gayret ederek kendimi dinlediğim müziğe vermeye çalıştım. Her ne kadar

aramızda özel bir bağ oluşmuş olsa da henüz ona gözlerimi dikecek kadar cesaretli değildim.

Lacivert rengi eşofman altı üzerine de krem rengi bir tişört giyerek sonunda yanıma doğru geldi. “Ne dinliyorsun?” dedi yatağa yanıma uzanarak.

“Motsart Requiem” dedim.

“Yine mi?” dedi gülümseyerek.

“Evet çünkü çok seviyorum.”

“Eh bunu tahmin etmek zor değil” dedi uzanıp kulaklığın birini aldı ve başımı omzuna yerleştireceğim şekilde yattı. Bir elim göğsünün sıcaklığını hissederken o anda kulağımıza dolan Lacrimosa’yı kast ederek “Sanırım ben en çok bu bölümü seviyorum” dedim. Gülümsemesinde hüznün vardı. “Neden seviyorsun peki?”

“Bilmem beni çok hüznlendiriyor. Yani günahkar bir adam ve yargılanmak üzere merhamet bekliyor. Küllerinden doğup sonsuz rahatlığa ermek için.” dedim anlatırken tüylerim havaya kalkmış içimi titreme almıştı. Bir anda hızla silkinerek “bilmiyorum işte çok etkiliyor beni.”

“Günahkar adam yargılanmayı ve günahlarının bedelini ödemeyi hak ediyor.” dedi sert sesiyle.

“Ama ya günahlarından pişmanlık duyuyorsa” dedim gözlerim bir önceki hüznün etkisi ile dolu dolu olmuştu.

“Sonunu bile bile bir işe kalkışmayacaktı o zaman yani günah işlemeyecekti.”

“Çok katırsın.”

“Eğer bir günah işliyorsan cezasını çekmeye de razı olmalısın. Kaçarı yok” dedi duygusuz bir şekilde.

“Peki sen işlediğin günahlardan dolayı affedilmek istemez miydin? Tanrıdan işlediğin günahlar için af dilemiyor musun?”

“Affetmeyeceğini bildiğim günahlar için af dilemem ben.”

“Nereden biliyorsun affetmeyeceğini sen dile belki de bağışlanırsın. Hem senin bağışlanamayacağın bir günah işlediğine inanmıyorum” dedim yattığım sıcaklığından kalkıp gözlerinin içerisine bakarak.

Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi ve bana uzanarak kendine çekti. Alnıma bir öpücük koyarken “haydi uyuyalım artık geç oldu” dedi. Müziği kapatıp tableti komodinin üzerine koydu ve uzanıp abajuru söndürdü.

Yorganı biraz daha üzerimize çekip bana daha sıkı sarılırken “Tamam ama eklemeyen geçemeyeceğim Requiem’in son bölümü yani sonsuz ılık, günahlarının bedelini ödediğini yani arındığını gösteriyor. Herkes arınabilir günahlarından.” dedim.

Buna karşılık olarak kafamın üzerine tatlı bir öpücük bıraktı ve saçlarımı kokladı. Neden sonra kollarında huzurlu bir uykuya daldığımda belli belirsiz sessiz mırıltısını duydum. “Sen benim geçmişteki sevaplarımın ödülüsün ve ben bir gün kefaretimi ödeyeceğim.”

Bölüm -24-

Kalbimin çarpıntısı ile uyandım oda zifiri karanlıktı ve Alkır o yanımda yoktu. Neden böyle heyecanlı bir kalp çarpıntısı ile uyandığımı anlayamadım. Bir rüya ya da kabus görmüyordum yani hatırladığım kadarıyla zihnimde bir şey yoktu. Boğucu bir sıcak vardı belki de bundan dolayı bunalmış ve uyanmıştım. Yorganı üzerimden atarak biraz havanın bedenime yayılmasını sağladım. Biraz rahatladığımı hissedince yataktan kalktım ve saate baktım. 02.23 oldukça geç bir saatti ve Alkır yatakta

değildi. Peki neredeydi? Bu soru yine saçma sapan düşüncelerin beynimin içerisinde dolanmasına neden oldu. Odada durup bu zihin zehirlenmesine maruz kalmaktansa kalkıp onu aramaya karar verdim.

Üzerime dolaptan bir hırka alarak koridorun az ışığında ilerlemeye devam ettim. Alkır'ın odasına yaklaştığımda içeriden gelen sesleri duydum. Birileri konuşuyor hayır tartışıyor. Elimi kapının kulpuna attım ancak açmadım. Kalbimin çarpıntısı hızlanırken yavaşça kapıya kulağımı dayadım. Bunu yapmamam gerekti biliyordum ama dayanamadım bir his beni resmen dinlemeye itekledi. Dikkatimi vererek ne dediklerini anlamaya çalıştım bağırmadan konuşuyorlardı ama yine de duyuluyordu.

“Bunu yapmaya hakkımız var mıydı? Bize minnet duyduğunda içim suçlulukla doluyor, utanıyorum.” Dinçer’di bu neden bahsediyordu acaba?

“Dolmalı da bence bu çok saçma gerçekten bu çok saçma. Neden hala devam ediyoruz.” diye sordu Eray. Neye devam ediyorlardı ve utanç duyuyorlardı anlamıyordum.

“Sence neden daha bu iş bitmedi? Sona çok yaklaştık. Bunu o aptal kafan almıyor mu?” Bu Batu’ydu. Bahsettikleri olay tam olarak neydi? Bu benimle ilgili olabilir miydi?

“Asıl senin o aptal kafan onun incineceğini almıyor.” dedi Eray.

“Sahi mi akıllı çocuk peki bunu önünde sonunda öğrenince ne olacak üzülmeyecek incinmeyecek mi? Böyle mi avutacaksın kendini.” Sesi yükselen Batu’yu sakinleştiren Alkır olmuştu.

“Tamam bağırmayın sakın olun.”

“Sence de artık son vermenin zamanı değil mi? Bunu ona sen söylemelisin Alkır.”

Sessizlik. Neyi söylemelisin Alkır ve kime? Bana mı? Peki ne söyleyeceksin bana? Gecenin bir yarısında kapılar ardına sığınıp gizli saklı konuştuğunuz bu önemli konu ne? Son vermeniz gereken şey ne?

Kalbimin gürültüsü iyice arttığında anladım bu kesinlikle iyi bir haber değildi. Bu kara haberin ta kendisiydi ve daha ben duymadan yatağımdan uyandıracak kadar ele geçirmişti beni. Elim bir anda daha sıkı kavradı kapının kulpunu. Çevirip açacak cesareti kendimde aradığım anda o ses ayaklarıma beton dökülmüş gibi çakılıp kalmama neden oldu.

“Neden bu işi kabul ettiğini hatırla Alkır bunu yapma. Bu işi berbat etme. Onun için değil; kesinlikle onun için değil. Onun kimin kızı olduğunu unutma ve neden burada olduğunu?”

“Bana işimi sen mi öğreteceksin?”

“Yolunu şaşırdıysan evet.” Pınar’ın ağzından dökülen sözcükler Alkır’ın ruhumda açtığı bıçak darbeleri gibi ani ve can yakıcıydı. Benim için burada değil miydi? Bu da ne demekti? Peki kimin için buradaydı? Tüm bu sözcüklerin anlamı mecazi miydi?

Bu kız ne demek istiyordu onun kimin kızı olduğunu unutma derken aslında neyi kast ediyordu? Zenginliğini mi? Peki işi kabul etmesinin ve niçin burada olduğunu hatırlatmasının nedeni neydi? Bu aklımda yankılanıyordu. Beni korumak için buradaydı ve para için kabul etmişti. Değil mi? Neydi alıp veremediği hala benimle, bu durumu neden kabullenemiyordu? Beni ona layık mı bulmuyordu? Peki Alkır’ın bana söylemesi gerekenler neydi? Tüm bunlarla ne demek istiyordu? Pınar’la ilişkisi bittiğine göre onun için olamazdı. Peki o zaman kim içindi? Aklıma zehir gibi inen yeni düşünce kalbime acı verse de bunun da doğruluğunu göz ardı edemezdim. Her neyi kast ediyorsa bunu öğrenecektim.

Alkır sinirli bir sesle “bunu bir daha sakın yapma ve asıl sen neden burada olduğunu unutma.” dedi. Sert sesi yorumlara

kızdığını gösteriyordu. Nihayet dedim. Neden bu kızın konuşmasına izin vererek benimde zihnimi alt üst ediyordu ki? Hem o kızın bu odada ne işi vardı da onlarla böyle rahat konuşabiliyordu?

Kapıyı açıp onlarla yüzleşmek ve tüm konuştuklarını yüzlerine vurmam gerekirdi. Ancak neden olduğunu bilmediğim bir şekilde hala kapının diğer tarafında dinlemeye devam ediyordum. Daha neler diyeceklerini merak ediyordum. Daha doğrusu Alkır'ın neler söyleyeceğini.

Sessiz nefesler alıp veriyor, sinirden sıktığım yumruklarımı iki yanımda tutuyor o kapıyı açmamak için direniyordum. Hayır Verda bu hata olur bunu yapmayacaksın bu hataya düşmeyeceksin. Kendimi öyle zor tutuyordum ki hepsine hesap sormak istiyor neler olduğunu anlatın diyerek odaya dalmak istiyordum. Ancak ortada bir şeyler dönüyordu ve bu benden gizleniyordu ve ben bunu öğrenmeye çok yaklaştığımı hissediyordum.

“Babasının nasıl bir adam olduğunu unutuyorsun. O manyak sapık daha kaç kişinin acı çekmesine sebep olacak? Buna son verirsiniz elinizdeki son şansını da geçirir peşinize düşmesine neden olursun. Yapma bunu. Hem babasının insan kaçakçısı olduğunu öğrendiğinde sence ne hisseder?” dedi Pınar.

Babamın ne olduğunu? Bir dakika ne babam insan kaçakçısı mı? Bu düpedüz saçmalıktı babam bir iş adamıydı. İyi yürekli, çevresi tarafından sevilen, zengin bir iş adamıydı. O... o dedikleri gibi biri değildi. Bu kızın ağzından çıkan her cümle midemi bulandırıyor. Öyle kötülükle kaplanmıştı ki içi etrafındakileri incitmeden rahat edemiyordu. Tüm kızgınlığımla kendimi tüm bunların hepsinin uydurma olduğuna ikna etmeye çalışırken omuzlarıma ağırlığın binerek çökmesine sebep cümleleri duydum.

“Onu yaptığın işi daha rahat yapabilmek için kullandığını duysa sence ne tepki verir?”

Ne? Duyduklarım gerçek olamazdı şu anda bir kabusun içinde falan olmalıydım. Alkır beni kullanmıyordu o beni seviyordu. Evet seviyordu bunu gözlerimin içine baka baka söylemişti. Hatta öyle bir demişti ki utanmıştım tüm saçma düşüncelerimden.

Haydi dedim söyle bunu ona artık ve kabullenmesini sağla. Ellerim titrerken kapıya daha çok dayadım kulağımı bunun saçmalık olduğunu söyleyip beni sevdiğini söylediği kısmı kaçırırım diye. Ancak o cevap vermedi. Ne yani beni sevmiyor kullanıyor muydu? Peki ama ne için?

O sustukça ben içimdeki umudu yavaş yavaş yok ediyordum. Düşünceler zihnimi sarıp beni neden kullandığını kanıtlamaya çalışırken Alkır'ın bedenime dokunuşu, gülüşü, sevgi sözcükleri o umudu yok etmemem bir elinden sıkı sıkıya tutmam gerektiğine dair beni uyarıyordu. Son ana kadar o umuda tutunuyordum ki bir sonraki kelimeler sessizliği, içimi, umutlarımı paramparça etti.

“Babasının tüm foyasını ortaya çıkarmak için bu planları senin yaptığını, onu asıl kaçıranın sen olduğunu bilse ne düşünür? Failinin sen olduğunu bilse ne hisseder?”

Son anda zihnimde tekrar eden sözcükler ‘onu asıl kaçıranın sen olduğunu bilse ve failinin sen olduğunu bilse’ idi. Şüphesiz bunun yerine ölmeyi tercih ederdim. Gözlerimin sonsuza dek kapanmasını ve asla açılmamasını bu acıyla yüzleşmemeyi dilerdim.

“Yeter artık” dedi Alkır öfkeliydi. Gerçeklerin yüzüne vurulmasından mıydı bu öfke? Haksız bir öfkeydi. Benim duyduğum öfke ve acının yanında hiç kalırdı.

Kapıyı açtığı anda benim kararmış gözlerim karşıladı neftilerini. Beynimde hızla Beethoven'ın 5. Senfonisi aksetmeye başladı. Şaşkınlığının hemen ardından simsiyah karalarını ele geçirirken gözleri “Verda” dedi kısık sesiyle. Biraz önce sesindeki öfkeden eser yoktu sadece gözlerindeydi

ve belirgin bir şekilde yerleşmişti. Ama şimdi yakalanmanın verdiği ıstırapla bulanıklaşıyordu. Hayır ıstırap değil pişmanlık tüm bunları duymuş olmamın planını mahvedecek olmamın pişmanlığı...

Hem taarruza geçmek hem de olanca gücüyle oradan kaçmak için savaş veren bir kalbim vardı. “Verda” dedi yeniden eliyle bana uzanmaya çalışırken tiksintiyle geriye sendeledim. Bir adım iki adım senfoni kafamda uğuldamaya devam ediyordu. Eli uzanıp kolumu tuttuğu anda çığlık attım. Beni kaçırان adamdan kurtulmak için tüm gücümle bağırdım. “Dokunma bana dokunma uzak dur benden.” Kendimi ellerinden kurtarmak için öyle ittim ki beni bıraktığı anda yere kapaklandım mermerlerin tenimde bıraktığı buz gibi soğukluğu hissettim.

“Tamam Verda sakin ol tamam dokunmuyorum” dedi iki elini de yukarı kaldırdı. Sesinde panik vardı gözlerinde de korku. Kaybetmenin, yakalanmanın korkusu. Üzerimdeki tişört açılmıştı ve ben kendimi koruma güdüsüyle tişörtün ucunu çekiştirerek geri geri süründüm. Bunun için bacaklarımın gücünü kullandım ondan uzaklaşmak bu yabancından kurtulmak istiyordum. Sırtım buz gibi duvara dayanınca yolun sonunun buraya kadar olduğunu fark ettim ve içimi çektim derince.

Hepsi koridora dolmuş bana bakıyordu. Hayır etrafıma dizilmiş akbabalar gibi temkinli bir şekilde beni izliyorlardı. Şimdi bakınca görüyordum ne olduklarını. Hepsi kötüydü. Nasıl da aldanmış benim yanımda olduklarına inanmışım. Beni kaçırانlar değil de koruyanlar olduklarına nasıl kanmışım?

İlk kaçırılman geldi aklıma bileklerimi bağladıkları morarttıkları karanlık odada tutulduğum o anlar, sonra ikinci kaçırılışım o da oyundu. Berkay istememişti Alkır istemişti kaçırılman ve bu hale gelmemi. Babamı daha kolay yola getirmek için. Öyle mi? Yüzüm, kollarım, bacaklarım, bedenim, ruhum...

Korku iliklerime kadar dağılmış hapsederken zihnimi gözlerimden akan her yaşta ruhumu öldürüyordu yavaş yavaş. Bunu hissediyordum ben soluksuz kalana dek devam edecekti buna ve kesinlikle buna engel olmak gibi bir niyetim yoktu. Ölmek tüm bunlarla yüzleşmekten çok daha kolaydı. Korkudan nefes alamazken boğazımda takılı kalan nefesim ciğerlerime doğru inmek üzere savaşıyordu.

“Verda nefes al Verda lütfen.” diyen Alkır yüzümün hizasına kadar inmişti, elleri uzağımdaydı ancak nefesi...nefesi çok yakınımdaydı. Ona tutunabilirdim beni kurtarmasını tüm bu acıyı sona erdirmesini. Daha öncekilerde yaptığı gibi. Ama o ilaç değil hastalığımın bizzat kendisiydi. Tüm bu olanların sebebiydi.

Sırtımı daha da ittim duvara beni içine alıp yok etmesini dilercesine. Bu başka bir sahneyi getirdi gözümün önüne. İlk kaçırılmamda gözlerimi usulca araladığımda kar maskesi ile beni duvara sindiren adamı. O anda da duvarı yerinden oynatabilecek bir güçle dayanmıştım. Adam gözlerini üzerimde gezdirip çıkıp gitmişti odadan. Alkır ve kar maskeli adam. Lanet olsun!

Bedenimi bir titreme sardı güçlü durdurulamaz bir titreme. Elleri bana doğru uzanırken bağırdım yeniden. “Yapma lütfen yapma hayır hayır hayırrrr...” Bedenim her ne kadar acıya alışkın olsa da zihnim değildi. O anda sahneler bir bir dolarken kapattı kendini. Karanlığın kollarında olmak ıstırabın esiri olmaktan çok daha iyiydi.

Bir ışık huzmesi ani bir şekilde zihnimde yandı. Keskin ve acı bir şekilde. Dibi görünmeyen bir kuyunun içindeydin sanki. Tüm benliğim kararmış ama zihnim aydınlanmıştı umarsızca. Korkusuzca bu karanlık delikten aydınlığa çıkmak istemişti. Keşke istemeseydi. Keşke orada zifiri karanlıkta esir kalsaydı.

Böylece ihaneti keskin bir bıçak gibi ruhumu bedenimi lime lime etmezdi.

Bedenim tamamen rehavete kapılmış gibiydi, bu beni uyuşturup uyuşturmadıklarını düşünmeme neden oldu. Mutlaka öyle olmalıydı çünkü bu durumda bu kadar umursamaz olmamın başka bir açıklaması olamazdı.

Kalkmalıyım ancak korku içimde geziniyordu. Duyduklarım bu duygunun içimde hükmetmesine yetiyor da artıyordu bile. Ancak bunu yapmalıyım kendim için. Buradan çıkmalıyım. Ya yine o karanlık dört duvar arasında esirsem? Olabilirdi hatta bu çok daha mümkündü. Bunu bilmeme rağmen gözlerim zorla açıldı. İçerisi aydınlıktı ve hemen sağımda pencere vardı, yanı başımda komodin. Onun odasındaaydım. Tüm tüylerim diken diken oldu, midem bulandı. Eskiden heyecan veren durum şimdi kabaya dönmüştü. Fakat düşüncelerime rağmen tepki gösteremiyordum.

Ellerim üşüyordu içim de öyle. Elimi oynatırken fark ettim serum bağlamışlardı. Bu beni uyuşturduklarının kesin kanıtıydı. Kim bilir bedenime ne veriyorlardı? Çekip çıkarmak için kendimi zorladım ve inledim acıyla. Vücudum gülle gibi ağırdı. Hareket edemiyordum bana ne veriyorlardı? Dudaklarımdan dökülen yeni bir inilti ile bir kıpırtı duydum. Tanrım hayır lütfen kimse olmasın odada lütfen diye düşündüğüm sırada Alkır görüldü.

Gözleri şiş, saçları darmadağındı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Öğrendiğim onca yeni bilgiden sonra uyumaması normaldi. Tabi arkadaşlarıyla yeni planlar kurarak üzerinde çalışması da olasıydı. Artık her şeyi bildiğime göre en büyük tehlikeyi ben oluştuyordum. Hepsinin yüzünü, adını biliyordum. Beni sağ bırakırlarsa ölüm fermanlarını imzalarlardı. Bu ayrıntıyı fark edişim anlık içimi titretti.

“Üşüyor musun?” dedi Alkır dolaba yürüyüp oradan bir battaniye çıkardı ve üzerimi örttü. “Nasıl iyi mi şimdi?” Ne soruyordu bana iyi olduğumu mu? Sanırım dalga geçiyordu.

Buna cevap vermedim tabi. Asıl öğrenmek istediğim başka bir şey vardı. “Bana ne verdiniz?” dedim sesim o kadar cılızdı ki düzgün konuşup konuşmadığımı anlayamadım bile. Ancak Alkır anlamış olmalıydı ki cevap verdi. “Sakinleştirici sadece, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok” diye ekledi. Bu dediğine gülmek istedim ancak gülmekten ziyade salak gibi sıırıttım sanıyorum. Çünkü verdikleri sakınleştirici beni gerçekten gevşetmişti aynı zamanda dediklerime bakılırsa cesurda yapmıştı.

“Gerek yok evet. İncitmen için ayık olmalıyım.” dedim. İyi bir şey söyleyecekmiş gibi yeniden gülümsedim ve “dövüldüğümdeki gibi.” dedim. Demek istediklerimin ancak bir kısmını söyleyebiliyordum. Konuşmakta zorlanıyor zihnimi toparlayamıyordum. Muhtemel ilacın etkisinden kaynaklıydı. Zaten ilaç bu kadar etkilemeseydi beni bu kadar durgun olmam mümkün değildi. Ya öfkeden ya yine korkudan çıldırırdım mutlaka. Bunu yeniden görmediği için memnundum aslında ve yeniden yaşamadığım içinde daha mutlu.

“Buna ben neden olmadım Verda. Bunu ben istemedim. O aptal Berkay anlaşmazlık yaşayıp seni kaçırdığımız eski ortaklara geri götürdü. Yemin ederim bunu ben yapmadım.”

Bunun suçunu affettireceğini mi düşünüyordu eğer öyleyse bu tam bir zirvalıktı. “Kaçırılmamın nedenisin.” dedim asıl suçunu hatırlatarak. Daha çok şey söylemek istiyordum ama bedenime yayılan yatıştırıcı beni sarhoş ediyor engelliyordu.

“Evet benim lanet olsun benim” dedi dizlerinin üzerine çöküp elimi eli arasına dikkatlice aldı. Bu yakınlıktan kaçamıyordum bedenim uyuşturulmuştu zihnimde. Korku, heyecan, endişe, üzüntü hepsi içimde sel gibi çağlıyor ancak dışa vuramıyordu

kendini. “Bunların hepsi benim suçum gül çiçeğim hepsi kabul ediyorum. Ancak böyle olmasını istemedim bu şekilde değil.” Gül çiçeği yanlış hitap şekliydi beni artık bununla kandıramazdı. Bu oyunu uzatmanın bir anlamı yoktu. Bana iyi davranmaya çalışmasının da öyle. Bitmişti sobelenmişti.

Ben ona göre düşmanın kıızıydım yani düşmandım. Parmaklarımı öperken “özür dilerim gül çiçeğim özür dilerim, beni affet lütfen affet. Ben adi piçin tekiyim aynı dediğin gibi. Adi bir piçim.” dedi.

Verdikleri yatıştırıcı beni uyutacak kadar ağırdı sanıyorum. Çünkü konuşmaya dermanım kalmamış gözlerimi zor açık tutuyordum. Bana dediklerini duyacak algılayacak kadar ayıktım ama uzun cümle kuramayacak kadar halsizdim. Beni sevdiğini söylediği kısma inanmayı isteyecek kadar aciz ama onun adi bir piç olduğunu bildiğim kadar da onurluydum. Kapanan gözümünden bir damla yaş akarken şakağıma duymak istediği cümleler yerine içini acıtmasını dilediğim tek bir kelime döküldü dudaklarımdan inilti halinde “günahkar...”

Onun bu göndermeyi anladığını kelimelere dökecek kadar uyanıktı zihnim. “Günahkar adam yargılanmayı ve günahlarının bedelini ödemeyi hak ediyor değil mi?” dedi. ‘Evet’ diye cevapladım evet hem de sonuna kadar hak ediyor.

Bir müziğin tatlı sesi gibi kulaklarıma dolan yağmur sesi ile açtım gözlerimi. Uzun bir süredir ne sesini duymuş ne de kokusunu duyumsamıştım. Yavaşça yattığım yerden doğruldum odada kimse yoktu. Yalnızdım. Hava karanlıktı ama gündüz mü yoksa akşam mı olduğunu bilemiyordum. Yağmur bulutları tüm günışığını örtmüş de olabilirdi.

Yataktan kalkabilecek kadar uzuvlarımı hissediyordum. Demek ki yatıştırıcıları vermeyi kesmişlerdi. Saatin ve bugünün günlerden ne olduğunun merakıyla atıldım komodinin üzerindeki tablete. Kaslarım ağrıyordu. Lanet olsun iki gündür beni resmen uyutuyorlardı. Bunun sorumluluğunu

Pınar'ın tek başına alacağını düşünmüyordum. Böyle olmasını mutlaka Alkır istemiş olmalıydı. Yeni planı uygulayana kadar zamana ihtiyaçları vardı ve sakinleştirici bunu onlara vermişti. Peki şimdi ne planlamışlardı?

Korkuyla tüm bedenim gerildi. Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım. Dışarıda kimse görünmüyordu. Nöbette olan birileri mutlaka olmalıydı değil mi? Kapıya doğru yürürken kalbimde korkudan dört nala koşuyordu içimde. Kilitli olabilirdim ki büyük ihtimalle öyle olmalıydı çünkü artık ortada sır kalmamıştı.

Elimi buz gibi olan kapının kulpuna attım ve yavaşça çevirdim kapı beni şaşırtacak bir kararlılıkla açılmaya başladı. Bu beni bir nebze ferahlatırken bir nebze de ürpertti. Başımda bekleyen biri yok, kilitli değilim, yatıştırıcı artık verilmiyor. Ya yalnızsam bu koskoca evde ya beni bırakıp gittilerse. Şimdi yalnız kalbim değil damarlarımın birçoğu görülecek bir hızla atıyor, beni telaşa sürüklüyordu. Aslında ellerinden sağ olarak çıkmanın sevincini yaşamam gerekirdi ama bu fikir beni daha da geriyordu.

Adımlarım soğuk taşlarda ilerlerken çalışma odasından çıkan Alkır ile yüz yüze geldim.

“Verda” dedi sanki benim orada bulunmam saçma gibi. Aslında bu evde hiç yoktum da bir anda oraya ışınlanmış karşısına çıkmışım gibi. Bana doğru attığı birkaç adıma karşılık geriye birkaç adım attım. “Uyanmışsın.”

Uyutmasaydın daha erken de uyanırdım demek istedim ama susmayı tercih ettim. Söyleyeceklerimin onun için bir önemi yoktu. Benim onun gözünde bir değerim yoktu. Bu yaptığı gerçekten bir işti önemli bir iş. Hayatımın içine eden bir iş.

Hızla geldiğim gibi odaya geri döndüm ve tuvalete girerek hızla arkamdan kapıyı kilitletim. Odaya girdi kapıyı kapattı ve kapının önünde durdu. Muhtemelen dışarıdan beni dinliyordu. Klozetin sifonunu çektim ve kapağı kapatarak üzerine

otururdum. O odadan çıkmadan buradan dışarıya adım atmayacaktım. Onun sesini duymak bir yana yüzüne bakmak dahi istemiyordum. Bana ihanetini, aptal aşkımı ve ona sunduğum her şeyi hatırlatıyordu. Beni buradan hiçbir güç çıkaramazdı. Tabi bunu yapmak istiyorsa yapabilecek güce sahipti.

“Benden korkmanı istemiyorum.” Bunun için geç kalmamış mıydı? Ondan korkmakla kalmıyor aynı zamanda tiksiniyordum da. Bir insanı deli gibi sever bedeninizde onun sevgisinin aktığını hissederken nasıl olurda bir anda böylesine nefret edebilirsiniz.

“Benden korkma lütfen buna dayanamam. Sadece konuşmak istiyorum sana her şeyi anlatmak istiyorum.” Sahi mi şimdi mi açıklayacaksın erken değil mi diye düşündüm. “Gül çiçeğim lütfen aç kapıyı ve çık beni dinlemelisin.”

“Bana gül çiçeğim deme ben gül çiçeğin değilim.” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “İki gün boyunca beni uyutup her ne planladıysanız boşa çabalama. Artık tatlı sözlerin bir işe yaramaz bunun için o duyduklarımı zihnimden silmeniz gerekir ki bunu yapabilecek fantastik bir güce sahip olduğunu hiç sanmıyorum.” dedim.

Kapının kulpunu zorladığı anda yerimde sıçradım. “Aç şunu konuşalım yüz yüze bunları sana söylemeliyim çünkü eğer bunu yapmazsam delireceğim.”

“Umarım delirirsin Alkır benim yaşadığım acının da bin katını yaşarsın. Çünkü bunu hak ediyorsun. Sen...sen günahkarsın” dedim. Yatıştırıcının etkisi ile ona fısıldadığım kelimeyi bu sefer yüksek sesle dile getirerek.

Kapıya bir yumruğunu vurdu ve beni olduğum yerde zıplattı yeniden. “Lanet olsun. Böyle öğrenmemeliydin bunu. Hayır bu şekilde olmamalıydı. Sana her şeyi açıklayacaktım zaten.” dedi sesi kırıgındı.

“Sevgilin sana bunu yapmaman gerektiğine dair o kadar uyarılar yapmasına rağmen mi? Gerçekten bunu yapacak mıydın? Tüm planınızı altüst edecek miydin? Neden?” dedim sinirle. Buna cevap verirken yüzünü gerçekten görmek isterdim.

“Sevgilim değil o ve bana kimse ne yapmam gerektiğini söyleyemez.”

“Muhakkak öyledir Alkır aynen beni kaçırmayı aklına koyup bunu yaptığın gibi kimse sana ne yapman gerektiğini söylemeye cesaret edemez. Etse de sen dinlemezsin değil mi?”

“Öyle değil bilmiyorsun. Eğer şu kapıyı açar anlatmama izin verirsen...”

“Allah kahretsin seni neyi anlatacaksın ki? Beni günlerce karanlık bir odada tutup korkudan ölecek olmamın nedenini mi ya da ortaklarım dediğin adamların beni öldüresiye döverken aslında bunların olmasını istemediğini mi? Hem de babam bir insan kaçakçısı olduğu için? Bu tamamen yalan duyuyor musun yalan sen yanlış kişiyi kaçırdın. Babam öyle biri değil değil. Sen ve arkadaşların ruh hastasıdır. Hepiniz manyaksınız.”

Dediklerime verecek bir cevabı olmadığı için mi sessiz kalıyordu yoksa uygulamak istediği plana uymadığı için farklı bir planı mı düşünüyordu aklından neler geçiriyordu bilmiyordum. Tek bildiğim şey hepsinin yanlış yolda olduğuydu. “Ve biliyor musun Alkır bu günahıtan arınabileceğinizi sanmıyorum hem de hiç birinizin.” dedim.

Adımlarının odayı terk ettiğini duyduğum anda çöktüm taşın üzerine ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Yaşadıklarımın kabus olmasını dilediğim o karanlık odada dayak yerken bile bu kadar incinmemiştim. Tanıdığımı sandığım aşık olduğum adamdan yediğim darbe ruhumda açtığı bıçak darbelerinden de keskin bir acılığa sahipti.

Bedenimin ağırlığı beni ezerken kendimi yavaşça yere bıraktım. Tamamen yere kapanarak cenin pozisyonu alarak bir anne kolunun sıcaklığı yerine serinliği ile titrememe neden olan taşlara sığındım. Sonra annemin yanımda olmayışını ve asla olamayacağını hatırlayarak daha çok ağladım. Ardından babam için döktüm göz yaşlarımı. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar anlamsızdı. Sesim en son duvarlarda yankılanarak bana ulaştığında aşkına inandığım adi piçin yarattığı enkazın altında kalıyordum. Soluk almamacasına tamamen tıkalı kalmıştım. Bu dört duvar arasında değil bu koskoca evrende ruhumda yarattığı ağır hasar yüzünden tutsaktım.

Kendi çıkarları için harcanmış bir hayatım.

Sevgilisi ve arkadaşlarıyla hazırlanmış bir planın orta yerinde kalan bir zavallıyım. ‘Sevgilim değil’ sözleri kulaklarımda çınliyordu. O değil dese de kız bu işin içindeydi. Hangi sevgili olmayan kadın yaptıklarının ayrıntısını bu kadar net bilirdi. Üstelik beni kaçıranın Alkır olduğunu söyleyen oydu ve Alkır bunu inkar etmiyordu. Ama yine de aklım almıyordu. Bu çok saçmaydı hangi kadın sevdiği adamın başka bir kadınla aynı odada kalmasına sevgilisiymiş gibi davranmasına izin verirdi? Bu plandan çıkarı olan kadın elbette. Başımdan ayak ucuma kadar yandığım başka bir an daha olmamıştı hayatımda. Öyle derinden ve ağır ilerliyordu ki bedenimde bir an için gerçekten alev aldığımı düşündüm. Pınar’ın hala sevgilisi olma olasılığı bu iş için tüm bunlara katlanıyor olması kuma isteğimi arttırıyordu.

Ya babam için söylenenler? O denilenler zıvalıktı. Çünkü bu doğru olamazdı. Başka biri ile karıştırıyorlardı bundan emindim. Çünkü babam asla ama asla bir başka insana zarar verebilecek biri değildi. Bu hatayı gördüklerinde benden özür dileycekler miydi? Peki dilenen bu özür benim yaşadıklarımı yaşanmamış kılacak mıydı?

Hiç sanmıyordum. Ayrıca önceki yaşadıklarım şimdiki yaşayacaklarımı aratabilirdi bile. İş şiddete varır mıydı

yeniden? Bu düşünce daha çok ağlamama sebep oldu. Bunu yapabileceklerine inanmak istemiyordum. Fakat tanıdığımı sandığım bu adamlar beni kaçırmıştı ve aylardır sanki korunuyormuşum gibi davranarak beni kontrol altında tutmuşlardı. İstediklerini almak için birini kaçırmayı göze alan adamlar her şeyi yapabilirlerdi. Her şeyi. Alkır bile.

Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar dedim kendime. Bana daha ne kadar zarar verebilirlerdi ki? Ölüm mü? O bence en kolay kurtuluş olurdu.

Bölüm -25-

Kadınlardaki sinir reseptörü sayısı erkeklerinkinin iki katıydı. Bu nedenle acıyı daha yoğun yaşıyorlardı. Aynı zamanda acıya dayanıklılıkları daha fazlaydı. İşte bende bu sebeple ayaktaydım hala. Bedenimin mükemmel oluşundan belki biraz da zihnimin düşüncelerime hükmedebilmesinden.

Bedenimin ısısı ile ısınmış olan taşın üzerinde uzun bir müddet yatmıştım. Arada odaya gelen ayak seslerini duymuş yerimden kımıldamamıştım. Fakat bunun sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydım bu nedenle zoraki de olsa kalkmış yatağa geri dönmüştüm. Komodinin üzerinde yemek vardı. Tüm bu olanlardan sonra yemek yiyebileceğimi mi düşünüyorlardı? Hem de onlara güvenerek içine bir şey koymadıklarını düşünerek rahatça yiyecektim öyle mi? Asla yemeyecektim beni uyuşturmalarına izin veremezdim. Her ne yapacaklarsa ayık olmalıydım. Faillerimle yüz yüze olmalıydım. Onlarında yüreği varsa eğer buna gerek duymazlardı.

Kapı açıldığında içeriye Eray girdi. Alkır gibi dağılmış görünüyordu. Karşılaştıkları bu yeni problem uykusuzluğa da neden olmuştu anlaşılan. Üzerindeki mavi tişörtü fazla kırıkmış görünüyordu. Böyle olduğu zamanlarda genelde oyun

odasından çıkmış oluyordu. Ne yani hiçbir şey olmamış gibi oyun oynamaya devam mı ediyordu? Alkır'ın yerine neden o gelmişti? Beni kontrol eden bizzat kendisi oluyorken neden onu gönderiyordu? Bozduğum planı düzeltmeye uğraşıyordu elbette. Onun yalanlarına inanmıyor sözlerini dinlemiyordum. Dolayısıyla ümidini çoktan yitirmiş başka bir destek kuvvete başvurmuştu. Eray'a!

Temkinli adımlarla ilerleyen Eray yemeğe uzanıp baktı ve henüz yemediğimi görünce gerisin geri çıkmaya yeltendi. "Tepsiyi al çünkü ağzıma bir lokma dahi koymayacağım." dedim.

O yatağa doğru yürüyüp tepsiye uzanırken dayanamadım "neden?" dedim.

Eli havada asılı kaldı. Bakışlarını yere doğru çevirirken "özür dilerim." dedi..

"Hepsi geçecek mi peki? Tüm yaralarım, acılarım iyileşecek mi?" dedim yutkunarak. Yüzüme bakmaktan utanıyor ama bana bunları yaşatmaktan utanmıyordu. "Bunu neden yaptığını anlayamıyorum senin Alkır'ın ve diğerlerinin. Bu...bu bana bir karabasan gibi geliyor. Bir anda uyanıp ohh be kabusmuş demek istiyorum. Yaşadığım aşkın, dostluğun gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Ben hayatımda ilk defa kalkanlarımı indirdim ilk defa Peri'den başka yakın bir arkadaş bir dost edindim ve ilk defa aşık oldum öyle ki sadece bedenimi değil ruhumu teslim ettim." Gözyaşlarım usulca dökülüyordu yanaklarımdan. Kelimelerimin usulca dökülmesi gibi ahenkle iniyordu. Akan burnumu çekiyor gözlerimi kurulamaya çalışıyordum. Yetişemiyordum olmuyordu, gözyaşlarımı dindirmeye gücüm yetmiyordu.

"Verda" dedi Eray acıyla ona baktığımda gözlerini yeniden kaçırarak bir süre odanın içerisinde dolanarak durdu elleriyle kafasını tuttu ve ofladı. Nefes aldı verdi ve konuşmaya başladı. "Bu kaçırılmayı organize ettik evet doğru. Ancak biz şiddetten

yana olmadık asla. İlk kaçırıldığında seni bir eve getirip aynı bu şekildeki gibi tutmak istedik. Fakat onlar bunu istemedi. Ortaklar! Alkır’la bunun yüzünden tartıştılar. Sana bir zarar gelmeyeceği konusunda onu ve bizi ikna ettiler ve bizde razı olduk.

Kaçırdıktan sonra seni o odada tuttuk. İlk zamanlar sesleri çıkmıyor buna razı geliyor gibi görünüyorlardı fakat sonraları çatlak sesler yükselmeye başladı. Babana senin bazı videolarını çekip göndermek işleri hızlandırmak istediler.” Bunu söylediği anda tüm tüylerim havaya dikildi. Beni dövüp işkence yaparken çektikleri videolar aklıma geldi. Aynen istediklerini de yapmışlardı.

“O zaman Alkır harekete geçmeye karar verdi ve onları etkisiz hale getirerek seni bu eve getirdik. Bu iş ne kadar uzarsa uzasin sen bir felaket yaşamadan bitirmeye kararlıydık. Ta ki Berkay’ın intikam alma duygusuna kadar. O gerizekalı seni onlara götürdüğünde bunların olacağını tahmin etmeliydi. Seni oradan onlardan kaçırmamızın ve bu işin kontrolünün bizde olmasının amacı buydu zaten. Eğer onun bunu yapabileceğini bilseydik aramızda bir dakika bile durmasına izin vermezdik. Üzgünüm yaptıklarımın gurur duymuyorum. Ben bu işe girerken yalnızca...” dedi durdu. Gözleri dolu dolu baktı yüzüme ve “yalnızca insanların bir mal gibi satılmamasını istedim. Kadınlar, erkekler ve çocuklar mal gibi satılmasını istedim. Başka bir amacım yoktu.” İnsan ticareti evet yine aynı konuya gelmişti ama bunun babamla ilgisi yoktu bunu anlamıyorlardı. Nasıl ikna edecektim onları?

“Hata yapıyorsunuz babam bu işin içinde olamaz. O... o asla böyle iğrenç bir işe kalkışmaz. Biz çok zenginiz bunu yapması için bir neden yok. Daha da zengin olmak için deme çünkü babam para için ahlaksızca davranmaz.”

“Biz hata yapmadık Verda. Üzgünüm sen kabul etmesen de baban bu işin içinde. Biz bunu tek bir amaç için yaptık o da daha fazla insan zarar görmesin istedik suçlular yakalanıp

cezasını çeksin istedik. Alkır o da öyle. Hepimiz gibi bu işe öyle girdi. Planlayamadığı tek bir şey vardı o da sendin. Böyle olacağını bilse yine bu işe girer miydi emin değilim.”

Beni yumuşatmaya çalışarak kontrol altında olmamı sağlamak mantıklıydı. Tabi söylediklerime karşılık gardlarını almalıydı. Alkır çok zekiydi. Onu dinlemediğim için bana dinleyip güven kazanabilecekleri bir başkasını dostum olduğunu sandığım Eray’ı göndermişti. Hatalı olduklarını kabul ederek özür diliyor son yaşananlarda bir paylarının olmadığına dair beni ikna etmek istiyordu. Buna inanmayı istiyordum. Hatta belki de inanıyordum da ama bu başıma gelenleri haklı çıkarmıyordu. Hele babam için dedikleri aklıma mantığıma sığmıyordu.

“Beni yalnız bırak lütfen.” dedim hala ağlamaya devam ederek. Bir şey söyleyecek gibi duraksadı sonra tepsiyi alarak odadan çıktı. Eray’ın söyledikleri aklımda bir bir sıralanırken son kaçırılmamda söylediği cümleler geldi aklıma. Eğer bana bir şey olsaydı kendilerini asla affetmeyeceklerini söylemişti. Bunu içten bir samimiyetle dile getirmişti. Buna inanıyordum en azından dayak yememi bu kadar zarar görmemi istemedikleri bir gerçektir. Ancak bir hata yaparak işlerin bu noktaya gelmesine sebep olmaları onları masum kılmazdı.

Peki şimdi ne olacaktı? Ne yapacaklardı, ben ne yapacaktım? Beynim uğultuyla doluyordu her şey birbirinin üzerine binip aklımı karman çorman ediyordu. Sakinliğe ihtiyacım vardı temiz düşünmeye. Elim tablete attım ve Handel’in 7 no’lu sol minor suitini açtım. Bu beni hep sakinleştiren hem de coşturan bir etkiye sahipti. Yatağıma iyice büzüldüm ve dinlemeye koyuldum.

Ancak o beni rahat bırakmıyordu. ‘Gül çiçeği bu öyle bir heyecan ki. Sanki o çok beklediğin telefon gelmiş gibi, kaybettiğin önemli bir şeyi beklemediğin anda bulmuşsun gibi.’

Ya da bir ihaneti ansızın öğrenmişsin gibi. Lanet olsun kapa çeneni dedim zihnimde yankılanan sesine. Kapa çeneni. Ellerimle kulaklarımı kapatıp sesini susturmaya yok etmeye çalıştım.

Her zaman kulaklarımdan usulca tüm hücrelerime dağılan ve ruhumu temizleyen müzik bugün beni öldürmeye teşebbüs ediyordu. Bunu da Alkır'ın tüm bilgileri bana coşkuyla anlattığı o tatlı sesi ile önce beynime hükmederek gerçekleştirmeye çalışıyordu. Hızla tableti aldım ve müziği susturdum. Ancak gözyaşlarımı ve bedenimin tir tir titremesini durduramadım. Onlar bir süre daha eziyet gibi devam etti.

Biraz sızlanma biraz öfke ile ağlamaya devam ederken kapı açıldı ve Alkır girdi içeri. Yanıma doğru hızla yürürken yatağın içerisinde ufalıp küçücük kaldığımı hissettim. Hayatıma sızan bu yabancı yüzünden dökülen gözyaşlarım acı çeken ruhum kalmıştı benden geriye. Yüzüne bile bakamıyordum ondan nefret ediyordum.

Odaya girdiğinden beri beni dikkatle izleyen Alkır yatağın ayak ucunda durdu. Elini siyah saçlarından geçirdi. Sesli bir nefes alıp verdi ve “sana zarar vermeyeceğim beni her gördüğünde korkman, saklanman, kaçman beni... beni delirtiyor. Bunu yapma Verda. Ben sana bile isteye asla zarar veremem.”

“Sen beni kaçırdığın anda verdin bu zararı bu nedenle bunu söylemeyi bırak istersen. Tek isteğim bir şiddete daha maruz kalmamak. Önceki halim...”

“Onu ben yapmadım” dedi inleyerek. “Bunun olmaması için her şeyimi verirdim. Burada kaldığın sürece sana kimse asla dokunmayacak. Şerefim üzerine yemin ederim.” Şerefın üzerine hem de. Hangi şerefti acaba bu yemin ettiği? Ve bahsettiğim şiddet fiziksel olanı değildi yalnızca ruhsal olarak da çok büyük bir şiddete uğramıştım. Buradan kurtulduğumda

hatıra gibi taşıdığım yaralarımı nasıl iyileştirecektim? Beni bırakacaksa elbette.

“Beni bırakacak mısın?”

Bir an söylediğim şeye inanamıyormuş gibi duraksadı. Bunu söylediğime inanamıyor gibi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan derin bir nefes alıp verdi. “Evet ama şimdi değil.”

“Ne zaman?”

Sorularım onu sıkmış olmalıydı ki biraz sert bir şekilde “Sana zaman veremem şu gün şu saat diyemem ancak çok yaklaştık ve bu biter bitmez gideceksin.” dedi.

“Sen isteğine ulaşır ulaşmaz. Yani babamı bitirir bitirmez. Öyle mi?”

“Yalnız baban değil. Bu iş öyle sandığın gibi üç beş insanın kaçırılma olayı değil çok daha büyük. Büyük bir şebekeden bahsediyoruz.”

“Daha önce dedim şimdi de diyorum babam öyle biri değil. O böyle iğrenç bir şeyin içinde olamaz. Yanlıyorsunuz.”

“Biliyorum baban olduğu için inanmak zor geliyor ama o kötü biri ve insanları kaçırıyor ve onları...”

Cümlesini tamamlayamadan sinirle girdim araya. “Senin onun yaptığından ne farkın var o zaman sen de kötüsün beni kaçırdın sen arkadaşların?”

Simsiyah gözleri tüm beyazını ele geçiriyordu onu fena kızdırmıştım ve şimdi öfkesini üzerime boşaltacak bir karanlığa sahipti. “Beni o adamla kıyaslama sakın ben baban değilim. Ben ondan daha iyiyim. Çünkü o ve arkadaşlarının tüm pisliklerini ortaya döküyorum hepsini birer birer. Ve bu daha başlangıç. Birçok insanın hayatını kurtarıyorum onun aksine.”

“Evet sen bir kahramansın. Bir insanın hayatının içine ederek birçok insanın hayatını kurtarıyorsun seni tebrik ederim. Şimdi defolup giderek zaferinin tadını başka yerde çıkarabilirsin.”

Bu dilimi korkudan gebersem de hiç tutamayacaktım asla. Bana dönüşü zarar getirse bile. Alkır yumruklarını sıkıp durdu bir süre daha sonra konuştu. “O gece gelen çocuklar onların elinden kurtardıklarımızın sadece birkaçıydı. Birkaçı. Ben kötü biri olabilirim ama emin ol baban benden çok daha kötü biri. Tahmin edemeyeceğin kadar çok.” Sinirini de yanına alarak hızla kapıyı çektiğinde bana attığı bu tribin çok saçma olduğunu düşündüm. Aldatılan kandırılan bendim ama dediklerime öfkelenen oydu.

Söyledikleri ise asla akıl alır gibi değildi. O gün gelen çocuklara babamın zarar verebileceğine kesinlikle inanmazdım. O benim babamdı yıllardır tanıdığım adam. Beni koruyup kollayan çevresindekilere karşı nazik davranan bir adam tanımadığı çocukları, insanları kaçırarak bundan para kazanmaya tenezzül edecek biri değildi. Biz çok zengindik o kadar çok ki bunu yapmaya ihtiyacı yoktu. Bunu yapmazdı değil mi? Hayır yapmazdı peki onlar bu kaniya nasıl varmıştı? Aklımı kaçıracaktım az kalmıştı. Hem kaçırılmış tanımadığım bir gurup manyağın elindeydim hem de bana söylediklerinin doğruluğunu tartmak zorunda bırakılıyordum.

Buradan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Beni kaçırarak babama kim bilir nasıl şantaj ediyorlardı. Yapmadığı şeylerin bedelini ödeyecek birini arıyorlardı belki de. Buna izin veremezdim babama yardım etmeliydim bunu da buradan kaçarak yapabilirdim. Hazır beni bir yere bağlamayıp hapsedemediklerine göre bu durumu iyi değerlendirmeliydim.

Bu gece. Bu gece buradan gitmeliydim. Herkesin yattığından emin olduğum bir an çalışma odasına girmeli ve orada yatın anahtarlarını alarak kaçmalıydim. Yatı çalıştıramayabilirdim ama yatta olan cep telefonunu açarsam babamı arayabilir yardım isteyebilirdim.

Evet bunu yapmalıydım. Zor olacaktı ama başka bir seçeneğimde yoktu.

Ortalık çok sessizdi fakat Alkır'ın odasında birilerinin olduğunu biliyordum. Daha önce gördüğüm o adam yine gelmişti çocukları buraya getiren. Bu sefer yanında başka biri daha vardı pencereden bakarken karanlıkta yüzünü pek net görememiştim.

Onların burada olması beni daha da huzursuz ediyordu. Ya onlarda beni hırpalayan şu ortakları gibi şiddet yanlıysa. Bu düşünce sadece ürpermeme neden olmuyor ağlama isteğimi de uyandırıyor. Bu kadarı fazlaydı gerçekten öyleydi işte bu nedenle buradan kaçıp kurtulmalıydım. Canım ha yandı ha yanacak bekleyip duramazdım. İhanetimi de sırtlanıp bir an önce gitmeliydim buradan. Sonrasında o melankolinin içine düşüp ardından Alkır'a lanetler yağdırabilirdim.

Aralık olan kapının ardında bir süredir bekliyordum. Kaç saattir içeridelerdi bu kadar uzun ne konuşuyorlardı? Kapının açıldığını duymamla kapının ardına sığınarak sessiz bir şekilde gitmelerini bekledim. Ayak sesleri merdivenlere kadar devam edip sonrasında yavaşça azaldı. Kafamı koridora uzattım kimse görünmüyordu. Hızla hareket ederek Alkır'ın çalışma odasına doğru yürüdüm içeride ışık yanmıyordu o da onlarla birlikte çıkmış olmalıydı. Kapıyı sessizce açtım ve dışarıdan gelen az ışığa razı olarak hemen masanın üzerini yokladım.

Ellerim kalbim titriyor yakalanmanın korkusunu iliklerime kadar yaşıyordum. Bu hiç iyi olmazdı. Beni kilit altında tutmalarına hatta bağlamalarına sebep olabilirdi. Bu düşüncenin verdiği hezeyanla masanın üzerindeki bir şeyi devirdim. Kahretsin. Umarım duymamışlardır. Hızla koridora çıkıp merdivenlere geldim ve kimsenin duyup duymadığına baktım. Gelen giden yoktu demek farkında değillerdi.

Odaya girip pencerenin kenarından dışarıya baktım Alkır adamlarla ormanlık alana doğru yavaşça yürüyordu. Bu demek oluyordu ki bir süre yoktu. İşimi kolaylaştırmak için perdeyi biraz araladım ve istediğim kadar ışık gelmesini sağladıktan sonra yeniden aramaya koyuldum.

Çekmeceyi masaya boşaltıp işe yarar bir şey olup olmadığına baktım bulamayınca geri yerine yerleştirerek bir sonrakine geçtim. Kalemler, birkaç flash bellek, boş bir not defteri. Bunlar kaçışıma yardımcı değildi. Ama flash bellekte ne vardı merak ediyordum. Masada duran bilgisayara baktım. Açılıp açılmayacağını bilmiyordum ama denemekten zarar gelmezdi. Açılmazsa kendi tabletimde izleyebilirdim. Ama yanıma almam yine de bir risk olurdu çünkü yokluğu fark edilirse kaçma planım suya düşerdi.

Kapağını açtığım gibi ekranda önüme açıldı. Kapatmadan alalecele çıkmış olmalıydı. Hızla yeniden dışarı baktım kimse gözükmüyordu umarım Alkır onlarla birlikte kıyıya kadar gitmiştir. Tekrar koridora çıkarak ortalığın sakinliğinden emin oldum ve odaya girerek yavaşça kapıyı kapadım. Zaten bilgisayarın ışığı odayı yeterince aydınlatıyordu. Hemen flash belleği taktım.

Dosyalar açılırken vakit kaybetmeden diğer çekmeceleri karıştırdım ve sonunda yata ait olan anahtarı buldum. Neyse ki yanına almamıştı. Bu çekmecedен çıkardıklarımı da hızla yerleştirip kapattım ve açılan dosyalara baktım. İçerisinde birkaç adet video vardı. Bunlar babamdan gelen videolar olabilirdi. Daha önce bana izlettiklerinden. Bir de salak gibi bana bu videoları izleterek beni bu şekilde kontrol altında tutmuşlardı. Yerimiz bulunmamalı diye cep telefonuyla görüşmeme izin vermemişlerdi. Ne kadar aptaldım tüm bunlara inanacak kadar aptal. Videoyu çalıştırmadan sesi kıstım ve ilkinе tıkladım.

Tanımadığım bir adamın yüzü ekranda belirdi. Yavaşça masaya doğru eğildim ve sanki adamı tanıyacaktım gibi

ekrana gözümü kilitledim. Kamera yavaşça bir sağa başka bir adamın yüzüne sonra yeniden sağa bir başkasına, bir sonrakine ve bir sonrakine gitti. Kimdi bu insanlar bilmiyordum ancak yüzleri kameraya değil aşağıya doğru bakıyordu utanmış gibi. En son birinde duran kamera yavaş yavaş yüzden uzaklaştı ve yan yana dizilmiş olan bir gurup insan belirdi. Bu dehşet vericiydi daha önce böyle bir şey görmemiştim. Hepsi çıplaktı. Çırlıçıplak... Anadan doğma.

Kamera hızla daha sağa kaydı ve orada da bir gurup çıplak kadın görüldü. Kimisi elleriyle görünen uzuvlarını kapatmaya çalışıyor kimisi kafasını yerden kaldırmıyordu. Lanet olsun ben ne izliyordum? Bu...bu iğrençti tek kelimeyle iğrenç.

Bahsettikleri insan kaçakçılığına ait bir videoydu bu. Nasıl ele geçirmişlerdi bunu? Biraz önce gelen adamlar mı getirmişti? Kamera kadınlara yaklaşp önce bedenlerini sonra yüzlerini çekiyordu. Lanet olsun bu nasıl bir pislikti? Gözlerimden akan yaşlara engel olamazken kamera yavaşça uzaklaştı ve görüntüye sırtı bana dönük iyi giyimli birkaç adam girdi ve bir kadın. Bir kadın? Erkekleri böyle bir şey yapmakla bağdaştırmak kolaydı belki ama bir kadını. İşte bu en zor olanıydı. Çünkü kadınlar erkeklere göre daha fazla merhametliyidiler, onlar bir cana hayat verme yetisine sahiptiler.

Görüntü uzaktan kayda alıyordu hepsini. Her şey tamamen ortadaydı. Erkekler ve kadınlar. Arkası dönük olan iyi giyimli kadın karşısındakileri iyice inceledikten sonra yanındaki adama dönüp konuşurken yüz hatlarını gördüm. Bu kadını tanıyordum bu kadın... Lanet olsun. Bu kadını babamın verdiği davetlerden birinde görmüştüm.

Peki adam. Babam... Hayır bu gördüklerim gerçek olamaz. O adam babam olamaz. Hayır mümkün değil. Kamera biraz önceki gibi ilerleyip yüzlerini göstermiyordu ancak ben ekranın içine kadar girmiş o olmadığına emin olmaya çalışıyordum.

Adam arkası dönük çıplak kadınlardan birine ilerlerken diğerleri de onu takip etti. Adamın konuşmasıyla diğer adam ve kadın kenara çekildi kamera şimdi daha da yaklaşarak çıplak kadını netleştirdi. Sadece kadını. Kadının koyu kahve saçına uzanan el görüldü önce. Kadın irkildi koyu kahve gözlerini kapadı dudakları titredi ve bir anda gözlerinden yaşlar indi. Boğazımın düğümü çözüldü ve ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçarken benimde gözlerimden yaşlar indi. Kadının yaşadığı tacizin bir benzerini yaşadığım geldi aklıma. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Adamın yüzünün yarısı görüldü ekranda gülüyordu. Pislik yaşattığı korkunun keyfini çıkarıyordu.

Gözyaşıyla buğulanan gözlerimi sildim ve olanları daha net gördüm. Ekranda hem kadın hem adam yer alıyordu. Adam eliyle kadının çenesini sıkıyordu ve babam gibi gülüyordu. Babam gibi bakıyordu. Babam gibi konuşurken dudakları büzülüyordu. Bu...bu olamazdı. O adam babamdı. İnanmak istemesem de şu an karşımda olan bu çırılçıplak kadını taciz eden benim babamdı.

Ekrandan uzaklaştım geriye önce bir adım sonra bir adım daha attım. Gözümün önünde kadının bedenini gezen elleri görünce hızla yere çömelerek öğürdüm. Hiç öğürmediğim kadar güçlü bir şekilde öğürdüm ve hiç ağlamadığım kadar güçlü bir şekilde haykırdım.

Kapı gürültülü bir şekilde açılırken içeriye dolan yüzleri gördüm. Babamı cezalandırmak isteyen yüzler şimdi karşımda dikiliyor ve haklılıklarını onayladığının kanıtını yüzümde izliyorlardı. Dizlerimin üzerinde iki elimle yerden destek olarak otururken hala acıyla haykırdığımın bilincinde değildim.

Sıcak bir çift el beni kollarımdan tutup sarsana kadar da fark etmemiştim. Alkır'ın üzgün neftileri gözlerime bakıyor dudakları mırıldanıyordu. Ne mırıldandığını duymaksızın ağlamaya devam ediyordum.

Artık beni bırak, defol git diyemiyordum çünkü o haklıydı babam ondan çok ama çok daha kötü bir adamdı.

Beni kolları arasına alıp odaya taşıırken ses edemiyordum. Çünkü o haklıydı. Babam ondan herkesten çok ama çok daha kötü bir adamdı.

Hatta yatağa yatırıp elleriyle yüzümü okşadığında da kızamadım. Çünkü o haklıydı. Babam bir canavardı.

Pınar'a yardım edip serumu bağlarken ve içine yatıştırmak için bir madde koyarlarken de sesimi çıkarmadım. Çünkü o haklıydı. Babam bir şeytandı.

Uyuşuk bedenim yavaş yavaş uyanırken gerçeğin ağırlığı yeniden bir yük misali bindi omuzlarıma. Öylesine ağırdı ki altında ezildiğimi yok olduğumu hissediyordum adeta. Sevdiğim adamın ihaneti yetmezmiş gibi bir de babamın ihanetiyle yüzleşiyordum. Yıllardır tanıdığımı sandığım adamın aslında bir şeytan olduğunu öğrenmek en büyük yıkımdı. Bir sonraki de Alkır'ın bu iblisi ortaya çıkarmak için beni nasıl kandırdığı kendine aşık edip nasıl duygularıyla oynadığıydı. Belki ikisi de birbiriyle yarışırdı. Bilmiyordum şu anda aslında sevilmediğimi bir aptal yerine konarak kandırıldığımı düşünüyordum. Sevdiğim iki erkek tarafından da aldatılıyordum. Tüm yaşadıklarımın benimle bir ilgisi yoktu ama yaşamaya mecbur bırakılıyordum. Acı çekmeye mahkum ediliyordum.

Kafamın içinde dolanan cümleler ise bu acıyı katlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Şerefsiz bir adam olan babam yüzünden yaşıyordum bunu. Onun yaptıklarının bedelini ödüyordum. Beni döven o adamlar öyle demişti. Bunları hak ediyordum. O videodaki çırılçıplak bırakılan her erkek ve kadının intikamını alırcasına tekmelemişlerdi bedenimi. Şimdi neden o kadar öfkeli olduklarını anlıyordum.

Bir ihaleden çekilmesi için ya da gizli bir belgenin açığa çıkmaması için değil. Daha büyük bir nedenden dolayı yaşamıştım hepsini. Beni öldürecek kadar dövmelelerini haklı çıkaracak bir sebep. Onlar için öyleydi. Benim gözümde ise babamdan pek bir farkları yoktu. Hepsinin cezasını çekmesi gerekiyordu. Babamın, onların, videoda gördüğüm o iş kadını olan arkadaşının ve diğer adamların. Hatta bu işte parmağı olan herkesin.

Yattığım yerden bu kararlılıkla kalktım. Bunu onlara da söyleyecektim. O babam olabilirdi ama kötülük yapıyor bir suç işliyordu öyleyse cezasız kalamazdı. İçim zehir zemberek dolmuştu. Bunu akıtmam gerekiyordu.

Eray odaya girdi ve beni uyanmış görünce sessizce yüzüme bakakaldı.

“Alkır nerede?” Sesim çatlak çıkıyordu. O kadar haykırmaya ve ağlamaya normaldi. Konuşabildiğim için şanslıyım bile.

“O burada haber vereyim.” dedi gözden kaybolurken.

Yataktan yavaşça doğruldum ve elimin üzerinde olan damar yolunu çekip çıkardım. O sırada odaya giren Alkır önce yüzüme sonra elime baktı ve bir pamuk alarak yanıma doğru temkinli adımlarla yaklaştı. Akan kanı durdurmak için pamuğu elimin üzerine bastırarakken elinden alarak “ben yaparım” dedim ve eli elime değdiğinde içim cızladı. Aynen bana seni seviyorum dediğinde olduğu gibi. Yalan olduğunu biliyordum. Gerçek olamayacak kadar sahte mi söyledim demişti o gün. Aslında gerçek olmasını ummama yetecek kadar özeldi, inanmama sebep olacak kadar.

Ama artık olanların nedenini anlıyordum. Her şeyi daha net görüyordum. “Berkay’ın neden beni kaçırdığını şimdi anlıyorum” dedim Alkır’ın yüzüne bakarak. Yüzünü yüzüme çevirdiği anda devam ettim. “Yarım bırakılan işi tamamlamak için asıl olması gerekeni öldürmesi için. Ama anlamadığım sizin neden buna engel olduğunuz onlar işbirlikçileriniz

dostlarınız değil miydi? Hangi konuda zıtlıştınız? Ölümüm üzerine mi? Seçmem gerekseydi sanırım onları seçerdim en azından dürüstlerdi sizin gibi yüzüme gülüp arkamdan iş çevirmemişlerdi. Neyse oydular sizin aksinize...”

“Verda ben yüz...” dediği anda susturdum onu “aslında bu konuda bir şey duymak istemiyorum. Seni buraya çağırdım çünkü...” dedim elime bakıp pamuğu sıkıca elime bastırırdım ve tekrar ona bakıp “sizinle iş birliği yapacağım. O pisliklerin yakalanması için ne kadar zamana ihtiyacınız varsa onu size vereceğim. Yapabileceğim başka ne varsa yapacağım ne varsa. Yalnız benimde bazı isteklerim olacak.”

Yutkundum ve dikkatli bakışlarını üzerimde hissetmenin verdiği ağırlıkla devam ettim. “Beni hiçbir şekilde uyuşturamayacaksınız bir daha bana yatıştırıcı vermeyeceksiniz bağlamayacak ya da hapsetmeyeceksiniz ve...ve hiçbiriniz yanıma dahi yaklaşmayacaksınız, benimle konuşmayacaksınız. Bu eve ilk geldiğimde nasıl bir yabancıysam şimdi de öyle olacak ben bir yabancı olacağım.

Ayrıca bu odada değil ilk kaldığım odada kalacağım. Bahçede rahatça oturabilecek dolaşabileceğim. Bu saatten sonra kaçmaya yeltenecek değilim kaçabileceğim bir yuvam yok. Artık yok.” dedim ve bir süre derin nefes alıp verdim. “Yapılamayacak kadar zor değil hiçbiri sanıyorum karşı çıkmazsın.” diyerek yüzüne baktım. Bakışlarındaki üzgün ifade yine yerleşmişti gözlerine. Hayır bu benim zihnimin oynadığı bir oyun. Ya da onun oynadığı bir oyun. Yalanlarıyla beni kandırabildiğine göre bu oyunun onun olması daha muhtemeldi.

“Biri hariç hepsi çok kolay.” dedi.

Kafamı yana eğip bakışlarımı olabildiğince sertleştirerek baktım yüzüne. Biri hariç olan o şeyin ne olduğunun merakıyla konuşmasını bekledim. Tabi ifademden hiç ödün vermeden. O hiç kimseydi öyleyse öyle davranılmalıydı.

“Bir yabancıymışsın gibi davranıp senden uzak duramam. Gül kokunu duyumsamadan nasıl uzak kalmamı beklersin? Aramızda yaşanan o özel...”

“Yapma.” diye bağırdım daha fazla konuşmasına izin veremezdim. Daha fazla kandırılmaya ihtiyacım yoktu. Kafamı iki yana sallayarak “bunu yapma. Yüzüne bakmaya zor tahammül ederken bana o anlardan bahsetme. Aptallığımı, pişmanlığımı yüzüme vurma. Babamdan alacağın intikamdan fazlasını aldın emin ol. Şimdi onu da yakalatarak zaferini yaşa ve beni bırak, bana dokunma. Bedenimi, ruhumu rahat bırak.”

Dediklerimi onaylayacak tek kelime söylemeden çıktı gitti. Umarım benimle oynayarak daha fazla canımı acıtmaya kalkışmazdı. Bitmişti artık tüm gerçekleri öğrenmiş hedefe ulaşmak için bir araç olduğumu görmüştüm. Bunu uzatmanın af dilemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Eğer bir yola çıkıyorsanız bunun getireceği sonuçları da kabullenmeliydiniz.

Eray yine kapıda görüldüğünde Alkır’ın gitmesinin üzerinden fazla zaman geçmemiştir. “Odan aşağıda hazır ne zaman geçmek istersen yardımcı olacağım.” dedi. Anlaşılan Alkır isteklerimi onaylamıştı. Bu güzeldi birbirimize yardımcı olursak bu iş daha çabuk biterdi ve ben buradan daha çabuk giderdim. Artık nereye gideceksem?

“Şimdi geçeceğim yardıma ihtiyacım yok” dedim yataktan kalkıp üzerimi düzelttim ve komodinin başındaki tabletimle kulaklığımı aldım. Açtığı kapıdan dışarıya doğru boğazımda kocaman bir yumruyla süzıldüm. Odamız olarak gördüğüm odadan adımlarım uzaklaşırken gözlerim buğulandı. Sanki onu istemeye istemeye terk ediyormuşum gibi hissediyordum. Mecbur bırakılmış gibi. Ama beni aldatan bir yabancidan uzaklaşıyordum aslında. Beni kullanan bir yabancı. Gözlerim daha da buğulanırken ‘Hayır Verda bunu yapamazsın.’ dedim kendime. Silkelene ve kendine gel sen ciddi bir şeyler hissetmiş aşık olmuş olabilirsin ama o aynı hislere sahip değil. Bunun

için değmez.’ Acıyı yuttum, sırtımı dikleştirdim ve devam ettim yürümeye.

Merdivenlerden inerken Gülten hanımla karşılaştım bana doğru atılıp “Verda kızım nasılsın?” dediğı anda ona dokunmamaya çalışarak yanından odamın olduğı koridora döndüm. Ardımdan “kızım” dedi ve ben olduğum yerde çakılı kaldım ve yavaşça arkamı dönerek “tüm bunlardan haberin olmadığını sakın söyleme sen de bu işin içindesin diğeri gibi ve onlar ne kadar suçluysa sende o kadar suçlusun.” dedim sesim boğuklaşırken.

Hepsi beni salak yerine koymuştu hepsi. Babamın yaptıklarının bedelini ben ödememeliydim. Onu yakalayacaklar diye benim geleceğimi mahvetmeye hakları yoktu. Erkekler acımasız olabiliyordu gerçekten ama bir kadının bu kadar acımasız olup bu yapılanlara göz yumması da inanılır gibi değildi. Aslında insanların hem bu kadar hassas olup hem de birbirlerine bu kadar zarar verebiliyor olmaları inanılır gibi değildi.

Bölüm -26-

Yalnızlığım ile odaya girince başladı isyanımda. Önce bir alev gibi kanımda hızla yol aldı sonra sel gibi gözlerimden aşağıya boşandı. Tüm bunları hak edecek hiçbir şey yapmamış olmama rağmen başıma gelmesi tam anlamıyla talihsizlikti. Aslında bunu öyle adlandırmam saçma olurdu çünkü bu düpedüz tuzaktı. Yaşamamı istedikleri bir tuzak.

Acının sesleri her bir taraftan zihnime yayılıyordu bunları susturmak için büyük çabalar sarf etmem gerekecekti. Bunu biliyordum bu kaçınılmazdı. Hafif bir şekilde bundan sağ çıkacağımı düşünmem de saçmalık olurdu. Dürüst olmalıyım. Hepsisiyle yüzleşmeli zehrimi akıtmalıyım. Ama az da olsa sakinleşmeliydim. Özellikle yatıştırıcının etkisinden

arınmışken duygularım daha yoğundu ve kendimi kontrol edebilmek daha güçtü.

Gözümün önünden bilgisayarda izlediğim o görüntüler gitmiyordu. Babamın böyle bir şeyi yapabildiğine hala inanamıyordum. Peki ama neden? Neden bunu yapıyordu? Bir insan başka bir insanın özgürlüğünü elinden böyle acımasızca nasıl alabilirdi? Bir önemi yokmuşçasına nasıl bu şekilde tüm hayatını elinden alabilirdi? İnsanlar nasıl vicdansız olabiliyordu? Hele de babam. Aklım almıyordu. Ne gördüklerime ne duyduklarıma ne yaşadıklarıma inanamıyordum. Daha doğrusu inanmak istemiyordum.

Tabletten Bach'ın Toccata and Fugue in D minor BWV 565 ini açtım. Tüm acımı, kızgınlığımı, hüznümü tüm karma karışıklığımı sindirmek için ihtiyacım olan şey buydu. Kulaklığı kulağıma takıp son sese kadar açtım. Alkır'ın hoşuna gitmediğini bildiğim son sese. Kulaklarıma ne olacağı umrunda bile değildi. Güvenim bu kadar zedelenmiş ve kalbim paramparça olmuşken endişeleneceğim en son şey kulaklarımdı.

Peki onlara ne demeliydim. Lanet olsun bunu neden yapmışlardı? Neden babamın intikamını benim üzerimden almaya kalkmışlardı? Ben babasının hatalarını ödeyecek bedel miydim sadece?

Ben de onlar gibi etten kemikten bir insandım. Duygularım vardı, üzülüyor, gülüyor, ağlıyor ve acı çekiyordum. Hassastım ve şu anda kalbim ağrıyordu hem de çok. Acı çekiyordum kesinlikle acı kalbimi uyuyordu. Böyle giderse oyulacak bir kalbim kalmayacaktı.

Neden bunu bana yapmışlardı? Alkır... ah Allah'ım bunu nasıl yapmıştı? Beni nasıl kandırmıştı yalanlarla beni bu zamana kadar nasıl burada tutmuşlardı? Belki sevgisi bile gerçek değildi. Tabi ya ondan etkilendiğimi fark ettikleri anda bunu bana karşı kullanmışlardı. Beni seviyormuş gibi yapmasını

istemişlerdi belki de kendi önermişti bu fikri? Sade gözlerim değil tüm bedenim acı içinde ağlıyordu bu düşünceyle. Titriyordum ellerim ayaklarım kendime olan sinirimden mi yoksa üzüntümden mi titriyordu?

Beni bu hale getirebildiğine inanamıyordum. Bu kadar aciz ve savunmasız bırakıldığıma böyle düştüğüme inanamıyordum. Aşık olduğum adam tarafından kaçırılmış, kurtarılmış gibi yapılmış, aşağılanmış, seviyormuş gibi kandırılmış, duygularıyla oynanmış, kullanılmışım.

Tüm bu düşünceler aklımın başından gitmesine yol açtı. Önce komodinin üzerinde ne var ne yoksa odanın duvarlarına fırlattım. Sonra hızımı alamadım ve giysi dolabını açarak içindeki tüm kıyafetleri çekiştirerek odaya saçtım.

Bir an kulağıma dolan müziği duydum. Hala Bach'ın Toccata and Fugue in D minor BWV 565'i çalıyordu. Bunun kriz geçirmeme değil sakinleşmeme neden olması gerekmiyor muydu? Neden işe yaramıyordu neden dinginleşmiyordu bedenim ruhum?

Hani stresinizi azaltıp, dinlendiriyor, kan akışını yavaşlatıp dinginlik sağlıyordu. Lanet olası hiçbir işe yaramıyordu hiçbir işe. Dediği gibi beni sakinleştirmiyor aksine kanın damarlarımda deli gibi akmasına, yetişecek çok önemli bir işi varmış gibi telaşa kapılmasına neden oluyordu. Belki de ulaşması gereken sona doğru hızla yol alıyordu olması gerekene. Evet öyleydi başka bir işe yaramıyordu beni raydan çıkarmaktan başka öyleyse kesmek gerekti sesini. Sonsuza kadar...

Sinir krizlerimden birini yaşıyordum ama bu sefer farklıydı öncekilerde zihnim kendini kilitliyordu şimdi içimdeki öfke dışarıya kavuşmaya can atıyordu. Ne yaptığımı bilmeden yatağa kadar yürüdüm ve üzerinde duran tableti alarak açmaya ve sesi susturmaya çalıştım. Titreyen ellerim ne sesi kısılabilmiş ne de susturabilmişim. Kulaklıklar evet onları çıkarmam

yeterliydi. Daha önce bunu düşünememiş olmam daha da sinirlenmeme sebep oldu. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmişim aptalın tekiydim. Zaten aptal olmasaydım onların neler çevirdiklerini anlayabilecek bir kapasiteye sahip olurdu. Ya da babamın aslında nasıl bir canavar olduğunu anlayacak akla sahip olurdu.

Kulağımı da söküp atıyormuş gibi hışımla kabloya asıldım ve çıkartarak duvara attım. Ama yetmedi bu sinirlerimi sakinleştirmede, gözüm yeniden tablete kaydı ve elime aldım bir süre bomboş gözlerle baktım ve en sonunda fırlattım. Ağır çekimde gibiydi her şey. Tablet havada dans eder gibi ağır ağır yol aldı ve balkon camına kavuştu. Büyük bir gürültüyle!

Cam tuzla buz olduğunda bedenimde tuzla buz olmuş gibi aniden yere yıkılıverdi. Sanki müzikle birbirine bağlı yaşam kaynağına sahipmişiz gibi. Onun çarpması ile bedenimin de sonu gelmişti ve yığılmışım.

Gözlerim kapanmadan önce duyduğum bir uğultu; gördüğüm şeyse bana doğru hızla gelen adımlar, başımı tutan eller, bir yüz, nefli gözler, Alkır ve bulanıklık...

“Emin misin kalmadığına. Bir daha bak. Nasıl bu kadar sıçradı cam parçaları vücuduna aklım almıyor.” Alkır’ın sesiydi bu. Bahsettiği benim bedenimdi. Camdan sıçrayan parçalar vücudumla mı bir olmak istemişti? Her türlü kötülüğü çekiyordum bedenim ve ruhumla.

Endişeli sesi kulağımın dibinde mırıldanmaya devam ediyordu ve işin komik yanı sadece bedenimde cam kırıkları var sanıyordu halbuki tüm ruhum kırık cam parçaları ile doluydu.

Bunu söylemek üzere ağzımı açtım ancak kelimelerin dilimden dökülmesi için çaba sarf etmeliydim. Bu da bende şu anda eksikti. Çaba çok gereksizdi. En iyisi susmaktı.

“Bak gözlerini açtı” bu da Dinçer’di.

“Tamam rahat bırakın. Toplanmayın etrafına.” Pınar tam bir doktor edasıyla konuşuyordu. Can kurtaranım.

“Ağrın var mı Verda?”

Alkır’a cevap vermek istedim. ‘Evet var kalbim acıyor. Çok acıyor. Cam kırıklarının hepsi orada toplanmış batıyor. Yardım et.’ Demek istedim ama ağzımdan bir inilti çıktı bunların yerine.

“Tamam haydi çekilin de bir ağrı kesici vereyim. Biraz dinlensin kendine gelir. Sonra da biraz sakinleştirici?” dediği anda Alkır “hayır sakinleştirici yok.” diye kükredi.

“Ama Alkır o kriz geçirdi bilmem farkında mısınız?” diyen Pınar’ı keskin bir sesle uyardı Alkır. “Hayır dedim Pınar. Sakinleştirici yok. Sadece ağrı kesici yap yeter.” İsteklerimi göz ardı etmemiş uyuşturmamıştı beni. İçimden sessizce teşekkür gönderdim ve gözlerimi usulca kapayarak işlerini bitirmelerini bekledim. Uyuşturulmak yoktu. Zihnimin uyanık olmasına ihtiyacım vardı. Acı çekecekte olsam ayık olmak istiyordum. Yaşadığımı her acıyı zerreme kadar hissetmek istiyordum.

Pınar geçirdiğim kriz sonrasında uyumam gerektiğini söyleyerek odadakileri çıkardı. Alkır dahil. Onunla aralarında tam olarak ne olduğundan hala emin değildim. Ama bunu umursamamalıyım da değil mi? Artık ne önemi vardı ki? Sonuçta ben Alkır’ın yaptığı işi rahat yapabilmesi için kullanılan bir araçtım sadece. Bunu yüksek sesle dile getirirken Alkır ona asla karşı çıkmamıştı. Beni sevdiği için değil babamı alt edebilmek için yakınında tutuyordu beni. Yaptıklarından az da olsa vicdan azabı duyduğu için de böyle endişeleniyor görünüyordu. Önemi yok dedim kendime. Önemi olduğunu bile bile. Zihnimi buna ikna etmem gerektiğinden emin olarak yineledim. Önemi yok...

Hem kim bilir ortalıkta olmadığımı düşündükleri zaman Alkır ile ne tür bir yakınlaşma içindelerdi. Her ne kadar inkar etse de

içimde bir yerlerde saklanan düşünce hep bağıırıyordu. Farkındaydım ama aşk işte kör yapmakla kalmıyor tüm mantıklı düşüncelerinizi de Alzheimer olmuşsunuz gibi silip atıyordu.

Yataktan güçlükle doğrudum yine onun odasındaaydım kendi odamı harabeye çevirdikten sonra yeniden buraya taşınmamı sağlamış olmalıydı. Ne zaman bir son bulacaktı hepsi ne zaman iyi olacaktım? Koluma takılı olan damar yolunu çekip çıkardım ağrı kesiciye ihtiyacım yoktu. O ruhumun çektiği acıları dindiremezdi. Midem altüst olmuştu. Düşüncelerim beni hasta ediyordu. Midem...midem durmuyordu. Hızla kendimi tuvalete atıp kustum. Yediğim bir şey yoktu zaten ama midem aksini iddia eder gibi öğürmem için yalvarıyordu resmen. Çıkacak bir şey olmadığını bilmesine rağmen zorluyordu beni.

Dizlerimin üzerine çökerek klozetin kenarına oturdum. Midemin zorlamasıyla akmadığını bildiğim gözyaşlarım ince ince süzülüyordu gözlerimden. Oynadıkları bu oyun sadece bana pahalıya mal olmuştu. Tüm hayatımı, doğru bildiğim gerçeklerimi, mutluluğumu, neşemi, canlılığımı ve...ve ilk aşkımlı alıp götürmüştü.

Benimle ileri gitmek istememişti. Her seferinde zorda olsa durmuştu. Beni korumak istediğini düşündüğüm o zamanlar şimdi ne kadar yersiz geliyordu. O kendini korumak istemişti benden. Başına alabilecek bir bela olmamdan kız arkadaşıyla arasına girecek olmamdan korkmuştu. Peki kaçırılmamdan sonra yaşananlar neden olmuştu? Benim yüzümden elbette. Ben istemiştım o da sonunda hayır dememişti. Nitekim korkmuş incinmişim ve şefkate, sevmeye ve her şeyden önemlisi ona gereksinim duymuşım. O da halime üzülmüş ya da acımişti bana? Belki de arzulamıştı. Olan olmuştu adı bir piçe kendimi kaptırmayacağım derken o fırsatı tamda önüne sermişim tüm vücudum ve özümle.

Üşüyen bedenimi zorlukla kaldırmış aynanın karşısına geçmişim. Üzerimde kaç gündür durduğunu bilmediğim uzun

tişörte baktım. Alkır'ın tişörtü. Bandajlarımın rahat olması için bana hep kendi tişörtlerinden giydirmişti. O bunu yaparken onun tişörtleri içinde görünmemi seviyor diye düşünmüş mutluluğum olmuştu. Ne bayağı bir mutluluk...

Tişörtü sıyırıp çıkardım ve dikkatle hasar alan bedenimi inceledim. Karnımdaki yara ufalmıştı artık büyük bandaj yerine ufak bir gazlı bezle sarılıydı. Sargılı olan bacağım da daha iyiydi en azından eskiye göre. Morarmalar baya kaybolmuştu. Ancak hafif kızarıklıklar gözüküyordu ki bu da cam kırıklarının verdiği ufak hasar olsa gerekti. Aldığım tüm fiziki ve ruhsal hasarların yanında en hafif olanıydı kısaca.

Elimde dertop olmuş tişörtü bir kenara fırlattım ve dolaptan yeni bir kıyafet seçmek üzere odaya döndüm. Onun dolabından kendime kıyafet seçmek istemiyordum. Ancak yeni bir taneye gereksinimim vardı. Dolabı açtım ve içerisinde kendime uygun kıyafetler ararken bir kenarda dizili bana ait olan kıyafetler buldum. Bunlar buraya ne zaman gelmişti? Bunları getirdiğimi hatırlamıyordum. Alkır mı düşünmüştü? Bilemiyordum. Kimin düşündüğü de önemli değildi. En azından ona ait olanları giymek zorunda kalmayacaktım.

Pamuklu gri renkli bir elbiseyi seçtim. Pansumanlarımı yaparken rahat olurdu. Pınar'ın benimle ilgilenmesi yeterince canımı sıkıyordu bir de bu zamanın uzamasına gerek yoktu. Elbiseyi dikkatle üzerimden geçirecekken kaç gündür banyo yapmadığımı fark ettim. Ellerim hemen kirden matlaşmış sarı saçlarıma gitti. Berbat görünüyordum öncesinde banyo yapmam şarttı. Daha önce Pınar yaralarım sarılı olduğu sürece sorun olmadığını söylemişti.

Elimdeki elbiseyi yatağın üzerine bıraktım ve banyoya giderek sıcak suyu açtım. Elimden geldiğince hızla banyomu yaparak çıkardım hepsi uyuduğumu düşünürken bende o ara kendimle ilgilenebilirdim hem bu müzik dinleyerek rahatlamamdan daha iyi gelirdi muhakkak.

Banyonun kapısını kapattım ve buharlar çıkmaya başlarken küvetten hemen içine giriverdim. Suyun sıcaklığıyla bedenim sızlarken biraz daha soğuk suyu açtım. Saçımı şampuanladım ve iyice yıkadım. Yaralarımı dikkat ederek tüm bedenimi temizlerken temiz kokmanın verdiği mutlulukla ruhumu da temizleyebilmeyi diledim. Aklımda olan tüm kötü anları silebilmeyi bunlardan kurtulabilmeyi...

Hep bedenimdeki yaralarla ilgilenmişler hiç ruhumdakilerin ne alemde olduğunu sormamışlardı. Faillerimdi hepsi. En çokta Alkır. Ama görüneni merak etmişti hep. Tıpkı fotoğraflardaki beni ettiği gibi. Bu nedenle mi kaçırmıştı peki beni? O zamanlar benden nefret ettiğini kaç kere dile getirmişti. Bu nefretle mi hareket etmişti? İntikam almak için tüm gerekçeler mevcuttu. Babası insan ticareti yapan bir mahlukat, kızı da kendini beğenmiş kibirli. Mutlaka hak ediyor olması gerekir. Böyle mi düşünmüştü? Titredim tüm benliğimle bu düşünceyle. Çirkin geldi hatta iğrenç...

Ellerimle başımı iki yanından tutup küvete iki büküm oturdum ve ağlamaya başladım yeniden çaresizce. Beni kurban seçmesindeki tek neden bunu benimde hak ettiğim miydi? Neden bir başkasını değil de beni seçmişti? Videodaki o kadının çocuklarını da seçebilirdi. Onlar yerine neden bendim? Neden onlar yerine benim hayatım mahvedilmişti? Neden benim ruhum alaşağı edilmiş onlara dokunulmamıştı? Neden?

Kapı hızla açıldığında büzüldüğüm yerden Alkır'ın bakışlarıyla karşılaştım. Öfkeden zehirlenmiş zihnimle tek bir kelime sarf ettim “defol.”

Bakışlarını üzerimden çekip “Ben seni odada bulamayınca merak ettim. Üzgünüm.” dedi. Bunun meraktan değil de kaçmamdan endişelendiği için olduğunu söylememesi onun ne kadar iki yüzlü olduğunu ortaya koyuyordu.

“Buldun işte. Şimdi defol yalnız bırak beni.”

“Yardıma ihti...”

“Lanet olsun çık dışarı kimseye ihtiyacım yok” diye bağırma ile kapıyı çekti. Utanmadan bir de yardıma mı gelecekti. Hangi vasıfla yapacaktı bunu? Ya da o salak kız arkadaşını mı gönderecekti? Hiçbirine tahammülüm yoktu bir de banyomu mu yaptıracaktı? Ne saçmalıklı.

Beni yeterince küçük düşürmesi yetmiyor muydu? Bana yaşattıkları yeterli mi değildi? Beni kaçırmaya tüm bunların olacağını hesap etmediğini söylüyordu ama Alkır o çok akıllıydı. Beni kaçırmaya o karar vermişti. Bunu planlarken her ayrıntıyı düşündüğüne emindim. O bu şebekeyi çökertirken aynı zamanda kendine eğleneceği bir kurbanda seçmişti. Beni...

Hızla kalktım ve life duş jelini döküp onun tenimdeki izlerini de silebilmenin umuduyla iyice ovaladım. Bedenimdeki yaraların acısını hissetmeme rağmen ovaladım. Bedenim kızarıklıklar içerisinde kalana kadar da devam ettim.

Baya kilo vermiştim. Yemiyordum, içmiyordum hiçbirini ile konuşmuyordum. Katlanamıyordum onlara. Yüzlerine iğrenmeden bir an bile bakamıyordum o nedenle nerede birini görürsem göreyim bakışlarımı kaçırıyor hızla odama sığınmıyordum. Biraz önce olduğu gibi.

Odamdaki cam takılmıştı. İsteyince bir şeyler hızla halledilebiliyordu. Yalan söyleyecek bahane ile geçiştirilecek bir aptal kalmamıştı elbette. Pınar odaya hızla girip benimle konuşmadan işini yaptı ve çıktı. Zorunlu olmadığımız sürece birbirimizle konuşmuyorduk. Sanırım evde birkaç cümle kurup konuştuğum bir tek o vardı. O da mecburiyetten. Yaralarım oldukça iyileşmişti aslında ona artık ihtiyacım yoktu. Yalnızca bir şeyler yemeye başlamalıydım ki bu serumları bağlamak zorunda kalmasın. İştahım öyle kapanmıştı ki yemek yemeye çalışmak bir tür işkence gibiydi. Şu anda beni ayakta tutan tek şey bu serumdu. O olmasaydı kolumu kaldırmaya dermanım

dahi olmazdı hoş dermanımın olmasını istediğimde yoktu. Tek isteğim bu olanların bir an önce bitmesiydi.

O kızı görmeye can atmıyordum. Onun yanından çıkıp yanıma gelmesi beni gerçekten önemişiyormuş gibi ilgilenip geri onun yanına dönmesi gururumu zedeliyordu. Daha ne kadar katlanabilirdim ona, bu olanlara emin değildim. Keşke yaralarım beni öldürseydi de bunları hiç öğrenmeseydim. Bu kadar acı fazlaydı. Daha ne kadarını yüklenebilirdim ki? Bedenimin acısını ruhumun acısına yeğliyordum. Ruhun bu kadar çok acıdığını bilmiyordum. Ruhun acısı nasıl dinerdi? Mümkün müydü?

Bu olanları hiçbir zaman atlatamayacakmışım gibi hissediyordum. Sonsuza kadar yakama yapışıp mezarımda dahi yalnız bırakmayacaklardı. Bunları düşünmek dibi olmayan bir karanlığa çekilmeme neden oluyor nefes almamı engelliyordu. Hayattayken mezardaymışım gibi hissetmeme sebep oluyordu. Ne zaman atlatacaktım? Ne zaman eski Verda olacaktım? Eski Verda! Olamazdım. Öğrendiklerimden yaşadıklarımın sonrasına eski ben olabilmem asla mümkün değildi. Artık ben yeni bir Verda olacaktım.

Hepsini ardımda bırakarak yepyeni bir hayata başlayacaktım. Sıfırdan yalnız kendimle. En iyi arkadaşınız kendinizdiniz çünkü. Buna da şimdi bir adımla başlayacaktım. Zihnimi tüm bu kötü olaylardan boşaltmalıydım. Kısa bir anda olsa. Bunu yapabileceğim birkaç şey olabilirdi. Resim yapmak, kitap okumak ve müzik dinlemek. Bu evdeki en iyi seçeneklerim bunlardı. Gerçi son dinlediğim müzik sınır krizimi tetiklemişti ama bu müziğin değil onun suçuydu. O an öğrendiklerimin ağırlığıydı beni derbeder eden. Suçu Bach'a atıp sıyrılmak haksızlık olurdu.

Bu nedenle yeniden deneyebilirdim. Müziğe bir şans daha verebilirdim. Komodinin üzerinde henüz elimi bile sürmediğim yeni tabletim duruyordu. Uzanıp aldım ve kulaklığı bağladım. Kulaklığın hala şarjı vardı bu ilginçti

çünkü günlerdir bir kenarda öylece duruyordu. Bir öncekinde olduğu gibi yine müzik klasörleri vardı. İlkini açtım klasik müzik, bir sonraki yine öyle, bir sonraki elbette. Eskiden olduğu gibi Bach'ler, Vivaldi'ler, Handel'ler, Beethoven'lar, Mozart'lar, Chopinler. Hepsi birlikteydi sanki özel bir davet bir şölen için bir araya gelmişler gibi.

Hayır Verda'nın kefareti için bir aradaydılar. Tüm hizmetleri banaydı. En özel konuk bendim. Müzik listesini hızla oluşturdum ve sanki yıllardır duymamışım gibi o notaların akışına izin verdim. Evet hepsi benim için gelmişti. Ele geçirilmiş bedenimden sonra ruhumu da teslim ettiğimden emin olmak istercesine. Ruhumu da soldurmadan rahat edemeyeceklerdi. Hıçkırığımı ve bir sinir krizinin daha eşiğinde olduğumu kulaklıkları çıkarıp kendi sesimi duyduğumda fark ettim. Kendimi durdurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu gelmişti ve ruhuma bir çizik atmadan gitmeyecekti. Yatağa yüz üstü yattım ve başımı yastığa gömerek o derin çiziyi atmasını bir yara daha açmasına izin verdim.

Bedenim kasılmaktan ağrımıştı. Bu da artık yabancıyı olmadığım öğrendiğim bir yan etkiydi. Krizimden sonra ortaya çıkan vücut ağrısı. Sırt üstü uzanıp bir süre bedenimin dinlenmesini sağlamak iyi gelecekti. Gevşeyip kendine geldiğinde ağrılarım tamamen geçmese de azalıyordu. Tüm bunların çaresini öyle ya da böyle bulabilmiştim ancak zihnimi susturmayı öğrenememiştim. Müzik işe yaramamış aksine krizimi tetiklemişti. Tabletten uzak durmam en iyisiydi.

Krizlerim tahmin edemediğim şekilde geliyordu hep. Müziğin etkisinin hala devam ediyor olması bu seçeneği elememe neden oldu. Artık kriz yaşamak hırpalanmak istemiyordum. Ben ardımda hepsini birer birer bırakmak istiyordum ve iyileşmeye başlamak için buradan ayrılmama gerek olmadığını biliyordum. Aksine tam da burada bu evde başlamalıyım. Sağıma doğru yavaşça döndüm ve hala çalmakta olan müziği susturdum kulaklığın bağlantısını iptal edip kenara koydum.

Müzik bir seçenek değildi. Yataktan yavaşça doğrulurken anımsadım. Aslında olabilirdi. Eray'ın ne dinlediğinden emin değildim ama klasik müzik olmadığından kesinlikle emindim. Evet şimdi ne yapacağımı biliyordum.

Artık onun müzikleri beni iyileştirmiyor hasta ediyordu. Bunları dinlemek istemiyordum. Eskiden olduğu gibi kendi müziklerimi istiyordum. Yataktan kalktım banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Aynadaki yansımam o capcanlı kızın görüntüsünden ziyade bir hortlağa benziyordu. Gözleri kıpkırmızı olan bir hortlak...

Uzun zaman sonra saçlarımı taradım ve üzerimdeki aptal pijamaları çıkararak bir tayt ve tişört giydim. Yaram acımıştı ama bu kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Giydiğim tişörtü beğenmeyerek çıkardım ve onun gözlerinden başka bir renge sahip tişört ararken dolabın içerisinde yatla geziye çıktığımızda Alkır'a ait giydiğim kıyafetleri buldum. Bunların burada olduğunu anımsamıyordum bile. O gün içindekileri dağıtıp bir kısmını parçalamıştım ama bunlar sağlam görünüyordu. O gecenin ardından sapasağlam çıkmaları mucize miydi? Hayır ben mucizelere inanmam.

Onları topladığım gibi banyonun girişine fırlattım. Önce halletmem gereken bir işim vardı bunlarla sonra ilgilenecektim. Odadan çıkıp önce mutfığa yöneldim İlker ile Batu beni görünce karanlıkta gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi kalakaldılar. Eray aralarında yoktu arkamı döndüm ve bahçeye doğru yöneldiğim sırada duraksadım. Onun nerede olduğunu söyleyebilirlerdi mutlaka. Tekrar mutfığa yürüyüp kısa ve öz “Eray nerede?” dedim.

“O...o aşağıda” dedi İlker konuşmakta zorlanırken.

Kesin yerini belirtmek istercesine Batu seslendi arımdan “oyun odasında.”

Tabi ki başka nerede olabilirdi oyun hastası manyak. Elimde tablet odaya girdim Dinçer ile birlikte hararetle oyun

oynuyorlardı. Benim geldiğimi fark etmediler bile ta ki önlerine geçip görüş alanlarını bozana kadar.

“Verda” dedi Eray yutkunarak. Beni beklemediği bir gerçektir.

Tableti kucağına attım ve “müzik istiyorum gerçek müzikler. Elinizde ne varsa buna yükleyin ve odama bırakın” dedim. Oyun odasından kaçarcasına kendimi dışarı attım. En iyi dostum olduğunu sandığım adam artık düşmanımdı. Müzik yüklemesini istediğim bir düşman. Yabancı demek daha doğru olurdu hepsi öyleydi hiçbirini olduğunu sandığım kişiler değillerdi. Bunu kendime hatırlatmak sinirlerimin daha bozulmasına yol açtı. Bu da zihnimde bir şeyin tetiklenmesine. Zincirleme bir kaza gibi. Mutfağa geldim ve Batu ile İlker’in bakışlarına aldırış etmeyerek çekmeceyi açıp kibriti aldım ve göstermeden arkam onlara dönükken taytımın beline sakladım. Salonun yanından geçerken sehpanın üzerinde duran gaz lambasını da el çabukluğuyla alarak odama yöneldim.

Gaz lambasının içinde gaz yağının olduğunu görmek beni sevindirdi çünkü bir daha gaz yağını araklamak için çaba sarf etmek zorunda kalmayacaktım. Yeniden takılmış olan balkon kapısını açtım ve az ileride nöbette olan Meriç’i gördüm. Beni görmesiyle arkasını dönmesi bir olmuştu noldu utandın mı yoksa görmeye katlanamıyor musun diye bağırmak geldi içimden.

Elimle sıkı sıkıya tuttuğum Alkır’ın kıyafetlerini çimlerin üzerine attım ve gaz yağını üzerine dökerek taytım sıkıştırdığım kibriti çıkardım. Tam kibriti çıkacağım esnada Meriç’in “hayır Verda” diyen sesini duydum. Psikopatça bir gülümseme takınıp yaktığım kibriti üzerine bıraktım. Tıpkı dışarıdan bir ağır çekim sahnesini izliyormuşum gibi kıyafetlerin koca bir alev topuna dönmesini izledim. Bu beni mutlu etmeliydi ama eksik olan bir şey vardı. Bu yeterli değildi o an düşündüm ve buldum. Odama hızla yöneldiğim esnada üst kattan bana bakan Alkır’la göz göze geldim. O pencereden kaybolmadan önce bu gösteri için az bir zamanım kaldığını

anladım. Ama yapmak istediğimi yapmadan bitmeyecekti buna izin vermeyecektim. Ateşin içini boylayacakları alıp odadan çıktığım anda birçoğunun bahçeye çıkmış, olanları film izler gibi seyrettiklerini gördüm. Haydi buna biraz daha eğlence katalım diye düşündüm ve önce koyu yeşil boyalarımı, beğenmeyip değiştirdiğim koyu yeşil tişörtü en son da resim defterimi ateşe attım.

Ardımdan “Verda yapma.” diyen Alkır’ın nidası içimi derinden sızlattı. Bakışları bakışlarıma hızla değdi ve o yanımdan hızla geçerek ateşin içerisine attığım resim defterime uzandı. Alkır elinde yarısı yanmakta olan defteri yere atarak ayağı ile üzerine vurdu. Ancak çok geçti alevler onu da hırpalamıştı.

Eksik olan şeyde şimdi tamamlanmıştı. Tüm beni yakan neftileri bende yakmıştım. Şimdi gözlerimin önünde hepsi cayır cayır yanıyor kızıl alevler arasında kayboluyordu. Tabi biri hariç onu da içimde yakıp kül edecektim. Bu canımı daha çok acıtacaktı şüphesiz ama bunu başaracaktım. Ben bu savaştan zaferle çıkacaktım.

“Çizimlerin” diyen sesle kaldım. Alkır resim defterimin yanmasına mı üzülüyordu? Yoksa orada olan portre çizimlerine harika bir şekilde resmettiğimi söylediği nefti gözlerine mi? Çizimlerim mi önemliydi? Bedenim ruhum belki bir ateşin içerisine düşmemişti ancak daha beter incinmişti. Önce bedenimi yaralamışlar sonra ruhumun neşesini kazımışlardı ve yanmakta olan çizimlerim mi değerliydi? Bakışlarını ayağının kenarında duran çoğu yanmış olan deftere bakarak “Çizimlerin hepsi yandılar” dedi sesi hüzün doluydu.

Bu beni öyle kızdırdı ki gücümün ona yeteceğini bilsem suratına sağlam bir yumruk atardım. Muhtemelen kendime zarar verir elimi incitir ya da kırardım. Bu bir çıkış yolu olamazdı benim için. En büyük ceza neydi birini umursamamak görmezden gelmek onu içinde bitirmek mi? Tamam öyle yapalım dedim kendi benliğime seslenerek.

Bana döndüğü anda birkaç adım attım ve ona yaklaştım “hayır asıl seni yaktım az önce orada her şeyinle, artık sen bir ölüsün” dedim ateşin küle dönmesini izlerken ve diğerlerinin bu konuşmaları duyup duymamasını umursamayarak. Sonrasında odama girip kapıyı ardımdan kapattım.

Bu nispetimin beni mutlu etmesi ayaklarımı yerden kesmesi gerekmez miydi? Peki neden ağlamak isteyen gözyaşlarım hazır ol da bekliyor bir yumruda boğazımı zorluyordu kaçmak için? Cümlelerim vurup kırıyor rahatlıkla yok ediyordu da herkesi her şeyi kalbim neden zorlanıyordu?

Zayıftım. Henüz bu acı beni güçlendirmemişti. Çünkü yaram hala tazeydi. Zamanla bundan da kurtulacaktım.

Bölüm -27-

Rüya ile gerçeklik arasında kulağıma dolan mırıltıyı hatırlıyordum. Onun geçmişteki sevaplarının ödülü olduğumu söylediği anı. Peki o hangi günahımın bedeliydi de bunları en ağır şekilde ödüyordum?

Uyku ile uyanıklık arasında hızla açtım gözlerimi. Uyuyamıyordum beni uyuşturmayı bitirdiklerinden beri düşüncelerim izin vermiyordu. Zihnim günden güne netleştikçe bir sözün bir davranışın nedenini keşfediyordu. Bu da ister istemez onlara karşı içimdeki kızgınlığın artmasına sebep oluyordu. Bedenim yine gerilmişti. Krizim kapının eşiğindeydi. O gelmeden defetmeliydim. Hızla yataktan kalktım perdeyi çekip balkonun kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Çok yumuşak bir yaz gecesi idi. Hava öyle güzeldi ki Peri ile geçirdiğim yaz akşamlarını anımsattı.

Sandalyeyi çekip bir süre dışarıda oturmak istedim tabi güzel anılarımı hatırlamaya çabalayarak. Tam o anda fark ettim

masanın üzerindeki yeni resim defterini de. Yakıp kül ettiğimin yerine yenisini almışlardı. Keşke yakıp yıktıkları bedenimi, ruhumu da yenileyebilmenin bir yolu olsaydı. Ona üzüldüğü kadar bana da üzülseydi keşke. Alevlerin arasına attığım andaki paniği ve hızla çekip aldığı o an doldu zihnime.

İlk sayfayı açtım ve bu bomboş sayfayı aklımdaki en güzel resimle doldurmaya karar verdim. Odadan bir bardak su ile birlikte kalemlerimi alarak başına oturdum ve loş ışıktaki tüm öfkemi boşaltmaya çalıştım. Kalemim ileri geri sayfayı doldururken her defasında içimdeki kızgınlığı farklı bir şekilde dile getiriyordu. Ne resmedeceğimi biliyordum. Tüm marifeti elime bırakmıştım; hızla hareket ediyor çiziyor boyuyor süslüyor ve resmi tamamlıyordu. Elime geçen kalemim zihnimde olanı değil kalbimden geçeni çizmeye koyuluyordu.

Bir çift gözü tamamladığımda bunun onun bakışları olduğunu bakan herkes anlardı. Ancak bu duygudan yoksunluğuna son vermek gerekirdi çünkü onu en iyi ifade eden neftilerdi. Elleri üzerinde çizmeye devam edip o muhteşem neftileri de yavaş yavaş belirliyordu. Öyle güzel ve can alıcı bir bakıştı ki bu benliğimi tüketiyordu. Sanki karşımda o duruyordu en çekici bakışlarını üzerime dikiyordu.

Olmazdı. Bu kışkırtıcı bakışlardan ziyade bu ana en uygun olan masum bakışı olmalıydı ki şaşkınlığı gözlerinden dahi okunsun. Biraz uğraştım ve koyu yeşillere istediğim o günahsız bakışları özenle yerleştirdim.

Günahkar adama günahsız bir çift bakış kondurdum.

Asıl olay burada değildi şimdi çizmekte olduğum güldeydi. Gözlerin tam ortasından yatay şekilde geçen dikenli gül çiçeği. Geçtiği yeri yaralayan acıtan ve kanatan bir gül çiçeği. İntikamımı alır gibi. Evet şüphesiz bu daha anlamlandırmıştı resmimi. İntikam alan Gül Çiçeği...

Resim defterinin açısını birkaç kez değiştirip loş ışıktaki çizdiğim görünümünden emin oldum şimdi çok daha iyiydi.

Açık ara farkla çizdiğim en iyi resimdi. Sonunda sırtımı oturduğum sandalyeye yasladım ve suyum yudumladım. Sanki zaferimi kutlamak istercesine bardağımı kaldırarak içtim. Ufak şeylerden zafer çıkarmak acizlik miydi? Ama beni iyi hissettiriyordu.

Uyumadan uyandığım bir sabah olmuştu. Uzun zamandır sabahlamamış kendimle böylesine baş başa kalmamıştım. Eskiden bunun için kendime özel zamanlar yaratır ve bu zamanı en sevdiğim şeyleri yaparak doldururdum. Bu evde bu dört duvar arasında ve yaşadığım bunca berbat anıyla bunu gerçekleştirebilmem mümkün değildi. Kötü düşünceler tüm zihnimi ele geçirmişken hiç değildi. Ancak uyumadan geçirdiğim bu an kesinlikle uyanmama sebepti. Yeni kendimi bulmama. Yeniden gücümü bulabilme isteğimi tetiklemişti.

Önceliğim yemek olmalıydı. Mideme bugün içtiğim birkaç bardak sütlü kahveden farklı olarak gıda da girmeliydi. Üstelik şimdi içim bulanıyor midem imdat dileniyorken bir an önce olmalıydı. Bu duruma daha fazla devam edemezdim. Serumla ayakta durmaya çalışmak saçmalıktı. Yemek yemek bir ıstıraptı ancak bunu şu an yapamazsam bir daha zor yapardım.

Odamdan çıkıp mutfağa doğru temkinli bir şekilde yürüdüm. Onlardan biriyle karşılaşmak istemiyordum. Hava yeni yeni aydınlanıyordu ve ortalık sessizdi. Henüz Gülten hanım kalkmamıştı. O kalkmadıysa hiçbiri kalkmamıştır.

Eğer mutfağa ulaşmamış olsaydım birilerinin tost yaptığından emin olurdu. Burnuma tost kokusu geliyordu mis gibi. Ne yiyeceğim belli olmuştu böylece tost makinesini ısınması için açarken bir taraftan da dolaptan malzemeleri çıkarmaya koyuldum.

Sanırım bu iyi bir gelişmeydi yani en azından canım bir şey çekmişti. Tostum olurken kettle da su kaynattım ve poşet çaya

talim oldum. Çayın demlenmesini bekleyemeyecek kadar acıkmıştım.

Yemek masasındaki her zamanki yerime oturarak bu sefer yemekten kaçınmamış gerçekten tıka basa yemiştim. İştahım yerine gelmiş olabilir miydi? Elbette olabilirdi. Ne kadar acı çekerseniz çekin önünde sonunda yemeğe ksemi yordu mideniz. Yaşamak için beslenmeye gereksiniminiz vardı.

ayımdan bir yudum alıp bardağı masaya bıraktığımda içeriye uykulu bir yüzle Alkır girdi. Kocaman esnerken beni görmesiyle birlikte yarım kaldı. Bir an duraksadı önce masaya önümde duran boş tabağa sonra bardağa baktı. Altında sürekli giydiği lacivert eşofman altı vardı. zerinde ise hiçbir şey yoktu. Teni sanki daha da bronzlaşmış vücudu daha da atletik bir yapıya sahip olmuştu. Onu böyle görmek içimin ani bir şekilde titremesine neden olurken bir yabancıyı zlemenin acısını taa kalbimin içinde hissettim. En derininde...

Acı yumruyu boğazımda zorlukla tutarak yutkundum ve elimin titremesine engel olamadan bardağımdan zorlukla bir yudum çay içtim.

şaşkınlığını yüzünden hala silememişken ardından söylenerek gelen bir başka ses duydum. “şu an bir bardak kahveden başka bir şey istemiyorum. Sen demler misin? Ben senin gibi asla demleyemiyorum.” Pınar’dı. Sevgili değiliz diyerek beni ayakta uyutmaya devam etmek isteyen çift başka odalarda uyuyarak aynı anda mı uyanmışlardı? Bak sen şu tesadüfe. Üstelik Alkır yarı çıplaktı. Bu görüntü beynimden ayak parmaklarıma kadar ılık ılık bir acının inmesine neden oldu. İçimde gezinen acı en son yine o derinliğe yüreğimin içine yerleşti. Hayır ağlamayacaktım.

Alkır’ın sessizliğini beni gören Pınar devr aldı. O da önce masadakileri sonra beni inceledi. Her ikisinin de yemek yememi beklemediğinden emindim. Her gün benimle savaşmaktan bıkmış serumu dayamışlardı sonuçta. Alkır ağır

adımlarla ayağını sürüyerek kahve makinesinin başına giderken Pınar yanıma yaklaşarak “günaydın.” dedi biraz önceki ses tonuna kıyasla kısık bir sesle. Onun üstü başı düzgündü en azından. Bu kadar kalabalık bir erkek gurubunun içinde hoş karşılamazdı elbette Alkır bey. Bana karşı olan tutumu aklıma gelince kıskanç yönünün sevsin ya da sevmesin oldukça baskın olduğunu düşündüm.

Pınar’a cevap verme gereği duymadan bardağımı alarak ayağa kalktım. Bulaşık olan tabağımı hatırlayarak onu makineye yerleştirmek için çayımı tekrar masaya koydum. Makinenin tam önünde Alkır kahveyi hazırladığı için onun çekilmesini bekledim. Elimde tabak dikildiğimden habersiz olan Alkır aniden dönünce bana çarpacaktı ki geriye sıçradı.

Sıcaklığını olduğum yerden bile öyle hissetmişim sandal ağacı kokusunu öyle duyumsamıştım ki gözyaşı pınarlarım harekete geçti. Ona fark ettirmemeye çalışarak makineye tabağı koyduğum gibi mutfaktan hızla ayrıldım. Çay bardağımı almayı akıl bile edemedim kendimi odaya atmıştım. Onları sürekli burnumun dibinde böyle görerek yaşamaya tahammül etmek zorunda mıydım? Bu işkenceye ne kadar dayanabilirdim? Odamdan çıkmadığım sürece onların samimiyetine tanıklık etmezdim. O zaman en iyisi yeniden kendimi bu aptal odaya hapsedecektim.

Ne zaman uyumuştum yoksa birkaç dakikalığına içim mi geçmişti anlayamıyordum. Sersem bir halde doğrulduğumda dışarıdan gelen sesler de daha çok yoğunlaşmıştı. Dışarıda bir şeyler oluyordu. Kalkıp pencerenin ardından dışarıya baktım. Perdeyi açmadan da havuzun kenarında toplanmış olduklarını görebiliyordum. Aralarında Pınar’da vardı hatta eskiden benimle uğraştıkları gibi şimdi de onunla uğraşıyorlardı. Yani sanırım öyleydi. Pınar’ın gülüşüne ve eğlenmesine bakılırsa bu durum hoşuna gidiyordu. Alkır’ın yumuşak karnını bilen biri için nimetti. Kıskaçtırma girişimi akıllıcaydı.

Görüş alanına Alkır girdiğinde bir yerlerden çıkıp buna son vermesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Ancak şu an onlara doğru yürümek yerine benim masamın önüne kadar gelerek resim defterimi karıştırmaya başladı. Sayfalarını yavaşça çevirip resmi dikkatle incelediğinde yüzünün rengi attı. Gördüklerinden memnun olmadığı ortadaydı. Bende yaşadıklarımın dolaylı olarak memnun değildim ama bunu değiştiremiyordum. Hem onu rahatsız eden alt tarafı bir resimdi benimkiler ise çok daha fazlasıydı.

Sinirle perdeyi çektim ve kapıyı açarak dışarı çıktım. Gözleri benimle buluştuğunda öfkesini de hissediyordum. Benden daha öfkeli olamazsın diye düşündüm ve elinde duran defteri almak için uzandım. Hızlı bir refleksle defteri geriye çekti ve elim eline değdi.

“O bana ait” dedim dişlerimi sıkarak.

“Bu içindeki resim de bana ait.”

“Sana ait değil.”

“Öyleyse bir gülün bozgununa uğrayan gözlerde bana ait değil. Bu çok garip çünkü bu gözleri her gün aynada gördüğüme yemin edebilirim. Ayrıca söylemeden geçemeyeceğim bu gerçekten çok başarılı bir resim. Açık ara farkla hepsinden en iyisi. Yani çizdiğin diğer neftilerinden. Benim için imzalayabilir misin?” derken defteri bana doğru uzatıyordu.

“Benim neftilerim değil onlar. Ve hayır imzalamam onu senin için çizmedim.” dedim elinden defteri hışımla alırken.

“Bu yazık oldu ileride ünlü bir ressam olduğunda en iyi eserinin bende olduğuna dair hava atamayacağım kimseye.”

“Bunun için endişelenmene gerek yok Alkır. Övüneceğin başka bir şey var elinde” dedim. Sözlerime karşılık gözlerini kırıştırdı ve “öyle mi neymiş o?” dedi küstahça.

Ona doğru bir adım attım. Bunu yapmadan da konuşabilirdim ancak hem söylediklerimin etkisini arttırmak hem de güzel kokusunu yakından bir kez daha koklamak istemiştim. “Bir kızın hayatını mahvetmek hem de tam anlamıyla. Artık sayende nereye ait olduğumu ve kime güvenmem gerekeceğini bilmiyorum. Bununla havanı istediğin kişilere atabilirsin. En iyi esere sahipsin. Bana! Hayatını mahvettiğin en iyi eser benim.” dedim ve odaya dönüp gitmeden önce izleyicilerimizi fark ettim. Hepsi tartışmamızı dinliyordu. Zavallı Pınar’ın hevesi kursağında kalmış olmalıydı. Odaya girdim ve kapıyı kapatmadan ardımdan sadece perdeyi çektim.

Elimdeki defteri yatağın üzerine atarken perdenin çekildiğini duydum. Arkamı dönmeme Alkır’ın da içeriye girmiş olduğunu gördüm. Onun burada bu odada olmaya hakkı yoktu. “Çık dışarı.” dedim hem sesim hem elim titremiyor gibi güçlü kalmaya çalışarak. Bunu nasıl yapardı?

“Tek isteğim sana sahip olmak bir eser gibi değil ruhumun diğer yarısı gibi. Ve sen buraya aitsin.” dedi işaret parmağıyla kalbini işaret ederek.

“Sus lütfen sus.” derken sırtımı ona doğru döndüm ve ellerimle kulaklarımı kapattım. Ümitlenmek benim sonum olurdu. Tam kendimi toparladım derken bunu kendime yapamazdım.

“Doğruları duymaktan neden kaçırıyorsun? Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?” Serzenişlerinin doğru olmasını o kadar çok isterdim ki. Adım adım daha çok yaklaşırken bana aniden arkamı döndüm ve ellerimi kulaklarımdan çektim.

“Yalanlarını duymak istemiyorum. Çık odadan beni rahat bırak. Söz verdin anlaşmamız böyle değildi.”

“Bunun için söz vermedim Verda sadece erteledim. Sana dedim senden uzak kalmaya çalışmam çok zor. Sen kabul...”

“Yeter artık yeter lütfen Alkır dur” dedim buğulu gözlerimle ona bakarken. Kafamı sağa sola sallayarak “bunu yapma artık.”

“Neyi yapmayayım seni inandırmaktan mı vazgeçeyim yoksa seni yeniden kazanmaya çalışmaktan mı?” Elleri yüzümdeydi ve parmakları gözlerimden akan yaşları tutmak istercesine birbirleriyle yarışıyor. Ben ve ben de bunu engellemiyordum bunu istemiyordum yaralarımı sarsın beni iyileştirsın istiyordum.

Bir an durdum gözlerimi kapadım ve açtığımda sözlerimin görüntümden daha kararlı olmasını arzu ederek “Hepsi...hepsini yapmayı kes. İnanmamı sağlayabileceğin bir şey yok. Çok geç...” dedim.

“Geç olamaz hayır hiçbir şey için geç değildir...” dedi bunu bana değil de kendine söylüyor gibiydi.

“Geç çok geç” dedim yeniden ve geriye bir adım atarak ondan uzaklaştım. Havada kalan ellerini yavaşça bedeninin iki yanına indirdi ve odanın kapısına doğru yürüdü. Bu kadar çabuk pes etmemesini umuyordum. Ama işte bu Alkır’dı. Ona güvenemezdim.

Ancak bir beladan kurtulabilirdim. Aslına bakılırsa bu hakkımdı. O dışarıya adımını atmadan “Bir isteğim var. Dileğimi...dileklerimden birini dilemek istiyorum” dedim olduğu yerde çakılıp kalmasını sağlayarak. Yavaşça yan dönerek kafasıyla dinlediğini gösterir biçimde eğdi. “Onun buradan gitmesini istiyorum” dedim sesimin çatlak çıkmamasına kendimi zorlayarak.

Kimi kastettiğimi gayet iyi biliyordu. Sevgili Pınar’ından bahsediyordum. Ayrılması zor mu olacaktı? Olabilirdi ama en azından bunu yapabilirdi. Nasılsa benden sonra onunla bolca zamanı olacaktı. Benim Alkır’ın ardından yaşadığım yıkım Pınar’ın benden sonra yaşayacağı saadet olacaktı.

“Henüz iyileşmedin.” dedi otoriter sesini kullanmaya çalışıyordu.

“İyi olmam kimin umurunda? Merak etme ölmeyecek kadar iyiyim ona ihtiyacım yok pansumanımı kendim yapabilirim. Seruma da gerek yok artık yemek yiyebiliyorum” dedim. Bugün yemek yediğimi görmesi iyi denk gelmişti.

Sırtı kaskatı kesildi ve elleri iki yanında yumruk oldu. Onu kızdırdığımı anlayabiliyordum. Bunu istemekle belki sınırımı da aşmışım. Muhtemelen dilek hakkımı kullanarak bunu istemem de tuzu biberi oluyordu. Yüzünün tamamını yavaşça bana döndüğünde buğulu gözlerim zift gibi gözleri ile karşılaştı. Evet kesinlikle onu öfkelenlendirmiştim. Simsiyah gözler bunun kanıtıydı ve nedense bu anından keyif alıyordum. Güzel dedim benim yaşadıklarım yanında bir hiç belki ama azda olsa bu bakışları beni tatmin ediyordu.

Gözleri sinirden titrerken bir an bu bakışlarla karşılaştığım başka bir an geldi aklıma. Beni kurtarmaya geldiğindeki bakışların aynısı. O anda benim için endişe duyduğundan dolayı o halde olduğunu sanmışım ama şu an anlıyordum ki bu bakışlar kızgınlıktandı. O hale getirilmemden dolayı yaşadığı kızgınlık bunu bana yapanlara karşı ya da koruyamadığı için kendine duyduğu öfke.

Şu andaki peki? Ondan ayrı kalmak mı istemiyordu? Tabi ki istemiyordu bugün birlikte mutfığa girmişlerdi. Bir de bana benden uzak duramadığını mı söylüyordu? Kaç kişiden uzakta kalamıyordu kaç kişi daha vardı listede? Orada öyle dikilmiş cevap vermeden beni süzüyordu. Daha ne kadar böyle bakmaya devam edecekti bana?

“Tamam gidecek” dedi sıkılı dişlerinin ardından kelimeleri vurgularken. Bundan hoşlanmadığını görebiliyordum ve bu beni memnun ediyordu. Sanki bir zafer kazanmışım gibi hissediyordum. Odadan yavaşça çıkıp sandal ağacı kokusunu da yanında götürürken ‘adi herif’ dedim ‘hayatımın içine ettin.’

Akşam üzeriydi ve dileğim yerine getirilmişti. O gitmişti. Perdelerin ardından gittiğini görmüştüm. Üstelik onu götüren Alkır değildi. Dinçer'di. Bu şaşırtıcıydı. En azından onunla son kez vakit geçirebileceği anı değerlendirmek isteyeceğini ve onu götüreceğini düşünmüştüm.

Pınar arkasına uzana uzana bakmıştı ormanın derinliklerinde kaybolmadan önce. Gözlerinin Alkır'ı aradığını biliyordum. Sanırım peşinden gelmesi için umut ediyordu. Ama Alkır'dan bahsediyorduk. Bencil adamın tekiydi. Kendinden başka değer verdiği bir şey var mıydı ki?

Pınar ayrılmadan odama uğramış beni son kez kontrol etmek istemişti. Artık daha iyi olduğumu ve ona ihtiyacım olmadığını söylemişti. Bunu zaten ben istedim ben diledim o yüzden gidiyorsun dememiştin. Yaşadıklarımı hak etmediğimi ve bu zor günleri ardımda bırakacak kadar güçlü olduğumu dile getirmişti. Benimle neden bu kadar iyi konuşuyordu o anda emin olamamıştım. Ta ki konuyu Alkır'a getirip bağlayana kadar. O tanıdığım eski Alkır değil o değişmiş. Sanırım bunun nedeni de sensin. Sen kabullenmesen de o sana karşı boş değil demişti. Ah bundan emindim elbette bana karşı boş değildi. Arzusu gözlerini kör etmişti.

Ayrıca Alkır'a buraya neden geldiğini hatırla onun için değil işini yap derken neden bir anda benim iyilik meleğime dönmüştü ki doktor hanım. Korkuyorlar mıydı? Öyle olmalıydı.

Cümlelerine karşılık onları polise şikayet etmeyeceğimi artık rahat olmalarını onların ne yapacaklarıyla ilgilenmediğimi söylemiştim. Bahanelerin ardına sığınarak Alkır'ın beni aslında incitmek istemediğini, bana aşık olduğunu, işlerin sarpa sardığını söylemelerine gerek yoktu. Yaşanan her şey çığırından çıkan bir durum değildi. Olmasını istedikleri şeyin bedeliydi o kadar. Ötesi yoktu.

Sözlerimin doğruluğu elbette sessiz kalmasına neden olmuştu. Son kez yaralarımın süreceğim merhemleri hatırlatmış odamdan ebediyen çıkmış gitmişti. Üzgün görünüyordu yenilmiş gibi. Söylediği cümlelere inanmaya meylediyordum. Etmemem gerektiğini bile bile. Kimseye güvenme yeni mottom buydu. Kimseye güvenme. Babana bile!

Tabletimi açıp Eray'ın yüklediği müziklerden yaptığım listeyi açtım ve kendimi yatağa bıraktım. Ellerimi başımın altına alarak bir süre gözlerim kapalı özlediğim o sözlü müziklere döndüm. Krizlerimi tetiklemeyen canıma kast etmeyen o müziklere.

Akşam yemeğimi de öğle yemeğim gibi tepsiyle odama bırakmışlardı. Tost gibi büyük bir iştahla yiyemesem de düşündüğümünden daha fazlasını yiyebilmiştim. Yemeklerin tadını bu kadar özlemiş olduğumu fark etmemiştim aslında. Özellikle kuru fasulye ile pilavı. Bugünkü akşam yemeğim buydu ve kesinlikle yediğim en lezzetli kuru fasulye pilavdı.

Tepside kalanları mutfaka bırakmak üzere kalkmaya nasıl karar verdiğimi bilmiyordum ama bu odada vakit geçmiyordu ve bana sürekli hizmet etmelerinden sıkılıyordum. Bir elimle tepsiyi tutup bir elimle kapıyı açarken zorlanmıştım ama sonunda başarmış içindikileri dökmeden dışarı adım atmıştım. İçeriden sesler geliyordu hala mutfakta oturuyor olmalıydı. Ortalık sakinleşince bırakmayı düşünerek vazgeçiyordum ki onların orada olmalarının benim için bir rahatsızlık unsuru olmadığını düşündüm. Artık değillerdi. Olmamalıydılar. Çünkü önemseydiğiniz insanlar sizi incitirdi. Onların hepsi birer yabancıydı benim için.

Ben yeni bir sayfa açmıştım kendime. Evet yalnızdım. Fakat tüm bunlarla baş edebilecek kadar kuvvetim vardı. Gerekirse tüm dünya ile savaşırdım kendim için. Babamın değil annemin kızıydım ben. Kararlı adımlarım koridorda ilerlerken onların tartışmaları da artıyordu. Ne konuştuklarını dinlemiyordum çünkü öğrendiklerim beni yeterince sarsmıştı. Daha fazlasına

ihtiyacım yoktu. Hem onların işi onları ilgilendirirdi beni değil. Ben sadece gereken zamanı onlara sağlıyordum o kadar.

Beni ilk fark eden Meriç oldu. Susmalarını sağlamak istercesine hey diyerek gözleriyle geldiğim yeri işaret etti. Önder, Can, Alkır masadaydılar. Gülten hanım sırtı dönük bulaşıklarla ilgileniyordu. Dinçer Pınar'ı bırakmaktan dönmemişti sanırım. Diğerleri de nöbette olmalıydılar.

Gülten hanım arkasını döndüğünde hala girişte elimde tepsi ile dikiliyordum. Alkır'ın gerginliğini durduğum yerden hissediyordum. Kaşları çatılı bir şekilde bana bakıyordu. “Ben almaya gelirdim” diyen Gülten hanım masanın kenarından yürürken dikkatim dağıldı. O sırada Can “ben alayım” diyerek hızlı davrandı ve elimden tepsiyi alarak Gülten hanıma uzattı. Ne yapacağımı elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. O anda aralarına girdiğime pişman oldum. Neden bunu yapmışım ki? Bir aptal gibi görünüyordum olmalıydım.

Orada dikildiğimi gören Gülten hanım “bir şey mi istiyorsun kızım” dedi. Neyse ki tutukluğumdan kurtularak “su” demeyi başarabildim.

“Vereyim hemen” diyerek sürahidenden bardağa su doldurmaya koyuldu. Bende kıpırdamadan olduğum yerde dikilmeye, parmaklarımla oynamaya devam ettim. Bir sessizlik hiç bu kadar rahatsız edici olmamıştı şüphesiz. İçimden kendime kızmaya devam ederken bunu bir daha yapmayacağıma dair yeminler ediyordum. Saatler gibi süren bir sürenin sonunda Gülten hanımdan bardağı alarak odama girdim. Kalbimin gümbürdediğini neredeyse ağzımda attığını da o an fark ettim. Kapının arkasına yaslanarak suyum içtim. Bunu bir daha yapmamalıydım. Onlarla yüz yüze gelmeye hazır değildim.

Elimdeki bardağı komodinin üzerine bırakarak bahçeye çıktım. Hazır onlar içerideyken biraz dışarıda oturup hava alabilirdim. Kulaklıkla tableti de alarak sandalyeye oturdum. Daha doğrusu ayaklarımı da yukarı çekerek sandalyeye baya yattım ve

karanlıkta ışığın izin verdiği ölçüde yıldızları seyrettim. Sonra oluşturduğum müzik listesini başlatarak dinlemeye koyuldum. Slow parçalardan oluşan müzik listem tam anlamıyla aşk acısı çekenlere hitap ediyordu. Teoman'ın anlamlı sözleri kulaklarıma dolarken mutlu olduğumu düşündüğüm anlarda birer birer zihnimden geçiyordu. Şimdi 'Aşk kırıntıları' ağır ağır süzülüyordu göz yaşlarım gibi.

Anlık bir korkuyla sıçradım ve Alkır'ın yine sinsice yanıma yaklaşmış olduğunu fark ettim. Kulaklığı çıkarmadan önce tabletteki müziği durdurdum. "Konuşmak istiyorum." dedi.

Ne konuşmak istediğini tahmin ediyordum ve bununla savaşılabilecek gücü kendimde bulamıyordum. Uyuşmuş olan ayaklarımı yere indirdim ve ona bir şey demeden odaya girmek üzere ayağa kalktım. Daha ben bir adım atamadan eli kolumu kavradı. Sıcacıktı. Onun dokunuşuyla bedenimin ısısı yükselmeye başladı. Kolumu elinden kurtarmak istercesine çekiştirdim ama sıkı sıkıya tutuyordu. Bu durum beni korkutuyordu bir sonraki ne olacaktı ne yapacaktı?

"İstedığın gibi gitti." Pınar'dan bahsediyordu. Evet ama bunun ne ilgisi vardı şimdi bunu mu konuşacaktık? Ondan bahsetmek istemiyordum. "İstedığın her şeyi yaparım. Ne istersen." derken kolumdaki eli gevşedi.

Elini üzerimden silkelemeyi başararak "Benden uzak dur yeter." dedim.

"Bunu yapamam gül çiçeği daha önce de söyledim."

"Bana öyle dememeni kaç kere söyledim. Deme ve aramızdaki en büyük problemin Pınar olduğunu düşünme. Aramızda aşılması zor engeller var."

"İstersen bunu beraber aşabiliriz. İşte yeter ki bana istiyorum de."

“İstemiyorum Alkır sorunlarımı seninle aşmak istemiyorum. Seni yanımda istemiyorum. Çünkü aşk kırıntıları ile idare etmek bana göre değil ben aşk istiyorum gerçek bir aşk.”

Cevap vermedi. Hatta bir mimiği dahi oynamadı. Bir an dediklerimi sindirmek için orada öylece kaldığını düşündüm. Pes edip gideceğini beni rahat bırakacağını. Ama öyle olmadı.

“Neden seni seçtik?” Bunu bana mı soruyordu. Neden seçtiğini kendisi biliyor olmalıydı. “Bu işte olduğunu bildiğimiz birkaç iş adamının çocukları yerine neden seni seçtik?”

“Her şeye inanabilecek kadar aptal olduğumdandır muhtemelen” diye bağırdım. Beni neden seçtiklerini sürekli kendime sorup durmuştum. Konuşmalarında bunun Alkır’ın kararı olduklarını söylemişlerdi. Kurban beni seçmişti ama nedenini bilmiyordum.

“Çünkü ben seni seçtim ben fotoğraflarda gördüğüm o güzel sarı saçları olan bakışlarında soğukluk olan ama benim içimde sevgi uyandıran o anlamlı ela gözlere sahip olan seni seçtim.” dedi bağırarak. Sonra ağzından çıkanlara kendi de inanamıyormuş gibi bir süre öylece kaldı. Bende kaldım buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Alkır seçmişti buna o karar vermişti ve bunu sadece birkaç fotoğrafa bakarak yapmıştı.

Onun sesini bana karşı yükseltmesine inanamıyordum. Hem suçlu hem güçlüyü oynamak istiyorsa bu konuda şansı yoktu. Ona bu şansı asla vermeyecektim.

O hayatımı mahvedecek en büyük tercihi yapmıştı. Neden? İçinde bir şeyler uyandırdığıma inandığı için mi? Takıntı yapmıştı belki de ve beni elde etmek istediği için diğer seçenekleri eleyip beni mi getirmişti? Benim ona karşılık vereceğimi nereden biliyordu ki?

Kolay bir hedefmişim.

“İçinde uyandırdığım sevgiye rağmen beni kurban seçtin. Hayatımın içine edeceğine bile bile beni seçtin. Tüm yaşamım boyunca aynaya her baktığımda o harabeye dönen bedenimi hatırlayacağımı bilerek beni seçtin.”

“Bunun olmasını istemedim...” dedi ve sustu.

Bunu o yapmıştı. Suçluydu, kabul ediyordu. Bu itirafı tüm benliğini hücrelerime kadar sarsıyordu. En çok kelimeler öldürüyordu insanı. İçindeki yaşam sevincini...

“Bu olanların hepsi bitince sessiz sedasız çekip giderken ardında enkaz bırakacağından emin olarak beni seçtin.” dedim. Sesim artık zayıf çıkıyordu. “Hayatımda yaşadığım her şeyin ilki olduğunu bile bile beni seçtin” dedim ve bir an duraksadım. “Yoo hayır bak işte bu yanlış oldu. Onu sonra öğrendin beni adım adım ele geçirdikten sonra. Çünkü ormandayken yaptığın şeyin niyeti belliydi. Benim için farklı düşüncelerdeydin o zaman hatırlarsan. Hatta benden nefret ediyordun. Sen demiştin bunu bana hatırlasana hatta sevgilinde tekrarlamıştı bana olan nefretini.”

“Sevgilim değil eski” diye üstüne basa basa tekrar etti “eski sevgilim. Artık hiçbir şeyim değil” dedi dişlerini sıkarak.

“Ne fark eder?” diye bağırdım yüzüne bakarak. “Sonuçta bana karşı kin dolu olan sen değil miydin? Belki de babamdan en iyi böyle intikam alacağımı düşündün?”

“Hayır, hayır” diye inledi yüzündeki acının gerçek olması için sanırım her şeyimi verirdim.

“Ama haklısın neden böyle ihtişamlı bir intikamı hak etmesin ki? Babamın yaptıklarının yanında benim yaşadıklarım bir hiç değil mi?”

“Böyle söyleme.” dedi sesi ağlamaklıydı. Yüzüne baktım nefti gözleri kızarmıştı kendini sıkıyordu. Söylediklerimin ağır geldiğini sanmıyordum. Eğer beni önemsiyor olsaydı en

azından bu kadar ileri gitmezdi. Beni böylesine incitmezdi. Ama o en başından kurulan plana sadık kalarak hareket etmiş, beni de arada ezmişti. Yine o söz zihnimde yankılanıyordu. Filler tepişmiş çimenler ezilmişti. Değerim bu kadardı işte ayaklar altında ezilen bir çimen kadar.

“Sana asla zarar vermek istemedim asla. Onların niyetini anladığım anda seni oradan kaçırdım buradaki eve getirdim zarar görme diye. Sonrasında olanlar benim hatam evet bunu kabul ediyorum seni daha iyi korumalıyım. Berkay’ın kinlenerek bir işler yapacağını tahmin etmeliydim. Ruhunda ve bedeninde böylesine izler bırakacak o olayları yaşamamı istemezdim.”

“Ruhumu ve bedenimi bu kadar düşünüyor muydun gerçekten onların açtığı yaraların senin açtıklarından daha mı kötü olduğunu düşünüyorsun” dedim sesim yine yükselmışti ve ellerim sinirden zangır zangır titriyordu.

Alkır ise bir cevap vermeden öyle yaşlı gözleriyle beni izliyordu. Ağlıyordu bunu yapıyordu. İçim sızlasa da bunun sahiciliğine inanmayı reddeden zihnimi dinliyordum. “Üzgünüm gül çiçeği.”

“Bana öyle hitap etme, benim adım Verda ve üzgün olman inan bana umurumda dahi değil.” dedim ve odaya doğru birkaç adım attığım esnada durdum. “Sen o fotoğraftaki kıza bir şeyler hissettin evet bu doğru ama bunun adı sevgi değil. Takıntı, arzu kısaca bu ihtirasındı. Ve Alkır tebrik ederim en sonunda da başarılı oldun.” derken ses tonumun hakimiyetini de kaybediyordum.

Beni ağlarken görmesinin acizliğini yaşayamazdım. Olabildiğince hızla odaya girdim ve ardımdan sarılan sımsıkı bedenini hissettim. Elleri öyle sıcaktı ve öyle güzel kavırıyordu ki ne kadar özlemiş olduğumu fark ettim. Ama ona teslim olamazdım bunu yapamazdım.

Celladına aşık kurban. İlk olmazdım.

Ellerinde boşa olduğunu bildiğim bir çabayla çırpınırken beni daha sıkı sardı ve tam kulağımın dibinde fısıldar gibi konuştu:

“O fotoğraftaki kız şımarık ve asi görünümüyle bile içimde sevgi uyandırmıştı ve evet haklısın nefret etmişim çünkü bir fotoğraftan bunu yaşatabilen kim bilir yanında neler hissettirirdi diye düşünmüştüm. Ormandaki o günün hızla olup o aşamaya gelmesi senin hakkında yanıldığımı kanıtlamaktı ama sen o gün düşüncelerimi tepetaklak edip bana hayatımdaki en büyük dersi verdin. Ve sonrasında ise yaşamayı hayal bile edemeyeceğim en muhteşem duyguyu. Seni seviyorum gül çiçeğim seni seviyorum. Sen bunu kabul etmesen bile ben yalnızca seni seviyorum. Ayrıca başkaları gibi Verda değil benim gül çiçeğimsin sadece benim bunu da elimden alamazsın.” dedi. Saçlarımdan bir nefes çekti ve alev gibi bir öpücük bıraktı elmacık kemiğimin tam üzerine. “Seni seviyorum ve gül çiçeğim seni yeniden kazanmanın bir yolunu bulacağım.” dedikten sonra beni bıraktı.

Sanki hiç burada olmamış hiç o sözleri söylememiş gibi gitti. Sessiz sedasız...

Bölüm -28-

Sözsüz bir müziğin kalbimin en derinine ulaşması gibi Alkır'ın kelimeleri de en derinime inmişti. Acıyla, aşkla, umutla...

Dediklerine inatla karşı gelmeli ona bu cesareti vermemeliydim tabi aynı zamanda bana bunu yapmasına da izin vermemeliydim. Kendim için yeni bir başlangıç yapmayı kafama koyup bunu uygulamaya geçirmek isterken olmazdı. Ona güvenmeye çalışmak hata olurdu. Yaptıklarından sonra ondan bunu beklemek ise saçmalık olurdu.

Ancak kalbim beynimden daha baskındı. Dinlemiyordu. Tüm saflığıyla ona sığınmak ona güvenmek istiyordu.

Sanki denizin içindeki küçük bir tekne gibiydim. Deniz kıyısından çok uzaklaşmadan gezinen güvenilir limanını hep gören küçük bir tekne. Ancak hiç beklenmedik bir fırtınayla alt üst olmuş rüzgarın savurup götürdüğü bilinmezlikte yapayalnız kalakalmıştım... Kaybolmuştum! Sonsuz mavilikte yalnızlığa mahkumdum. Ve o bir anda ortaya çıkıp beni takip et diyordu. Güvenli olduğunu iddia ediyordu. Tüm bu fırtınanın sebebi olmasına rağmen. Onun bu kadar tutarsız olduğunu bile bile yeniden o limana nasıl dönerdim?

Dönemezdim. Bunu yapamazdım. Ondan uzakta durmak buradan gidene kadar yapmam gereken tek şeydi. Dileğimi yerine getirmiş olması onun beni gerçekten sevdiğini göstermezdi. Pınar'ın söyledikleri de öyle. Hiçbirine inanamazdım. Gerçek bile olsa. Hem kalbimi hem ruhumu korumalıydim.

Yaz mevsimini seviyordum. Denizi, güneşi görmek iyi hissettiriyordu. Ruhuma bir nebze de olsa iyi gelirlerdi. Denize bu kadar yakın olup da hiç girememek ise en can sıkıcı kısmıydı. Aslında artık neden burada tutulduğumu biliyordum kaçmak için çaba sarf edeceğim de yoktu. Yatlarla denize açılmaya da lüzum yoktu. Kıyı da biraz yüzüp oturabilirdim hatta gün batımını izleyebilirdim. Bunun düşüncesiyle derin bir nefes alıp verdim. Bunu yapmak istiyordum.

Tabi izin nasıl alacaktım o ayrı bir muammaydı. Alkır'ın bunu onaylama ihtimali düşüktü. Birilerinin beni görüp tanıma ihtimaline karşı bu evde tıklıyordum ve öğrendiklerimin bunu değiştireceğini sanmıyordum. Oflayarak odadan dışarı adımımı attım ileride Dinçer ile Eray konuşuyordu. Havanın sıcaklığı ve buranın nemi yüzünden olsa gerek altlarında şort vardı. Onları böyle ilk kez görüyordum. Daha önce havanın sıcaklığına rağmen hep uzun pantolonlu görüyordum. Gerçi

son zamanlarda onlarla kovalamacılık oynadığımdan ne giydiklerinden ne yediklerinden haberim bile yoktu.

Bahçenin içerisine doğru adım attım ve yavaş yavaş yürüyerek onlara doğru ilerledim. Geldiğimi gördükleri anda bir sebebim olduğunu biliyorlardı. Kasılmış bir halde gelişimi bekliyorlardı. Acaba ne söyleyeceğimi düşünüyorlardı? Onları affettiğimi dile getirmemi istiyorlar mıydı? Bunu nasıl yapabilirdim ki?

Onlarla samimi bir dille konuşmak istemiyordum. Kaba da davranmak istemiyordum her ne kadar bunu hak etseler de. En son kurmam gereken cümleyi bulduğumda yanlarına varmıştım bile.

“Kıyıya doğru yürümek istiyorum. Yalnız gitmeme izin verilmeyeceğini bildiğim için soruyorum. Eşlik eder misiniz ya da edecek birini mi gönderirsiniz?” Merhaba yoktu. Gayet güzel bir şekilde gitmek istediğimi belirtmiş izin istememiştim. İzin olaylarına girsek bunun için Alkır’a danışılacağından emindim. O da ya mırın kırın ederdi ya da bana eşlik etmek isterdi. Ona yakın olmak ateşle oynamak kadar tehlikeliydi. Dinçer ile Eray şu anda kendi ellerindeki gücü kullanarak bana eşlik etmenin uygun olacağını düşüneceklerdi.

“Sen Verda ile git” dedi Eray Dinçer’e. Hımm aslında beklediğim bu değildi ama bu da iyiydi. Ben ikisinin birden her ihtimale karşı geleceğini düşünmüştüm. Ne olur ne olmaz çokta akıllı uslu biri değildim değil mi? Her an fikrimi değiştirip onlardan kaçmanın yolunu arayabilirdim.

“Tamam” dedi şaşırان Dinçer Eray’ın arkasından. O da birlikte eşlik edebileceklerini düşünüyordu sanırım ya da en azından Alkır’dan izin istemeleri gerektiğini. Bunu yapmadıkları için şükrediyordum.

Ormanın içerisinde usulca ilerlerken benimle yalnız kalmaktan rahatsız olduğunu hissediyordum. En az benim gerildiğim kadar gergindi. Bunu alıp verdiği nefesten anlıyordum.

Tedirgindi. Aramıza koyabileceğimiz mesafeler bu rahatsız durumumuzu azda olsa engellerdi sanırım. Bu nedenle ondan birkaç adım önde olmam iyiydi. Kıyıya doğru giden yolu sessizlik içerisinde takip ettik. Dinçer’de benimle aynı fikirde olacak ki asla yanıma yaklaşmadı; hep birkaç adım geriden geldi.

Sonunda ormanlık alandan çıktığımızda o muhteşem manzara da beni bekliyordu. Deniz ile gökyüzünün birleştiği ufku sanki yıllardır görmüyordum. Sanki bu evde yıllardır mahkumdum. Herkesten her şeyden soyutlanmışım. Hayattan!

Bu düşünce çok canımı yaktı. Ufuğun ötesinde göremediğim insanlar hayatlarına devam ediyordu. Sevdikleriyle bir arada belki de en huzurlu anlarını yaşıyorlardı. Babalarıyla sofraya oturuyor bugünlerinin nasıl geçtiğini anlatıyorlardı. Anneleri ile en gizli sırlarını paylaşıyorlar öğüt alıyorlardı. Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp eğlenceli zamanlar geçiriyorlardı.

Acaba kimi benim gibi acı çekiyor kimi saadeti yaşıyordu? Kaçı benim gibi aldatılmıştı ailesi ve sevdikleri tarafından? Kimi yeniden sil baştan bir sayfa açmaya çalışıyordu? Peki kaç benimi gibi babası ve sevdiği adam tarafından yenilgiye uğramıştı? Kimi babasının bir insan kaçakçısı olduğunu öğrenmişti? Ve kaç babasının bu pisliklerini ortaya çıkarmak isteyen adam tarafından kaçırılmış ve o adama aşık olmuştu?

Biliyordum. Kimsenin hayatı dört dörtlük değildi. Herkesin bir sıkıntısı bir sorunu vardı. Bu kaçınılmazdı. Sonuçta yaşam buydu. Değil mi? Düşecek ayağa kalkacak ilerleyecektiniz. Buradan gidince bunu yapacaktım bende. Yoluma devam edecektim. Ancak sığınacağım en güvenli kolları kaybetmişim. Sahip olduğum tek ebeveynimi de yitirmişim. Hem de ölmeden. Keşke bunları yaşayacağıma ölseydi. Bunları yapmasındansa ölü olmasını tercih ederdim ya da ölü olmamı. Evet şüphesiz bunu isterdim.

Tam uçurumun kenarında bunları düşünmek akıl sağlığım için tehlikeliydi. Bir adım sonra var olduğum bu hayatta olmayabilirdim. Tek bir adım. Tüm olanları silip atabilirdim. Atabilir miydim? Yoksa onlarda benimle birlikte mi gelirdi? Bunu istiyor muydum?

Bacaklarım yeni yürümeye çalışan bir tay gibi titriyordu. Kalbimse ağzımdan kaçıp fırlayacak gibi hızla atıyordu. Bir adım. Her şeyi değiştirirdi. Dünümü, bugünümü ve yarınımı. Her şeyimi. Buna hazır mıyım? Bu dünyada var olmamaya...

Varlığımı sorguladığım an tamda bu andı.

Üşüyordum bu nemli yaz akşamında içim ürperiyordu. Düşüncelerim içimin bile buz kesmesine sebep oluyordu. Ellerimle kollarımı ovuşturdum ve güneşin batmakta olduğunu fark ettim. Yavaşça olduğum yere uçurumun kenarına oturdum. Gözlerimi bir salise bile batmakta olan güneşin yaydığı kızılıktan ayırmadan usulca dizlerimi kendime doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın üzerinde birbirine geçirerek çenemi yasladım. Bu an muhteşemdi. Kaçırılmayacak kadar hem de...

O adımı atmayacak kadar...

Sessizlik. Öyle bir sükunet vardı ki. İzleyicimin olmasını bile unutmuştum. Sadece bu manzara ve ben vardım. Kalabalık içinde yalnızlık. Etrafın sevdikleriyle doluyken bir an yapayalnız kalman çok trajik değil miydi?

Kimsesiz! İnsanın kendini kimsesiz hissetmesi ne acıydı ve korkutucu.

Yalnızlık...

‘...Saklandığın o küçük delikte buluyor seni

Yalnızlık

Seviştiğin o kalpsiz bedende uyuşturuyor seni

Yalnızlık

Sıkıştığın o küçük evinde vuruyor seni
Yalnızlık
Öldürüyor seni öldürüyor beni
Yalnızlık çağının kalbi kırık çocukları
Yalnızlık o simsiyah ellerinde
Yalandan ninnileriyle büyütüyor bizi'

Cem Adrian'ın şarkısı kafamın içerisinde durmadan mırıldanıyordu aynı nakaratı... Durmadan durmadan öldürüyordu beni. Nereye saklanırsam saklanayım hep bulacaktı beni. Bir zebani misali...

Yalnızlığım baki kalacaktı. Doğarken yalnız olan insan ölürken de yalnızdı. Neden yaşarken de yalnız olmasın?

Ve yalnızlığın dibine kadar yaşadığı en muhteşem an gün batımı olmalıydı. Gün batımının ayrı bir hüznü yok muydu? Güne bir veda gibi. Bir bitiş daha çok. Kızılığın sırasını laciverte doğru bırakması ve en sonunda siyahlığa karışması. Karanlık içinde ne çok renk barındırıyordu aslında. Nasıl gizliyordu hepsini büyük bir itinayla. Vakti geldiğinde özgürlüklerine kavuşturmaya can atıyordu ya da belki de aslında acı çekiyordu. Ayrıldığı için...

Kızılık boydan boya kaplamışken denizle gökyüzünün tam kesiştiği noktayı duyumsadım kokusunu. Sandal ağacı buram buram dolmuştu burun deliklerime. Yavaşça oturdu yanıma. Yakınıma. Bu yalnızlığı paylaşmak istercesine usulca.

Yalnızlık paylaşılır mıydı? Yoksa paylaşılan sessizlik miydi?

"Sihirli zamanlar." Gözümün ucuyla ona baktım. Ne demek istemişti? Sihir neredeydi? Bende mi yoksa gün batımında mı? Bakışları yüzüme kaydı ve parmağı ile manzarayı göstererek "sihirli zamanı kaçırıyorsun" dedi.

Cevap vermeden hızla döndüm önüme. Sihirli zamanın ne olduğunu bulmuştum. Gökyüzüne serpilmiş gibi duran renk cümbüşüydü ve yavaş yavaş lacivertin en güzel tonuna

bürünüyordu. İçimi de usuldan bir melankoli kaplıyordu. Gizlenme vakti gelmişti. Yavaş yavaş ele geçiriyordu yaşamın tüm renklerini. Hepsini karaya boyuyordu.

Son ışık huzmeleri de yutulurken onunla karanlığın içinde kalacağımın ayırımına vardım. O ve ben baş başa kalacaktık. Yeniden.

Bir eliyle önüme düşen sarı saçımın tutamını geriye doğru itmek için uzandığımda irkildim. Kendimi bir anda geriye doğru çekilirken buldum. Bunu yapmasını teninin tenime değil saç telime dahi değmesini istemiyoordum. Hele gözlerinde büyük bir özlem neftiliği ile bu anı daha da şairane hale getirmesini istemiyoordum. Ama yapıyordu işte tüm gayretini sergilemeye çalışarak beni yavaş yavaş ele geçirmeyi arzuluyordu. Bunu her bir hücremle hissediyordum. Bunu beni gerçekten sevdiği için kaybetmek istemediği için yapıyor olsa da kalbimin bir tarafı acıyla haykırıyordu.

Yaptıklarını sineye çekmemem gerektiğini ona gerçek bir veda etmem gerektiğini bas bas bağıırıyordu. Haksız mıydı? Yaşanan onca şeyi bir elinizin tersi ile silip geriye atabilir miydiniz? O kadar kolay mıydı gerçekten? Ben bunun nasıl yapılması gerektiğini bilmiyoordum. Daha önce böyle bir tecrübe edinmemiştim. Kimi hangi raddeye kadar affedebiliyordunuz? Ölçü neydi? Bilmiyoordum.

Daha önce sevmeyi de bilmediğim gibi. Sayesinde öğrenmiştim. Bir gamzenin olduğu yere nasıl çivilediğini, nefti gözlerin kalbinde neler hissettirebildiğini, bir kokunun içine nasıl işlediğini ondan öğrenmiştim.

Belki affetmeyi de öğrenirdim. Belki...

Karanlık üzerimizi tamamen kapladığında bunu yapmak için uygun olduğunu düşündüm.

Vedanın!

Gerçek bir vedanın zamanıydı. Birbirinin yüzüne bakmayı gerektirmeden hatta yokmuş gibi kelimelerin dilden en kolay akabileceği bir andı. Sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi bir çırpıda hepsini söyleyerek ona istediği sonu vermeliydim. Her ne kadar istemiyorum dese de. Kabullenecekti bu doğru olardı. Asıl olan gerçeklerdi. İkimizde bundan kaçamazdık. Bu olanlar aramızda her zaman kocaman bir duvar örecekti. Ben ona her baktığımda ihaneti o bana her baktığında nasıl bir adamın kızı olduğumu hatırlayacaktı. Bu bizi birbirimize bağlamaz bizi yavaş yavaş parçalardı. İkimizden de iyi bir şey kalmayana dek.

Bu nedenle en mantıklısı hak ettiğimiz şekilde bir vedaydı. Düzgün bir elveda. Nasıl ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Daha önce kimseye veda da etmemiştim. Bunun nasıl yapılacağını da bilmiyordum. İşte onunla bir ilk daha. Vedanın da ilki oluyor muymuş sahiden. Oluyormuş. Yaşadığın her şeyin bir ilki olduğu gibi hoşça kal demenin de oluyordu elbette. Asıl sorun istemediğin halde demekti. İçinin yandığını bile bile seni kor alevlere gark edeceğini bile bile söylemekti.

Bunun kolay bir yolu olmalıydı. Ama nasıl? Hangi kelimeyle başlardınız ve hangi kelimeyle bitirirdiniz? İlkin bulursam gerisi peşi sıra gelirdi muhakkak. Ama ben ilk ne diyeceğimden dahi habersizdim. Belki de saçmalıyordum. Bunların hiçbirine gerek yoktu. Zaten söylenecek her söz söylenmişti. Bitmişti. Daha ne denebilirdi ki?

‘Yaşadık oldu bitti şimdi önümüze bakma vakti’ ya da ‘sen ben artık yok olamazda elveda.’ Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Ben zaten onu yakmış bitirmiştım o bahçede her şeyiyle kül etmişim ona da öyle dememiş miydim? Ee şimdi bir vedaya daha ne gerek vardı? Onun için değil sanırım bu kendim için gerekliydi. İkna etmem gereken o değil kendi zihnim, kalbim ve ruhumdu. Bunu sesli söylersem ve inandırıcı bir şekilde o zaman arkamı dönüp gitmekte kolay olurdu. Evet bunu onun için değil kendim için yapmalıydım.

Stresten dudaklarımı ısırma ve lafa nasıl başlayacağımı düşünmeye başladım. Doğru sözcükleri bulmak önemliydi. Kızgınlığımı bir kenara koymak ve medeni bir şekilde bunu sonlandırmak. Vay be ne kadarda büyümüştüm. Olgunlaşmak böyle bir durum muydu? Zaman değil de hayatın sana getirdikleri mi büyütüyordu seni? Birkaç ay bir yılda öğrenebileceklerinden daha fazlasını mı sunuyordu? Acı yaşanmışlıklar her zaman bir adım önde olmanı mı sağlıyordu? Sanırım öyleydi. Buraya ilk geldiğim Verda değildim. O asiliğim uysallığa, o şımarıklığım ağırbaşlılığa bırakmıştı kendini. Pes etmiş gibi. Hayata karşı yenilgiyi kabullenmişim gibi. Öyle hissediyordum. Kaybetmiş gibi.

Alkır verdiğim tepki sonrası güneşin batıp bizi karanlığa gömdüğü noktayı izlemeye koyulmuştu. Hala hiçbir kelime etmeden sadece bakıyordu. Yüzünde ne düşündüğünü anlatan bir ifade yoktu. Buz gibiydi. Onunla ilk tanıştığım o günkü gibi. Sanki gözlerimin içerisine baksa o anda o küçümsemeyi yakalayacaktım. Bana küçük kız diyecek ve gözleriyle olduğu yere beni mıhlıyacaktı. İçimde hafifçe korku ile karışık tatlı bir sızı bırakacaktı. Bir farkla taze olacağımı bilecektim bu bakışın. Henüz ne anlama geldiğini bilmediğim sızının manasının farkındalığıyla. Manası kocaman olan ancak üç harften oluşan ufak bir kelimenin altında ezilmenin ağırlığını yaşayacaktım. Aşk'ın Acı'ya dönüştüğü o anın ağırlığı ise içimde ukde kalacaktı. Sonsuza kadar...

Ayaklarını sarkıttığı yerde hafifçe sallarken konuşmak için uygun bir an gibi geldi. Aslında hem mekan hem zaman tamamen uygundu. Karanlık beni saklardı tüm renkleri içinde sakladığı gibi. Beni görmezdi bile. Böylece söz dizilerim daha rahat dökülürdü dilimden.

Karanlıkta bile yanağındaki çukuru göze çarpıyordu. Yanağındaki çukuru mu? Gülümsüyor muydu? Neden? Bana daha fazla işkence etmek için mi? Gözümün ucu bile gamzelerine yenilirken ben nasıl dik duracaktım? Bir de veda mı edecektim medeni bir şekilde hem de. Karanlık onu

saklayamıyorken beni nasıl saklayacaktı? Gerçekten aptal olmalıyım.

Söylenecekler söylenmiş bitmiş gitmişti daha başka diyecek bir söz yoktu. Burada onunla bu sessizliği paylaşmamın da manası yoktu. Elimle yerden güç alıp kalkacağım esnada uzandı eli elime. Sıcak parmakları kavradı elimi ve sunduğu gülümsemesi yavaşça ciddi yüz ifadesine bürünürken “söyle içinde bir şey kalmasın.” dedi.

Nasıl anlamıştı bir şeyler diyeceğimi. Yoksa öylesine beni burada yanında tutmak için ortaya yem mi atmıştı? Ne düşündüğünü anlayacakmışım gibi kısıllı gözlerle yüzüne baktığım sırada diğer elinin baş parmağıyla dudaklarıma dokundu ve ikisini birbirinden ayırarak araladı “ısıрма dudaklarını.” dedi. Ağzım şaşkın bir halde açık kalmışken baş parmağı dudaklarımdan yanağıma doğru yol aldı. O anda bunu yaptığımı farkında bile değildim. Ama o bu karanlıkta ne yaptığımı ne düşündüğümü görüyordu. Yaptıklarım tamam da düşündüklerimi nasıl biliyordu. Ürperticiydi.

“Hala ısıırıyorsun” dedi uyarı niteliğindeydi sözleri ve aniden dudaklarımı birbirine bastırarak durdum. Fakat bu ona yeterli gelmemiş olacak ki baş parmağı devreye girdi yeniden; nazikçe dudaklarımı gezinmeye başladı. Sanki dudaklarımın şeklini aklına kazır gibi usulca bir ileri bir geri gidiyordu. Bu yeryüzünde ondan başka her şeyi aklımdan silmeme neden oluyordu. Etkisi altına girmeme...

Anın büyüüne kendimi öyle kaptırmıştım ki ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatmasa o kor gibi arzusunu göremeyecektim. Ve boğazım düğüm düğüm olmayacak gözlerim çoktan kapalı bir şekilde teslim olacaktım. Koşulsuz...

Kafamı çevirip ellerinden kurtuldum ve içimden gelenleri söyledim. Aynen onun dediği gibi bir şey kalmayana dek. Eksiksiz...

“Sana kızgın değilim. Artık değilim. Geçmişe ne sen ne ben dönebiliriz. Olan oldu. İstemedim ya da isteyerek bir önemi yok artık. Tek isteğim buradan daha fazla kırılıp dökülmeden gidebilmek. Eğer az da olsa beni önemsiyorsan söylediklerimi dikkate alarak davran. Sen ben yok. Bitti. Belki de aslında hiç olmamıştı. Ben öyle sanmıştım sen öyle istemiştin. Sırtımdaki yüklerimden birini atmama izin ver.”

“O zaman bu bir veda mı?” Başı önüne az eğik, kaşları çatılı bir haldeydi. Yanaklarındaki çukurdan eser yoktu. O içimde öpme isteği uyandıran gamzelerini belki de son görüşümdü bugün.

İçim acırken başımı aşağı yukarı usulca salladım. Vedalarda nasıl davranılır onu bile bilmiyordum. Ama öğrendiğim bir şey vardı. Bedenimin içerisinde dolanan yalaza bakılırsa yakıcıydı. Daha önce tatmadığım bir şekilde.

“Tamam o zaman.”

Başımdan ayak bileklerime kadar tutuşturan bir ‘tamam o zaman’ duymamıştım daha önce.

Hiçbir kabulleniş hiçbir boyun eğiş bu ‘tamam o zaman’ kadar yakmamıştı benliğimi.

Öyle bir ‘tamam o zaman’ dı ki bu ‘madem ısrar ediyorsun’ un devamı gibiydi. İsrar etmemiş olmama rağmen. Buna cüret edemeyecek kadar acınası olmama rağmen.

Ama demişti. Pes etmişti. Üstelik ben ayak dirememiştim bile. Kendini affettirmeye gerek dahi duymamıştı.

Ne istiyorsun dedim kendime isyanla? Ne? Olmasını istediğin zaten bu değil mi? Yüklerden beni kurtar demek ne demek? Gizli bir ısrar değil mi? Kelimeleri bu kadar özenli seçmenin nedeni dayatmasını engellemek değil mi?

Bıkmıştı, bunalmıştı. Belki sürekli yüzüme vurduğu sevgisi benimki kadar yoğun değildi. Elbette değildi bunu daha önce

de biliyordum. Bu ‘tamam o zaman’ ın bunu kanıtlamasını ummama lüzum yoktu. Belki de gerçekten bunu istediğimden emin olmuş ve o nedenle boyun eğmişti. Beni önemsedüğinden.

Her neden olursa olsun bu onaylama acı bir haykırıyla kalbimde sessizce ilerliyordu. Sırtımdaki ağırlık şimdi kalbime inmişti.

Bırak kendini özgür bırak...

Onu özgür bırak.

Kalp ağrısı gibi acının ağırlığı da geçer gider. Bir bakmışsın ardında bir acı değil bir anı olarak kalmış...

Acılar anılara dönerdi zaten. Geçmişteki acılarım hep birer anı olarak zihnimde yer edinmişti. İlk günkü gibi taze o acı kalmamıştı ki hiç. Bu da geçip gidecekti. Ufak tefek izler bırakacaktı o kadar...

Yavaşça ayağa kalktığında konuşmanın burada sona erdiğini anladım. Bende kalktım ve üzerimdeki tozu toprağı silkeledim.

“Bir şey isteyebilir miyim?” sorusu beni hazırlıksız yakaladı. İrkilsem de “tabi” diyebildim. Sanki beni inciten ilk aşkımla konuşmuyor da bir arkadaşımın isteğini dinliyordum.

“Bu madem bir veda. Madem bir son. Ona uygun bir şekilde yapabilir miyim?” Bana neyi soruyordu tam olarak? Sarılmak mı istiyordu öpmek mi?

Ah kalbim öyle zayıfsın ki. Ağrıyı da acıyı da nasıl bir anda kenara atıp coşkuya, umuda kapılıyorsun?

Ellerimle bacaklarım titremeye başlarken hızla ama heyecan dolu kocaman bir “evet” dedim. Benim aksime o hızlı değil ağır çekimde gibi ilerliyordu. Bir elini belime yerleştirip diğerini yanağıma yerleştirirken nefti gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Aramızdaki mesafe bitmek bilmiyordu. Sanki aramızda santimetreler değil kilometreler vardı ve sadece ben

bu uzaklığı bir an önce bitirmeye hevesliydim. O ise daha çok yaşamaya istekliydi tadını çıkararak. Hakkı vardı bu bir vedaydı. Ona yaraşır olmalıydı.

Soluğunu soluğumda hissedene dek bekledim sonra gözlerimi kapadım. Onu son kez yaşamak ve hissetmek istedim. Onun gibi.

Sıcak ıslak dudakları dudaklarıma kavuştuğunda eli de belimi daha sıkı kavradı. Tüm bedeni bedenime temas ediyordu. Aramızdaki kilometreler sonunda hiçe inmişti. Ellerim kürek kemiklerinin üzerindeydi ve onun beni tuttuğu gibi sıkı sıkıya tutuyordu. Sanki kaçmasından korkar gibiydim. Bu onu daha cesaretlendirmiş olacaktı ki o da önce elleri ile sonra öpüşleri ile karşılık verdi. Yumuşak ağır öpücükleri tutkuyla dolunca bunun bir son değil de sonsuz olmasını diledim. Ancak sözünün eriydi. Veda öpücüğünü sona yaraşır bir halde sonlandırıyordu, yavaş yumuşak öpücükleriyle.

Konuşmuyordu ancak kelimeleri dudaklarından dudaklarıma teker teker itinayla doluyordu. Biri özür diliyor, biri af diliyor, biri sevgisini dile getiriyor ve bir diğeri de veda ediyordu. Öyle olmalıydı çünkü bu son öpücük hüznüydü ve kalbimin bir kenara attığı ağrı şimdi tüm bedenime yayılıyordu.

Birbirimizden ayrıldığımızda gözümde inen yaşların sıcaklığını hissettim. Veda öpücüğünün bu kadar keder dolu olduğunu bilmiyordum. Zaten bildiğim birçok şeyi ondan öğreniyordum. Acı ve tatlı ne varsa...

İşte bu kadardı. Bitmişti. Gözlerimi kurularak ondan önce davranıp eve doğru yürümeye başladım. Feneri açıp bana eşlik etti. Başka bir söze gerek yoktu. Biraz önce ay ışığının altında yüreğimizden gelenleri söylemiştik.

Eve doğru yaklaştıkça göğsümde büyüyen ağlama hissini durduramıyordum. Bir volkan gibi patlamaya hazırdı. Odama girer girmez patlayacak olan bir volkan. Onun önünde bunu yapmam rezillik olurdu. Adımlarımı hızlandırarak fenerin ışığı

altında ilerliyordum ki bir dala takıldım. Toprağa yapışmadan önce Alkır'ın elleri bedenimi tuttu ve hızla göğsünün üzerine yapıştırdı. Mis kokusu burnuma dolarken ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarımda tadını hissettim.

Öyle sıcak ve arzuluydu ki bunu beni kandırmak için yaptığından adım kadar emindim. Sanki bana tuzak kurmuş takılayım diye o dal parçasını özenle oraya o yerleştirmişti.

Buna izin veremezdim. Veda öpücüğümü almıştım. Bitmişti. Kollarından kurtulup “yapma” dedim ve başımın dönmesine aldırış etmeden tökezleyerek eve doğru yürümeye devam ettim. Karanlıkta ne kadar hızlı yürünürse o kadar yürüdüm. Ardımdan yanan ışıkla hemen yakınımda olduğunu fark ettim ve ışığın bana sunduğu kadarıyla yolun devamında koştum. Açıklık alana geldiğimde beni yakalayamayacak olmasının verdiği düşünceyle rahatladım. İzleyenler olduğu sürece bir harekette bulunamazdı.

Elim kalbimde nefes alışverişimin normale dönmesi için bir süre durdum. Kalbimin fırlamasını engellemek için iki elimle birden sıkı sıkı bastırıyordum ki sağımdan gelen sesle kafamı kaldırdım. Meriç duruyordu ve iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Bir şeyden kaçtığım kesindi. Birinden... Bir an sonra arkama gözlerini diktiğinde Alkır'ında ağaçların arasından çıktığını anladım. Sanki bizi görmemiş gibi ilgisiz bir halde nöbetine devam ederek bahçede yürümeye başladı.

Arkama döndüm ve Alkır ile bakışlarımız kesişti. Avını elinden kaçırın kızgın bir avcının ifadesi vardı yüzünde ve bundan hiç hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Koyu neftiler her zaman tehlike saçıyordu. Adımlarımı hızlandırıp odama bahçe içerisinden girdim. Kalbimin ritmi hala düzelmemişti aksine daha da artmıştı. Hem beni ikna etmesini istiyor hem de benden en uzak noktaya gitmesini diliyordum. Zihnim tam bir kaostu.

Kapıyı kapatıp kalın perdeleri çektim ve başucumdaki abajuru açarak sessizce yatağa oturdum. Bana yaşattıkları masal

gibiymi. Gerçek olamayacak kadar güzel. Hala hissedebildiğime hatta fazlasını hissedebildiğime bakılırsa riskliydi de.

Ayağımdaki ayakkabıları çıkardım ve serin çarşafın üzerine yattım. Tabletten dinlediğim son müzik listesini açtım. Bu sefer kulaklığa gerek duymadan müziğin odaya yayılmasını istedim. Yan döndüm ve bacaklarımı göğsüme çekerek cenin pozisyonu aldım. Kelimeler acı bir şekilde içime işlerken Alkır'ın bakışları, gamzesi, dokunuşu yavaş yavaş zihnimi doldurdu. Artık özgürce ağlayabilirdim utanmam gereken kimse yoktu. Özellikle kelimeler beni acıtırken...

“Konusacağım uyusan da tek bir kelime bile duymasan da biterken bir zamanlar çok sevdiğimiz bu hikaye. Dokunuyorum ellerine yaralanmış bacaklarına eğilip ıslak ağzımı ağzına dayıyorum son kez. Soluk soluğa, soluk soluğa....”

Başımı tamamen yastığa gömüp hıçkırıklarımı boşaltırken kapının açıldığını duydum. Girmek için izin istenmemiş kapıya vurulmamıştı. Bunu yapacak bu evde tek bir kişi vardı. Alkır!

Arkamı usulca dönerken kapıyı çoktan kapatmış dikilirken buldum onu. Gözlerinin alevini buradan dahi görebiliyordum. Görebiliyordum ve korkuyordum. Hem de çok.

“Bunu yapamıyorum gül çiçeği.” dedi ve uzun birkaç adımla yatağa yanıma çıkarak kollarını etrafıma doladı. “Senden uzakta kalamıyorum, üzgünüm yapamıyorum” dedi ve beni öpmeye başladı. Hem öpüyor hem de elleriyle yüzümü, saçlarımı okşuyordu. Öyle güzel bir andı ki yatakta yatarken uyuyakaldığımı ve bunun bir rüya olduğunu düşünmeme neden oluyordu. Gözlerimden akan yaşlara bakılırsa da bir rüyaydı çekinmeden onları akıtabildiğime göre.

“Sana sahip olmak, sana ait olmak hayatımda yaşadığım en güzel duygu. Tüm yaşananlardan sonra bunu yaşamayı istemem sana göre saçmalık olabilir hatta mümkün de olamayabilir. Ama ben bunun olmasını sağlayacağım. Sen

bana inansan da inanmasan da. Bunu beraber aşacağız beraber yoluna koyacağız gül çiçeğim. İzin ver gündeğümü yeni başlangıcımız olsun. Yeniden başlayalım. Sen ve ben değil biz olalım.”

Biz olmak. Beraber olmak. Onu tanıdıktan sonraki tek hayalim, yaşadıklarımın sonraki tek imkansızımı. İzin versem olur muydu? Her şey yoluna girer ve biz olur muyduk?

Neden olmasın ki? O benim yanımda olduğı sürece neden olmasın?

Bölüm -29-

Günahkar adama izin vermişim. Günahlarını affettirebilmesi için bir şans vermişim. Yaşadığım acıları azaltabilecek bir güç varsa eğer bu o olurdu. Bu nedenle ona acıyı dindirmesi için fırsat vermişim.

Kollarında yatarken uyku tutmamıştı. Uyursam ve uyanırsam hepsi bir rüyadan ibaret olursa? Korkmuştum. Terkedilmekten! Aslında yeniden kandırılmaktan. Artık aptal yerine konmak istemiyordum. Dürüst olması tek dileğimdi. Her ne olursa olsun.

Bu nedenle ondan bir söz istemiş öyle kabul etmişim teklifini. Ne olursa olsun bana söyleyecekti. Açık olacaktı. Eğer bir gün sıkılırsa gitmek için bahanelere ihtiyaç duymayacak bana söyleyecekti. Ve bu olaydaki gelişmeleri benimle paylaşacaktı. Çünkü istemesem de bende bu işin içindeydim artık. Kötü olan tarafın tam karşısında. Babamın karşısında.

Dingin olan soluk alıp verişleri hızlandı. Huzurla uyuyan yüz ifadesi şu anda gergindi. Ellerimin altındaki bedeni de kasılmıştı. Kabus mu görüyordu? Uyandırmalı mıydım? Başımı yavaşça kaldırdım ve yüzünü izlemeye koyuldum.

Şimdi ifadesi daha sakindi. Kafamı göğsüne koydum ve gözlerimi kapadım. Bu gündeğümü başlangıcımız olacaktı. Yeniden sıfırdan başlayacaktık. O beni bırakmayacaktı. Beraber üstesinden gelecektik her şeyin. Biz olarak.

Masaya onlarla oturmıştım eskisi gibi değildi ama yine de çaba gösteriyorlardı. Alkır'ı affetmişim evet ama onları henüz affedememişim. Yani bir anda bu durumla yüzleşmeye çalışmak zaten yorucuydu. Elimde olsa odamdan dışarı çıkmamaya çalışırdım. Ancak Alkır'ın isteğini kıramamıştım. Elimi tutarak mutfğa kadar götürmesine, tüm bakışlara aldırış etmeden sandalyemi çekip oturtmasına izin vermişim. Hatta bana özel omletinden yapmasına bile razı olmuşum.

Bir şeyleri düzeltmek istiyordu ve bende boyun eğiyordum. Beni her şeyin daha iyi olacağına ikna etmesine olanak sağlıyordum.

Masada bulunan Can, Batu, Dinçer ve Gülten hanım sessizliğe gömülmüş yan gözlerle bizi izliyordu. Bir gecede ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Benim nasıl saf değıştirdiğimi merak ediyorlardı. Bunu onlara ben anlatmayacaktım çünkü bunu Alkır'ın yapmasını bekliyordum. Ben zaten babamın ne olduğunu öğrendiğimde tarafımı seçmişim ancak bana yaşattıklarının kızgınlığından o an yüzlerine bakamıyordum. Şimdi ise biraz daha kolaydı. Alkır'ı affettiğimde olmuştu belki de. Onlarda katlanabilir gelmişti.

Tam Eray'ın nerede olduğunu merak ediyordum ki içeri yarı uykulu bir şekilde girdi ve masaya oturdu. Varlığını fark etmemesi şaşırtıcıydı. Tamam ufak tefek bir kızdım ama yanında otururken de beni görmemesi biraz fazlaydı. Sanırım iyi bir uyku uyuyamamıştı. Sırf kahvaltı saatini kaçırmamak için inmişti. Mecburiyetten.

Can'ın onu dürtmesi ile önce masada oturan Gülten hanımı, sonra ocağın başındaki Alkır'ı ve son olarak yanında oturan beni gördü. Bingo! Ağzını uzun süre açık tutmasını

bekliyordum fakat Alkır omletimi tabağa koyarken çocuklara döndü ve “ben kazandım çıkarın paraları” dedi.

Lanet olasıca üzerime yine bir iddiaya mı girmişti? “Buna gerçekten inanamıyorum” dedim ona gözlerimi devirerek. Bir anlık utancı susmasına sebep olsa da önüne konan paraları görünce çenesi düştü ve “oo baya zengin oldum.” dedi. Elleriyle masanın ortasına konan paraları çekiyordu ki ben ondan önce davranarak paraların yarısını aldım ve “bunun yarısı benim üzerime oynadığın için” dedim. Güldü ve “tamam sen nasıl istiyorsan” dedi.

“Ne de olsa artık zengin sayılmam paraya ihtiyacım olacak. Bunlar uzun bir süre gitmez ama olsun yine de idare eder” dedim elimde paraları çevirip kenara koyarken. Hepsinin bakışlarını üzerimde hissedince açıklama gereği duydum. “Babamdan olan hiçbir şeyi istemiyorum. Her ne kazandıysa muhtemelen yasal olmaya yollardan ve ben bile bile bunu kabul etmeyeceğim.”

“Oturduğun evde dahil mi buna? Nerede yaşayacaksın o zaman?” Eray elbette meraklanacaktı.

“Evet dahil. Bilmiyorum nerede yaşarım ama orada değil kesinlikle değil.” dedim Alkır’a bakışlarımı dikerek. Biz olmak istediğine göre onu takip edecektim. O nereye giderse bende oraya gidecektim. Ancak o henüz bir yorum yapmamıştı. Aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek bu duruma kafa yormamaya karar verdim. “Annemden kalan bir ev var ve biraz para. Babam onların bana ait olduğunu söyleyerek onlara dokunmadığını söylemişti. Evi satabilirim.”

Alkır’ın eli elime dokundu ve “onlara ihtiyacın olmayacak.” dedi. O anda sanki sevinçten kalbim sıkıştı. Sonunda duymayı istediğim cümleleri söylemişti. Sahiplenilmek güzeldi. Elini sıkı sıkıya tuttum ve ona gülümsedim. “Haydi soğutma omletini ye” dedi.

Tosttan sonra yediğim en iştahlı yemektir. Sanki uzun zamandır aç kalmış gibiydim ve dikkatleri üzerime çekmemek için sakince yemeye çalışmışım. Ve çay demlenmiş mis gibi çay gibisi yoktu. Sanki uzun zamandır çayda içmemişim. Aslına bakılırsa içmemişim yememişim. Serumlarla beslenmiş ayakta durmaya çalışmışım. Pınar sayesinde.

Alkır ile bu konuda konuşmamıştık. Konuşacak herhangi bir şeyde yoktu. Onunla arasında bir şey kalmadığına inanmasaydım bu ateşe kendimi kesinlikle atmazdım. Yani bu yeni bir oyun değilse. Bu fikir sinir bozucu bir halde kafamda dolanmaya başladı. Ne amaçla olacaktı ki? Artık olan biteni biliyordum. Bir çıkarları kalmış mıydı? Alkır bahçede yanıma geldiğinde tam da bunlar zihnimi işgal ediyordu. En iyi cevabı yine ondan alırdım. Bu nedenle ona açık açık sordum. Kuşkucu muydum? Evet ama haksız da sayılmazdım.

“Bana bir daha yalan söylememen konusunda ciddiymisin biliyorsun değil mi?”

“Evet biliyorum ve sana bir daha yalan söylemeyeceğime dair yemin de ettim. Bana inan gül çiçeği. Seni kaybetmek istemiyorum. Şu anda güven duymamakta haklısın ancak bunu sana ispat edeceğim.”

“Sana inanmak dilediğim tek şey gerçekten. Ancak sana sormak istediğim...” dedim ve durdum bunu sormalıydım yoksa asla zihnim susmayacaktı. “Pınar onunla aradaki şey ne zaman bitmişti?”

“Bu sorunun geleceğini biliyordum.” dedi iç çekip vererek sanki onu bunalıtyordum. “Gül çiçeğim bu işe atılmadan önce bitmişti en başında söylediğim gibi. Sana her zaman yalan söylemedim. Sadece ne olduğumuzu sakladım ve babanın ne olduğunu ne amaçla burada olduğunu. Başka yalan yoktu.”

Bu kendimi iyi hissetmemi sağlamalı mıydı? Aldatıldığım kısmını es geçerek yeni bir başlangıç yaptığımız düşünülürse yeterli olmalıydı. “Keşke bana bunu en başında söyleseydin.

Her şeyi en başından anlatsaydın. Belki o zaman belki bu kadar...”

“İncinmemiş mi olurdun?” diye tamamladı sözümü.

“Evet sanırım.”

“Sana bunu seni ilk kaçırdığım anda söyleseydim babanın bir insan kaçakçısı olduğunu bana inanacak mıydın? Ben vereyim senin yerine cevabı hayır. Hatta buradan kaçmak için elinden geleni yapacaktın. Bu nedenle sana anlatamazdım.”

“İzletebilirdin o görüntüleri. O gün izlediğim gibi açıp önüme koyabilirdin.”

“Bunu nasıl yapabilirdim o senin baban. O gün bile eğer elimde olsaydı o görüntüleri izlemene asla izin vermezdim. Asla... Bana inanmaman pahasına bile olsa. Ve gül çiçeği pişman olduğum bir şey daha var; o da seni bu işe karıştırmış olmak. Bunu keşke başka bir yoldan yapsaydım diye düşünmeden geçirdiğim bir an bile yok.”

“Eğer farklı bir yol deneseydin senle ben tanışamazdık.”

“Evet öyle. Ama bu iyi olacağın anlamına geliyorsa tanışmamayı tercih ederdim. Sana olan aşkıma rağmen.” Bana aşık olduğunu söylemesi içimdeki kelebekleri harekete geçirdi. Bana aşıkta bu gerçektir. Gerçek olan başka bir şeyse tüm bunları yaşamamam ve iyi olmam uğruna benden vazgeçecek olmasıydı. Aşkından, aşkımdan...

Bunun olmasını ister miydim? Hiçbirinden haberim olmadan babamla sahte mutluluğumuzu yaşamaya devam etmek ister miydim? Ya da onun sevgisini yaşamadan bu hayatta yer almak ister miydim? Bu düşünce beni içten dışa kadar titretti.

“Tamam artık bunlardan bahsetmeyelim lütfen beni...beni boğuyor. Hepsinin geçmişte kalmasını istiyorum. Kötü olan her ne varsa dünde kalsın. İyi şeylerden konuşalım.”

“Ben keyfini yerine getirecek bir konu biliyorum.” dedi neftileri içime işlerken. Ah bunu yaşatmasını öyle özlemiştim ki.

“Öyle mi nedir?” dedim ne diyeceğini merak ederek.

“Beethoven”

“Beethoven mı?”

“Evet onu sana anlatmamıştım henüz. Değil mi?”

“Hayır anlatmadın.” dedim. Sanırım daha farklı bir şeyler duymayı bekliyordum. Ancak bu da onun dilinden duymak isteyeceğim bir bilgilendirmeydi şüphesiz.

“Pekala o zaman.” dedi elimi tutarak odamın önündeki sandalyeye doğru beni yönlendirdi. O da oturduktan sonra “Ludwig Van Beethoven birçok esere imza atan ve klasik müziğin öncüleri arasına adını yazdıran dahi. Mozart ile çalışma fırsatı bulan ve ondan övgüler alan müzisyen. Senfonileri, sonataları, piyano ve keman konçertoları arasında en ünlü şaheserleri Moonlight Sonata, Für Elise, 5. Ve 9. Senfonileri yer alır.” dedi. Yine büyüleyici bir halde beni kelimelerine esir ederken şaşırdığım bir cümle kurdu. “Sağır olduktan sonra en güzel besteleri yaptığı söylenir ki aslında sağır olmadan uzun bir süre işitmede sorun yaşamıştır. Ona rağmen bugün bile keyifle dinlenen besteler yapmıştır. İstersen bugün akşam favori bestelerinden dinleriz.”

Dinler miyiz? Ama nasıl? Ben dinlerken acı çekiyordum bunu nasıl yapabilirdim ki? Ben cevap vermeyince bir sorun olduğunu anladı.

“Ben...ben dinleyemem.”

“Tamam dinlemek istemiyorsan sonraya bırakırız.”

“Aslında dinlemek istemiyor değilim. Sadece onlar yani o müzikler artık kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor. Hatta acı çekmeme neden oluyor.”

“Anlamıyorum nasıl acı çektiyor?”

Bir an ofladım bunu açıklamak zordu. Ama yapmalıydım yalan yoktu. Ben ondan dürüstlük istiyorsam ona da bunu vermeliydim. “Ben olanlardan sonra sanırım hassaslaştım. O kriz geçirdiğim günü hatırlıyor musun? O gün boşuna bir kriz geçirmedim. Bu müzikler tetikledi. Klasik müzikler. Dinleyemiyorum. Sonrasında da denedim. Suçu müziğe atmanın saçmalık olduğunu düşündüm ve yeniden denedim ve yeniden bir kriz geçirdim. Artık ne zaman dinlemeye kalksam kriz yakamı bırakmıyor. Gerçi biraz da olsa baş edebilmenin yolunu buldum fakat dinlememek en iyi çözüm gibi. Buradan ayrıldığımızda sanırım bir psikiyatra ihtiyacım olacak.” Konuşmam bittiği için değil o beni boş gözlerle izlediği için bitirmiştim. Beni artık dinlediğinden emin değildim.

“Alkır dinliyor musun?” dedim dikkatini çekme umuduyla.

Başını aşağı yukarı salladı. “Evet dinliyorum. Sen benim yüzümden krizler geçiriyorsun ve yalnız başına bunu aşmaya çalışıyorsun. Hatta öyle ki bir yolunu bile bulabiliyorsun. Ve asıl önemli olan bu kadar felaketi aşmanın tek yolu bir psikiyatrla görüşmek olacak. Kendimden nefret ediyorum.” dedi son söylediğini kendinden tiksindir gibi söylemişti gerçekten.

“Bedenin yetmez gibi ruhunu da harap ediyorum.”

Bu cümle içime bir bıçak yarası açmıştı çok ağır olanından. Aynısını bende düşündüm hem de her aklıma geldiğinde demek istedim. Ama bunun ne ona ne bana ne de aramızdaki olana faydası olmazdı. Olanları değiştiremezdik fakat geleceğimizi kurabilirdik yeniden.

Eline uzandım ve dediklerini inkar etmeden tek bir cümle söyledim. Birbirimize daha sıkı bağlaması umuduyla “O zaman sende iyileşmeme yardım et.” dedim.

Ayağa kalkıp oturduğum sandalyenin önüne diz çökerek bana sarıldı ve kulağıma doğru fısıldadı. “Bunu yapacağım gül çiçeğim söz verdiğim gibi beraber aşacağız.” dedi.

Ona güvendim hem de sonsuz bir güvenle. Yanımda olacağına beni asla bırakmayacağına inandım.

Birkaç gün geçmişti ki Alkır artık sona geldiğimizi söyledi. Her şey bitiyordu sonunda tüm acı gerçekler ortaya çıkıyordu. Bunu duymak beni telaşlandırırsa da bir sorunun bitecek olması ve artık bu evden ayrılıp kendi hayatımıza bakacak olmamız aslında rahatlatıyordu da. Ancak babamla aramızdaki ilişkinin ne olacağı onu görmeyi isteyip istemediğim bunlar muammaydı. Tutuklanıp yargılanacaktı beni görmek isteyecek miydi? Aklımda birçok yeni sorun vardı dünya kadar. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Fakat Alkır yanımda olduğu sürece hepsiyle baş edebileceğimi düşünüyordum. Önümüze bakabileceğimiz an artık daha yakındı ve tüm kötü günleri ardımızda bırakmaya az kalmıştı. Ancak Alkır benim göründüğüm kadar rahat görünmüyordu. Bir sıkıntısı vardı; hissediyordum. Bunu ona sormak için doğru zamanı bekliyordum yalnız olduğumuz anı. Zaten görünen o ki bana ayıracak pek vakti yok gibiydi. Önce dışarıya çıktı sonra odasına girip akşama kadar hiç ortalıkta gözükmedi. Bende onun yokluğunda çizdim boyadım ve müzik dinledim tabi klasik müzik harici her şeyi.

Yanımdayken bir gün bunu deneyecektik. Yani klasik müziği dinlemeyi ancak ben buna hiç hazır değildim. Belki buradan çıkıp yolumuza baktığımızda dedim o da beni onaylayarak sonra dedi. Beni zorlamamasına minnettardım çünkü onun yanında bir kriz geçirerek daha fazla üzülmelerini istemiyordum. İşin gerçeği yapacaksam bunu kendi başıma yapmalı gerekirse

bir doktordan yardım almalıydım. Onu bu işe karıştırmak bir sirk hayvanı gibi izlenmek istemiyordum. Acınası bir şekilde onun karşısında yer almaktan kaçınıyordum.

“Hazırlan gidiyoruz.”

Alkır’ın sesiyle irkildim. “Nereye?” dedim. Bitmiş miydi? Ayrılıyor muyduk buradan?

“Yatla gezmeye.”

“Bu tehlikeli olmaz mı?”

“Hayır güzel bir yere götüreceğim seni hatta orada demirleyeceğiz birkaç gün.”

“Ufak bir tatil gibi.” Düşüncesi hoşuma gitmişti.

Eğik kafasını kaldırmadan kafasını öne arkaya salladı ve “evet öyle” dedi. Durgundu keyifli değildi. Olanlardan dolayı olduğundan emindim ancak bu durum beni rahatsız ediyordu. O vaktin geldiğini anladım.

“Neyin var Alkır bana söylemediğin ne var?”

“Bir şey yok. Sadece sona yaklaştık ve biraz gerginim ve rahatlamak istiyorum.” Bu sanki biraz söylenir gibiydi. Onun daha önce herhangi bir durumdan şikayet ettiğini hiç duymamıştım.

“Önceden ihtiyatlı davranan birine göre oldukça rahatsın ancak kast ettiğim bu değil canın sıkkın sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Yani yeni bir bilgi mi var babamla ilgili. Bana söyleyemediğin...”

“Hayır Verda yok.” Adımı kullanmasından nefret ediyordum. Çünkü genelde kızgın olduğunda bana böyle hitap ediyordu. “Her şey yolunda endişelenmeni gerektirecek bir durum söz konusu değil. Şimdi hazırlan da çıkalım.”

“Hemen mi? Geç değil mi?”

“Hayır hayır değil akşam yemeğimizi orada yeriz.” derken bir eliyle belime sarıldı diğeriyle de saçlarımı okşadı. Mis gibi kokusu içime dolana kadar çektim ve başımı göğsüne dayadım. Stresliydi ve sadece biraz kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Şimdi diyorsa şimdiydi.

“Peki diğerleri onlar yani çocuklar gelecek mi?” dedim başımı hafifçe kaldırıp gözlerini bulurken. Baş başa bir gece mi geçirecektik? Akşam yemeği romantik bir akşam için miydi?

“Çocuklardan bazıları bizimle gelecek. Herkesin yatacağı kadar yer yok. Yalnız olmamızı mı isterdin?” diye fısıldadı kulağıma. İçimin gıdıklanmasına yetecek kadar tatlı bir fısıldamaydı.

“Hayır yani evet.” Ah ne diyordum emin değildim. Tam anlamıyla saçmalıyordum. Aslında onunla yalnız kalmak istiyordum ama bunu bu şekilde söylemek şimdi benim için yanmasına neden oluyordu.

“Bende çok isterdim gül çiçeğim ancak demirleyeceksek birilerinin daha yanımızda olması iyi olur.”

“Evet elbette” nasılsa birlikte olacağımız daha birçok zaman olacaktı. Önümüzde sonsuz bir gelecek vardı.

Güzel bir yaz gecesi idi. Slow müzik eşliğinde hoş sohbet edip yemek yemiştik. Aslında biraz sessiz sakin bir akşam oluyordu ki bundan rahatsız değildim. Çocuklar yatın bir kısmına çekildiğinde bizde ay ışığının altında romantik bir an yaşıyorduk. Yaşadığım ilklerden biri daha. Denizin ortasında onun kolları arasında hafif esinti benimizi yalayıp geçiyordu ve ben huzuru uzun zamandır böylesine güçlü tatmıyordum. Sırtımı tamamen göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım ve sonsuza kadar bu huzurun içinde olmayı diledim.

“Artık yatalım mı?”

“Uyumak istemiyorum.”

“Neden?”

“Rüya olmasından korkuyorum.”

Şakağıma kocaman bir öpücük bıraktı ve kollarını daha sıkı sardı. Sonra adımlarımı adımlarına uydurarak beni odaya götürdü. Çarşafı yeni yıkanmış gibi deterjan kokuyordu. Kendimi yatağın üzerine bıraktım. Alkırda yanıma uzandı ve parmaklarıyla yüzümü yavaş yavaş okşadı. Ondan aldığım cesaretle bende parmaklarımla yüzüne dokundum. Hafif çıkan sakalları parmak uçlarıma değiyor ve içimi titretiyordu. Parmakları yanaklarımda durduğunda bende durdum aniden. Sonrası oldukça hızlıydı. Elleri yüzümü sıkıca kavradı dudakları dudaklarımı buldu, bedeni bedenimi hapsetti. O anda aklımdan geçen cümle sonsuza kadardı.

‘Tamam kızım tamam bir şey yok baban burada.’ Babam kollarını bana sarmış başımı hep ağladığımda yaptığı gibi omzuna yaslamıştı. Gözyaşlarım babamın gömleğini ıslatırken kırılan oyuncağımyı elimde tutuyordum. Babamın elleri saçlarımda geziniyordu. ‘Ne oldu neden ağlıyorsun?’

Hala sımsıkı elimde tuttuğum oyuncağı havaya kaldırdım ve gösterdim. ‘Kırıldı.’

‘Bunun için mi ağlıyorsun yenisini alırsız üzölme.’

‘Hayır ben bunu istiyorum yenisini değil.’

‘O zaman bu şekilde oynayacaksın’ dedi elimdeki bebeğı göstererek.

Bir an kollarından kurtuldum ve ona baktım dikkatle ‘hayır’ diye bağırdım. Sonra izlediğim video hatırıma geldi ve daha da sinirlendim. Bana uzandığı anda ‘hayır’ dedim. Bu sefer karşımdaki babam değil Alkır’dı.

Terden sıırıslıklam olarak uyandım. O kadar gerçekçiydi ki her şeyi bilerek babamı karşımda görmek bunu bir rüya değil kabusu çeviriyordu. Ve babamın bir anda Alkır'a dönmesi işte bu daha da ürkütücüydü.

Yatak bo tu. Oda bo tu. Alkır yanımda değildi...

Neredeydi?

 nce kalbimin sonra bedenimin sızısını hissettim. Tela  beni tamamen sarmadan yataktan fırladım ve üst kata  ıktım. Yat hala demirlediğimiz yerde duruyordu. Ama etrafta kimse yoktu. Yatın  n tarafına doğru adımladım korkuyla. Lütfen dedim burada ol lütfen bana bunu yapmamış ol.

Yoktu!

 natla etrafı kontrol ettim yatın üstündeki güneşlenme alanına baktım yoktu. Belki de yata bağlı olan ufak tekneyle bir yere gitmişti gelmemişti. Hızla teknenin bağlandığı yere baktım evet yoktu. O zaman gelebilirdi gelirdi değil mi? Ya gelmezse.

Haydi o gitmişti. Peki  ocuklar neredeydi? Dinçer, Eray, İlker ya da Meriç. Onlar neredeydiler? Hepsi neredeydi? Acil bir durum olsaydı beni geride bırakırlar mıydı? Hayır sanmıyordum. Onlar beni burada bilerek bırakmıştı. Çünkü beni terk etmişti. Beni yine kandırmı tı.

Hayır bu kadarı fazlaydı ben bunların hiçbirini hak etmiyordum. Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmasına izin veremezdim. Bana öğrettiği gibi  apayı çektim ve yatı çalıştırarak eve doğru yol aldım. O anda anladım bana bunların hiçbirini boşuna  ğretmemi ti. Hepsini planlamı tı. Adi piç...

Evdeydi mutlaka orada olmalıydı. O gitmeden ona ula malı ve bunun bedelini  detmeliydim. Bana beni sevdiğini söyleyip, hepsini beraber halledeceğiz deyip beni denizin ortasında bir başıma bırakıp gidemezdi. Hayır bunu yapamazdı. O adi piç bunun hesabını mutlaka soracaktım.

Her şeyin fazlası zehirdi gerçekten de. Gücün, korkunun, öfkenin, ihtirasın, nefretin, sevginin, hatta aşkın.

Her şeyin fazlası zehirdi...

Ve bu zehir beni ele geçirmişti. Öyle ki yalanlarına tekrar inanmama nedendi. Ağzından çıkan her cümleye gözü kapalı güvenmeme sebepti.

Ama o zamandan biliyordum bugünü yaşayacağımı. Beni yarım bırakıp gideceğini. Her ne kadar yanıdayım dese de bunun bir gün sona ereceğini hissediyordum. Ancak bu duruma karşı hazırlıklı olmamı sağlamıyordu. Tüm bunların olabileceğini düşünmem kendimi iyi hissetmeme neden olmuyordu.

Bu adil değildi. Bana bunu yapmasını hak etmiyordum. Madem beni yalnız bırakacaktı neden yeniden yakınlaşmış beni ikna etmişti? Benden alacağı ne vardı da bunu tekrar yaşamama izin vermiştim. Onu uyarmama rağmen neden yapmıştı?

O benim kanatlarımdı ve onları kırmıştı. Beni mahvedeceğini bile bile üstelik. Onları ele vermeyeceğimi söylememe rağmen beni yalandan yine kazanmış sonra yine ortada bırakmıştı.

Alkır. Adının hakkını veriyordu gerçekten de.

Alkır tamamlayıcı, bitirici demektir.

İşte yapmıştı bitirmiş yok etmişti beni.

Sanırım bu nedenle bu işi kabul etmişti beni bitirmek için. O nefret ettiği kızın hayatını cehenneme çevirmek için.

Hayır dedim bedenim hafiften titremeye başlayınca. Hayır bir kriz daha olmaz. Artık bitsin. Ama bitmiyordu. Üstelik klasik müziğe de gerek kalmıyordu. Onu düşünmek yetiyordu.

Seni yeniden kazanmanın yolunu bulacağım demişti. Ama beni yeniden kazanmanın yolu bu değildi. Neden bunu yapmış beni bırakmıştı? Mecbur mu kalmıştı? Geri dönüp beni alacak mıydı?

Acizlik değildi bu hayır değildi. Yaşamak istediğim bir masaldı. Sonsuza dek yaşamak istediğim bir masal. Ancak masal kahramanım dürüst değildi. Karanlığımı bitirecek sonsuza dek aydınlığım olacak prensim kaçmıştı. Beni kötü kalpli cadının insafına terk etmişti ya da o sonsuz uykunun kollarına bırakmıştı ya da camdan ayakkabının ellerinden umarsızca kayıp paramparça oluşunu izlemişti.

Kahraman prensim bir varmış bir yok olmuştu.

Her şeye rağmen ardımdan sarılsın boynuma dudaklarının sıcaklığını bastırsın ve iyi ki hayattayım iyi ki yaşıyorum dedirtsin istiyordum.

Diyemiyordum bu kadar acıdan sonra neden yaşadığımı da bilmiyordum.

Ve dönmesini bekliyordum. Bir gün çıkıp gelmesini ve mecbur kaldım demesini, beni alıp o uzak diyarlara götürmesini diliyordum. Kısacası içimde yaşam sevincimden bir kırıntı arıyordum. Ufacık da olsa beni bu yalan dünyaya bağlayacak bir kırıntı. Çok fazla aramama gerek yoktu. Biliyordum çünkü o beni terk etmişti. Uçurumun kıyısında tutunabileceğim son dalım o gün denizin ortasında kopmuştu.

Öldürmeyen yaralar insanı güçlendirir miydi gerçekten? Kendi celladına aşık bir kadın. Ne diyorlardı stockholm sendromu evet işte bende de bu sendromdan vardı. Tek farkı onun beni kurtardığını sanmamdı. O beni yok etmeye gelmişti. Başarmıştı da. Benden ne kalmıştı ki? Hiç...

Aynı son zamanlarda dinlediğim şarkı da olduğu gibiydi. Hareketli bir şarkıydı ama sözleri acı gerçekliği yansıtıyordu. Müziğinde dans edip sözlerinde hıçkırıklara boğulduğunuz bir

şarkıydı. Hatta öyle bir cümlesi vardı ki kalbimi oraya bırakıyordum her seferinde. Acının boğazımda birikip birikip tam patladığı noktaydı orası. Tam 1.16 saniyede başlıyordu ve şöyle diyordu. "Sahip olduğum her şeydin. Her şeyimi alıp gittin." Tam tamına 8 saniye sürüyordu ve tüm acımı anlatıyordu tüm çıplaklığı ile.

Peri bir gün beni bu şarkıyı dinlerken bulmuş ve bu melankoli halimden kurtulmam gerektiğini söylemişti. Artık kendime gelmemi, eski halimi özlediğini dile getirmişti. Bilmediği şey ise kimsenin eski haline dönmesinin mümkün olmadığıydı. Zaman ilerliyordu, acı geçiyordu belki ama sendeki izleri bilmediğin saklı köşelerinde kalıyordu ve onlar yani anlar seni değiştiriyordu. Bir dakika sonrasında istesen de bir dakika önceki sen olamazsın. Olmaz... Ama bunu ona anlatamıyordum. Uzun uzun cümleler kurarak düşüncelerimi aktaramıyordum.

Zaten artık eskisi gibi çok konuşmuyordum. Sessizliğin kıymetini biliyor bundan güç alıyordum. Bu en büyük silahım olmuştu. Her an her düşündüğümü söylememek susmak ve zihnimde ölçüp tartmak sonra söyleyeceklerimi az ama öz söylemek. Hem zamanımızda sessizliğin soyunun tükendiğini gürültülerin arttığını düşünürsek bu yaptığım benim için bir terapi niteliğindeydi.

Kalabalık kelimelerim tenhalaşmıştı.

Ondan sonraki en büyük huzurum buydu. Sessizlik...

Ona sahip değildim ancak buna sahiptim yalnızlığa. Adi piç...

Bana ‘beraber halledeceğiz hepsini’ demişti.

Beraber.

Ber kelimesi Farsça göğüs, bağır demekti. Beraber ise göğüs göğüse. Yani her şeyle göğüs göğüse savaştık her şeyle.

Bana dediği oydu. Bana verdiği güven beraberlikti. Ancak şu anda her şeyle kendi kendime savaşıyordum.

Kendim. Tek başıma!

Bu da demek oluyordu ki göğsü göğsümle aynı hizada değildi. Biz ne denktik ne de eşit...

Yalanlar yalanlar...

Olan buydu. Nedenini bilmediğim birçok yalan...

Sahi yalanların bir rengi var mıydı? Eğer vardıysa bana söylenenler ne renk olurdu? Her rengi yutan siyah mı? Yoksa zemheri bir beyaz mı?

Bana söylenenler hangisiydi bilmiyordum ama benim söylediğim kesinlikle zemheri beyazlardı.

Herkes e dünyada en çok söylenen iki yalandan birini söylüyordum. ‘İyiyim.’ Aslında diğerini de kullanıyordum ‘sorun değil’ ama diğerine nazaran daha az söylüyordum.

Bir yalan yeterliydi etrafıma söylemem için. O yalan kurtarıyordu beni uzun uzadıya cümlelerden ve samimiyetsiz bakışlardan. O uzak tutuyordu hepsini benden. Arkamdan belki de ‘iyiğim diyor ama yüzünü gördün mü sapsarı olmuş çökmüş diyorlardı’ yaşadıklarımın bana ne hissettirdiğini bilmeden atıp tutuyorlardı elbette... İşin gerçeği ne dedikleri ne düşündükleri umurumda bile değildi. Hiç kimseye aldırımıyordum. Kaybettiklerimi önemsemiğim kadar umursadığım bir şey yoktu.

Öğrendiğim tüm ihanetlere rağmen nasıl hala böyle olabildiğime hayret ediyordum. Nasıl dimdik durabildiğime şaşırıyordum. Bu kadar güçlü olabilmemin yani güçlü durabilmemin bir nedeni olmalıydı.

O gün fark ettim. Evet bunun bir sebebi vardı ve bunu bulmalıydım. O içimdeki umut kırıntısını tam o gün hissettim.

Evet oradaydı onu keşfetmem için bekliyordu. Topraktan gücünü alan bir tohum misali yeniden yeniden yeşermemi istiyordu.

‘En iyi şeyler henüz gerçekleşmeyenlerdir. Bu nedenle umudunu asla yitirme...’ diyordu zihnim onlarca kez tekrarlıyordu bu cümleyi. ‘Umudunu yitirme’

Yitirmedim. Yitirmedim ve onu buldum.

Klasik müzik. Aslında her ikisi de beni tanıştırmıştı. Biri önce ilgimi çekmiş sonra kriz geçirmeme neden olacak kadar hasta etmiş diğeri ise iyileşmem için hasta olan kısımlarıma yaşam hücrelerini serpiştirmişti. Aslında bir zamanlar onun yaptığını yeniden yapıyordu. Öyle güzel ve muntazam çalışıyordu ki o sözsüz notalar kalbimin en derinine iniyordu yeniden.

Acıyı bu kadar görkemli hale nasıl getiriyordu bu notalarla hayret ediyordum. Aynı zamanda acının zarifliğine de vurgu yapması içimi bir anlığına boşluğa düşürüyordu. Yaşadığım acıyı aklıma getiriyor ve bunun bir zamanlar gerçekten olduğunu bana hatırlatıyor, anılarımı tazeliyordu.

Ama krizimi tetiklemiyordu hayır artık bunu yapmıyordu. Onun varlığı bunu yaşamama engel oluyordu. O ab-ı hayatımdı. Hayat suyumdu.

İlk çaldığında panikle kaçacak delik aramış içime dolan melodilerle sakinlediğimi huzurla dolduğumu hissetmiştim. Yeniden...

Aynı onun dediği gibi stresimi azaltmış, ruhumu dinlendirmiş, kan akışımı yavaşlatıp dinginliğimi sağlamıştı. Alkır haklıydı. Ancak onun yapamadığını oğlum yapmıştı. Küçük parmakları piyanonun üzerinde dans eder gibi gelip giderken ben de odamın kapı arkasına sığınmış kriz bekliyordum. Dizlerimi çeneme kadar çekmiş korkuyla o acıyı beklerken gözyaşarımla yasımı tutuyordum. Hayır yasımdan kurtuluyordum. Bir kez daha yeniden doğuyordum.

Ondan ve benden oluşan, beni yeniden ayağa kaldıran o minicik hücre beni yine özgür kılıyordu. 4 yaşında olan bir oğlana göre oldukça başarılıydı. O benim minik adamımdı.

Nefti gözleriyle herkesi kuşatma altına alan gamzeleriyle herkesi kendine çeken ve yaşından olgun konuşmasıyla herkesi kendine hayran bırakan minik adamım yaşama tutunma sebebimdi.

Kendisini teslim etmemişti belki ama onun yerine daha özel bir şeyi hediye etmişti bana. İnanmadığım ‘mucize’ kelimesini canlı kanlı inanır hale getirmişti. Oğlumu, Deniz’imi.

Ve onun aksine beni asla terk etmeyecekti.

Şimdi sahip olduğum tek şeydi ve her şey...